

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Evlilik Oyunları

Oyna ve kaybet

**Ero
Sis**

C.D. REISS

ospendas

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

C.D. REISS

Evlilik Qyunları

Oyna ve kaybet

*Kazanmakta olduğunuz
sırada şöyle bir an gelir:
Ya kaybedeni yatıştırıp,
başından beri işin içinde
onun yararına bir şey de
olduğuna inandırırız
ya da bir tekme de siz
atıp kaybettiğini yüzüne
vurursunuz.*

A-

Ona aciz ya da küçük
düşmüş hissettirmek
istememiştim. Onu
seviyordum. Her
şeyimle... Onu öfke ve
eziyetten korumak için
kirli işleri hep ben
üstlenmişim ama şimdi
onu kendisinden
koruduğum şeye
dönüşmüştüm.

D-

İmkânsız bir şeyi
önermişti bana. Ucuza
yolculuk etmek.
Göğsümde yer alan kalp
şeklindeki deliğe ani bir
düşüş. Çok geçmeden
iyileşir, nasıl hayal
edeceğimi bilmediğim
bir hayata başlar, bir
aydan fazlasını riske
atmış olmam diye
düşündüm.

Eser Adı: Evlilik Oyunları
Orijinal Adı: Games Duet I – Marriage Games

Yazar: C. D. Reiss
Çevirmen: Görkem MERCAN
Editör: Taha YALÇIN
Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı BAŞ
Kapak Tasarım: İlknur MUŞTU

© 2016 by Flip City Media Inc.

Nurcihan Kesim Ajans aracılığı ile Türkçe Yayım Hakkı
©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri San. Tic. Ltd.Şti.

1 Baskı: Nisan 2017

ISBN: 978-605-9641-24-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 35244

Baskı ve Cilt:
Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık
Ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli Org. San. Bölğ. Deposite İş Merk.
A 6 Blok Kat: 3 No: 309 Başakşehir / İST.
Tel: 0212 671 61 51 Fax: 0212 671 61 52

Yayımlayan:
Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri
San. Tic. Ltd. Şti.
Gürselmahallesi Aytaç Caddesi İcabet sok. No: 4/ B
Gürsel Mahallesi / Kâğıthane / İstanbul
Tel: (0212) 294 17 55 GSM: 0553 080 23 80
e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

Evlilik Oyunları

C. D. REIS

Çeviri
Görkem Mercan

aspendos

Bu kitabı, bağımsız yayıncılık dünyasındaki kız ve erkek kardeşlerime atfediyorum.

Etik değerlere uygunsuz davranmanın çok daha yaygın olabileceği bir endüstride, paylaşmayı, nezaketi ve ahlaklı davranmayı seçtiğiniz için... Hiç konuşmamış olsak da bunun size güzel bir şey yarattığınızı hatırlatmasını dilerim.

ADAM

1. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Hayatımın değiştiği günün sabahı diğerlerinden farklı değildi. Uyandım. Duş aldım. Ne seçtiğim kravat çekmecedeki diğer kravatlardan farklıydı, ne de giydiğim takım diğerlerinden daha mavi... Bu takımı ne çok seviyor ne de ondan nefret ediyordum. Evlendikten sonra diktirdiğim tüm takımlar gibi oturuyordu üstüme. Omuzları daha geniş, beli daha dar... Kolları pazılarıma denk gelen yerlerde daha genişti. O spor yapmamdan hoşlanırdı, ben de yapardım.

Her şeyin değiştiği günün sabahı, aşağı yukarı her zaman hissettiğim gibi hissediyordum. Yapılacak çok şey vardı ama yapamayacağım kadar çok değildi bunlar. O, büyük ihtimalle, diğer yayın yönetmenimizle bir toplantıya girmişti. Gözüm tepedeki bulutlardayken, aslında saatte yüz altmış kilometre hızla, ani bir ölüme doğru yol alıyordum.

Hayatımın değiştiği günün sabahı, evdeki hizmetçimiz için bir market alışverişi listesi hazırladım.

Çatı katı gün ışııyla dolmuştu, ılık ahşabın üzerine düşüyordu. Bulunduğum evden yirmi kat aşağıda Crosby Sokağı'nın kılcal damarları, Lafayette atardamarına, çelik ve gürültüden oluşan yüklerini taşıyorlardı.

Hayatım hafta içi bir gün değışti; kahve makinesi arkamda guruldar, süt tezgâhın üstünde ekşir ve ceketim bar sandalyelerinden birinde asılı dururken.

Sütü ben çöpe attım; çünkü o hiç atmazdı.

Yaklaşan kıyameti falan hissetmiyordum. İçimde o günün diğerlerinden farklı olduğuna dair bir his yoktu. Böyle olmasını beklemek zaten mantıksız olurdu. Bilim ve akıl çağında, bir felaketi yaklaşımadan önce nasıl hissedecektim ki?

Böyle bir şeyin olmasını bekliyor değildim.

Onun, Katolik Okulu standartlarının açan çiçeklere benzer, kıvrımları geniş tutulmuş, süslü bir versiyonu olan el yazısı, çıktı olarak alınmış bir sayfanın altında gözüme çarptı. Bunun ondan önce benim imzamı gerektiren bir iş sözleşmesi olduğunu düşündüm kendime kahve koyarken.

Yanılmıştım.

Bu, onun niyeti konusunda yanıldığım ilk seferdi. Ama sonuncusu olmadı.

Sevgili Adam,

Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.

2.BÖLÜM

GEÇMİŞ ZAMANIN HİKÂYESİ

İlklerimiz...

Onu ilk görüşüm.

Güç bendeydi. Tüm kozlar benim elimdeydi. Anne ve babasının inşa ettiği yayıncılık imparatorluğu tüm endüstri ile birlikte dökülüp parçalarına ayrılıyordu. Şirketlerini satın almaya gönüllü tek bir kişi vardı. O da bendim. Ok-sijen tüpünü ve egosunu odanın kapısında bırakan babasının, John Barnes'ın, ardından girdi odaya.

Sanki mekân onun ekseninde bükülüyordu.

Onu ilk gördüğüm anda nefesimi tutmak zorunda kaldım.

Konuştğu ilk seferde ise nefesimi verdim.

Yöneticilerin ve avukatların arasındaki yerine geçerken, “Bay Steinbeck,” dedi. Adım hak ettiğinden daha büyük bir saygıyla söylenmişti. Edebiyatla büyümüş birisiydi. Steinbeck soyadını saygıyla söylemek bir alışkanlıktı onun için.

“Akraba değiliz,” dedim. “Ben hiç çiftlik görmedim.”

“Elbette.”

Saçları düz ve kahverengiydi, omuzlarına kadar geliyordu. Gözleri ise kırılmış, dağılmaz cam rengindeydi.

Oturduk. Dosyalarımızı açtık. Rakamlar söylendi. Babası eskisinden daha zor bir şekilde nefes almaya başladı. Amfizem... Günde üç paket sigara içme alışkanlığını çok geç bırakmıştı. O, babasına bakıp durdu, toplantı devam ettikçe daha da gergin bir ruh hâline bürünüyordu.

Babası için ne yapacaktı? Sıkıntı içinde olduğunu görmüyormuş gibi yapsam ona yardımcı olmak için yerinden fırlar mıydı? Onu odadan çıkarmak gibi acele verilmiş bir kararı uygular mıydı?

Müstakbel karımı ilk kez test ettiğimde, başarısız oldu. Ya da başarılı oldu. Bu bakış açınıza göre değişir.

Dedim ki, “Bana önerdiğiniz şey, bu işi yapan hiç kimsenin önümüzdeki beş yıl boyunca kâr edeceğini düşünmediği bir şirketten yüzde kırk dokuzluk bir hisse. Kredi limitinizi doldurmuşsunuz ve R+D şirketinin gelip sizi kurtarmasını, üstelik imparatorluğun anahtarlarının sizde kalmasını istiyorsunuz.”

“R+D’de yayıncılık işini bilen hiç kimse yok. Ayrıca bazı fikirlerimiz...”

“Bu masada oturanlardan hiçbiri yayıncılık nasıl yapılır bilmiyor. Ancak bu masada oturan taraflardan biri, *iş nasıl yapılır* biliyor. Ve o taraf siz değilsiniz.”

Bir dosyayı masanın üzerinden ona doğru kaydardım. İçinde McNeill-Barnes’in önümüzdeki beş yıla dair kâr

zarar tahminleri vardı. Kötü bir tablo çizilmişti. En iyi ihtimalde bile dibi boylayacaklardı.

“Temel iflas sürecini aşmışsınız,” dedim. “Kurtaracağınız işleri düşünerek çok fazla çalışanın işine son verdiniz. Amerikan edebiyatı üzerindeki sansür ise kimsenin umurunda değil.”

John Barnes’ın nefesi kesildi ve tıslayarak nefes verdi. Artık dosyaya değil, doğrudan bana bakıyordu.

“Ne istiyorsun?” diye sordu, fısıldayarak.

“Şirketin tamamını. Daha azını değil. Sayfanın en altında satın alma için teklif ettiğim rakamı görebilirsiniz.”

Müstakbel karımı ilk kez şaşkına çevirdiğimde, bunu belli etmedi. Yani, pek belli etmedi. Ancak alt dudağı sarktı ve göz kırpmaya ritmi bozuldu. Dosyayı kapattı. “Siz binanın peşindesiniz,” dedi.

Oturduğum yerde geri yaslandım. “Güzel bir bina,” dedim. Gözlerim göğüslerine takıldı. Yakasından görünen kısımdan, tamamının şeklini çıkarabiliyordum. Tatlarını merak ettim.

“Farklı bir amaçla kullanılan, SoHo’daki bir depo burası.”

Önemli bir şey söyleyecekti ki babası yeniden tıslayarak nefes verdi. O, ne söyleyeceğini unuttu. Hâline üzülmüştüm. Babasını seviyordu. Bu şirkete adanmışlığı beni etkiledi. Adanmışlığının tadına bakmayı göğüslerinin tadına bakmaktan daha çok istiyordum.

Elindeki kaleme parmağıyla vurdu ve söyleyeceği şeyi hatırladı. “Bu bina imarcılar için bulunmaz bir fırsat. Bu fiyata binayı satın şirketi elimizde tutabiliriz.”

“İpotekler varken yapamazsınız.”

Müstakbel karımı ilk kez köşeye sıkıştırdığımda, iyi bildiğim bir savaşın bir cephesinde önemli bir zafer elde ettiğimi düşünmüştüm. Beş yıl sonra, çatı katındaki evimizin yirmi kat aşağısında bir ambulansın aksak ritimli sireni duyulurken, çıktısı alınmış bir notu mutfak tezgâhının üstünde bulduğumda ne savaş iyi bildiğimi ne de bir zafer kazandığımı anladım.

3. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Sevgili Adam,

Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Ama söylemek zorundayım.

Artık seninle evli kalamam.

Not iki sayfa uzunluğundaydı. Okuyamadım. Kahve fincanı ellerimin arasında soğudu.

Vücudumdaki tüm kan yüzüme toplandı, göğsümde bir boşluk kaldı sanki. Bembeyaz olmuş parmaklarım hissizleşmeden önce karıncalandı.

Notu, ihanetle yoğrulmuş bir top hâline gelene kadar buruşturdum ve cebime tıktım. Tuvalete gitmem gerekiyordu. Tam sırasıydı... Banyoya yürümem, kapıyı açmam ve penisimi dışarı çıkarmam gerekiyordu. Arabamı, frenleri olmadan sürdüğüm o uçuruma giderken yapmam gerekenleri yapmam gerekiyordu.

Onu aradım. Cevap yoktu. Sesli mesaj kutusu dolmuştu. Yeniden aradım, yine aynı cevabı aldım. Bu sefer ona mesaj yazdım.

– Neredesin? –

– Konuşmamız gerekiyor. –

Cevap gelmedi. Artık telefona bakamıyordum. O benden ayrıldığını sanıyordu ve yine de tuvalete gitmem gerekiyordu. Ne düşünmeye zamanım vardı ne de bu tür saçma vücut fonksiyonlarını yönetmeye.

Klozetin önünde dikildim. Bir yokuştan aşağı bisikletle, hızla inerken, çamurluğa takılı oyun kartlarının jant teline art arda çarpması gibi, düşünceler hızla zihnime hücum etti.

Başka bir adam var.

Onu öldüreceğim.

Her şeyi kontrol et.

Banka hesaplarını dondur.

Salı günü Unicef'in galasından sonra.

Salı günü onunla yatmıştım.

Boşalmıştı.

Boşalmış mıydı?

Kesinlikle boşaldı.

Nerede hata yaptım?

Benim yüzümden oldu.

Adı ne bu adamın? Onu öldüreceğim.

Özür dilenecek bir şey yok.

E-posta hesabına girmem gerekiyor.

Nerede bu kadın?

Her şey için özür dilemem gerekiyor.

Öyle demek istemedi.

Bir şey yap.

Bir şey yap.

Bir şey...

Yap.

Klozetin oturak kısmını çarparak indirdim. İşemeyi siktir et. Kapıyı kilitlemeyi de... Mahalleden yürüyerek geçecek olmaya lanet olsun. Hâlâ kıştı. Soğuğun içinden kör bir bıçak gibi geçtim. McNeill-Barnes bir mahalle aşağıdaydı ve üşümeye vakit yoktu. Başka bir şey yapıyor olmam gerekirken, yaptığım tüm bu şeylere lanet olsun.

4. BÖLÜM

GEÇMİŞ ZAMANIN HİKÂYESİ

Diana. Diana McNeill-Barnes. Onu elde etmek için ne yapmam gerekiyordu? Hücre yapımı mı değiştirmeliydim? Kimliğime arkamı mı dönmeliydim? Kimliğime arkamı dönüp hakkında bir daha asla konuşmadan bir kül yığınının dönüşüne kadar yakarak, ona söylemediğim şeylerin bir yalan olmaktan çıkmasını mı sağlamalıydim?

Onun mutluluğu için kâr etmeyeceğim bir iş anlaşması yapmalı mıydım?

“Bunu yapacağım,” dedim.

Charlie’yle birlikte Çatı Katı’ndaydık. Burası her tarafı orijinal sanat eserleriyle bezenmiş, popüler bir özel kulüp-tü ve üye olmak için bekleyenlerin listesi bacağım kadar uzundu. En üst katındaki restoran, dört tarafındaki pencerelerden şehri görüyordu. Biz güney tarafında, Manhattan’ın okyanusa doğru uzandığı kısmı gören bölümde oturuyorduk.

“Mahvet kızı...”

“Onunla evleneceğim.”

Başını salladı ve hasır şapkasının ucuna vurdu. Kırklı yaşlarının sonlarında bir savaş gazisiydi. Geçmişini biliyorsanız, aksanını duyduğunuzda, ona Avustralya’nın en son hangi savaşa girdiğini soracak kadar meraklanırdınız. Size, “satın alınan, parası ödenmiş savaşlara,” girdiğini söyler, sonra da savaş yaralarını görmek isteyip istemediğinizi sorardı.

Böyle bir durumda onu geri çevirmek en iyisiydi.

Charlie, on bir ay önce, ondan bahsettiğim ilk kişiydi. İçgüdülerimi ilk sorgulayan o olmuştu.

“Nasıl sıradan seksten hoşlanan biri olur ki?” diye sordu onunla ilk kez yatağa girdiğimiz günün ertesinde. Central Park’ın on kilometrelik pistinde, aldığımız sesli nefeslere bisiklet zincirlerinin sesi karışıyordu. O, bacağı nedeniyle yavaş sürebiliyordu. “Sen sıradan seksten hoşlanan biriyle birlikte olamazsın. Bu doğal bir şey değil.”

“Sorun ne ki?”

“Bu kedi ile köpeğin çiftleşmesine benzer. En azından yatakta itaatkâr olmayı seviyor olmalı. Belki farkında değildir; ama öyle olmalı.”

“Dandik bir Wall-Street barında eski nişanlısını buldum. Sarhoş olacak kadar içki içmesini sağlayıp ona birkaç önemli soru sordum.”

“Nasıl sorulur ki bu?”

“Ah, merhaba bardaki yabancı, sevgilim beni henüz terk etti; sen hiç terk edilmiş miydin? Ah, öyle mi? Kaltağa bak sen. Benim sevgilim yatakta şundan hoşlanırdı, sen

hiç onu bağlayarak sevişmeyi denedin mi? Falan filan...’ O da, ‘Hayır, sevişirken arkasına geçtiğimde saçını çekmememe bile izin vermezdi,’ der. İşte bu kadar. Öğrenmiş oldum. Yetmiş dört dakikamı aldı.”

“Bu yalnızca kadının, dominant pozisyonda seks yapmaktan hoşlanan bir dangalağın çekimine kapıldığını kanıtlar. Dangalak işi bilmesene bile... Kadına sordun mu? Doğrudan. Konuyu dolandırmadan...”

“Lisede bir kız arkadaşı olmuş. Birkaç ay hafif derecede bağlama fantezisi yapmışlar; ama erkek arkadaşının aynı şeyi yapmasına izin vermemiş.”

Dik oturmak için bisikletin gidonundan güç alıp kendini itti ve kollarını soru sorar gibi açtı. “Ve sen bu kadın için Serena’dan ayrıldın, öyle mi?”

Bu kadın mı? Diana için... Serena çocuktan daha ve ilişkimiz miadını doldurmuştu. İlişkimizin son gününde iradesini yok ettiğimde onunla işim bitmişti. Diana ise bir kadındı ve ebediydi. Onu seviyordum. Onunla tek bir gece ve bir masa başında pazarlık yaparak, savaşıyor saatler geçirmiştik. Onu seviyordum.

Central Park’ta bisiklet sürmemiz ile kulüpte oturup viski içerken Diana’yla evleneceğimi Charlie’ye söylemem arasında neredeyse bir yıl geçmişti. Benim gökyüzüm ve içindeki her bir yıldız Diana’ydı artık.

“Asla kendine dürüst davranamayacaksın, dostum,” dedi Charlie, arkasına yaslanıp Aşağı Manhattan yönüne doğru eğilirken.

“Kendimize söylediğimiz bu şey tümüyle saçmalık,” dedim. “Bu sadece kendini haklı çıkarmak için uydurul-

muş bir şey. Kendimi haklı çıkarmaya ihtiyacım yok. Hayatı yaşamak için bu yaşam tarzına ihtiyacım yok.”

“Mahzen’e üyelik ücretini ödemeye devam et,” dedi içkisinden bir yudum almadan önce.

“Gerek yok.”

“Senin adına ben öderim. Bir gece daha gücü paylaşmaya dayanamayacağın günler gelecek.”

“Sorun yaşamayacağım.”

Charlie gülümsedi. Birkaç gün tıraş olmadığına, ağız çevresinde bir parantez çizen sakalı koyulaşıyordu. “Sorun mu? Dostum, erkekliğini sorgulamadım ki.”

“İyi fikir.” Bardağı sallayıp dibinde kalan viskiyi çevirdim. “Onun iradesini dümdüz edebilirim, bu kesin.”

Bunu düşünmek bile, içki gibi, iç organlarımda da olduğu yerde dönmelerine neden oldu. Böylesi, düşünemeyeceğim kadar iyiydi. Onu dizlerinin üstünde, elleri arkasında bağlanmış hâlde düşünmek... Bu düşünceyle testislerim düğümlendi.

Ama bunu düşünmeyi kestim. Onu seviyordum. Onu sevmek *istiyordum*. Onu sevmeye ihtiyacım vardı ve diz köktüğü an, artık benim için bir hiçten fazlası olmayacaktı.

“Birden tüm hayatın boyunca sıradan seks yapmaya karar veremezsin. Bu bir seçim değil.”

“Bu tam anlamıyla bir seçim. Ve ben Diana’yı seçiyorum.”

Charlie içkisini ağızına götürdü. “Kıçı çok güzel olmalı.”

5. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Artık seninle evli kalamam. Sen iyi bir adamsın. Bana ve aileme iyi davranıyorsun. Bize yardım etmiş olmanın karşılığını asla ödeyemem. Ama sana borçlu hissetmeye başladım ve sanırım bu his ve minnettarlığım karar verme yetimin önüne geçti.

McNeill-Barnes Yayıncılık'ın aldığı hasarı gidermeye, binanın belli kısımlarını kısa sürelerle kiraya verip ekibi mümkün olan en küçük alanlarda çalışmaya teşvik ederek başladık. Bunun beş yıl sonrasında, iki katı yeniden şirkete kattık.

Teras katından geçerken karnımda berbat bir ağrı vardı ve kalbim dikenli tellerle sarılmıştı sanki. Burayı birlikte inşa etmiştik. Babası günlük işleri bırakıp yönetim kurulu-
luna çekildi ve Diana'yla birlikte şirketi yeniden şekillendirdik.

“Bay Steinbeck.” Diana'nın asistanı, arkamdan koşarak yaklaştı. Hızmalı, güzel bir gülümsemesi olan, çocuğunu tek başına büyüten bir anneydi ve karımın işlerinin dü-

zenli yürümesine yardımcı oluyordu. “Şeyden bir mesajınız var...”

“O nerede?”

“Kim?” diye sordu Kayti, arkamdan gelirken.

“Karım.” Onun ofisine doğru yürümeye devam ediyordum. Pencereler ve buzlu camdan kapıların ardında birinin gölgesini görebiliyordum.

“Size bir mesaj bıraktı...”

Kapıyı açtım.

“Steinbeck!”

Gördüğüm gölge Zack Abramson’a, yayınevinin genel yayın yönetmenine aitti. Kurmaca dışı yazın bölümü. Bize yayın dünyasında yeniden bir yer kazandıran kitaplar... Elindeki kitabı kapattı ve alçak sehpanın üstüne koydu.

Diana sıcak şeyleri severdi. Sıcak renkleri. Yumuşak aydınlatmayı. Tutkulu seksi.

“Bugün işe gelemeyecekmiş,” diye sözünü tamamladı Kayti.

Zack, oyunculuk kariyerine devam etmiş olması gereken, kendini beğenmiş pislüğün tekiydi. Sinsi ve güvenilirmez biriydi. İnsanlara, sanki onlar hakkında gizli bir şeyler biliyormuş gibi bakardı. Hiçbir şey bildiği de yoktu. Ama düzelti konusunda ürkütücü sayılabilecek bir yeteneği vardı ve hakkında düşündüklerime, hatta daha fazlasına rağmen bu aşâğılık herifi neredeyse seviyordum.

“Neden gelemeyeceğini söyledi mi?” diye sordum Kayti’ye.

“Ah, hayır söylemedi ama...”

“Bunu biliyor olman gerekmiyor mu?” diye sordu Zack. Söylemeliyim ki bunu da kendini beğenmiş bir tavırla yapmıştı.

“Evlilik insana psikik yetenekler bahsetmiyor.” Çantamı karımın çalışma sandalyesine koydum, çünkü iş yerindeki rütbem bunu yapmaya yeterdi.

“Üstündeki gerçekten güzel bir takım, Steinbeck.”

“Buraya ne için gelmiştin, Zack?”

“İıı, mesajı tamamlayabilir miyim?” dedi Kayti.

Zack, onu, “Hayır,” diye cevapladı.

Aynı anda ben de, “Evet,” dedim.

Kayti bir an bocaladı ama bu uzun sürmedi. “Diana ‘Kimse bilmiyor,’ dedi. Sana iletmemi istediği iki sözcük bunlardan ibaret. ?Kimse bilmiyor. Ama başka bir şey söylemedi. Yani neden bahsettiğini bilmiyorum. Onu arayıp ne demek istediğini öğrenmemi ister misin?”

“Onu ben ararım,” dedim.

Kayti tamam anlamında başını sallayıp odadan çıkarken kapıyı arkasından kapattı.

“Bir şey mi istiyorsun?” diye sordum, Zack’e.

Zack, ceketinin cebinden bir zarf çıkardı. “Bunu ikinizden birine bizzat vermek istedim. McNeill-Barnes’ta çalışma fırsatını bana verdiğiniz için teşekkür ederim. Şirketi yeniden yapılandırma sürecinin bir parçası olmak bir şeyler öğrenmek için harika bir fırsattı. İstifa ediyorum.”

Zarfı açmadım. Bir ayrılma mektubu daha görmek istemiyordum. “İstifana üzüldüm ama seni durdurmaya çalışmayacağım.”

“Teşekkür ederim.” Eliyle omzuma vurdu.

“Nedeni nedir?” Yeni bir iş mi buldun? Gidip kendine gerçek bir hayat mı kuracaksın?”

“Büyükanнем evine geri döndü. Dayton’da yaşıyor. Hasta. Demans...”

“Ona sen mi bakacaksın?” Ona baştan aşağı, olması gerekenden çok az daha uzun saçlarından çizmelerine kadar baktım. Bakım işini üstlenecek birine benzemiyordu ama insanları görünüşlerine göre yargılamayı uzun zaman önce bırakmışım.

“Bu arada notlar almayı ihmal etme. Harika bir eser çıkarabilir. Aktörlükten gazeteciliğe, gazetecilikten editörlüğe ve oradan da hemşireliğe...”

Sırıttı. “Tamamlayınca ilk size gösteririm.”

Kapıya yöneldi ama onu durdurdum. “Büyükanne-nin durumuna üzüldüm. Ancak kapıdan çıktıktan sonra ofisine gidemezsin. Dizüstü bilgisayarın bizde kalıyor. Sözleşmemize göre tüm şifrelerini bize vereceksin. İşle-rin gidişatı hukuki bir müdahaleye gerek bırakmasın. Bu can sıkıcı olur ve aile üyelerinin önünde mahkeme celbini okumak istemezsin.”

“Endişelenme dostum. Benim gizlim saklım yoktur. Diana’ya en iyi dileklerimi ilet.”

Adının söylendiğini duymak, bir cam parçası içimden geçmiş gibi, beni kesip kanattı.

6. BÖLÜM

GEÇMİŞ ZAMANIN HİKÂYESİ

Erkekler yerine ve duruma göre giyinir. Kadınlar ise bir vurgu yapmak, bir şey kanıtlamak için... McNeill-Barnes Yayıncılık'ı kurtarmak ya da tümüyle batırmak için satın alacağım anlaşmanın şartlarını konuşmak üzere Diana'yı akşam yemeğine davet ettiğimde bana bir şey anlatmak ister gibi giyinmişti.

Aramızdaki yalnızca işten ibaret değildi.

Haftalardır anlaşmanın detayları hakkında haberleşiyorduk. Çetin savaşıyordu. Sebatkârdı, ebeveynlerinin şirket konusundaki vizyonuna sahip çıkıyordu. Geminin buzağına çarpmasını önlemektense onu batırmayı yeğler gibi görünüyordu. Elbisesi mat siyahtı ve yaka kesimi yine göğüslerinin şeklini merak etmeme neden olmuştu. Bulunduğu pozisyon ve sahip olduğu özgüven için fazla gençti. Yalnızca yirmi üç yaşındaydı ama kendini, vücudunun her bir kıvrımını dünya dediğimiz yapboza tam oturtmuş gibi taşıyordu.

Gördünüz mü? Onda itaatkârlığa dair tek bir hücre yoktu.

“Batmakta olan bir şirketin yüzde elli biri çok para etmez, Diana.”

Sert davranmıyor, incitici sözler söylemiyordum. Söylediklerim yalnızca gerçeklerdi. Eleştirilerimi hafifletmemi değil, gerçeğin açıkça söylenmesini hak ediyordu. Saygımı kazanmıştı. Ona yardım etmeyi, şirketin belli kısımlarını satın almaktan daha çok istiyordum. Anlaşmanın yapılacağı ya da tümüyle bozulacağı aşamaya yaklaşmıştık. Ben son sözümü söyleyip hayır dediğimde, ya da o nihayet evet dediğinde ne olacaktı?

“İşleyen bir şirket, binanın tuğlalarının toplamından fazla eder.”

“Peki ya Cynthia Wilt’in satılacak kitaplar listesinden fazla eder mi? Ya Norton Edge’in? Elinizde bulunan fikir haklarıyla şirketi ancak bir yaşam destek ünitesine bağlayarak hayatta tutabilirsiniz.”

Hem şaşırmış hem hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu, omuzları biraz çöktü. Şirketin elinde bulunan varlıklardan birkaç kez söz etmiştim ama satılacak kitap listesi hakkında şimdiye kadar hiç konuşmamıştık. Bu anda, kitap listesinin değerini bilmediğimi, yalnızca şirketin fiziksel mülk değerini hesapladığımı düşündüğünü fark ettim. Omuzlarının çökmesinden, bunu, son anda ortaya çıkarıp pazarlığın yönünü değiştirmekte kullanacağı bir koz olarak tuttuğunu anladım. Planını berbat etmiştim.

“Haydi, bir anlaşma yapalım,” dedim.

Günlerdir aklımın bir köşesinde duran, ikinci bir pla-

mm vardı. Bu konuda bilinçli bir şekilde düşünmemiş veya ekibimle üzerinde çalışmamıştım. Bu siyah elbise içinde çıkageldiğinde, plan aklımın bir köşesinden fırlayıverdi. Şirketi alıp, onu işten atmak artık seçeneklerimden biri değildi. Onu yeniden görmek zorundaydım. Yeniden. Ve yeniden.

“Anlaşma mı? Bu sözcüğü severim. İnsanın ağzından kolayca çıkarılır.” Şarap kadehini kaldırdı ve üzerinde oluşan buğuyu izledi. “Haydi, bir anlaşma yapalım.”

“Şirketin yüzde elli birini ben alacağım ve gerektiğinde faiz geliri getiren nakit akışını garantileyeceğim. Şirketin yeniden kâr etmeye başlaması için beş yıl veriyorum.”

Söylediklerim kolay yapılacak şeylermiş gibi gülümse-di. Ne saf ne de aptaldı ama söylediklerimin gerçekleşmesi ne kadar zor olursa olsun karşısına bir fırsat çıkmasından dolayı heyecanlanmıştı. O zamanlar, şirketin işler durumunda kalmasının, kâra geçmesinden önce geldiğini bilmiyordum.

“Ama...” deyip bir süre bekledim. Gülümsemesinin yüzünden silinip silinmeyeceğini merak ediyordum. Silinmedi. “Ama, günlük işleyişlerin içinde olacağım.”

“İdari hakların yüzde elli biri, ha?” Sandalyesinde geri yaslandı, parmaklarıyla şarap kadehine vuruyordu.

“Yönetimde söz sahibi olmadan istediğiniz parayı verecek değilim.”

Anlaşmanın benim için kârlı olmasının asıl sebebini kendime itiraf etmedim. Onu zorla dize getiremezdim. Ona sunacağım şeyleri kabul etmezdi. Sürünerek bana gelmezdi. İradesini bana teslim etmezdi. Ama bunları ya-

pan yeterince kadın vardı. Serena'yı her zaman yeniden elde edebilirdim. Ama Diana... Diana benim için bitmek tükenmek bilmez bir hayranlık odağıydı. Yalnızca varoluşunu izlemek istiyordum.

Gülümsedi ve elleriyle gözlerini kapattı.

“Ne oldu?” diye sordum.

Elini ağzına götürdü ve bana şimdiye kadar hiç yapmadığı gibi baktı. “Fazla şarap içtim.”

“İki kadeh mi? Gerçekten mi?” Kadehini yeniden doldurdum. “Bir kadeh daha iç ve bana aklında ne varsa anlat.”

“Kes şunu.” Buyruğumu gülererek geçiştirdi.

“Şartlarımı kabul etmek üzeresin.” Şişeyi masaya geri bıraktım. “Bence şöyle iyice bir sarhoş olmayı hak ediyorsun.”

Kadeh tokuşturduk. Bir yudum alıp kadehini masaya bıraktı. Ardından biraz daha içti ve derin bir nefes aldı.

“Her gün birlikte çalışıyor olacağımıza göre, neredeyse her gün, sana beni rahatsız eden bir şeyi söylemek isterim.”

“Harika olur. Lütfen söyle.” Önümdeki ekmek kasesini aramızdan çektim ve ona doğru eğildim. “Anlat lütfen.”

O da önündeki ekmek kâsesini çekti ve öne eğildi. “İlk görüşmemizde, seni biraz araştırdım.”

“Ben de öyle olmasını ummuştum.”

“Marine Park, Brooklyn. Ailen elektrik işi yapıyor. Ebeveynlerin, sen beş yaşındayken bir araba kazasında ölmüş. Buna üzüldüm.”

“Teşekkür ederim.”

“Ailende üniversiteye giden ilk kişiymişsin. Tam bir çabalama hikâyesi. Hikâyenin içinde paranın devreye girdiği yeri göremedim. Ama işte burada, karşımdasın.” Başını, beni yavaşça delen bir matkap gibi salladı. İsteddiği kadar eşeleyebilirdi.

“Ah, işte her şeyimle açığa çıkarıldım. Çabalama hikâyem lekелendi. İlk kapora ödemem için büyükanne ve büyükbabam yardımcı oldu. Parayı bana ödünç verdiler.”

“Ve otuz bir yaşındasın ama bekârsın. Asla yanında bir kadınla görülmemişsin.”

“Ama burada yanımda bir kadınla, seninle birlikteyim.”

“İş yapıyoruz.”

“Öyle mi?”

Parmaklarıyla inci kolyesine vurdu, tırnağı incilere vurdukça ses çıkarıyordu. Sağ dizini hızlıca oynattıkça masa örtüsü hışırdıyordu. Seks yapmak isteyen her kadının bunu bir tür söyleme biçimi olurdu. Diana’nın ise on ayrı söyleme biçimi vardı ve ben her birini öğrenmiştim.

“Bekâr olamayacak kadar yaşlı olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordum.

“Hayır. Bekâr olmayacak kadar yakışıklısın. Fazla çekici. Çok yönlüsün.”

“Orada kalma lütfen. İçinde ne varsa söyle.”

Gülümsedi, şarap kadehine baktı; yanakları hafif pembeleşmiş, yanıyordu. Üst dudağını ısırdı ve gözlerini kaçırdı.

Yalnızca önüne bakıyor. Bu onun sekste itaatkâr olmayı sevdiği anlamına gelmez.

“Seni kapmadıklarına şaşıyorum, sadece.”

“Eşcinsel olup olmadığımı mı soruyorsun?”

“Bu dünyadaki tüm kadınlar için korkunç bir haksızlık olurdu.”

“Zaten öyle. Ve heteroseksüelim.”

“Ah, Tanrı’nın varlığına bir kez daha inandım.” Şarap kadehini dudaklarına götürmeden önce bana kısa bir süre gözlerini dikti. Sanki kadehin arkasına saklanıyordu.

“Anlaşma yapılmadan önce beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsunuz, Bayan McNeill Barnes?”

“Anlaşma yapıldı bile.” Şarap bardağını masaya koydu, söyleyecek bir şeyi varmış gibi kadehin alt kısmına vuruyordu. “Hafta içi her gün beni çalışma masamda becerme hakkı kazandın.”

Becermek sözünü, en koyu renklisinden bir bitter çikolatayı tadını almadan yutar gibi söylemişti.

“Yalnızca çalışma masanda mı?”

“Eğer istediğin buysa...”

İstediğin buysa...

Seni mutlu etmek istiyor.

Kes sesini.

Ayağımı baldırına yasladım ve bacaklarını araladım. Nefes alır gibi ağzını açtı, ellerini masaya koyup avuç içlerini bastırdı. Kolay tahrik oluyordu. Bu durumda, ona daha önceden sevdiğim, eski usulde sahip olabilirdim. Bu konuda pek bir sorun çıkmazdı. Hayatımız boyunca sıradan bir şekilde seks yapmak zorunda değildik, gerçi şu an bunu bile her şeyden çok istiyordum.

“Bugün cumartesi,” dedim, başparmağımı elinden yukarı, kolunda gezdirirken.

Dokunuşumla ısınıp kendini bırakıyordu. “Bence pazartesiymiş gibi davranalım,” dedi yarı kapanmış gözlerle.

“Ben de seni biraz araştırdım. Immaculate Heart Okulu. Voleybol. Yalnızca McNeill-Barnes’ta çalışmışsın. Vassar Üniversitesi’nden atılacağın sırada nişanlınla tanışmışsın. Ardından da ondan ayrılmışsın. Neden ayrılmıştınız?”

“Her gece onunla yatma fikrine katlanamadım.”

“Çok mu sıkıcıydı?”

“Çok sertti. Bana bir bez bebekmişim gibi davranırdı. Ondan bu kadar bahsetmek yeter.”

Kolunu okşadım. Nasıl seks yapmaktan hoşlandığı konusunda bir tatmin ya da hayal kırıklığı yaşamıyordum. Onun mükemmel olduğuna çoktan karar vermiştim. Onun vermeye razı olduğu kadarını alacağımı zaten biliyordum.

“Seninle tanıştığımndan beri seninle eve gitmek istediğim için bunu yapacağım. Ama artık iş ortağıyız. Bu seni her gün çalışma masanda becereceğim bir beraberlik olmayacak. O kısım bu hafta sonu yaşanacak, sonra iş yapacağız. Anlaştık mı?”

Düşünüyormuş gibi yapıp yüzük parmağını kadehinde gezdirdi. Sonra parmağını, kadehin geniş kısmına kaydırды ve kadehi kaldırdı. “Nereyi imzalıyorum?”

Hesabı istedim.

7. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Sanırım bunlar düşünme yetimin önüne geçti.

Üzgünüm. Şunu söylemem gerekiyor. İlk olarak ne düşüneceğini biliyorum.

Hayatımda bir başkası yok.

Seni aldatmıyorum ve hiç aldatmadım.

Bu başka bir erkekle ilgili bir şey değil. Bu bizimle ilgili. Ben ve sen. Biz.

Notu buruşturup öyle sıkı bir top hâline getirmiştim ki üstünde kurumuş olan mürekkepte çatlaklar oluştu. Tüm mektubu bir kerede okuyup geçemiyordum. Diana benimle konuşuyordu. Ama ne onunla hemfikir olmamak ne de kararını sorgulamak gibi bir seçeneğim vardı. Yalnızca durup mektubu yeniden okumak, okuduğum şeyi parçalarına ayırmak ya da panik hâlinde Jaguar'ın ön koltuğunda oturup Meatpacking Bölgesi'nin restoranlara giden ve köpeklerini gezdiren insanlarla canlanmasını izlemek seçeneklerim arasındaydı. Gece saat onda, Gansevoort'a,

kaldırım taşları üzerinde bir tür karnaval havası hâkimdi. Tüm bu insanlar burada ne arıyordu?

Diana'nın her şeyi anlattığı tek adamı aradım. Babasını.

"Lloyd?" dedim, ısıklık hâlinde verdiği nefesini duyunca.

"Adam, nasılsın?" Sesinin tonundan olan biten hakkın-da hiçbir fikrinin olmadığını anlamıştım. Beni dünyadaki en iyi damat benmişim gibi, her zamanki gibi selamlamıştı.

"İyiyim. Diana'yı gördün mü?"

"Dünden beri görmedim. Her şey yolunda mı?"

Bunları babasına anlatmadıysa... Ciddi olmama ihtimali var mıydı?

"Evet, her şey yolunda. Yalnızca mesajlarıma cevap vermedi."

"Büyük ihtimalle spor salonundadır."

"Evet, öyledir. Teşekkürler."

Telefonu kapattık.

Bir şey mi kaçırmıştım? Örneğin bir ipucu... Beni şüphelendirmesi gereken bir davranış... Mutsuzluğundan tümüyle habersiz miydim? Ona sinirlenmeyi bırakıp kendime sinirlenmeye başladım. Sonra da gerçekten benden ayrılmaya çalıştığına olan inancım azaldı. Bu onun yardım isteme şekliydi. Ama eğer ona daha çok özen göstermemi isteme şekli buysa canı cehennemeydi. Ayrıca, ona özen göstermiyor muydum? Daha çok çiçek mi istiyordu? Neden bunu bana doğrudan söylemedi? Neden bana daha önce, bu berbat stratejiye başvurmadan önce söylemedi? Tüm bunlar ne zaman başladı? Ne kaçırmıştım?

Ona yüzüncü kez mesaj gönderdim.

– Bebek yüzünden mi? –

8. BÖLÜM

GEÇMİŞ ZAMANIN HİKAYESİ

Diana yine babasının evindeydi. Babası üç yatak odası ve hizmetçilerin kendilerine ait odaları olan bir evde, Park Caddesi'nde yaşıyordu. McNeill-Barnes batmaya çok yaklaştığında burayı elinde tutmak için mücadele etmişti; burası karısıyla birlikte hayatlarını inşa ettikleri yerdi ve o yaşadığı yerde ölmekte ısrarcıydı.

Ne romantik...

Kapıcı, adımı söyleyerek beni selamladı. Asansörle on beşinci kata çıktım. Tüm kat, onların dairesinden oluşuyordu; bu yüzden yalnızca iki kapı vardı. Kalın pervazlı olan kapının önünde bir hoş geldiniz paspası, yanında duran sehpanın üstünde bir sarmaşık saksısı ve duvara monte edilmiş, pirinçten yapılma bir posta kutusu vardı.

Diğeri ise önünde plastik bir paspas duran, beyaz bir kapıydı yalnızca. Hizmetçilerin yaşadığı kısma açılıyordu. Bu kapıya vurup bekledim. Sürtünme ve insan sesleri...

Gilbert her zamanki kravat ve takım elbisesi içinde ka-

pıyı açtı. “Bay Steinbeck,” dedi beni içeri buyur ederken. “Mutfaktalar.”

Mutfağa evin arka tarafındaki merdiven sahanlığından geçip, başka bir kapıdan giriliyordu. Ön kapıya varmak için katettiğiniz yoldan daha kısa bir yoldu bu. Diana’nın burada olacağını biliyordum ve buradaydı işte.

Mutfak masasının üstünde bir çay seti vardı ve Diana, çıplak ayaklarını sandalyenin üstüne koymuştu. Sanki kendini katlayıp bir fetüs origamisine dönüştürmek istiyordu. Babası da karşısında oturuyordu. Maskesini ve oksijen tüpünü yanına almamıştı. Şirket iyi gittikçe, sağlığı da iyiye gitmişti.

“Merhaba,” dedim.

Diana’nın gözleri kızarmış ve şişmişti. Şeffaf bir dağılmaz cam mavisi renginde olan gözleri çevresindeki kırmızılığın göze daha çok batmasına sebep oluyor, yanaklarının parlaklığını öne çıkarıyordu. Diana elindeki kırmızı defteri masaya bıraktı. Bu deftere sorularını yazardı. Uzun soru listeleri...

Işık hızının ne kadar olduğunu kim ölçtü?

Bazı insanlar neden şarkı söyleyemez?

Tutkalın içinde ne var?

Vitamin haplarını yapmak için gerekli vitaminleri nereden alıyorlar?

Eminim şu anda, defter neden bebeği aldırma zorunda olduğumuzla ilgili sorularla dolmaktaydı. Bazı günler bana sorularını okurdu ama şu anda, babasının mutfak sandalyesine kıvrılmış otururken, ondan bunu yapmasını istemedim.

Diana bir çocuk gibi kollarını bana uzattı. Bunun gibi anlarda, onunla evlenmiş olmaktan dolayı büyük mutluluk hissederdim. Ona ilgi gösterdiğim, sırtına ve dizlerinin arkasına koyduğum kollarımla onu kanepeye taşıdığım, başını omzuma yasladığı zamanlarda...

Onu kanepeye, karşıma bıraktım ve ona sarıldım.

“Bu senin suçun değil,” dedim, cebimden mendilimi çıkarırken. “Bu kimsenin suçu değil. Olur böyle şeyler.”

“Bundan nefret ediyorum,” dedi burnunu çekerken. “Böyle şeylerin olmasından nefret ediyorum.”

“Biliyorum. Ben de nefret ediyorum.”

“Sürekli, büyüdüğünde nasıl biri olacağını merak ediyorum.”

“Hiçbir şey olmayacaktı. Kaderde yokmuş.”

Birkaç dakika daha ağladı, kollarımın ağrımasına ve susamama rağmen ona sarılmaya devam ettim. Arkamızda babasının yatak odasına gittiğini duydum; daha iyi hissetse de adımları hâlâ yavaştı.

“Adam?” dedi, Diana.

“Evet.”

“Lütfen bana dürüstçe söyle, buna üzüldün mü?”

“Tabii ki.”

“Üzgün görünmüyorsun.”

Bebeğin omurgasının vücudunun dışında gelişmesi beni mutsuz etmişti. Sonogram ikimizi de mahvetmişti ve vermek zorunda kaldığımız karar, karımı kalpten yaraladı. Ama bizim için doğru olan karar buydu. Bir insanı ölmenden önce, birkaç hafta korkunç acılar çekmesini izlemek

üzere dünyaya getiremezdik. Ona dokunabilelim, varlığını hissedebilelim diye bebeğin doğmasına karar vermek bencilce olurdu.

Karar verildiği andan itibaren bu konuda üzülmeyi bıraktım; çünkü bu doğru bir karardı. Ayrıca Diana'nın mahvolması, bana onunla ilgilenme fırsatı veriyordu. Operasyondan sonra ona ben banyo yaptırdım. Saçlarını taradım ve ona bir şeyler yedirdim. Yapabileceğim, onu domine etmeye en yakın şeyler bunlardı ve bunlar beni yatıştırdı. Beni takip eden isyan ve gerginlik hissi bir musluğun kapanması gibi kesildi.

“Seni böyle görmek hoşuma gitmiyor,” dedim. “Benim için bu olayın en kötü yanı bu.”

Başını yeniden göğsüme dayadı, sanki bana bakamıyor gibiydi. “Her zaman benimle ilgilenecek misin?”

Tanrım. Bana bunun yerine güneşin doğmasına ve batmasına izin verir misin diye sorsa da cevap aynı olurdu.

“Her zaman,” dedim. “Bana izin verdiğin sürece, seninle ilgileneceğim.”

9. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Bir yanım seni tümüyle temize çıkarmak istiyor, ama böyle yaparsam kendime dürüst davranmamış olurum. Sen asla kendini bana vermedin. Belki de derin biri değilsin. Her iki şekilde de, bununla yaşayamam. Daha fazlasını istiyorum. Her şeyimle sevmek istiyorum ve eksikliğini hissettiğim çok fazla şey var. Bunları sen de hissediyor musun? Yani bunları hisseden yalnızca ben olamam. Sen de bu evliliğin bir parçasısın. Ama bazen, bir parçası olmadığını, hatta hiçbir zaman olmamış olduğunu düşünüyorum.

– Bebek yüzünden mi? –

Bu mesajın ardından biraz daha yürüdüm ama bu yürüyüş diğerlerinden daha kısa sürdü. Yalnızca Mahzen'e kadar, yarım blokluk bir yürüyüştü bu.

– Benimle ne zaman konuşacaksın? –

– Beni görmezden gelmeye devam edemezsin –

Ben henüz girişteki kadife halatlara ulaşmadan Rob

beni gördü. “Aman Tanrım!” Şişman elini uzattı. Siyah takımının üstüne siyah bir trençkot giymişti, trençkotu yağan yağmur taneleriyle lekelenmişti.

“Hâlâ gerçek bir iş bulamadın mı?” diye sordum.

“Bu işi bırakacak mıyım? Bu imkânsız.” Halatı açtı. “Adamım, kızlar seni özledi. Söylemeliyim ki ben de özledim. Nereye kaybolduğunu soruyor herkes.”

“Buralardaydım.”

“Artık geri döndün mü peki? Gelmeye devam edecek misin?”

“Bu gece yalnızca birkaç eski dostla buluşacağım.”

Asansörde mesajlarımı kontrol ettim.

– Benimle ne zaman konuşacaksın? –

– Beni görmezden gelmeye devam edemezsin –

Ve bu ikisinden önce, neredeyse aynı olan yüz mesajı daha... Tanrım! Mesajlarda bir psikopat gibi duyuluyordum. Bu işe yaramazdı.

– Diana. Bu işi avukatlar ve parayla ilgili bir şeye dönüştürmek istersen, bunu yapabiliriz. İnsanların, hırçın davrandıklarında yaptıkları her şeyi yapabiliriz. Ama bunu istediğine inanmıyorum. Bunu biliyorum çünkü e-posta gelen kutunu ve giden kutunu kontrol ettim. Tüm yazışmalarını... Hiçbir avukatla yazışmamışsın. Ne şifrelerini değiştirmişsin ne de herhangi bir para transferi yapmışsın. Ya sinsi davranmakta başarılısın ya da hâlâ benim tanıdığım, dürüst, dobra kadınsın. Şimdi oyun oynamayı bırakmamız gerekiyor. Yeter. –

Önce bu mesajı göndermemeyi düşündüm. Öğleden

sonra uzun bir süreyi onun e-postalarını karıştırarak geçirdiğimi itiraf etmiş oluyordum. Sonra bunun yalnızca katlanması gereken bir şey olduğunu düşündüm. Yalnızca görmem gerekeni görmüş, hayatını olduğu hâliyle bırakmışım. Bundan hoşlanmazsa, şifrelerini değiştirebilirdi.

Asansör durdu. *Gönder* tuşuna bastım ve iletildi mesajı geldiğinde asansörün kapıları açıldı.

Buraya kadardı. Bugün yazacağım her şeyi yazmışım.

Asansörün dışına doğru baktım. Önümdeki her şey öfke kırmızısına boyanmıştı.

10. BÖLÜM

GEÇMİŞ ZAMANIN HİKAYESİ

Bekâretimi on beş yaşında, bir park bankının üstünde kaybettim. Blaire on dört yaşındaydı ve St. Mary of the Fields Okulu'nda son yılındaydı. Ben de Our Lady of Precious Blood Lisesi'nde ilk yılımdaydım. Fields Okulu'nda birlikte okumuştuk ve ben lise çağına geldiğimde onlu yaşlarında olan insanlarda sık görülen bir panik ve kalp kırıklığı hissi ikimizi de sardı.

O bankın üstünde bir kazık gibi girdim içine. Güneş henüz batmıştı, parkın köşesindeki bankın üstünde, pileli eteği ve uzun çoraplarının altına girdim. Kalça hareketlerini ben kontrol ediyordum. Onu ben yönlendirmeden hareket ettiğinde, bana yanlış geldiğini söyleyebileceğim ahenksiz bir duygu hissediyordum.

Sonra onunla birkaç kez daha seviştik ve ayrıldık. Daha sonra en yakın arkadaşımın annesi Irene beni baştan çıkardı, bende Blaire'in görmeye yetkin olmadığı bir şey görüyordu. Irene, "Bana istediğini yap. Bizler hayvanlarız. Bana bir hayvan gibi davran," demişti.

Ben de öyle yaptım. Ve bir daha arkama bile bakmadım. Diana ile karşılaşana kadar...

İlk anlaşmamızı yaptığımız akşam yemeğinden sonra onu Murray Hill'deki evime götürdüm. Taksinin arka koltuğunda bacak bacak üstüne atmış otururken ruj sürdü. Elleri titriyordu. Benim ne olduğumu biliyor muydu acaba? Ben onun geçmişini araştırmıştım, o da aynısını bana yapmış mıydı? Benim bir sadist olduğumu duymuş muydu? Sekste karşısındakini kontrol etmeyi seven biri olduğumu? Cezalandırmayı seven biri olduğumu?

Bunları bildiğini ve yine de benimle beraber olmayı seçtiğini umuyordum.

Çantasını kapattı ve ben dominant sesimle kulağına fısıldadım: "Bacaklarını arala ve kendine dokun."

Bana değil dikiz aynasına baktı.

"Taksi şoförü tam önümüzde oturuyor." Bu hoşuna gitmiş ya da bundan dolayı utanmış gibi davranmadı. Yalnızca ona söylediğim şeyi yapmak istemiyordu.

Kendime onu ne kadar istediğimi sordum ve sonunda anlaşmamızı riske atacak kadar çok istediğime karar verdim. Bu benim için risk oluşturduğundan çok onun için oluşturuyordu.

Benim dairem en üst kattaydı, bir teras bahçesi vardı. Burayı yenileyip daha yüksek bir fiyata satmayı düşünüyordum ama Lexington'daki dairemin kira süresi dolmuştu ve bu daireyi elimde tutmaya karar verdim.

Kapıyı kapatıp ışıkları yaktım. Daire harika görünüyordu ama yine de Diana'nın pencerelerde, mobilyada, üst kata doğru kıvrılan merdivende gezen gözlerini takip ederek etrafı kontrol ettim.

“Çok güzel,” dedi, Diana.

“Teşekkür ederim.” Şimdi yalnızca ona bakıyordum, birbirine paralel duran ayakları, kalça kıvrımının altında uzanan bacakları... “Manzara, buradan bakınca da harika.”

Çantasını sehpanın üstüne koydu.

*Giyilerini sessizce çıkar, arkan dönük bir şekilde sehpayı da-
yan ve bacaklarını iyice arala ki vajinayı görebileyim.*

Bu sözler dudaklarımdan çıkmadan kendimi tuttum.
“Bir şey içer misin?”

“Su, lütfen.”

Mutfağa gittim ve elimde iki bardakla geri döndüm. El-
bisesini bir sandalyenin üstüne sermişti. Oturma odamın
ortasında bir battaniyeye sarılmış hâlde dikiliyordu.

“Bu odada perde yok,” dedi pencerelerin önünde, utan-
gaç bir hâlde.

Battaniyeyi bırak ve tüm New York’a vücudunu göster.

Yatak odamda jaluzi var.

“Üst katta mı?”

*Merdivenleri tırman. Soldan ikinci oda. Yatağa çık, bacakları-
nı iyice açıp kucunu ikiye ayır ve beni bekle. Önce oradan başlaya-
cağım. İhtiyaç duyarsan parmaklarınla kendini hazırlayabilirsin.
Ve inan bana buna ihtiyaç duyacaksın.*

Ona suyu uzattım. Elini battaniyenin arasından çıkardı
ve bardağı aldı. Battaniyeyi göğsünün üstünde bir eliyle
kavrayarak suyu içti. Bardağı bana geri verdi ve onu kendi
bardağımla birlikte sehpayı bıraktım. Ardından hızlıca, o
ya da ben fikrimizi değiştirmeden, onu battaniyeyle birlik-
te kavrayıp kaldırdım ve üst kata taşındım.

Ellerini yanaklarıma koyup burnunu, burnuma değdirdi. Parfümü portakal ve orkide karışımı kokuyordu. Yatak odamda vardığımızda kucağımdan inip ayakları üstünde durdu, battaniye hâlâ üstündeydi. Jaluziyi kapattım ve komodinın üzerinde duran lambayı yaktım.

“Teşekkür ederim,” dedi.

Önüne geçip durduğumda çenesini yukarı kaldırdı ve başını sallayıp saçlarını dağıttı. Battaniyeyi üstünden aldım, altından şarap renginde dantel iç çamaşırları ve penisimin pantolonuma baskı uygulamasına neden olan bir vücut çıktı. Her şeyiyle karşımdaydı. Göğüslerini bir arada tutup kaldıran sütyeninin tam ortasında kalp şeklinde bir kristal vardı. Sütyenine takım külotu T şeklindeydi ve onun da ortasında aynı kalp şeklinde kristalden vardı.

Ceketimi çıkarmak için uzandı ve onu bileklerinden kavrayıp tuttum.

“Bana bir saniye ver,” dedim.

“Bu hoşuna gitmedi mi?”

“Şimdilik sana yalnızca bakmak istiyorum.”

Bu doğrudu ama başlamadan önce zihnimde birkaç senaryo yaratmam gerektiği de doğrudu. Ne kadar basit bir şey olursa olsun onu planlayıp kontrol ediyormuşum gibi hissetmem gerekiyordu.

Gözlerimi ondan ayırmadan kravatımı çözdüm. Ceket. Gömlek. Bana doğru uzandığında kemerimi çıkarıyordum ve yine onu bileklerinden kavrayarak karşılık verdim. Diana gerildi. Sormadan bana doğru uzanmaması gerekiyordu ama bir yandan da istediğini yapması gerekiyordu, çok sert davranmıştım.

Kolunun iç kısmını öptüm ve rahatladı.

“Yanımda prezervatif getirdim,” dedi.

Dizlerinin üstüne çök. Penisimi çıkar. Ellerini arkanda bağla ağzını aç ki boğazını becerebileyim. İsmimi söylemeni istediğimde nefes alırsın.

“Tamam,” dedim ve dudaklarımı omzunda, boynunda, kulağında gezdirdim. Ardından ilk kez dudaklarını öptüm.

Yumuşacıktı ve tam olarak gerektiği kadarını veriyordu. Dudaklarında şarabı, suyu, azmini ve sadakatini tattım.

Gidiciydim.

II. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Senden ayrılmayı her düşündüğümde iki şey hissettim. İlki rahatlama hissiydi. Ama ardından McNeill-Barnes konusunda endişelendim ve bunu yapamadım. Bu, biriyle birlikte kalmak için bir neden olamaz. Bunu anlayabileceğini biliyorum. Birlikte işle ilgili sorunları çözmüş olabiliriz ama ben, seni çözemiyorum. Sana yakın hissetmiyorum. Birlikte, aynı odadayken her zamanki kadar yalnızım.

Kulüp ortamını sevmezdim, bir parçası olduğum zamanlarda bile. Hissettiğim karmaşadan ve duyduğum gü-rültüden hoşlanmazdım. Herkese açık olan kulüplerin ne derece denetim gerektirdiğinin farkındaydım ama ben samimiyetten hoşlanıyordum.

Fakat sevmesem de Mahzen'e gelmek benim için zorunluydu. Bu kulüp duvarları dışında yapılsa cinsel saldırı sayılacak hareketleri, kurallarla çevreleyen bir işletme görevi görüyordu.

Kulübün hangi kısmında olduğunuza göre değişen, skaldaki her türlü kombinasyon burada mevcuttu. Alt katta, gerçek mahzende sınırları aştığını düşündüğünüz her şey mümkündü. Altıncı katta dominant erkeklerle itaat etmeyi seven kadınlar rol yapma oyunları oynardı. Burada da gösteri sanatı ve karmaşa olurdu ama gerçek mahzene göre daha sakın ve kontrol altında gerçekleşirdi bunlar. Bir bar, deri koltuklardan sıralar ve birkaç arka oda...

Barmen, şaşkına dönmüş bir hâlde, “Adam?” dedi. Norton bir aktördü ve dominanttı. Elimi barın üzerinden uzatıp elini sıktım. “Nasıl gidiyor?”

“Hiç anlatmayayım.”

Bar tezgâhının üstüne bir mendil ve bardak koydu. Yanımda gri gözlü ve alışıldık kesimde saçları olan bir adam oturuyordu, konuştuğu kendisinden yaşlı adamı tanıdım. Yaşlı adamın ayaklarının dibinde tasma bağlanmış bir kadın oturuyordu. Adam tasmayı gergin tutmuştu.

Norton, “Seni özledik,” deyip bana tek içimlik içki doldurdu. “Evlilik nasıl gidiyor?”

Bardağı aldım. Sorusunu cevaplamak zorunda mıydım? Cevapladım ve yalan söylemek zorunda hissettim. Bu sabah aldığım not hakkında bir şey bilmesini istemiyordum. Hâlâ tüm bunların yanlış bir karar olduğuyla ilgili umudum vardı ve karımın beni terk ettiğini ancak bunu barmene söyleyemediğimde tam anlamıyla anladım. “İyi gidiyor.”

İçinde bulunduğumuz oda, binanın bulunduğu bölgeyi arkadan görüyordu. Dışarıyı gösteren camlardan içerisi görünmüyordu. Bu da herkes için en iyisiydi çünkü bir

senato üyesi şu anda elleri ve dizleri üstündeydi; kendisini dopamin seviyesinin yükselip acı ile hazzın bulunduğu itaatkâr rolüne kaptırmıştı. Kadın cennette gibiydi. Onu domine eden adamı kıskandım. İtaatkâr birini bu seviyeye getirmek en etkili uyuşturuculardan almaya benzerdi.

“Leydi nasıl?” diye sordum, Norton’a.

“Yaramazlık yapıyor.” Bunu söylerken Norton kaşlarını oynattı. Barı karısıyla birlikte işletiyorlardı. Karısı tasma takar ve ona ‘Efendim’ diye seslenirdi. O istediğinde yeri ve tezgâhı silerdi.

“Nerede şu an?”

“Grafik tasarımcı olarak çalışıyor. Artık benden fazla kazanıyor.”

“Aferin ona.” Kanepelere doğru baktım. Önlerinde masalarla sıra sıra dizilmişlerdi. Norton’un sınırsız bir şekilde müstehcen olan, karısının her türlü şeyi kabul ettiği evliliği hakkında konuşmak istemiyordum. Tüm bunlar benim istediğim şeye katlanamayacağım kadar yakındı. “Charlie’yi gördün mü?”

“Evet. Bakım bölümü, dördüncü odada.”

“Teşekkürler.”

İçkimi alıp bakım odalarına doğru yürüdüm. Giderken çevredekiler beni sarılarak ve sırtıma vurarak selamladı. Henry, itaatkâr partnerini bir tur bana vermeyi teklif etti ama onu geri çevirdim.

Dördüncü bakım odasının kapısına deriden bir çarpı işlenmişti ve bu şeklin ortasında pirinçten bir ‘4’ rakamı vardı. Çok meşgulse cevap vermez diye düşünerek kapıyı çaldım.

“Girin.”

Aksanını duyunca gülümsedim ve kapıyı açtım.

“Vay canına!” dedi, Charlie.

Çıplak bir kadın kucağına uzanmıştı, poposu yaralanmış, kıpkırmızı ve sürdüğü yatıştırıcı kremden dolayı parlaktı. Gözleri kapalıydı ve yüzüne bir gülümseme yayılmıştı.

“Buraya yıllardır ayak basmıyorum ve beni gördüğünde söyleyeceğin tek şey bu mu?” Kapıyı arkamdan kapattım.

“Biri seni kıvrıp sıkılmış gibi görünüyorsun, ahbap. Carrie, bak kim geldi.”

Carrie gözlerini açtığında onu tanıdım. Yıllar önce onunla bir hafta boyunca beraber olmuştuk.

Carrie elini uzattı. “Bayım. Sizi yeniden görmek güzel.” Elini tuttum ve onun içinde bulunduğu durum düşünüldüğünde mümkün olduğu kadar tokalaştık. Carrie sırt üstü döndü. “İçki ister misiniz, efendim?”

“Soda. Adam’a da bir viski getir. Sonra dinlenmen gerekiyor.” Charlie, Carrie’nin burnunun ucuna dokundu.

Charlie diğerlerine benzemeyen bir dominanttı. Seks yapamadığı için hepimizden hem daha acımasız hem de daha yumuşak davranmak zorundaydı.

Carrie odadan çıkınca, “Ne oldu?” diye sordu.

Bu sabahdan beri, ilk kez olanlar hakkında konuşmak istiyordum.

12. BÖLÜM

GEÇMİŞ ZAMANIN HİKÂYESİ

Bir aşamada banyodaki çöp kutusu, katlanmış, kanlı tuvalet kâğıtları ve mendiller ile dolu değildi artık ve Diana ofiste normal bir insan gibi gezmeye başladı. Bir keresinde, konferans odasının camından onun güldüğünü bile gördüm. Yanlarından geçerken onun Zack ile konuştuğunu gördüm. Ayaktaydı, kollarını kavuşturmuştu, bacakları omuz genişliğinde açıktı. Zack'in söylediklerini dinlerken gözleri parladı, güneş elektriklenmiş saçlarından sekip onunla flört ediyordu sanki. Bebeği aldığımızdan sonra giydiği çuvalları bırakmış, yerine üstüne oturan kıyafetler giymeye başlamıştı. Gözlerimi ondan alamadım.

İşte bu gördüğüm, benim Diana'mdı.

Kapıyı açtım. "Easton için hazır mısınız?"

"Evet!" Bir deste kâğıdı masadan aldı.

"Bitir işlerini," dedi, Zack.

Diana yerinden sıçradı ve koridora gitti.

“Şey görünüyorsun, ne denir?” Gözlerimi ona çevirdim, sanki ilkokul ikinci sınıfta öğrenilen sözcükleri unutmuş gibi başımı kaşdım.

“İhtişamlı mı?

Koridorda yürüdük.

“Tabii ki, ama bir de şey var...” Konferans odasının buzlu camına elimi koydum. “Belki toplantıdan sonra bulurum.”

Kapıyı açıp içeri girmesi için ona yol verdim. Şehir dışından gelen, işçi-işveren ilişkileri yönetim kuruluyla kâğıt fabrikasının genişletilmesi üzerine buluşmuştuk. Dört kişiydiler. Easton Belediye Başkanı. İki tane ikinci sınıf halkla ilişkiler çalışanı. Bir tane de dişli ve zeki, üzerine tam oturan bir ceket ve alçak topuklu ayakkabılar giymiş olan avukat. Merhabalaştığımız ilk dakikanın ardından konuşma bir yokuştan aşağı yuvarlandı sanki.

Kahverengi bir takım elbise içindeki, kelleşmekte olan belediye başkanı, “Tabiri caizse yetki alanımız ve ilgilendığımız konu sizden açılan pozisyonların Easton sakinlerince doldurulması için garanti almak,” dedi.

“Garanti veremeyiz,” dedim. “İstedığınız her pozisyon için garanti veremiyoruz.”

“Neden olmasın?” diye ciyakladı, düz kahverengi saçları ve ince dudakları olan halkla ilişkiler uzmanı kadın. “İşsizlik oranımız yüzde on iki. Fabrikayı genişletmek için gerekli alanı satacaksak, sizden McNeill-Barnes’in istihdam sağlayacağına dair garanti almalıyız ki vergi teşvik tedbirlerini uygulayabilelim.”

“Yalnızca yeri alıp, halka hiçbir yararı dokunmadan fabrikanızı dikemezsiniz,” diye araya girdi politikacı.

Yanında, saçlarını atkuyruğu toplamış genç bir kadın sanki beni delip geçmeye çalışıyormuş gibi gözlerini üstüme dikmişti. Kahverengi takım elbiseli olan, seçmenler hakkında konuşurken onun adını sordum.

Becca. Asistan. Üniversiteden yeni mezun olmuş bir çalışan.

“Yeni gelir vergisi matrahını onlara satın,” dedim. “Terk edilmiş bir çöplüğü işleyen bir yapıya dönüştürdüğümüz gerçeğini satın onlara. Yeni açılacak dört yüz pozisyonun da Easton sakinlerince doldurulacağı konusunda söz veremeyiz. Ayrıca yönetici pozisyonlarının Manhattan çalışanlarınca doldurulması gerekiyor.”

Planımız deneyimli çalışanları geçici olarak oraya yerleştirip yerli halkı eğitmektir. Ama bunu pazarlığın ilerleyen safhalarında geri bir adım atmışız gibi gösterecektik. Ortada hiçbir şey yokken tüm elimizi açık etmek istemiyorduk.

Diana tam zamanında, “Elimizden geleni yapacağız,” dedi. O her zaman iyi polisi oynardı, her seferinde. “Yeterkin Easton’lılara öncelik tanıyabiliriz.”

Avukat, “Bunu yazılı olarak taahhüt etmeniz gerekiyor,” dedi. “Sayılarla. Teşvik tedbirlerinin bir parçası olarak...”

“Hayır,” deyip önümdeki dosyayı kapattım.

“İşte burada.” Diana önündeki sayfayı kadına uzattı. “Bölgede halk için geliştirilecek girişimlerin bir listesi. Bir park inşa edebiliriz ve bölgede düşük maliyetli bir bakımevi açabiliriz.”

Kadın kâğıda bakmadı bile.

Diana, “Dahası da var,” dedi, sayfaya eliyle vurarak. “Bunu bir düşünün. Bölgeye sunabilecek çok şeyimiz var, sizin de öyle.”

“Halk. Bizim. Yanımızda.” Avukat her bir noktada kâğıda kalemle dokundu.

“Elinizde olan şey şu anki çalışma alanımıza yakın bir yapı.” Oturduğum yerde arkama yaslandım ve ayak bileğimi dizimin üstüne koydum. Tüm günü böyle geçirebilirdim. “Ama elinizde yetenek yok. Bizim bu işe koşar adım başlamamız gerekiyor. Makineleri ve yazılımları tanıyan insanlara ihtiyacımız var. Bu malların nasıl taşınacağını bilen taşımacılara ihtiyacımız var. Bu sandalyeleri doldurmakla biten bir iş değil. Doğru insanları bulmak gerekir. İnanın bana. Bunu daha önce de yaptım.”

“Siz şirket adına saldırgan davranan bir yağmacısınız sadece,” diye çıktı, Becca. “İstihdam sağlamıyorsunuz. Bir şeyleri yalnızca yakıp patlatmak için alan küçük çocuklara benziyorsunuz.”

Anlaşılan Becca tartışmaya kendini kaptırmıştı. Yorumunu ciddiye almadım; Diana masanın üstünden fırlamaya hazır gibi görünürken sıradaki konuya geçmeye hazırdım. Bebeğe teşhis konduğundan beri ondan bu şekilde enerji fışkırdığını görmemiştim.

“Bu şirket yağmacısı kendisiyle çalışma onuruna nail olduğum en iyi adam. Adilve dürüsttür. Ortada ve açık olan şeylerin ötesini görebilir. Diğer insanların bir hata gördüğü yerde bir değer bulup çıkarır. Düşünceli ve naziktir, ona saygı göstermek zorundasın.”

Becca’nın yüzü kademe kademe kızardı.

Karım dosyalarını toplayıp ayağa kalktı. “İhtiyaç duyduğunuz bilgiler dosyalarda. Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim. Eminim bir anlaşmaya varabiliriz.”

Odadan çıktı. Kapı arkasından gıcırdadı.

Becca’ya, “Üzülme,” dedim. “Daha sonra yeniden toplanabiliriz.”

Başımla herkesi selamladım, birkaçının elini sıktım ve Diana’nın ofisine gittim. O çoktan ofisine varmıştı, cep-hede kıtaları sevk ve idare eden bir general gibi masasının üzerinde duran şeyleri yeniden düzenliyordu. Kapıyı arkamdan kapattım.

Diana’mı yeniden gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu anlatacak bir söz yoktu.

“Beni böyle önemsiz hakaretlere karşı korumak zorunda değilsin,” dedim.

“Üzgünüm ama canları cehenneme. Onlar...”

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu öptüm. Ona bebek olayından beri dokunmamıştım. Yanağından başka hiçbir yerinden öpmemiştim. Ve şimdi parfümünün kokusunu duyar ve tenine dokunurken, tüm arzum geri döndü.

Diana geri çekildi, hızlı hızlı nefes alıyordu. Dudakları soluk pembeydi. “Tanrım, Adam.”

Dizini kaldırdım ve beline yasladım. Erekte olmuş penisimi vajinasına bastırdım. Derin bir nefes aldı ve inledi. Bu, tanıdığım ve sevdiğim bir inlemeydi.

“Yapmamalıyız, profesyonellik dışı,” dedi tam bir cümle kuramıyormuş gibi. Ona bu konuda yardımcı olabilirdim.

“Sinirlenmenden çok hoşlanıyorum.” Daha sert bastırdım, penisimin şeklini bacaklarının arasında hissetsin istiyordum.

Zevkin benim zevkimdir. Sana izin verdiğimde boşalırsın, ben söyleyene kadar kendini tutacaksın.

“On yedi dakika içinde boşalmanı sağlayabilirim. Bacaklarını arala.” İstemedi dominant sesimi kullanmıştım.

“Dur. Hayır.”

‘Hayır,’ buralarda hayır anlamına gelmez. Beni durdurmak için seçtiğimiz sözcüğü kullan ya da her şeyi başlatacak soruyu yanlış cevapla. O zaman her şey durur.

“Ne?” Sesimdeki sabırsızlık açıkça duyuluyor olmalıydı çünkü tepkisi sertti.

“Henüz... Bu korkunç şey vücudumun başına henüz geldi. Hâlâ bir bütünmüşüm gibi hissetmiyorum ve henüz... Henüz seninle yaklaşabileceğimi hissetmiyorum ve bu konuda sinirlenmek gibi bir hakkın yok.”

Onun uzaklaşmasına izin verdim ve kollarımı çektim. “Sinirlenmedim.”

“Ama sesin...”

“Şaşırdım yalnızca. Hepsi bu. Sen de istiyormuşsun gibi görünüyordu...”

“Üzgünüm.”

“Üzülme.”

“Gelecek hafta... Gelecek hafta yapalım.” Elini göğsüme koydu, ellerini kravatımda gezdirdi ve kravatımı düzeltti. “Teşekkür ederim. Bu duruma katlanmanın güç olduğunu biliyorum.”

“Her şey yolunda. Haydi, kötü polis sen olabilirsin.”

Hakkını vermeliyim, bir sonraki hafta seks yaptık. Çarşamba gecesi. Jartiyer ve dantel giymişti, iki kez boşaldı, harika bir oral seks yaptık ve kollarımda uyuyakaldı. Sonrasında, iki yıl boyunca her şey neredeyse normaldi.

13. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Çok mutsuzum. Bunu, senden nefret etmeye başlamadan önce bitirmem gerekiyor.

“Yani hiç anlamadın mı, dostum? Hiçbir belirti yok muydu? Haydi oradan. Sana Diana’nın başka bir herifle yattığını düşündürecek hiçbir şey olmadı mı?”

Charlie, itaatkâr partnerini biraz kestirmesi için serbest bıraktı ve pencere kenarında bir masaya geçtik. Bastonunu pencereye dayamıştı. Hikâyeme başlarken yağmur yağmaya başladı ve sokaktaki gece kuşları ve kulüp müdavimleri başlarını sokacak bir yer buldular. Geriye soğuk ve boş bir sokak kaldı.

“Beni aldatmıyor.”

“Buna inanıyor olamazsın.”

“İnanıyorum.”

Charlie uzaklara bakmaya başladı, sağ ayağını sallıyordu. “Ben vurulduğumda neler olduğunu biliyorsun, değil

mi? Benim kadını... İtaatkâr partnerim... Olaydan önce bir yıl boyunca benim taktığım tasmayı taşımıştı. On beş yıl boyunca beraber kalmıştık ve onu becerip becermememi hiç umursamadı. Ama bunu yapamayacak duruma geldiğimde ne oldu? Şeyimden vurulduğumda... Artık onun kıcını yeterince kızartamıyordum. Başka bir partnerle onu paylaşmamı istedi. Yalvardı bunun için. Ve bunu yapma- ma rağmen dört ayı kişiyle birlikteymiş. *Dört*. Kadınlar bir şey istediğinde, bunun ne olduğu konusunda onlara güvenemezsin. İstedikleri şeyi asla tam olarak söylemezler.”

“Sen bu aktivite içinde yer almayı kendileri seçen kadınlardan bahsediyorsun.”

“Onu düzenli olarak beceriyor muydun?”

“Salı. Onu salı günü becerdim.”

“Orgazm oldu mu”

“Evet.”

“Sen orgazm oldun mu?”

“Ne?”

“Yalnızca boşaldın mı diye sormuyorum. Orgazm oldun mu? Bu hoşuna gitti mi? Yoksa onu misyoner pozisyonunda becerirken yumruğunla ağzını kapatıp nefes almasını engellemeyi mi düşlüyordun?”

Sandalyemde geri yaslandım ve pencereden dışarı baktım. Manhattan asla tümüyle karanlığa gömülmez, yalnızca gökyüzünün tonu değişir. Salı gecesi düşündüğüm şey yaptığım şey değildi. Uzun süredir durum böyleydi.

Charlie öne doğru eğilip sesini alçaltarak konuşmaya başladı. “Belki de o seks yaparken itaatkâr davranmayı se-

ven bir kadın. Ve sen onu tatmin etmiyorsun. Böyle olmaz mı?”

Hayır. Onu seviyorum.

“Dünyada, Mahzen dışında hiçbir yer, hiçbir şey yokmuş gibi konuşuyorsun.”

“Tamam, bana bak.” Charlie ciddi konuşmaya henüz başlıyormuş gibi bardağını masaya koydu. “Bu evliliğin hata olduğunu düşündüğümü biliyorsun ve boşanmak seni öldürmez.”

“Mesajlarıma cevap bile vermiyor.”

“Montauk’taki yer hâlâ bizim,” diye konuşmaya devam etti Charlie, ben bir şey söylememişim gibi. “İtaatkâr bir partner bul. Seni hatırlayan bir düzine kişi bulabilirsin, ayrıca bir o kadarı da senin hakkında bir şeyler duymuştur. İçlerinden dilediğini seç. Eski günlerdeki gibi otuz günlük beraberliklerden birini dene.”

Sessizce güldüm. “Tanrım. Otuz günlük beraberlikler. Sorun çıkarıyorlardı.”

“Bu, onların sana delice âşık olması için tam olarak gereken zaman, dostum.”

Hayır. Ortada “onlar” yoktu. Yalnızca bir tanesi bana âşık olmuştu. Sonuncusu. Serena. Diana’yla tanışmamdan az önce bitmişti ve iyi bitmemişti. Serena çok gençti, bakireydi ve onunla birlikte kalacak bir Dominant arıyordu. Ben ise itaatkâr bir partnere âşık olmakla ilgilenmiyordum. İçinde bulunduğumuz dünya insanların birbirine âşık olması için tasarlanmamıştı. Yoğun duygular, acı, zevk, nezaket ve ritüeller için tasarlanmış bir dünyaydı bu.

“Planım bana âşık olmaları değildi. Planım onlarla oynayacak kadar iyi tanışmamıza yetecek ama onlardan sıkılmama neden olmayacak kadar zaman ayırmaktı. Bu konuda çok açık davranmıştım.”

Ne kadar kalın kafalı olduğumu anlatacak sözleri bulamıyormuş gibi başını salladı. “Ev boş. Bir seçme düzenle ve oraya git. Sana iyi gelecek.”

Masanın üzerinde duran telefonum titreşti ve birkaç santimetre yer değiştirdi.

Hemen çevirdim.

Arayan karımdı.

14. BÖLÜM

GEÇMİŞ ZAMANIN HİKÂYESİ

Serena büyüleyiciydi. Dikenleri alınmış tek bir gül gibiydi. Pembe yaprakları, hiçbir erkeğin dokunmadığı vajinasının çevresini süsler, uzun kahverengi saçları sert meme uçlarının tam üstünde biterdi. Kolları vücudunun iki yanına salınmış, onunla ilgili dosyadan kahverengi olduğunu okuduğum gözleri çekingence ayakkabılarıma odaklanmıştı.

“Charlie neden burada olduğunu bana söyledi,” dedim. “Ama bunu bir de senden, kendi ifadelerininle duymam gerekiyor. Sana ve senin için yapabileceğim şeyler açıkça rıza vermeni gerektiriyor.”

“Sözleşmeyi imzaladım, bayım. Hukuk fakültesi öncesi verilen eğitimlerden birine katılmıştım. Anlaşmanın içeriğini anlıyorum.”

Dosyayı masaya bıraktım. Arkamdaki kapılar açıldı. Dalgaların kıyıyı çılgınca becerdiğini duyabiliyordum. Kapıları bilerek açık bırakmıştım. Ekimde, Montauk’un

gökyüzü tenekeden yapılma çatılar gibi gri olurdu ve okyanustan gelen esinti gelmekte olan soğuğu haber verirdi. Baldırının üst tarafının soğukla ürperdiğini, tüylerinin diken diken olduğunu görebiliyordum ama Serena hareketsiz kaldı, titremeye bile cesaret edemiyordu. Bu durumdan rahatsız olsa da, bembeyaz elbisesi üstünde dalgalanırken hareketsiz kalması itaatkârlığını açıkça ortaya koyuyordu.

“Kendi ifadelerinle...” dedim, ona doğru bir adım atarken. “Charlie’ye gittin. Bunu neden yaptın?”

“Şey yaptığını duydum...” Duraksadı, utanç duyuyordu. “Hepsini imzaladım. Kâğıtlarda yazıyor.”

“Söylemek zorundasın.”

Zorlukla yutkundu. “İtaatkâr olanları eğitiyormuş. Öyle duydum. Bu yüzden seçmelerin olduğu gece Mahzen’e gittim, onu bulabilecek miyim, görmek için.”

“Bir adımı atladın.”

Ona, şampuanının kokusunu duyup gerginliğini hissedebilecek kadar yakındım şimdi.

“Hikâyenin tamamını anlatmanı istiyorum.” Çenesinin altına parmağını koydum ve onu, bana bakmaya zorladım. O bir seksenden biraz kısaydı, ben ise bir seksen beş boyundaydım; bu yüzden başı tümüyle geriye yattı. Dilini alt dudığında gezdirdi. “Başından anlat. Burada utanacağın bir durum yok.”

Çenesi parmağımın ucunda ağırlaştı. Gerginliği geçmişti. Tek ihtiyacı olan şey, nasıl biri olduğunu bildiği konusunda açıklama yapması için izin vermemdi. Birinci sınıf bir mazoşistti bu kız. Acıyla iradesinin kırılmasından hoşlanan, sevimli ve eğitilmiş bir genç kadın...

“Erkek arkadaşım Keith ile birlikteydim. Yolun aşağısındaki erkekler okuluna gidiyordu.”

“Neredeki okul?”

“Brooklyn. Bay Ridge.”

“Devam et.”

“Bir gece odasında öpüşüyorduk. Bu birkaç yıl önceydi. Ailesi dışarıdaydı, o da beni yatağa atabileceğini düşündü. Ben de aynısını düşünüyordum. Ama onun yaptıkları benim tahrik olmamı sağlamıyordu. Beni tahrik edemiyordu; bu yüzden bana dokunmasına izin vermiyordum. Ama o seferinde... Elini eteğimden içeri soktu ve ona izin vermek istedim. Parmağını içime soktu ama ıslanmamıştım. Hiç ıslanmıyordum. Böyle biri olduğumu düşündüm. Bu normal geldi.”

“Burada güvendesin,” dedim çalışma masama yaslanırken. Onun güvende hissetmesini istiyordum ama rahatlamasını istemiyordum. Bu ikisi arasında fark vardı.

“Keith ise bunun normal olduğunu düşünmüyordu. Eğer bir yetişkinin dürtülerine sahip değilsem bana bir çocukmuşum gibi davranacağını söyledi. Popoma vurmaya başladı. Odasında, ben Yankees bayraklarına bakarken kıcıma şaplaklar attı. Bana kötü takma isimler taktı. Frijit olduğumu söyledi. Külotumu indirdi ve şaplak atmaya devam etti. Şeyime... Kukuma.” Bu sözcüğü söylerken biraz düşündü ama kendini çabuk topladı. “Bu bana gerçekten iyi hissettirdi. ıslanmıştım.”

“O ne yaptı?”

“Bana yeniden oramdan dokunamadan kaçtım.” Duraksadı. “Kukumdan...”

“Kuku değil vajina de.” Bunu söyleyince hayrete düşmüş gibi göründü. Bu da penisimin sertleşmesine neden oldu. “Kukular zayıftır, vajinalar güçlüdür. Sende olan şey güçlü bir şey. Hikâyeni bitir.”

“Deli olduğumu, hasta olduğumu düşündüm. Bu yüzden internette bu durumu araştırdım.”

Konuşmasını burada bitirdi. Geri kalan tek şey geçmişti. Birilerini tanıyan birileriyle tanışmış ve Charlie’yi aramıştı. Charlie kuku sözcüğünü bir tür hakaret olarak kullanırdı. Onu eğitmiş ama bu mümkün olmadığından becerememişti. Serena hâlâ bakireydi. Onu bundan kurtarmak benim için bir zevk ve görevdi. Bunu yapabileceğim otuz günüm vardı ve yalnızca zevkine bunu yirmi dokuzuncu günde yapmayı seçtim.

“Sen delisin ve hastasın ama mutsuz olmak zorunda değilsin.”

“Evet, efendim.”

“İlişkiyi durdurmak için kullandığın bir anahtar sözcük var mı?”

“Montana.”

“Neden?”

“Oradan nefret ederim.”

“Oraya hiç gitmedim.”

“Tam bir bok çukuru.”

Gülümsedim. Küfürlü konuşan itaatkâr partnerleri severdim. “Sana yaşını veya adını sorduğumda, iyi hissediyorsan doğru cevapla; yavaşlamama ihtiyaç duyuyorsan yalan söyle.”

İtaatkâr partnerin cevaplamasının çok zor olduğu ya da ilişkiyi durduracak kelimeyi hatırlayamadığı durumlarda dominant partner basit bir soru sorardı. Dominant partnerin durumdan endişe duyduğunu itaatkâr olana bildirme yoluydu bu. "Hey, orada işler nasıl gidiyor?" demenin bir şekliydi ve itaatkâr partner iyi hissetmiyorsa cevaplamama ya da yalan söyleme seçeneğine sahipti. İlişkiyi durduracak anahtar sözcüğü söylemek kadar açık olmayan bir anlaşma yoluydu bu.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum.

"On dokuz."

"Güzel. İşler böyle yürüyecek. Ben soracağım, sen cevaplayacaksın."

Başını evet anlamında salladı.

"Yapmayı reddedebileceğin üç şey var," dedim. "Bunların neler olacağı hakkında düşündün mü?"

"Evet, efendim." İki yanındaki ellerinin parmaklarını oynattı. "Boğma."

"Nefes oyunu yok." Bir.

"Bir kaltak ya da sürtük olduğumun, böyle şeylerin söylenmesinden hoşlanmıyorum."

Bu kolaydı. Zaten partnerlerime isim takmazdım. Bu iş çok kolay olacaktı.

"İki etti."

"Sizi ben istedim," dedi. Başımı yana eğdim, gözlerini yeniden ahşap zemine çevirmeden önce bir süre bana baktı. "Sizi Charlie'nin Kara Kılıç Partisi'nde gördüm ve ondan sizinle birlikte olmayı istedim."

Onu hatırlamıştım. Gök mavisi bir yakalı tişört. Siyah bir pileli mini etek. On beş santimetrelik topuklar.

“Buna onay vermesi iyi olmuş.”

“Otuz gün...” dedi.

“Evet?”

“Bu kesin bir süre mi?”

“Üçüncü isteğin bu mu? Zaman sınırlamalarının olmaması...”

“Gelecek dönem okula gitmem gerekiyor ama...” Zorlukla yutkundu. “Aslında ne istediğimi bilmiyorum.”

“Bu zaman sınırlaması seni koruyor, beni değil.”

Dudağını yaladı. Okyanus esintisinin uçurduğu saçlarından bir kısmı ıslanmış dudaklarına yapıştı. Onları geri çekmedi. Bu onu gıdıklıyor olmalıydı.

“Bunu unutun. Başka bir tane seçeyim.” Ellerini yumruk yaptı ve ardından, yeniden açtı. “Paylaşmak yok. Beni paylaşmayın.”

“Paylaşmak yok. Tamamdır.” Herkesin sınırlarını belirten belgeye göz gezdirdim. Her şeyi imzalamıştı ama yine de kontrol etmem gerekiyordu. “Annene hasta bakıcılığı yapıyorsun, değil mi?”

“Evet, hazıranda felç oldu.”

“Duyduğuma üzüldüm.”

“Teşekkürler. Bu sorun değil. Ona sürekli bakacak birini bulana kadar okuldan bir dönem izin almam gerekti. Bu ay teyzem onunla kalacak. Erkek kardeşlerim ve kız kardeşim okulda. Onlara bir kamp gezisine çıkacağımı söyledim.”

“Bir aylık bir kamp gezisi mi?”

Omuzlarını silkti. Onu zorlamadım. Ne söyleyeceği ona kalmış bir şeydi.

“Sözleşmenin geri kalanını inceledin mi? Çalışma saatlerim, serbest kalacağın zaman, yemekler... Her şey...”

“Evet.”

“Ve bunları kabul ediyorsun.”

“Evet.”

“Nasıl hissediyorsun?”

Sağ ayağının başparmağı diğer parmağının üstüne çıktı ve sonra tüm parmaklarını kıvırdı. “Çok, çok heyecanlı.”

“Güzel.” Belgeleri arkamdaki masaya attım. “Ben de.”

“Teşekkürler.” Yere bakarken gülümsedi. Bu iyiye işretti. Yerde uzun bir zaman geçirecekti.

“Ellerinin ve dizlerinin üstüne çök, tatlı kız. Ve üst kata tırman.”

15. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Seni artık sevmiyorum.

Adını telefon ekranında gördüğümde, stresli ve gergin hissetmem gerekirdi. Tüm gün hissettiğim gerilim daha fazla, yoğun ve acil hâle gelmeliydi. Mahzen’de kendimi evimde hissediyordum, arkadaşlarım arasında biraz nefes almam mümkün oluyordu. Adını görmek, sabah nasıl hissediyorsam yeniden öyle hissetmeme neden olmalıydı.

Ama tüm bunların yerine rahatlamıştım. Hikâyenin bu kısmı, artık o her neyse, bitmişti. Hiçbir şey bilmemekten, bir şey biliyor olmaya doğru bir yolculuktu bu.

Charlie’ye telefon ekranını göstermeden, “Affedersin,” dedim. Kimin aradığını bilmesine gerek yoktu. “Gidip balkon tarafına bakacağım.”

Öne doğru eğilip etrafındaki iki katlanabilir sandalye ile

oraya ancak sığan, üstünde bir kül tablası duran masanın bulunduğu balkona baktı pencereden. “Yağmur yağıyor.” Bacak bacak üstüne attı.

Yalnızca yağmur yağmıyordu. Hava da soğuktu ve gökten kocaman kar taneleri düşüyordu. Ama yanımda birisi varken Diana’yla konuşamazdım. Balkon kapısını açarken konuşmayı başlatmak için ekranı kaydırıp nefesimi tuttum. Sesini duyacaktım. Aradan, bana yıllar gibi gelen saatler geçmişti.

“Diana,” dedim, ona taktığım Tanrıça ismini hatırlayarak. Onun onuruna yakarma şeklimi... “Küçük avcım.”

“Kes şunu lütfen.”

Benden ayrılmasının ardından bana söylediği ilk sözler bunlardı. Üstümdeki yün palto beni sandalyenin ıslaklığından koruyordu ama sulu sepken yağan kardan korumuyordu. Sırtımı duvara verdim, kardan buraya sığınmaya çalıştım.

“Yazdığım notu okudun mu? Sesi boğuk geliyor, zaman zaman çatlıyordu.

“Neredesin?”

Sessizlik.

“Oraya gelmeyeceğim. Seni kendi hâline bırakacağım. Yalnızca iyi olduğunu bilmem gerekiyor.”

“İyiyim ben,” dedi.

“Neredesin?”

“Konuşmamız gerekiyor.”

“Güvende olduğunu öğrenene kadar hiçbir şey hakkında konuşmayacağım.”

“Güvendeyim.”

Cevap vermedim. Bıraktım, sessizliğim benim adıma konuşsun. Bıraktım, sulu sepken yağın kar balkon demirlerini küçük taşlar gibi görünen, bir yükselip bir kaybolan taneleriyle ıslatsın. Telefonun diğer ucundan gelen arka plan seslerini dinlemeye çalıştım ama bir ses gelmiyordu.

İlk önce o konuştu. “Kalacak yerim var.”

Yüklü... Anlam yüklü bir ifadeydi bu.

Söylemediği, yaptığı şeyleri ifade ediyordu sözleriyle. New York’ta daire ayarlamak bir gecede yapılacak iş değildi. Ama nerede olduğunu, bunu nasıl yaptığını ve taşınmayı ne kadar süredir planladığını söylememişti. Piyasayı tanıyordum, üç günden uzun süredir bunun için uğraşıyor olmalıydı. Yani bunu yapacağını biliyordu, yine de salı günü onu becermeme izin vermişti.

“Geçen geceki elveda seksi miydi yani?”

“Çirkinleşme.”

“Sürekli bana ne yapmamam gerektiğini söylüyorsun.”

“Üzgünüm. Ben...” Yutkundu. “Bu çok zor bir şey.”

“Sana bir şey söylemem gerekiyor. Buna izin var mı, peki?”

“Evet.”

Vücudumun bir kısmı siyah balkon demirlerinin dışına taşana kadar eğildim. Yağmur damlaları başıma düşüyordu ama umurumda değildi bu. Henüz rahatlamış hissetmediğim bir konu vardı. “Sana ne oluyor, anlamıyorum. Bekten dolayı mı, işten dolayı mı böyle davrandığını, başka birisiyle mi görüştüğünü bilmiyorum.”

“Başka birisiyle görüşmüyorum.”

“Ama bu iş çok uzadı. Bu sürede benimle konuşmadın bile ve bunu çok uzattın. Bu senin suçun. Eminim, benim de onlarca hatam vardır ama sen ne yaptın? Bana şans tanımadın. Seni, istediğin şekilde sevebilmeme izin vermedin. Şu konuda bir şüphen olmasın Diana, küçük avcım: Seni seviyorum. Seni gördüğüm ilk günden beri seviyorum. Birlikte olduğumuz her gün seni daha fazla sevdim ve sen beni istesen de istemesen de bu böyle devam edecek.”

“Yapamam...” Diana burnunu çekti. “Yazdığım notu okudun mu?”

“Sıçtığımın notunu okudum.”

Diana ağlıyordu ve bundan ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. Ağlaması bana zevk vermiyordu ve eskiden yataktan çıkma nedeni itaatkâr partnerinin gözyaşlarını görmek olan bir adam bunu söylüyorsa bu önemli bir şeydir. Ama Diana’yı yatıştırmak için bir şey söylemedim. Her şeyin yolunda olduğunu falan söylemeyecektim. Hiçbir şeyin yolunda olduğu yoktu. Çoraplarım ıslanıyor, ayaklarım üşüyordu ve her şey berbat durumdaydı.

Bir dakika önce rahatladığımı hissetmiştim. Ondan öncesinde ise bu işi çözmek konusunda kararlıyım ama şimdi yalnızca her şeyin berbat olduğunu, sinirli olduğumu hissediyordum.

Keşke, en azından on beş dakika boyunca aynı şeyi hissedeni biri olabilseydim.

Yeniden balkonun korunaklı kısmına geçtim. Çişim gelmişti. Bu konuda istikrarlıyım işte.

“Ağlama,” dedim. “Lütfen...”

Diana derin bir nefes aldı. “Seni sevmiyorum,” dedi kararlı bir şekilde. “Bu kadar.”

“Evet, öyledir.”

“Bana inanmıyor musun?”

“Taşındığını babana söyledin mi?”

“Hayır.”

“İşte, görüyor musun? Sana inanmıyorum.”

“Onu üzmemek istemedim. Seni seviyor.”

Kafamı karıştırmıştı. Başka bir daireye taşınmıştı. Bana iki sayfalık bir not bırakıp ayrılmıştı. Bunu babasından daha ne kadar saklamayı düşünüyordu. İkisi, birbirine yakındı. Her gün konuşurlardı. Babasına ne diyecekti?

“Planın nedir, Diana? Tüm bunları, aklında bir plan olmadan başlatmış olamazsın.”

Gerginliğinden ağzından kaçan bir kahkaha duydum. “Beni tanırsın. İşe başlamadan önce planın yalnızca yarısına ihtiyaç duyarım.”

Bu doğruydı. İşleri o başlatır, ben bitirirdim. Aramızdaki ilişki bu yüzden mükemmeldi.

“Her şeyi toplarlarsın, Adam. Başka birini bulursun. Sen harika birisin.”

“Kes sesini.” Belki Mahzen’de olduğum için böyle davranmıştım, belki de hayatımın kontrolünü kaybediyordum. Bunu söylerken dominant sesimi kullanmıştım. Sinirli olmayan, yine de tartışmaya yer bırakmayan bir ses ti bu. “Benimle bu şekilde konuşma. Asla. Doksan yaşına geldiğinde, beni yalnızca silik bir hatıra olarak hatırladığında, benim hakkımda bu ses tonuyla düşünme bile.”

Bunları söylememle Mahzen’de yanımda oturuyormuş gibi dikkat kesilmesi bir oldu. Gözyaşlarını bastırdı mı, yoksa aniden farklı davranması gerektiğini mi fark etti, bilmiyorum ama işteki Diana ortaya çıktı ve mat siyah topuklu ayakkabılarıyla kapıyı tekmeleyip evrak çantasını hızla masaya vurup açtı.

İşte benim Diana’m.

Göğsümü sıkıştıran bir sertlikle, “McNeill-Barnes’in tamamını satın almakla ilgili seninle konuşmam gerekiyor,” dedi. “Bu sürede tüm süreçlerden el çekmen gerekiyor. Şirketi yönetmek için tam yetkiye ihtiyacım var.”

“Olmaz.”

“Olur, Adam. Bu ailemin şirketi. Benim şirketim.”

“Olmaz dedim.” İş artık onunla birlikte yürütebilir miydim, bilmiyordum. Ama sıçıtığının yağmuru başımı döverken herhangi bir değişikliğe onay vermeyecektim.

“R+D’ye olan tüm borçlar ödendi,” dedi. Düze çıktık ve paramız var. Beş yıldır bu böyle. Bu şirketin yönetiminde olmayı hak ediyorum.”

“Ama başkan olmayı hak etmiyorsun.”

“Hayır, ediyorum.”

Diana’yı McNeill-Barnes’in konferans salonunda onu güçlü gösteren takım elbisesi ve “cesaretin varsa bana buluş” diyen topuklu ayakkabıları içinde düşündüm. Matbayı sonuna kadar çalıştırırken yüzünün nasıl görüldüğünü biliyordum. İş yerindeki Diana, ağlayan Diana’ya göre çok daha kontrol edilebilir biriydi. İş yerindeki Diana’yla konuşabilirdim. Kuralları biliyordum. Bu kurallardan nefret

ediyordum ama onları biliyordum ve Şu andaki dengesiz hâlimi kontrol altına almak için teknikler geliştirmiştim.

Eğil ve masaya ellerini daya. Eteğini sıyr. Kemerimle yirmi kez vuracağım. Her birini say.

“Gıt ve sözleşmeyi yeniden oku. Saat dokuzda gözden kaçırdığın şeyi konuşmak üzere seninle buluşmak için R+D ofisinde olacağım.”

“Geç kalabilirim. Riverside’dayım.”

“Riverside’da mı?”

Hava artık tenimi yakıyordu. Sulu sepken kar yakıcı geliyordu. Öyle üşümüşüm ki...

Neredeyse bir şey söyleyecek, bir şey soracaktım.

Ama bu, onu Zack Abramson’ın nerede yaşadığını bildiğim konusunda uyarırdı.

Telefonu kapatmak için ekrandaki kırmızı daireye bastım. Ekranda yazan adı grileşti ve ben de onunla birlikte siyah beyaz bir hâl aldım. Ekran değiştiğinde, aramızdaki boşluk iki ayrı evren arasındaki boşluk gibiydi.

Diana her yönden çok güzeldi ve ona gereğinden fazla iyi davranmışım. Benden ayrılmayı düşünmesine izin vermişim ve hayatında diğerk erkeklerin de olabileceği gerçeğine aymamışım.

Bugün, yarın... Ya da on yıl sonra...

Vücudumdaki her hücre çığlık atıyordu.

Kafam karışık ve kırgın hissediyordum. Ama telefon konuşmamızdan sonra, yapmam gereken bir şey olduğunu artık biliyordum.

16. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Riverside'a varınca, Jaguar'ımı tam park etmedim bile. Olması gereken yerden kırk santimetre kadar dışarıda duruyordu ama bir paralel park manevrası daha yapmaya sabrım kalmamıştı. O adam şu an karıma dokunuyor olabilirdi. Parmaklarını vajinasına, ağzına, her yerine sokuyor olabilirdi. Ve Diana da o her zamanki kendisine has biçimde nefes alıyor olabilirdi. Tahrik olduğunda aldığı şekilde, boğazdan zor geçen nefesler... Sanki vajinası ıslandığında, boğazı da ıslanıyordu.

O adam karımın üstünde olabilirdi. Yakında koparacağım penisini karıma sokuyor olabilirdi.

Karımın vajinası bana aitti. Buğulu, seksi sesi bana aitti. Boşalırken gözlerini kapattığında, benimdi. Benim... Aldığı zevk... Onun sahibi bendim. Tamamının.... Sonsuza kadar. Ölene kadar, kahrolası herif.

"Merhaba." Kapıcıya gülümseyip elimdeki büyük zarfı gösterdim. Arabanın bagajında duran küçük bir sopayı içine tıktırmıştım.

“İyi akşamlar, bayım,” dedi kapıcı. İri bir adamdı, göbeği gömleğine zar zor sığıyordu. Patlamak üzere olan düğmelerini uzun, lacivert kravatı saklamıştı. Binanın giriş ve çıkışlarına yerleştirilmiş kameraların bağlı olduğu kapalı devre monitörlerin arkasında oturuyordu, önünde misafir olarak gelenlerin imza attığı bir defter duruyordu.

“Zack Abramson içeride mi? Yedi yüz on dört numara kalıyor.”

“Nerede kaldığını biliyorum. Yani, bu sabah nerede olduğunu. Bugün, öğleden sonra ayrıldı.”

Bunu beklemiyordum. Kapıcının beni üst kata çıkarmasını bekliyordum. Ardından Zack’i aşağı inip benimle konuşması için davet edecektim.

“Konuşmak”tan kastım “ağzını burnunu dağıtmak”tı.

“Ona yarın bunu verebilir misin?” Tüm gün yapılması gereken işlerle uğraştığını, henüz geri dönüp karımı berrmeye geçmediğini düşündüm.

“Mümkün olsa yapardım. Şehri terk etti.”

“Dayton’a mı gitti?”

“Bu bilgiyi sizinle paylaşamam. Ama gelen postaları topluyorum. Paketi bana bırakırsanız onlarla birlikte önümüzdeki hafta gönderirim.” Elini uzattı.

“Ben gönderirim. Teşekkürler.”

Riverside Caddesi’ne çıktım, caddeyi geçtim, arabamın arkasında dikilip binaya baktım. Sulu sepken yağın kar, lapa lapa yağmaya başlamıştı ama umursamadım. Üstüme düşen kar tanelerinin keskin soğuşunu hissetmiyordum.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi.

Yedinci kat. Zack, evinin Riverside Caddesi'ni gördüğünü söylemişti yani karım bu dairelerden birindeydi. Zack'le yatmıyordu. Belki hiç yatmamıştı ama en azından bu gece kesinlikle yatmayacaktı.

Onu, binanın köşesinden sayınca ikinci pencerede gördüm. Dimdik duruyordu, zayıftı. Onu seven erkek olarak nerede görsem tanırdım. İki eliyle çay fincanını tutmuş, onunla aramızdaki sulu sepken kar tanelerinin ötesine New Jersey'e doğru bakıyordu.

Buna ne kadar devam edecektim. Ne kadar süre onu bu dondurucu soğukta izleyecektim? Onu takip edecek, kapıcıya yalan söyleyecek, bana aylar önce sırtını dönmüş bir kadını isteyecek...

Ona dokunmuş olabilecek her türlü erkeğe duyduğum kıskançlık dolu öfkeyi üzerimden atamıyordum. Ona duyduğum özlemde, onu kaybetmiş olmanın bende yarattığı hislerden silkelenip kurtulamıyordum.

Ama titreyerek arabama girdiğimde, kıskançlığımın tek bir nedeni olduğunu fark ettim. Sinirinden ya da kıskançlığından kurtulmuş bir erkek olmama gerek yoktu. Çünkü bunlar başka bir hastalığın semptomlarıydı. Yapmam gereken şey, aşkın yükünü omuzlarından atmış bir adama dönüşmekti.

Henüz bu konuda bir planım yoktu. İşin başını, ortasını, sonunu hesaplamamıştım. Aklımdaki biçimsiz bir kavramdı yalnızca. Henüz bunu kendim için anlaşılır bir hâle getirmemiştim ama en küçük ocakta, kısıp ateşte bir şeyler pişmeye başlamıştı. Zorlu, cesur ve tümüyle hissiz bir şeyler...

17. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

İlk seferler...

Onun, beni artık sevmediğini bilirken yatağımızda uyumaya çalıştığım ilk seferde bunu yapamadım. Hareket bile etmedim. Crosby Sokağı'ndan gelen gürültü devam ediyordu: Korna sesleri, bağırtilar, takırtılar... Ayın ışığı odanın bir yanından diğerine geçerken tüm bu sesler yavaş yavaş azaldı. Sabah saat üçte, çatının üstünde gezinen güvercinlerin ötüşlerini ve ayak seslerini duyabiliyordum. Dondurucu soğukta, içinde kaldıkları güvercin kümesinin tellerini titretiyorlardı.

Yatağa çapraz uzanmışım. Buraya hâlâ bizim yatağımız diyebilir miydim? Yoksa, yeri artık yanımda olmadığı için başka bir şeye mi dönüşmüştü?

Onunla evlenme kararımı ilk kez sorguladığımda uyuyor muydum, uyanık mıydım hatırlamıyorum. Bana istediğini yaptırdığını nasıl fark etmemiştim. Başka hesapları olduğunu... Bana, aile şirketlerini kurtarmak için ihtiyacı

vardı. Gerçi şirketi, Diana kendisini bana sunmadan önce de kurtaracaktım. Ona evlenme teklifi etmeden çok önce-sinde...

Sorun bu olamazdı.

Diana'ya sahiptim. O her şeyiyle benimdi.

Ama değildi.

Kırılğan. Güçsüz. Sahibi olduğum şeyi elimde tutamadım. Yüksek bir yerden düşüyormuşum gibi hissediyordum. Yeryüzüne hızla yaklaştıkça, yer çekimi arttıkça gördüğüm kara parçaları giderek netleşiyor gibiydi.

Kıcına şaplak atmam seni cezalandırıyor olduğum anlamına gelmez. Bir gerekçeye ihtiyacım yok. Sen bana aitsin ve canım isterse kıcına şaplak atarım. Sadece içimden geldiği için... Şimdi eğilip masaya dayan, kollarını uzat ve avuç içlerini day. Ağzında ısırarak bir şey olsun ister misin?

Hayatımın geri kalanının ilk gecesinde onun iradesini kırdığımı hayal ettim. Onun merhamet göstermem için yalvardığını... Onu serbest bırakmam için. Benim için. Teninin kokusu. Gözyaşlarının tadı. Benim ilgime en zalim ve en nazik şekilde maruz kalmış uzuvlarının rengi. Onu affetmem için nasıl da yalvarırdı... O zaman, onu ne şekilde affederdim? Nazik bir şekilde mi? Arkasına geçip eğilmesini mi isterdim? Zihninin bana boyun eğmesini mi sağlardım?

Fantezilerim psikopatlık çizgisini geçmişti. Dominantlık ve kızgınlık bir arada barınamazdı. İntikam ve sadizm aynı sahnenin oyuncularını değildi. Bu işin arkasındaki fikir acı vermektir, zarar vermek değil. Öfkesi, bir dominantın karar verme yetisini gölgelerdi.

Yine de gayet berrak şekilde hayal ettiğim bu sahneler bana tanıdıktı. Yıllar önce, buna tümüyle razı olarak ve kendimi kontrol altına alarak hepsiyle baş etmenin bir yolunu bulmuştum.

Kendimi kontrol etmemi sağlayan kablolar ilk kez birbirine karıştığında kendimden korktum ve bu korku beni yıkayıp temizledi sanki.

18. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

R+D şirketi ofisi şehir merkezinde, yüksek, cam bir binanın orta katlarındaydı. McNeill-Barnes'ın ofisine göre daha şık ve soğuk bir tarzda döşenmişti, modern ve iş ahlakı açısından tarafsızdı. Bir şeyleri satın alır, yeniden iş görebilecek hâle getirir ya da bütünlüğünü bozar, parçalar hâlinde satardık. Williamsburg, Brooklyn taraflarındaki mülklerle işe başlamıştım, piyasanın uygun olduğu bir dönemde büyükanne ve büyükbabamın satın almama yardımcı olduğu mülklerle... Metropolitan'ın güneyinde bir stüdyo dairede yaşıyordum. Ardından bir mülk daha satın aldım ve ardından bir tane daha... Emlak piyasası fiyatlarındaki ani yükselme beni daha büyük miktarda krediler çekebileceğim hâle getirene kadar yaşantıma çok az para harcadım.

Yirmili yaşlarım boyunca para kazandım ve cinsel dürtülerimi keşfettim. Bazen de bunlara ara verdim.

Metro hattını kullanmak lüks bir şey değildi ama sabah

saat sekizde bir yere gitmek istiyorsam seçebileceğim en hızlı yol buydu. Arabanız ne kadar pahalı olursa olsun fizik kurallarına tabiydi ve sokaklar bir Jaguar'ın bile içinden geçemeyeceği şeylerle ağzına kadar doluydu.

Ofis binasının lobisindeyken telefonum çaldı. Arayan Lloyd Barnes'tı. Karımın babası. Yakında evlilik yoluyla akraba olmadığım birisine dönüşecek olan adam.

“Merhaba...” “Baba” demeden kendimi durdurdum.

“Neler dönüyor?” Nefesi hırıltılı çıkıyordu. Stresliydi.

“Hangi konuda?”

Lloyd, konunun tüm açıklığıyla önüne serilmesini istediğinde benimle konuşurdu. Kızı, onu üzebilecek şeylerden onu korumak isterdi. Üretim sırasında çıkan en ufak bir pürüz bile ondan saklanırdı. Bebeğimizdeki ayrık omurga hastalığını bilmesinin tek nedeni beni aramış olması ve benim uzatmadan ona durumu anlatmış olmamdı.

“Kızım konusunda.”

“O iyi mi?” Zaman kazanıyordum. Aramasının nedenini biliyordum aslında.

“Ayrıldığınızı söylüyor. Ne yaptın?”

Telefon asansörde çekmezdi; işe yetişmeye çalışan insanların hengâmesine karışmamak için taş ve camdan yapılmış lobinin soğuk atmosferinde bekledim.

“Öğrendiğimde size söylerim.”

“Seni korumaya mı çalışıyor?”

Hayır. Beni korumaya çalışmıyordu. Benim, ayrılmaya çalışmak dışında ne yaptığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Gerçi belki de tüm bunlar bu kadar basitti. Belki de benden bıkmıştı ve hayatına devam etmek istiyordu.

“Ayrılmak istiyor. Bu konuda başka bir şey bilmiyorum, Lloyd.”

Lloyd sesli bir şekilde nefes verdi. Bir ısıklık sesi duydum ve Lloyd’un oksijen tüpü bağlanana kadar bekledim.

“Bu durumdan memnun değilim,” dedi.

“Ben de değilim. Ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Diana bunu istiyor ve evliliğimizi bitirmek istiyorsa bunu yapacaktır.”

“Aynı annesi gibi, biliyorsun. Onu severdim ama bir şey istediği zaman bundan geri dönmezdi.”

“Kararlılık insanın kendisine yöneltilene kadar harika bir nitelik.”

“Bizimle kalacağını umuyorum.”

McNeill-Barnes’tan bahsediyordu. Aileden değil.

“Henüz bu konuda düşünmedim.”

“Düşün, o hâlde.”

“Düşüneceğim.”

Telefonu kapatıp asansöre doğru yürüdüm. Ne istiyordum? Benim hakkında kararlı olduğum arzum neydi?

Diana. Onu nasıl geri alacaktım? Tüm varlığıyla mı yoksa kendim yok olarak mı?

R+D aşağı yukarı kendi kendini yöneten bir şirketti. İş partnerim, Eva, biz McNeill-Barnes’ı yeniden inşa ederken günlük işlerin çoğuyla ilgilenmişti. Diana’nın notunu aldığımdan beri ilk kez ofise giriyor olmak gerçeküstü

hissettirdi. Şimdiden farklı bir adam gibi hissediyordum, yalnızca ne kadar farklı olduğumu bilmiyordum.

Eva işleri sıkı tutan, avukatlıktan şirket yönetimine geçmiş biriydi. Önleri uzun bırakılmış kısa siyah saçları vardı ve pantolonlu bir tayyör giymişti. Sol kulağındaki yedi küpeyi o günkü ruh hâline göre giydiği tayyöre uydururdu. Bugün, Eva kırmızıydı.

Resepsiyon kısmında beni yakalayıp adımlarını adımlarıma uydurdu. “Adam.”

“Eva.”

Çarpma kapılardan geçip iç kısımdaki ofislere doğru ilerledik. İkimizin de kendimize ait köşeleri vardı, diğer boydan pencereler arasında yedi konferans odası bulunuyordu.

“Karın, Rhonda Sidewinder ile birlikte burada. Boşanma avukatı.”

“Erken gelmişler.”

“Neler oluyor?” Nadiren kişisel konularda konuşurduk ama kahverengi gözlerinde gördüğüm endişe gerçektir.

“Her şey aynı anda oluyor. McNeill şirketiyle yaptığım sözleşmeyi getirebilir misin? Eminim Rhonda’da bir nüshası vardır ama önceden bir göz atmak istiyorum. Ayrıca lütfen bunu kendin yap. Brittany’den getirmesini istersen ofistekilerin tamamı bu konu hakkında konuşmaya başlayacaktır.”

Bana bir dosya uzattı. “Buna ihtiyaç duyacağını hissetmiştim. McNeill-Barnes’la yaptığın sözleşme de dosyanın içinde.”

“Harika. Teşekkür ederim.”

“Dördüncü konferans odasındalar.” Oraya doğru ilerlemeye başlamıştım ancak Eva koluma dokunarak beni durdurdu. “Seni kim temsil ediyor?”

“Şimdilik, hiç kimse. Tüm bunlar dün başladı. Neden kaynaklandığını bile bilmiyorum.”

“Ne yapacaksın, peki?”

“Diana için savaşacağım.”

Yüzündeki acıma duygusunu görmek zorunda kalmadan odaya doğru döndüm.

19. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

İlk seferler...

Beni terk etmesinin ardından karımın yüzünü gördüğüm ilk seferde değişik göründüğünü fark ettim. Onun bir şekilde değişmiş olabileceğini düşündüm ama asıl değişenin ben olduğumu biliyordum. Onu sevmekten vazgeçecek kadar değişmemiştim ancak şimdi ona uzaktan bakabiliyordum.

Gözlerindeki buzu ilk gördüğümde bunun çok ince bir tabaka olduğunu biliyordum. Bu işi bitirmek için oraya yerleştirilmiş bir tabaka...

Bana yabancı gibi görüldüğü ilk seferde bunun yanlış bir gözlem olduğunu biliyordum. O bir yabancı değildi. O benim Diana'mdı. Avcım. Hâlâ bana aitti.

Ona doğrudan baktığımda gözlerini aşağı çevirdi, bu hareketin ona ait bir hareket olduğunu biliyordum. Her şeyiyle onun yapacağı bir hareketti. Ama ben değişmişim ve görmek istediğim şeyi görmedim. Başından beri orada bulunan şeyi gördüm.

20. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Bu işin sonuna geldik. Seni sevmiyorum. Artık bunu içimde hissetmiyorum. Bu yaptığın ya da yapmadığın bir şeyden kaynaklanmadı. Kendimi bundan vazgeçirmeye çalıştım. İçimdeki aşk ateşinin yeniden yanmasına uğraştım. Ama içimde bunu hissetmiyorum. Duygularım ölmüş gibi hissediyorum.

Üzgünüm.

- Diana

Diana nikah yüzüğünü çıkarmıştı. Sağ elini sol elinin üstüne koyarak bunu saklamaya çalışıyordu ama buluşmamız uzadıkça uzadı ve Diana su içmek zorunda kaldı. Sol elini kucağına koyamadan gördüm.

“Şirketin iç yönetmeliklerinin, geri alınması durumunda hisselerle biçilecek değerle ilgili açık bir prosedür belirlemediğinin farkındayız,” dedi Sidewinder. “Ama müvekkilim şirketin size ait olan yüzde elli birlik hissesini ona maliyet fiyatına satmanızı istiyor.”

Diana su bardağını masaya geri koydu ve sağ elini sol elinin yanına, kucığına götürdü.

“Maliyet fiyatına mı?”

“Aldığınız fiyata.”

“Şirket batmak üzereyken satın aldığım, onu parçalarına ayırıp satmayı planladığım zamanki fiyatına mı?” Diana’ya döndüm. “Burada bir saattir bunun için mi oturuyorsun? Benim hissemi mi almak istiyorsun?”

“Müvekkilim iyi niyetinize güveniyor.”

“Ne iyi niyeti?” Gözlerimi karımın üzerinde tuttum. “Ne zamandır bunu planlıyorsun?”

Diana gözlerini ellerine çevirdi. Kucığına... Masaya vurduğum ve Diana yerinden sıçradı.

“Ne. Zamandır.”

“Bunun konumuzla ilgisini göremiyorum,” dedi.

“Bay Steinbeck, hukuki danışmanınızla görüşştükten sonra yeniden buluşabiliriz ama...”

“İlgili. Ne zamandır bir yabancıyla yatıyor olduğumu bilmek istiyorum.”

“... bu kabul edilemez.”

“Peki ya ben?” diye bağırdı Diana, gözlerindeki ateş yerine geri dönmüştü. “Ben kiminle yatıyordum?”

“Belki de bunun bir listesini çıkarmalısın...”

“Asla, seni ucube.” Diana öne doğru eğildi, sol eli masaya yapıştı. “Bunu asla yapmadım. Peki ya sen geçen gece ne yapıyordun?”

Ucube sözcüğü durmama neden oldu, bu arada Rhonda Sidewinder lafa girdi.

“Bay Steinbeck, tüm bunların şey olmadan ilerleyebileceğini umuyordum.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum Diana’ya.

“... aldığımız bazı önlemleri ortaya dökmek zorunda kalmadan. Ancak dün gece bilindik bir seks kulübüne girerken görüldünüz.”

Ne yüz ifademi değiştirdim ne de hareket ettim. Nefes almaya devam etmeye çalışıyordum ama birisi karnıma tekme atmış gibi hissediyordum. Diana’nın bunu bilmesini istemiyordum. Onu tanıdığımdan beri geçmişimi karımdan gizliyordum ama o, ona ve kendime tüm bu süre boyunca yalan söylediğimi öğreniyordu şimdi.

“Ne zamandır, Adam?” diye gürlledi Diana. Alt dudağı titriyordu. “Ne. Zamandır.”

“Tanrım, Diana, sanki umurunda.”

Rhonda Sidewinder müvekkilini savunurken duygusal bir anın işin önüne geçmesine asla izin vermeyen yırtıcı bir avukat olarak tanınırdı. “Bu, hâkimin önüne çıkarsak size yarar sağlamayacak. Kaldığı binanın önüne gidip onu pencerede gözetlemek de öyle...”

“Birini beni gözetlemesi için tutmuşsun,” dedim.

“Bu şeyin yararına...” diye Rhonda söze girdi ama Diana onun sözünü kesti.

“Bu Regina’nın fikriydi ve bunu yaptığımı çok memnunum.”

“Terapistinin fikri mi? Beni gözetlemesi için bir dedektif tutmanı mı önerdi? Bunu ahlaki buluyor musun?”

Diana, “Beni aldattığını düşünüyordu,” deyip başını

iki yana salladı. “Bunu seçenekler arasından çıkarmak için dedektif tutmak zorundaydım çünkü onun yanıldığını düşünüyordum.”

“Ne zamandır seks kulüplerine gidiyorsunuz, Bay Steinbeck?” diye sordu Rhonda.

Cevap vermedim. Bu soruyu hemen yanıtlayacak değildim. Diana üzgündü ve bir dakika orada oturup benim hissettiğim gibi hissetmesini istedim. Beş yıldır yaşadıkları bir yalandan ibaretmiş gibi hissetmesini... Çünkü onun da yüzüksüz parmağının da Zack’in yatağında geçirdiği zamanın da canı cehennemeydi. Dedektifinin de terapistinin de avukatının da... Beni şirket dışına itme denemesinin canı cehennemeydi. Diana’nın da...

Onu seviyordum ama canı cehennemeydi. Dedektifi uzun süredir beni takip ediyorsa evlendiğimizden beri Mahzen’e hiç gitmediğimi biliyor olmalıydı. Elinde bir gecelik delil vardı. Benden ayrıldığı gecenin delilleri... Ve bu, onu içten içe yakıyordu.

Bu iyiydi.

Canı cehennemeydi.

Sidewinder, “Söylediğim gibi zina ayrılma nedenidir. Biz bu sürecin en olumlu şekilde ilerlemesine çalışıyoruz,” dedi.

“Yani beni takip ettirdin.” Gözlerimi karımın üzerinde tutmaya devam ettim, onun gözleri de benimkilere yapışmış gibiydi. Birbirimize ne söylediğimizi bile bilmiyordum. Yalnızca acı ve ihanete uğrama hissiyle vuruşan koçbaşları gibiydik.

“Mal paylaşımını bir kenara bırakıp mahkeme celbini

size iletebiliriz. Ama Jaguar'ın ruhsatından vazgeçerseniz bir iyi niyet göstergesi olarak davayı şiddetli geçimsizlik üzerinden açacağız.”

Dikkatimi karımdan Sidewinder'a çevirdim. “Ne?”

“Ve Lafayette'teki park yerinden vazgeçmeniz gerekecek.”

Yer altındaki park yeri birlikte satın aldığımız ilk şeydi. Bu konuda görüşmüş, arabamız orada park hâlindeyken ön koltukta seks yapmıştık; çünkü orası bizimdi.

“Bu işi arabayla falan ilgili hâle getirdiğine inanamıyorum.”

“Taksiler babamın oksijen tüplerini arabaya almıyorlar,” dedi Diana.

“Git kendine bir araba al.”

“O zaten *benim* arabam.”

Ayağa kalktım. Bu saçmalığa yeterince katlanmıştım.

21. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Artık biliyor.

Araba, tuttuğu dedektif, boşanma şartları... Bunlar birleşince kaldıramayacağım bir hâl almıştı ama dördüncü konferans odasından ayrılırken aklındaki tek şey, Diana'nın Mahzen'e gittiğini biliyor olmasıydı.

Eva, beni ofisime giderken geçtiğim koridorda gördü.

"Az önce banyoda kimi gördüğümü tahmin et," diye fısıldadı. "Üzgündü."

"Christian Grey mi?"

"Ne?"

"Rastgele sorulara rastgele cevap verilir."

"Kadınlar tuvaletine girmeni resmi olarak tavsiye ediyor değilim."

"Seninle uğraşılmaz, Eva."

"Biliyorum." Yanımdan geçti ve arkasına bakmadı.

Mimarlarımızdan biri olan Justine, ben koridorda yürümeye devam ederken kadınlar tuvaletinden çıktı. Ko-

ridordan çıktığında tuvalete girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim. Kapının kilitlenme sesi, sanki biri bir gonga vurmuş gibi yankılandı.

Diana hızla arkasını döndü, elleriyle arkasındaki lavabo tezgâhını tutuyordu. Suyu açık bırakmıştı. “Burada ne işin var?”

“Burası benim ofisim.”

Ona doğru bir adım attım. Yerinden kıpırdamadı.

Arkasına doğru eğildim ve musluğu kapattım. “Avukatının alacağı ödemedi başka ilgilendiği bir şey yok. Bunu biliyorsun, değil mi?” Kâğıt havlu rulosundan bir yaprak çektim ve ona uzattım.

“Seninle yalnız görüşemem.” Parmaklarını kâğıt havluya sildi. “Sen yalnız görüşemeyeceğim kadar... Doğru sözcüğü bulamıyorum. Sen bana bakmaya devam ederken düşünemiyorum. Yalnızca...”

“Zack Abramson’la yattığını düşündüm.”

Gözlerinde bir şimşek çaktı. Sinirlenmiş miydi, yoksa bu bir kabullenme miydi? Artık anlayamıyordum.

“Riverside Caddesi’ne bu yüzden gittim,” dedim. “Eğer seninle birlikteyse onu öldürecektim.”

“BDSM kulübünden çıkıp mı gittin?”

“Evet, doğrudan oradan çıkıp...”

“Bunu nasıl yapabildin? Zack’le birlikte olmamdan korktun ve bir kadına seni bağlayıp kıcına şaplaklar atması için para mı ödedin?”

Öyle yüksek sesle güldüm ki ofisteki herkes şakayı duymaya, tuvalete doğru gelecek sandım.

“Komik olan ne?”

“Yani... İtaatkâr partner olmayı seçen erkeklerle hiçbir sorunum yok, ve kadınların dominant pozisyonunda olduğu odalar da dolup taşıyor ama...”

“Ne zamandır bu boktan şeyin içindesin Adam? Başından beri içinde miydin, birlikteliğimiz başladıktan sonra mı bulaştın? Seviştiğimizde bu yüzden mi kafan başka yerde oluyordu? Benim başka bir şey olmamı mı diliyordun?”

Bir adım geriledim. Söyledikleri hakarete uğramış hissetmemi neden olmuştı. Söylediğim şeyin gerçek anlamını kaçırmıştı ama bir yandan da on ikiden vurmuştu.

Zırhımın delindiğini hissetmiş gibi tüm gücüyle devam etti. “Beni sevdiğini söylüyorsun. Nasıl sevebilirsin? Kendine ait bambaşka bir hayatın varmış ve benimle hiç paylaşmamışsın. Ne tür bir evliliğimiz vardı ki bizim? Söyle şimdi, bu işin ne kadar içindesin?”

“Bunu bir kez kişisel olarak sana, bir kez de zorunda kalırsam avukatın önünde söyleyeceğim. Gerçek olan bir şeyi daha fazla tekrarlamama gerek yok.”

O beni baştan aşağı süzerken gözlerinin içine baktım, sanki fotoğraflarımı çekiyordu. Gözleri sabit bir noktada duramıyordu. Beni tanımış olsa asla sevmeyebilirdi, ya da beni asla tanımadan sevmişti.

“Kulübe evlenmemizin öncesinden beri gitmiyorum ve o zamandan beri dokunduğum tek kadın sensin. Nokta.”

“Daha önce gittin yani. Bu senin hayatının bir parçasıydı.”

“Evet.”

“Bana neden söylemedin?”

Çünkü seni seviyordum.

Çünkü senin de bundan hoşlanacağından korktum.

“Arabayı mı istiyorsun?” dedim. “Tüm haklarını sana devrederim. Yüzde yüz.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Bana birlikte geçireceğimiz beş dakika ver. Hemen şimdi, burada.”

“Seninle seks falan yapmayacağım.”

Sırıttım. İçeride bir yerde bir açıklık görmüştüm sanki. Bu teklifle ilgilenmişti. Aklıma ne olduğunu bilmek istiyordu. İlgisi tümüyle benim üzerimdeydi. Avukatı kapıyı yerle bir etse bile Diana’ya söz geçiremezdi şu an. “Sana dokunmayacağım.”

Diana yutkundu ve başını birazcık eğdi. Gördüğüm meraktı. “Bu ne demek?”

“Eteğini sıyrman gerekecek.”

Kaşlarını çattı. “Seninle seks yapmayacağımı söyledim.”

“Ben de sana dokunmayacağımı... Benim hakkımda bir şeyler öğrenmek, o yanımı bilmek istiyorsun. Sana göstereceğim. Acımayacak. Hoşuna bile gidebilir.”

Gözleriyle beni oymaya çalışıyordu. İradesini bana yöneltip aklımdan geçenleri okumaya çalıştı.

“Eteğini sıyr.” Bunu, bana itaat etmesinden başka herhangi bir şeyin mümkün olmadığını hissettirerek söyledim.

Bu sözleri, bu ses tonuyla söylemek iyi gelmişti. Gözlerini zemine çevirmesi hoşuma gitti.

“Bana güven.” Bunu öyle alçak sesle söyledim ki ancak duyabildi. “Beş dakika... Sonra araba hakkında tartışmamıza gerek kalmayacak.”

Bir adım geri attım ve kurduğumda, saatim ses çıkardı. Bu, onun için araba hakkında falan değildi. Jaguar en son umursadığı şeydi, yalnızca yapmak üzere olduğu şeyi somut olarak haklı çıkaran bir nedenden ibaretti.

Yere çevirdiği gözlerini, nefes alıp verme şeklinin değişmesini, Charlie’nin şüphelendiği, hatta bildiği ama benim kabul etmediğim şeyi haklı çıkaran bir neden...

Belki de vücudunun her bir zerresi yalnızca sıradan sekse açıktı. Belki de...

Ellerini kalçasına koydu.

Parmaklarını kıvırdı.

Kumaşı kavradı.

Ve eteğini sıyırdı.

Önce bacaklarını üst kısmı göründü, kasıklarına doğru birbirlerine değiyorlardı. Çoktan sertleşmişim ve bunu saklamaya uğraşmadım. Fark edince eteğini yukarı çekmeyi kesti.

“Devam et,” dedim sanki ona bir tabloyu kanepenin üstüne asarken nasıl ortalayacağını anlatırmış gibi. Eteğinin daha yukarı çekilmiş olması gerekiyordu. Bu bir istek değildi.

O da yukarı çekti. Pamuklu iç çamaşırı pembenin öyle soluk bir tonundaydı ki neredeyse beyaz denebilirdi. Kumaşın bittiği yerde kısa kıllar görünüyordu. Kıllar, testislerimin köküne değiyormuş gibi hissedip şaşırdım.

Diana her zaman tüm kıllarını alırdı. Bu onun için çok önemliydi. Şimdi uzamalarına izin vermiş olması tek bir anlama gelebilirdi, kimsenin onları göreceğini düşünmemiştir. Ne benim ne de Zack ya da bir başkasının. Bu kısa kıllar beni rahatlatmıştı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu.

“Nasıl hissediyorsun?”

“Tuhaf, Adam. Gerçekten tuhaf hissediyorum.”

“Neden?”

“Çünkü burada eteğim belime kadar çekilmiş hâlde dikiliyorum. Çünkü bana böyle yapmamı söyledin. Üstelik, bir araba için, ki bu da ürkütücü bir şey.”

Öyle dürüsttü ki. Onun dürüstlüğünü çok özlemiştim.

“Araba için değil. Araba için tartışmamıza gerek kalmayın diye.”

“Her neyse...”

“Önemli bir fark bu. Bana bir nesne için itaat etmiyorsun. Bir şey yapayım diye itaat ediyorsun. Bir şeyi yapayım ya da yapmayayım diye...”

“Bunun tuhaf bir şey olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Evet, öyle düşünüyorum. Ve dört dakikamız kaldı.” Öne doğru bir adım attım. Rahatsızlığının bir kısmı aramızdaki mesafeden kaynaklanıyordu. Tehdit altında hissetmesin diye bir adım geri gitmiştim ama bakışlarım rahatlamasını önlüyordu. Gözlerimi gözlerine sabitlemiştim. Artık parfümünün kokusunu alabiliyor, nefes nefese kaldığını hissedebiliyordum. “Tahrik oldun mu?”

“Seks beni yolumdan geri çevirmeyecek. Üzgünüm...”

“Kendine dokun.”

İlk gecemizi, içinde birlikte bulunduğumuz taksiyi düşündüm. Sıradan sekse öyle bağlı görünüyordu ki küçük oyunlar bile oynayamıyordu. Ama yalnızken, tuvalette, ilk baştaki şok olmuş ve gücenmiş hâli kısa sürdü. Dudaklarını birbirine bastırdı ve ellerini aşağı uzattı, omuzları eğildi. Elleri öyle güçlü çalışıyordu ki sanki vajinasının hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ediyordu.

Vücudumuzda binlerce hücre var ve bazen bizi korkutan hücrelerin tercihlerini göz ardı ederiz.

“İslandın mı?”

“Biraz.”

Lavabo tezgâhının kenarını kavradım ve dudaklarımı onunkilerden yalnızca birkaç milimetre uzakta olacak şekilde ona yakınlaştırdım.

“Beni artık sevmiyorsun,” diye fısıldadım. “Ama her zaman ısınmana neden olurdum ve beni hep istedin. İtalya seyahatimizdeki gibi. Floransa’da... Kulüpten çıktığımızda, o dar ara sokakta... Seni duvara dayamıştım. İç çamaşırını yırtmıştım.”

Nefesleri yüzeysel bir hâl aldı ve hızlandı.

“Seni karanlıkta becerdim ve boşaldığında adımla öyle yüksek sesle bağırdın ki dairelerin ışıkları yandı.”

“İyi hissettirmişti.” Diana yüzünü bana çevirdi.

Dudakları neredeyse benimkilere dokunduğunda çok az geri çekildim. “Sana dokunmayacağımı söyledim.”

“Fikrimi değiştirdim.”

Buna kanacak değildim. Tahrik olduğu için böyle konuşuyordu. “İslandın mı?”

“Evet.”

“Ne kadar?”

“Çok.”

Ona sahiptim. İstediğim her şeyi yapardı. Ama çok basit bir şey istiyordum. Onun zevk almasını...

“Vajinadaki sıvıyı al ve klitorisine sür. Onu ıslat.”

“Adam.”

“Ne?”

“Sana ne oluyor böyle?”

“Yap şunu.” Kollarının hareketini vücudumda hissettim. “Klitorisini ileri geri ovala. Sürekli yap. Bir, iki. Bir, iki.”

Ritmi yakaladığını hissettiğimde bir adım geriye çekildim. Durdu. Dizleri hafifçe kırılmıştı, parmakları vajinasına bel tarafından değil kasıklarının yanından yaklaşmıştı. Beni sürekli şaşırtıyordu. Utancı aşıkârdı, tahrik olduğu da tümüyle ortadaydı.

“Bir, iki. Bir, iki, küçük avcım.”

“Benden bu şekilde intikam mı alıyorsun?”

“Bir, iki. Bir, iki. Boşaldığını görmek istiyorum. Boşaldığında çok güzel oluyorsun. Bu aşamaya kadar geldin.”

Ben onu izlerken devam edeceğini düşünmemiştim ama klitorisi sertleşmiş ve zonkluyor olmalıydı. Vücudu aklımın önüne geçmiş olmalıydı; çünkü gözlerini kapatıp parmaklarını yeniden hareket ettirmeye başladı. Yanakları kızardı ve dizleri biraz daha kırıldı.

“Floransa’da, bir saat sonra otele dönmüştük. O gece öyle derinlerine boşaldım ki. Bacağın şifonyerin üstündey-

ken seni arkadan becerdim. Tüm vücudumu içine sokmak istedim. Seni o kadar çok seviyordum. Ve olduğum kişiden vazgeçtim. Geçen gece, kulüpteysen, ne olduğumu hatırladım. Ben kendisine itaat edilen bir adamdım. Kadınlara itaat ettirirdim, ne dersem onu yaparlardı. Sonuç hissetmek üzere olduğun şey olurdu. Her şeyiyle zevk.”

Alçak sesle, uzun süre inledi; lavabo tezgâhına dayandı ve kıvrılıp büküldü. O anda onu becerebilirdim. Onu tezgâha dayayıp sertçe becerebilirdim. Ama konumuz bu değildi. Hayır. Ellerin benim emirlerime uyarak giysilerinin altında hareket etmesi ve kendine dokunması... Konu buydu.

Boğazından bir *ah* sesi çıktı. Yıllardır onunla evli olmak bana bunun onun boşalmak üzere olduğu anlamına geldiğini öğretmişti.

Saatim öttü.

“Zaman doldu,” dedim.

Gözleri kocaman oldu. Eli durdu.

“Teşekkür ederim,” dedim. “İşimiz bitti. Sana arabanın ruhsatını gönderirim. Eteğini aşağı indirmek isteyebilirsin, kapıyı arkamdan kilitleyemeyeceğim.”

Nefes alıp verişleriyle inip kalkan, tezgâha doğru eğilmiş vücudundan vajinasını tatmadan, tepkisinin tamamını görmeden uzaklaşmak zordu ama köşeyi döndüm, kapıyı açtım ve tuvaletten çıktım.

22 . BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Köşeden dönünceye kadar titrediğimi fark etmedim. Soğuk çok etkili olsa da titrememin nedeni değildi. Kalbim sanki içindeki tüm kanı pompalamıştı ve tüm vücudum ısınıp kızarmıştı. Diana, ona ne söylediysem yapmıştı. Beş dakika boyunca onu domine etmiştim. Tümüyle bana ait olmuştu. Zevk ve utanç... Bu kısa süre boyunca vücudundaki her itaatkâr hücre bana aitti.

Aramızda geçenler birden sel olup zihnime aktı. Dominant partner olmak kafamın iyi olmasına neden olmuştu sanki. Bunu diğer kadınlarla birlikteyken hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladım; ancak Diana ile yaşadıklarım on katı daha etkiliydi. Bu histen uzun süre uzak kaldıktan sonra, şimdi adrenalin ve endorfinin vücuduma pompalanması bana harika bir şekilde akort edilmiş bir çalgı gibi hissettirdi.

Düz tabanlı ayakkabılarımla sokağa çıktım. Yerde erimekte olan kar bana oyunlar hazırlamıştı ama düşmeyeceğimi biliyordum.

Sokaktan karşıya geçerken, sokağın ritmi, şehrin sesleri, yüzüme çarpan rüzgâr, yükselen binalarla ahenk içinde adımlarımı saydım. Bir, iki. Bir, iki. Dünyanın kumaşına bir iplik gibi işlenmiştim.

Taksiyi görmeden önce sesini duydum. Duyduğum, tekerleklerin çıkardığı tiz ses değildi; yollar buzluysa. Metal yığını kontrolünü kaybetmiş bir şekilde bana doğru yaklaşırken, yolun buzu kırılıp etrafa su sıçrattı; duyduğum bunun sesiydi. Taksi çok yakınımdaydı. Ne sıçrayıp kenara çekilecek ne de kaçacak bir yer vardı.

Ancak kendime tümüyle hâkimdim. Dünyanın tam içindeydim. Düşüncelerimin hesapladığı şeyi varlığımın özünde hissettim.

Bir adım yana çekildim.

Taksi, beni üç santimetre kadar farkla kaçırdı. Kaydı, sonra su sıçratarak durdu.

Araba sallanmaya devam ederken, kaydığını gören herkesin bir anda nefes verdiğini duydum ve arkamda bıraktığım bir kapı kapandı. Yolculuğum ileri doğru, önceden olduğum kişiye geri dönmemle devam edecekti.

23. BÖLÜM

GEÇMİŞ ZAMANIN HİKÂYESİ

McNeill-Barnes şirket arşivi.

Lloyd Barnes'ın emekliye ayrılma konuşmasının metni.

Claude Oteli Balo Salonu

21 Haziran 2012

Şirket çalışanları, yazarlar ve onların konukları.

Tüm davetlilerin listesini ekte bulabilirsiniz.

Karım ve ben bu şirketi yirmi beş yıl önce, evlilik bağıyla bağlı olan başka bir ekipten devraldık. Karımın anne ve babası, Richard ve Bertha McNeill'den... Dick ve Bert alanlarında öncü isimlerdi. Birlikte, bu yüzyılın en iyi Amerikalı yazarlarından bazılarının gelişimlerine katkıda bulundular ve eserlerini yayımladılar. Edebiyat dünyasının gerçek devleriydi onlar. Ve büyük ölçüde Bert'ün etkisine bağlı olarak bu neslin en çok değer verilen bazı kadın yazarlarını yine onlar yayımladılar.

Martha ve ben bu hayale sahip çıkmaya çalıştık. Şirket teknoloji ve insanların değişmekte olan zevkleri nedeniyle kan kaybediyordu. Onu işler durumunda tuttuk, gece gündüz çalıştık ancak Martha kansere karşı olan ikinci savaşını kazanamadığında, şirket olarak bir geleceğimiz olup olmadığı konusunda düşünceliydik.

Şimdi McNeill-Barnes'ın içinde olmadığı bir gelecek düşünemiyorum. Geçtiğimiz yıl boyunca beni hayatta tutan tek şey şirketin yavaş, sağlam adımlarla, kademeli olarak yeniden hayata dönüşü oldu. Bunu kızıma ve gelecekteki kocası Adam Steinbeck'e borçluyum.

(Kadehini kaldırır.)

(Konuklar tezahürat eder.)

Şirketin günlük yürütülecek işlerini diğer bir karı koca ekibine bırakmak benim için bir neşe kaynağı. Onlara tarihsel bir önemi bulunan ve kâr edebilir durumdaki bir şirket bırakmak hayalimdi. Şimdi bu hayali birkaç kademe aşağı çektim.

(Söyleneni reddeden sesler...)

Onlara bu yeni yüzyılda önemli eserler yaratma ve yayımlama potansiyeliyle dolu bir şirket bırakıyorum. En önemlisi, şirketi aileme bırakıyorum. Bu şirket varlığını sürdürüp ailede kaldıkça gözlerim açık gitmeyeceğim.

Siz ikinizin derhâl bir çocuk yapması gerekiyor.

(Kahkahalar.)

24. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Diana'yı R+D ofisi tuvaletinde domine ettiğimden beri iki gün geçmişti. Bu sürede Diana evden çalışmıştı. Bense yayıncılık ve emlak işleri arasında gidip gelmiştim.

Eskiden içimde onun bulunduğu yerde, şimdi beş tonluk bir acı taşıyordum. Ama bana itaat ettiği o dakikalar -bunu ne kadar çekingen bir şekilde yapmış olursa olsun- asla yaşayamayacağımı düşündüğüm, cennetten çıkma dakikalardı.

Diana'yı düşünmediğim an yoktu.

Karımla iyi bir ikiliydik çünkü ben plan yapmakta iyiydim ve o da birlikte geçirdiğimiz yaşamın ardındaki yaratıcı güçtü. Aklında fikirler belirir, başlama düdüğüyle birlikte koşmaya başlardı ama yolun yarısında dikkati dağılır, bir sonraki işe geçerdi.

Bu, işlerin aksamasına neden olmazdı. Çünkü ben de işleri tamamlamayı severdim. Diana, McNeill-Barnes binasının aşağısında bir ev satın almak istemiş ve tümüyle

buna odaklı bir hâlde işe koyulmuştu. Şirketi canlandırmak konusunda konuşurken ise kurgu eserlerin yayınevi kataloğundaki ağırlığını azaltıp, günlüğündeki sorulara dayalı ayrıntılı gazetecilik eserlerine yoğunlaşma fikrini geliştirmişti. İki projeyi de o başlattı ve onları ben tamamladım.

Aramızda iş ilişkisinin dışında neler yaşanmıştı?

İkimiz, birlikteydik. Ofiste, yatakta, sabahları mutfakta... Strateji geliştirir, yeni fikirler üretirdik. Diana ile en iyi anılarım bunlardı.

"Haydi bugün işe gitmeyip günü yatakta geçirelim," demişti, bir kere. Sanırım evliliğimizin ilk yılının sonlarına doğru...

Kolunu okşamış, gözlerini kırpınca kirpiklerinin göğsüme değdiğini hissetmiştim. Cumartesi günleri, işleri yoluna koymakta tek şansımızdı ve çalışmak zorundaydık. Şirketin kan kaybı hafıflemişti ama çaba göstermeye devam etmemiz gerekiyordu.

"Bunu yarın yapabiliriz."

Cümlemin son hecesi ağzımdan çıkmadan yataktan kalkmıştı ve ben biraz durmasını, yarım saat daha burada kalsak hiçbir sorun çıkmayacağını söyleyemeden banyoya girmişti.

Kuzeninin Minnesota'daki düğününe gitmemiştim. New Jersey'de yaşayan halasının ölüm haberini almasına rağmen Los Angeles'ta bir iş toplantımız olduğu için yalnızca iki gün izin almıştı. Bebeği kaybetmiştik, düzenli bir şekilde seks yapıyor olsak da düzenimizi onun yumurtlama döngüsüne uydurmak için bir çabamız olmamıştı.

Her yeni adımla birbirimizi farklı bir şekilde hayal kırıklığına uğratiyorduk.

Canım acıyordu. Eklemlerim... Başım... Kalbim. İçimdeki boşluk ve çaresizlik hissi acı veriyordu. Çektiğim acı fizikseldi. Yer yer kar parçalarıyla dolu sokaklarda koşu yaparak bu acıdan kurtulmaya çalıştım. Kaldırımlarda kar yığınları vardı, koşu yapanlara daha az yer bırakıyordu ve bebek arabasıyla yürümekte olan birine çarpmamak için sağa eğilmem gerekti. Omzum metro istasyonuna inen merdivenlerin yeşil tırabzanına sürttü.

Duraksamadan, bir an bile düşünmeden merdivenlerden aşağı indim ve şehrin yukarı kısmına giden 'A' metro hattına bindim.

Lanet olası tren. Ne kadar hızlı gittiğini bilmiyordum, öyle yavaştı ki... Söylenmesi gereken şeyleri söylemiş olmam gerekiyordu. İşe gereğinden fazla odaklanmıştık. Aramızdaki sorun buydu.

Riverside Sokağı'nda indim ve cumartesi gününün alacakaranlığında batıya doğru koştum. Söyleyecek öyle çok şeyim vardı ki. Hepsi aşikâr şeylerdi. Her biri bir yapbozun parçaları gibi yerine oturmıştu.

Zack'in dairesinin ışıkları kapalıydı. Gözlerimi, saate bakmak için telefon ekranına çevirdim ama aslında buna gerek yoktu. Saat, Diana'nın ışıkları açmasını gerektirecek kadar geçti.

Neredeyse ay sonuydu. Başka bir yere mi taşınmıştı? Nereye?

Arama yapmak için telefon ekranımı kaydardım. Cevap vermek zorundaydı.

Bunu yaptığımda, bir telefon çalındığında haber veren uygulamanın ikonunu fark ettim. Telefonu hâlâ benim hesabıma mı kayıtlıydı?

Hudson Nehri'nin kıyısındaki soğuk bir banka oturup ikona tıkladım.

Yarım saniye geçmeden telefonunun nerede olduğu bilgisiyle karşılaştım. Şehrin aşağısındaydı.

Mahzen'de.

25. BÖLÜM

GEÇMİŞ ZAMANIN HİKÂYESİ

Onu hiç domine etmedin mi? Asla sana itaat etmedi mi? Birazcık bile mi? Bir emrine uyduğu olmadı mı? Et-kili bir şekilde talep edilmiş bir şeye bile mi?

Bacaklarını arala.

Dün tıraş etmedim.

Umurumda değil.

Ondan önceki gün de...

Bacaklarını aralıyorum. Karanlıktayız. Saat geç. Tüm hafta nefes almaya bile zamanımız olmadı. Sekiz gündür sevişmedik ve ofiste onu görmek beni çıldırtıyor. Sabah, o duş alırken SoHo'daki binanın belli kısımlarını kiraya vermek üzerinde konuşuyoruz, onu görmek bile penisi-min sertleşmesine yeterli oluyor ama kendimi rahatlatma-yı düşünmüyorum bile. Çünkü programımızı biliyorum. Saat kaçta nerede olmamız gerektiğini biliyorum. Ancak vajinasının lezzetli aromasını duyabiliyorum.

Yatakta dizüstü çöküyorum ve dizlerinden tutup bacaklarını aralıyorum.

Çok yorgunum, tatlım.

Gerçekten de yorgun. Numara yapmıyor. Kasıklarında ellerimi gezdiriyorum ve vajinasına ulaştığımda ıslak olduğunu fark ediyorum. Diana inliyor.

Dizlerinden tutup bacaklarını kaldırıyorum. Diana, bana acayip zevk veren bir şekilde uyumlu davranıyor.

Hareket bile edemiyorum. Çok yorgunum. Dört saat içinde kalkmış olmamız gerekiyor.

Sözcükleri zar zor söylüyor.

O zaman hareket etme.

Edemiyorum zaten.

İşi bana bırak.

Olur.

Onu beceriyorum. Hareket ettiğinde bunu yapmamasını söylüyorum. Kaşları gerilip ağzı açıldığında onu susturuyorum.

Hareket etme. Tümüyle sabit dur.

Adam. Adam...

Hışt. Tek kelime etme.

Seni seviyorum.

Kaslarının kasılıp gevşediğini gördüğümde boşaldığını anlıyorum. İçine boşaldığımda dünyanın sahibi gibi hissediyorum.

26. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

- Mahzen’de misin? –
- Anlamadım. Seçme gecesinde, Çatı Katı’ndayız–
- Diana Mahzen’de. –
- Karın olan, sıradan seksten hoşlanan Diana mı?–
- Şehrin yukarı kısmındayım. Oraya gidip
Diana’nın güvende olup olmadığını kontrol
etmem gerekiyor. Hemen geliyorum. –
- Biz de yola çıkıyoruz. –
- Teşekkürler. –
- Bize büyük bir borcun oldu. –

27. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

“Biz”in kim olduğunu sormadım. Yanındakinin Viktor ya da bu hayatı yaşayan başka biri olduğunu tahmin ettim. Bu hayatın kurallarına uyan, gereklerini yerine getiren biri... Seçme gecesinde benim için Mahzen’e gitmeye gönüllü biri...

Bu arada yapacak çok fazla şeyim vardı.

Terden ıslanmış spor kıyafetler içeri girmeme engel olurdu ve çok kalabalık bir adanın kuzeybatı ucundaydım. Olmam gereken yer ise güneybatı kısmındaydı.

– Diana, ne yapıyorsun? –

Diana,

Cebimde iki yüz dolar vardı ve yüzlüklerden birini takisi şoförüne verdim. “Beni beş dakika içinde TriBeCa’ya ulaştır ve diğer yüzlük de senin olsun.”

Kurşun gibi hızlandı.

– Kimseyle konuşma. –

Diana cevap vermedi. Sinyal en alt kattan geliyordu

ve orada, gerçek mahzende yaşananlar son derece sertti. Manzara da öyle olurdu. Tüm vücudu saran lateks giysiler ve kırbaçlar. Meme uçlarını sıkın gereçler ve memeye yapılan işkenceler... Dışkının kullanıldığı cinsel aktiviteler için ayrı bir oda vardı ama kokusunu alırdınız.

Diana'nın gözlerinden dünyaya bakıyormuş gibi hisse-derken gördüklerim bunlardı. Benim hâkimiyeti gördüğüm yerde o kaosu görürdü. Benim gözlerimden bakınca tüm bunlar ihtiyaçlarını tatmin eden, hâlimden memnun insanlar gibi görünürdü. Yargıların ortadan kalktığı bir yer...

Diana ise bunları o şekilde görmeyecekti. Her bir darbenin pazarlık sonucu, rıza ile, sözleşmenin bir parçası olarak vurulduğunu bilmiyordu. Anlaşmazlıkları üyelikten çıkarma ve para cezalarıyla çözen bir komitenin varlığından habersizdi.

Telefonun yerini yeniden kontrol ettim, sinyalin yeri değişmemişti. Aynı yerden geliyordu.

Seçme geceleri, normal zamanlara göre daha sakin geçerdi çünkü herkes katılabilirdi. Ama bu topluluktaki insanların bir kısmına normalde görmedikleri insanların orada bulunması çekici gelirdi. Daha çok kişi önünde teşhir olma riski onları tahrik ediyordu ve yalnızca bu yüzden alt katta yaşananlar akıl almaz derecede taşkın bir hâl alabilirdi.

Diana iyiydi. Kimse ona dokunmaz, ona zarar vermezdi. Kurallar onu koruyordu, ayrıca yanında bir iki arkadaşının bulunmaması için hiçbir neden yoktu. Belki de çıktığı biriyle gitmişti oraya.

Çevremde bulunan bir şeyi fırlatıp kırmayayım diye bunu aklımdan çıkarmak zorunda kaldım.

Taksici ekstra yüz dolarını kazanmıştı. Beklerse yüz dolar daha vereceğimi söyledim.

Çok hızlı bir şekilde duş aldım ve bir takım giydim. Ceketimi alıp çıkmadan önce aynada kendime bakmadım sayılır.

Kulübün girişindeki kadife halatların gerisinde bir kala-balık vardı. Rob ve Carol insanların isimlerini ellerindeki listelerden kontrol ediyor, bazılarını da yalnızca korkmuş gibi göründükleri için içeri alıyordu. Korku içeridekiler için büyük bir eğlenceydi. Beni görünce kadife halatı açtılar.

“Seçme gecesi,” dedi Rob.

“Biliyorum.” Omzuna hafifçe vurup içeri girdim.

Telefonumun mesaj sesini duydum.

– Onu görüyorum. –

–Altıncı odada. –

Telefon sinyalini görmek için uygulamayı açtım. Onu bulmuştum. Sinyal farklı bir yerden geliyordu. Aynı bina-daydı ama zindandan çıkmıştı.

Asansöre lateks pantolon ile tasma takan bir kadın ve yırtık kot pantolon ile deri ceket giyen dominant partneriyle birlikte bindik. Adam, kadının tasmağını gevşek tutuyordu ve pirinçten yapılma asansör kapıları kapandığında üçümüzün yansımasını gördüm. Asansörde ya da koridorlarda diğerlerini rahatsız edebilecek görüntülere sebep olmak yasaktı; bu yüzden üçümüz de dikilip önümüze ba-

kıyorduk. Erkeklerin dominant olduğu kata çıktık. Sağ yanımda duran dominant partner tuttuğu tasmayı biraz çekti ve itaatkâr partneri hafifçe gülümsedi.

Pirinç kapıdaki yansımama bakıp kravatımı düzelttim.

Nikah yüzüğüm hâlâ parmağımdaydı.

Onu görmek üzereydim. Kulüpte, altıncı katta.

Rahatlama artı mutluluk artı korku hissi...

Akciğerlerim, almak zorunda hissettiğim kadar derin bir nefesi alacak kadar büyük değildi.

Kapılar açıldı, kırmızı renkteki koridor karşımdaydı.

28. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Benim yerim. Benim odam. Benim dünyam...

Kapıya kadar atmam gereken beş adım, bara kadar on adım... Kendimi toparlamam yalnızca bu kadar sürdü. Diana benim alanımda, benim korumam altındaydı. Ona benden başka hiçbir şey, hiç kimse dokunamazdı.

Önce Charlie'yi gördüm, eliyle barı işaret etti. Sıçtığı-mın herifi izlemekle yetiniyordu.

Diana barda, iki adamın arasında oturuyordu. Viktor ve Braden. Onları tanıyordum ve Diana'yla neden konuştuk-larını biliyordum. Diana tecrübesiz ve güzeldi. Niyetleri benim için son derece açıktı ve yalnızca ellerimi kullanarak suratlarını yüzüp başlarından ayırma güdüsüne karşı koymak zorunda kaldım.

Nefesimi tutup görmeyi beklediğim şeyi gördüğüm sahneyle karşılaştırmak kendimi yatıştırmam gerekti.

Diana'yı korkmuş, uysallaşmış bir hâlde bulmayı bekli-yordum. Bir kedi yavrusu gibi... Gördüklerini kaldırama-yan gözleri kocaman olmuş bir hâlde.

Gerçekte gördüğüm ise evlendiğim kadına yakışır bir sahneydi. Bir patronla evlenmişim ben. Keskin, yaratıcı bir zekâyla... Tüm bu özellikler onu Viktor'un bacaklarının dibinde kıvrılmış çıplak kadına gergin bakışlar atmaktan alıkoymuyordu ama Diana çevresindeki her şey normalmiş gibi konuşmaya dâhil olmuştu.

O her şeydi. Ne söylediğini duyamıyordum ama göz teması kurma şeklinden söylediklerinin açık ve kendine güvenen bir şekilde söylendiğini çıkarabiliyordum. Viktor ona cevap verince başını olumlu anlamda salladı, içki bardağını ağzına götürdü.

Bluzu son düğmesine kadar iliklenmişti ama göğsünün kabarıklığını, memelerinin şeklini ve meme uçlarını nasıl sertleştirebileceğimi biliyordum. Ona bu kulüpte, bir yan odada yapabileceğim şeyler...

Vajinamı arala. Eğil. Benimle birlikte saymaya başla. Penisim için yalvar.

İstediklerimin tamamını sıraya koyamamıştım.

Diana kolyesine dokundu, onun tahrik olduğunu anlamaya yöntemlerimden biriydi bu. Islandığını biliyordum ama parmağındaki nikah yüzüğünü görmek bu bilginin önüne geçti. Yüzüğünü geri takmıştı. Büyük ihtimalle diğer erkekleri kendinden uzak tutmak için yapmıştı bunu. Ama bu Mahzen'de işe yaramazdı. Orada yalnızca oyun oynamak ya da nasıl oynanacağını öğrenmek için bulunurdunuz.

Sakindim. Ona doğru yürüdüm. Beni, ona birkaç adım uzaklıktayken gördü ve çenesini hafifçe kaldırdı. Elinde sigarayla yakalanmış ama sigarayı söndürmeye yeltenme-

yen bir ergen gibi küstahtı. Viktor, bir kadının ilgisini kaybetme düşüncesine katlanamayan dominant partner, Diana'nın yüzüne doğru uzandı.

Bir adım daha attım ve bileğini sertçe tuttum.

Viktor, KGB'den bir yük gemisinde kaçmış, Rus bir oligarşi üyesiydi ama Diana'ya dokunsaydı bileğini kırmış olurdum.

"Elimi bırak, dostum." "Dostum" sözcüğünü, aramızdaki bu ilişki geçici bir durum olabilirmiş gibi uzatmıştı.

"O benim." Elini bıraktım. "Ve bu seferkini paylaşmıyorum. Dostum."

Viktor içkisini aldı. "Böyle hissetmen üzücü. Bu tam da ihtiyaçları olan şeydir."

Viktor, huzurlu bir şekilde başım onun bacağına yaslamış olan itaatkâr partnerine baktı. Onun yanağını okşadı. Kadının gülümsemesi yüzüne yayıldı.

Karımın eli donmuş gibi, kolyesine asılı kalmıştı. Duygularını çıkarsayamıyordum. Benim duygularım ise dar-madağındı. Diana'nın burada olmasını istemiyordum ama penisim bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyordu.

Onun aklına böyle fikirlerin düşmesini istemezsin.

Charlie'nin sesi kulüpteki gürültüyü bastırdı. "Vick!"

Viktor neşeli bir şekilde, "Seni Avustralyalı göt herif," diye cevapladı.

Charlie adamla el sıkışırken bana baktı ve başını olumlu anlamda salladı. Kıcıımı kurtardığını ve ona büyük bir borcum olduğunu bildirme şekliydi bu.

"Diana," dedim. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Diana bana baktı, dudakları gergindi. “Burada olma hakkım var.”

“Olmadığını söylemedim. Ve savunmaya geçmene gerek yok. Bu konuyu diğerlerinden ayırarak konuşalım. İçimizde kalanlar ya da boşanma fikrinden ayrı olarak... Anlat bana.” Kolumu bar tezgâhına dayadım ve Norton’a işaret ettim. “Ne içersin?”

“Zencefilli gazoz,” dedi.

“İyi seçim.”

“Aklımı başımda tutmam gerekiyor.”

“Evet. Gitmek mi istersin, kalmak mı?”

Onun kalmasını istiyordum; çünkü giderse onu bir daha görme şansım olmayabilirdi. Onun için terk ettiğim dünyayı ona gösterme şansı bir daha asla elime geçmeye-bilirdi. Onu bu dünyaya çekmek mi, yoksa onu korkutup buradan uzak durmasını sağlamak mı istiyordum, bilmi-yordum ama aramızda geçmesi mümkün olan şeyleri bil-mek istiyordum.

Uzun düşünmedi ama derin düşündüğü yüzünden belliydi. Yüzüme ve odaya baktı, nefesini kontrol altına aldı ve cevapladı: “Kalmak istiyorum.”

İki zencefilli gazoz söyledim.

Gözlerini Charlie’ye çevirdi. “O düğünümüzde var mıydı? Bastonla gezen Avustralyalı adam...”

“Evet, birkaç başka şeye de geldi. Buluşmalar. Her ne idiyse...”

Diana’nın, Charlie’nin hayatımdaki yeriyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Onun hakkında hiçbir şey bilmeden elini sık-

muş ve hâl hatır sormuştu. Ve şimdi, tabii ki ona ihanet ettiğimi hissedermiş gibi görünüyordu.

“Buraya geleceğini bana söylemedin,” dedim.

“Sen de bana... Beş yıl boyunca...”

“Sen hayatıma girdiğinde buraya gelmeyi bıraktım.”

“Sana inanmıyorum.”

“Doğru söylüyorum.”

“Ah, buraya ayak basmadığına inanıyorum. Ama zihnen buradaydın.” Diana odaya göz gezdirdi, yumuşak ışıklarına baktı, çalan müziği dinledi. Takım elbiseli adamlar ve kadınlar pazarlık yapıyordu. Gözleri Charlie ile konuşan Rus adamın, Viktor’un üzerinde durdu. Sonra Viktor’un itaatkâr partnerine, ayaklarının dibinde hâlimden memnun bir kedi gibi duran kadına baktı.

“Bir şeyler karıştırdığını biliyordum. Tüm bu süre boyunca...”

“Bu doğru değil.”

“Bilmediğimi mi sanıyorsun?” Bakışları sanki içimden geçiyordu, tüm savunma mekanizmalarımı parçalarına ayırdı.

“Seni seviyorum, Diana.” Bunu elini tutup, gürleyen bir sesle söyledim. “Sen bu dünyaya ait değilsin. Seni buraya sürüklememi mi isterdin? Ne için yapacaktım bunu? Seni mahvettiğim için kendimden nefret ederdim o zaman.”

“Ben de seni seviyordum. Geçmiş. Zaman.” Diana kolunu çekti. “Bir yıldır kendimi suçluyordum. Ama sorun bende değildi. *Sendeydi.*”

Bir hışımla çantasını bar tezgâhının üstünden aldı ve uzaklaşmaya başladı, yüksek topuklu ayakkabılarının üstünde dönmüş ve hızlanmıştı.

Lanet olsun.

Bu benim dünyamdı ve burada başka hiçbir yerde yapamayacağım şeyleri yapabilirdim.

Bir adım attım, onu kavrayıp kaldırdım ve omzumun üstüne attım.

Bunun üzerine sanki akciğerlerindeki hava boşaldı. Ben köşeden dönüp onu geriye, kapıları üstüne deriden kesilmiş numaralar yapıştırılmış olan odalara doğru taşırken elleriyle sırtıma vurdu ve bağırarak adımı söyledi. Kapılardan biri aralıktı. Kapıyı tekmeleyip açınca, duvara çarpmasıyla bir ses çıktı. Odayı aydınlatan tek şey kırmızı bir ampuldü.

Kapıyı ayağımla ittirerek kapattım, *dolu* işaretinin dışarıdan görünmesini sağlayacak kilidi çevirdim ve Diana'yı yere bıraktım. Dudakları aralanmıştı ve ağzı bir köpeğin hırlaması gibi çarpılmıştı. Göğsüme öyle sert bir yumruk attı ki akciğerlerimdeki hava boşaldı. Bileğini tek elimle kavrayıp onu duvara yapıştırdım.

“Sakın bana dokunmaya kalkma!”

Ellerimi çekmedim, onu iyice kavradım.

Göz kapaklarını kırptırdı. Eli boşta olsa inci kolyesine dokunurdu.

“Ne demiştin?” diye fısıldadım. Tahrik olduğunu kusundan anlayabiliyordum.

Sinirli değildi, benden uzaklaşmaya da çalışmıyordu. Hırıltılı bir sesle, “Sakın bana dokunmaya kalkma,” dedi.

“Buraya bir şey görmeye mi geldin? Hakkımda bir şeyler mi öğrenecektin? Artık sevmediğin adam hakkında... Neden? Ne fark eder ki?”

Aramızdaki sessizliği bir darbe sesi böldü. Bu ses diğer odaların birinden duvarları aşarak gelmişti. Ardından bir kadının uzun çığlığı duyuldu, acı ve orgazm hissi karışımı bir sestir bu. Sonra bir darbe sesi daha duyuldu.

“Hangi noktada hata yaptığımı bilmem gerekiyordu.” Kızarmış gözlerinin kenarlarında gözyaşları birikmeye başladı. “Ayrıca bana yalan söylediğin için lanet olsun sana. Yeterince iyi olmadığımı hissetmeme izin verdin.”

Bileklerini bıraktım ve Diana’nın arkasındaki kırmızı butonu yumrukladım.

Kapının karşısındaki duvarda bir pencere açıldı ve sarı bir ışık Diana’nın yüzünü soluk sarı renge boyayarak oda-ya doldu. Gözlerimi pencereye çevirmedim, bunun yerine o gözlerinin çevirirken Diana’yı izledim.

“Nerede hata yaptığını sen söyle,” dedim. “Yeterince iyi olup olmadığını... Yoksa bu yalnızca senin yaşamayı istediğim hayat değil miydi?”

Pencereye dönebilmesi için biraz geri çekildim. Kapıyı tekmeleyerek açtığımda içerde ne göreceğimi bilmiyordum. Her türlü fantezi yaşanıyor olabilirdi ama görünen o ki yaşanacak olan benim fantezimdi.

Diana pencereye döndü. Yüzünü penceredeki yansımasından görebiliyordum; gözleri büyümüş yanakları sarkmıştı.

Pencereden, eğilip bir banka yaslanmış olan itaatkâr partner görünüyordu. Ayakları çıplaktı ve altları kirliydi.

Bileklerinden iki yanında bulunan direklere bağlanmıştı ve kürek kemikleri neredeyse birbirine değiyordu. Düz, sarı saçları arkasında toplanmış, gözlerinden akıp aralık hâldeki dudaklarına düşen gözyaşlarının yolundan çekilmişti.

Dominant partner gri bir kumaş pantolon ve temiz ayakkabılar giymişti. Üstündeki kırışık beyaz gömleğin yakası açıktı ve kolları kıvrılmıştı. Onu tanıımıyordum ama yirmili yaşlarının sonlarında olmalıydı ve elindeki tokaca benzer tahtayı vücudunun bir parçasıymış gibi tutuyordu.

Bu açıdan baktığımda, kadının acı verici derecede kızmış poposunu ve yüzünü görebiliyordum. Adam kadına bir şeyler söyledi ve kadın ince sesiyle bir şeyler mırıldanıp başını olumlu anlamda salladı.

“Adam kadına iyi olup olmadığını soruyor ama aslında sorduğu bu değil. ‘Nasılsın?’ dese sahneyi bozmuş olurdu. Sorduğu tetik sorulardan biri. Kadına gökyüzünün ne renk olduğunu soruyor ve kadın ‘mavi,’ derse bu iyi olduğu anlamına geliyor.”

“Neden doğrudan soramıyor?”

“Kadına acı vermek için her türlü şeyi yapabilecek bir adam rolü oynuyor, bunu yapmayacağına güvenmek de kadının payına düşen kısım.”

Dominant partner, itaatkâr partnerinin beline bastırarak kalçası daha yükseğe çıkıp gerginleşsin. Ardından gerilip zaten yara olmuş kıcına üç şaplak attı.

Diana kasıldı. Tam arkasındaydım.

“Nefes al,” dedim.

Almadı. İtaatkâr partnerin yüzü pancar gibi kızarmıştı

ve terliydi. Adam eğilip onu öptü, yavaşça bir şeyler söyledi. Kadın başını olumlu anlamda sallarken konuştu ve dudaklarını okudum. *Lütfen. Evet, efendim, lütfen.*

Beklenmedik ve sadist bir şekilde, genç olan dominant partner bir kez daha gerilip şaplak attı. Şaşkına dönen itaatkâr partner bir çığlık attı. Diana da çığlık atmak üzereydi ki uzanıp ağzını kapattım.

“Sessiz ol,” dedim kulağına doğru eğilip.

Parfümünün kokusu. Portakal çiçekleri. Yanağıma değen saçlarının hissi. Avucuma değen ağzı, sertçe aldığı nefesler. Diğer kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim, erekte olmuş penisimi ona bastırdım.

Dominant partner, itaatkâr partnerinin kızarmış poposuna dokundu. Adam kemerini çözerken kadın kıvranıyordu.

“Şimdi adam kadını becerecek. İyi bir kız olmasının ödülünü alacak.”

Elimi karımın vücudunda aşağı doğru gezdirdim ve bacaklarının arasına koydum. Aklımı kaybetmişim. İçinde bulunduğumuz sahne, Diana’nın yaşamasını istemediğim şeylerin bir toplamıydı ama penisim kontrolden çıkmıştı ve külotunda hissettiğim sıcaklığı inkâr edemezdim.

İki yanındaki direkler sallanırken dominant partner, itaatkâr partneri becerdi.

“Onun içine her girişinde, poposu acıyor.” Diana’nın kulağını ısırdım. “Acayip acıdığını duyabiliyorum. Ama kadına bak. Onun yüzüne bak. Bundan hoşlanıyor. Bu içinden geliyor.”

Elimi Diana'nın ağzından çektim ve onu kendime daha da yaklaştırdım, elim bacaklarının arasında daireler çizerken penisimin şeklini hissedebilsin diye acımasızca kendimi ona yasladım.

Diana, "Bana bunu mu yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Parmaklarımı kıvırdım ve uçlarını hızlıca ve sertçe klitorisine değdirdim. "Seni seviyorum."

Diana kendini penisime doğru bastırdı ve birlikte hareket etmeye başladık. Ben ensesine doğru inleyince, o önünü döndü. Sırtı pencereye dönüktü. Saçları gözlerini kapatıyordu ve omuzlarını ileri doğru çıkarmıştı.

Diana'nın arkasında kalan itaatkâr partner çığlık atarak boşaldı ve dominant partneri acıyla zevk karışsın diye kıcına hafifçe bir şaplak attı. Adam işini biliyordu.

Diana ellerini arkasına götürdü. "Sen bu adam mısın? Onun yaptığı şeyleri mi yapıyorsun?"

"Bunu neden soruyorsun?"

"Biz sevişirken her seferinde neyin hayalini kurduğunu bilmek istiyorum."

Bunu yapmak istemiyordum. Bu hayatın çevresine ördüğüm tüm duvarlar yıkılmıştı. Ona aklımdakileri söylersem cinsel ilişkimizi üzerinde kurduğum temel sarsılırdı. "Birçok şeyin."

"Ne gibi şeyler?" Bunu söylerken 'r' harfini bir nokta gibi kullanmıştı. Aksi, küçük kızın kıcına şaplak yemeye ihtiyacı vardı ve "Hiçbir şey," desem bunu bir cevap olarak kabul etmezdi.

Kulağa aşırı gelmeyen bir şey söyleyerek durumu kurtarabilirdim. Sonra da onu eski kurallarımız dâhilinde geri almayı deneyebilirdim. Eskiden sahip olduğumuz hayata bir şeyler ilave etmenin sözünü vererek. Orta yolu bularak.

Ya da kuma asla geçmeyeceği bir çizgi çekerdim ve onu kendimden uzaklaştırdım.

Orta yolu bul. Orta yolu bul. Orta yolu bul.

“Şu gibi şeyler,” derken ellerimi cama dayadım ve kulağına fısıldamaya başladım. “Sırtüstü yatıyorsun. Yatağın başlığına dirseklerinden ve ayak bileklerinden bağlanmışsın. Dizlerin kulaklarının yanında ve vajinanın çoktan ıslak olduğunu görebiliyorum. Kıçına şaplak atıyorum. Basenlerine... Bazen elimle, bazen kemerimi kullanarak. Tenin kızardığında daha çok vuruyorum ki kabarsın. Parmaklarımı önce vajinana sonra arkana sokuyorum. Seni orgazma yaklaştıırken çığlık atıp kıvranıyorsun ama boşalmana izin vermiyorum. Boşalmak için yalvarıyorsun. Penisim için... Sonra vajinana elimin içiyle vuruyorum. Tam üstüne vuruyorum. Çığlık atıyorsun ama acı çekmiyorsun. İyi hissediyorsun. Tekrar tekrar elimle vuruyorum, klitorisin şişip kabarana dek... Nihayet seni becerdiğimde, penisim sana hem acı hem zevk veriyor, ikisini birbirinden ayırt edemiyorsun. Bu hissi kendime ait bir şey olarak değerlendiriyorum. Sana bunu ben hissettirdim. Hissettiğin her şey bana ait, onları bana veriyorsun. İtaatkârlığın ikimizi bağlıyor.”

Orta yolu bulmamıştım. Geçen beş yılın üzerinde durduğu zemini paramparça etmiştim.

Penisimin sertleşmesi öyle bir hâl almıştı ki ufacık bir dokunuş hissetsem boşalacaktım. Karımın arkasındaki pencereden, dominant partnerin, itaatkâr olanı yüzüstü kucağına yatırıp poposuna losyon sürdüğünü görebiliyordum.

“Sen hastasın,” diye fısıldadı Diana.

Odanın diğer yanındaki itaatkâr partner bir şey söyledi ve dominant partnerle birlikte güldüler. Adam, kadının belini öptü, kadının kolu adamın dizi üstündeydi. Kadın işini görmüş gibi mutlu görünüyordu. Karımla aramızda böyle bir bağ yoktu. Onu seviyordum.

Yüzüne bakmak için Diana’nın kulağından uzaklaştım. “Evet, hastayım. Ve seni bundan korumaya çalıştım. Ama sen beni takip ettirdin, sonra bir de buraya geldin. Ve sana bunları anlattığımda göğüs uçların sertleşti, kızardın. Yarım saniyede bir yutkunuyorsun.”

“Yani? Tahrik olmam seni yeniden seveceğim anlamına mı geliyor? Bunun için çok daha fazlasına ihtiyaç var.”

“Neye ihtiyaç var?”

“Bir mucizeye.” Diana beni ittirdi. “Senden ayrıldığım için kendimi kötü hissediyordum. Seni sevmemediğim için bende yanlış giden bir şeyler olduğunu düşünüyordum. Ama artık kötü hissetmiyorum. Ben var olmayan birine aşıkım.”

Diana yanımdan geçti ve kapıya yöneldi. Elimi kapıya dayadım. Pencereden adam ve kadının gülüşmelerinin sesi geliyordu. İyi bir dayağın ardından sınırların nasıl gevşediğini biliyor, atılan kahkahaları tanıyordum. Bir daha bir kadına şaplaqlar atacak olsam, gülmekten göbeğim çat-

lardı. Lanet olsun, bu türden bir rahatlamayı karımla yaşamak istiyordum ama o noktaya gelene kadar yaşanacakları kaldırılabileceğimi ya da karımı bu yaşandıktan sonra kaybetmeyi göze alabileceğimi düşünmüyordum.

“Ne var?” diye sordu Diana. Bu bir sorudan çok bir talep gibi duyulmuştu.

Elimi kapıdan çektim. “Seni kapıya kadar geçireyim.”

“Yolumu bulabilirim.”

“Bu kattaki her dominant seninle birlikte olmak isteyecektir.”

“Peki.”

Diana kapıyı çarparak açtı. Arkamızda kalan pencerenin jaluzisi kapandı, koridordaki ışık gözlerimi yaktı. Birkaç kişi diğer odalardan çıkıyordu ve koridor oldukça kalabalıktı. Elim i Diana’nın sırtına koyup onu, beni hatırladığı anlaşılan bir güvenlik görevlisinin yanından geçirdim. Ardından kırmızı halı ve yakından baktığınızda yüzlerce seks pozisyonunda birbirine değen vücutların soyut hâllerine benzeyen beyaz çiçeklerle süslenmiş başka bir geniş koridora geçtik.

Bu koridor seçmelere kapalıydı. Bar tezgâhına yaklaşmamaya çalışıyordum, bu koridordan yürüyüp geçmem gerekirdi. Koridor birbiriyle konuşan, birbirinin tasmalarını çekiştiren, birbirine çok yakın duran insanlarla doluydu.

“Adam?” Bir kadın sesi ortamdaki konuşmalardan ve müzikten oluşan gürültüyü delip geçti.

“Bayım!” Duymazdan gelmeye çalışıyordum ama yine bana seslenmişti.

Elini omzuma koydu, arkamı döndüm.

“Serena,” dedim. Onu beş yıldır görmemiştim. Montauk’taki evde kalırken on dokuz yaşındaydı. Şimdi Mahzen’in arka koridorlarından birindeydi ve yirmi dört yaşındaydı.

Tomurcuk açmıştı.

Boyu 1.80’e yakındı, kahverengi saçları dümdüzdü ve kâkülleri vardı. Cildi ipek gibiydi. Dudakları yeni kabarmış bir hamur gibi görünüyordu ve tatlı gülüşü bir çocuğunki kadar masumdu.

Başını eğip alt dudağını ısırdı. Yalnızca bu hareketi bile hâlâ itaatkâr pozisyonda olduğunu anlamama yetmişti.

“Yüzüme bakabilirsin,” dedim.

Uzun, ince boynuna bir gerdanlık takmıştı.

“Görüşmeyeli nasılsın?” diye sordum. “İstedğin gibi konuşabilirsin. Arkadaşmışız gibi.”

“Harika! Paris’ten yeni döndüm. *Breakout* için Ingrid Gravenstein’la bir çekim yaptık.”

“*Breakout*’un ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok,” dedim gülerek. Onu gördüğüme memnundum.

“Şu an revaçta olan az sayıda tasarımcı ve onlara ilham veren modellerin katıldığı çekimler,” dedi Diana, arkamdan.

“Ah, evet. Serena, bu...”

Karım mı diyecektim? Eski karım mı? Arkadaşım mı?

“Diana,” dedim.

Bunu söylemeden önce çok az duraksamıştım ama sevdiğim kadını tanıyordum ve bunu fark ettiğinden emindim.

Serena başını eğip hafifçe öne doğru eğildi.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Diana.

“Diana’yı kapıya kadar geçiriyordum,” dedim Serena’ya.

“Geri dönecek misin?”

“Evet, bir dakika içinde burada olurum.”

“Teşekkürler.”

Hâlâ mükemmel bir şekilde eğitimliydi. Başımı olumlu anlamda sallayıp Diana’yla asansöre kadar yürüdüm.

“Ee?” dedi Diana. “Bu kim?”

“Biz tanışmadan önce onunla birlikteydim.”

Asansörün kapıları açıldı ve kalabalık dışarı çıktı. Seçme gecesinin en önemli anları yaklaşıyordu. Burada bulunulacak en kötü gece buydu.

Diana ve ben, birkaç diğer insanla birlikte asansöre bindik. Bana ne baktı ne de benimle konuştu. Kapılar açılıp diğer insanlarla birlikte koridora çıktığımızda bile ağzını açmadı. Vestiyerde kendi ücretini ödemek istemesi dışında konuşmadı, ödemesine izin vermedim. Sokağa çıkarırken de tek bir şey söylemedi.

Ancak sokağa adımımı atıp bir taksi durdurmaya çalışırken ağzını bir şey söylemek üzere açtı.

“Ondan benimle olmak için mi vazgeçtin?”

Yeniden kaldırıma çıktım. “Evet.”

“Buna pişman mısın?”

“Bir an bile pişman olmadım.”

Nefes verirken ağzından çıkan su buharını görebiliyordum. “Yeniden o kata mı çıkacaksın?”

“Çıkmamı istiyor musun?”

“Artık üstünde herhangi bir hakkım yok.”

“Evet, yok. Ama...” Lanet olsun. Ona karşı kendime olduğum kadar dürüst davranacaktım. “Çıkacak mıyım, bilmiyorum. Aramızda az önce olan şeyler karar verme yetimi bulandırıyor. Neredeyse sarhoş gibiyim ve bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyorum. Sonucunu umursamadan sana kendi dünyamı gösterdim. Sana kim olduğumu gösterdim. Bir yandan buna seviniyorum. Gerçekten mutluyum. Ve acayip korkmuş durumdayım.”

“Neden korktun ki?”

“Seni önce kendimden uzaklaştırmış sonra da daha yakına çekmiş olmaktan. İkisinden de... Ve hiçbirinden. Her şey değişti. Artık biz ‘biz’ değiliz.”

Diana, “Seni tanımıyorum,” dedi. “Biz hiçbir zaman ‘biz’ olmadık.”

Parmaklarımı burnumun kemerine dayayıp bastırdım. Soğuk rahatlatıcı bir etki yaptı. “Tüm bunlar benim hatam. Benden ayrılman... Buna ben neden oldum.”

“Suçlusu bulunacak çok şey var.” Nefes verince ağzından, beyaz bir buhar dalgası yükseldi yeniden. “Merakıma yenik düşüp buraya gelmemeliydim. Bu tümüyle gereksiz bir şeydi ve hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Yalnızca aramızdaki bağları koparıp acı çekmeli ve hayatımıza devam etmeliyiz.”

“Sana taksi çağırayım.”

“Ben çağırdım.”

Diana sokağa bir adım attı ve bir taksi yanaştı. Ona

arabanın arka kapısını açtım. İçeri girip arkasına yaslandı. Arka koltukta, kucağında çantasıyla terk edilmiş biri gibi görünüyordu. Ocak ayının soğukunda burnu kızarmıştı.

“Eve gelip birkaç şey almam gerekiyor,” dedi.

“Ofise de gelmen gerekiyor,” dedim. “Isırmam.”

“Beni bağlayıp oraya götürmediğin sürece bu olmayacak,” deyip sırtıttı.

“Eğer nazıkçe istersen bunu yapabilirim.”

Bu konuda bir şaka yapmasına fırsat vermeden kapıyı kapattım. Yapacağı şaka arka koltuğa benim de geçmeme neden olurdu, ona dokunmamı ya kabul eder ya da reddederdi. Bu seçeneklerin ikisi de iyi sonuçlanmazdı.

Araba hareket edip diğer arabaların ışıklarından oluşan nehre karıştı.

29. BÖLÜM

GEÇMİŞ ZAMANIN HİKÂYESİ

Geç saate kadar ofiste kaldığımız günü hatırlıyor musun? Diana'nın çalışma masasına dayanıp kollarını göğsüne çaprazladığı ve pencerede dışarı baktığı an... Prada mağazasındaki son müşterileri izliyordu. Hayatındaki herhangi bir şeyi değiştirebilecek olsa...

“Hiçbir şeyi değiştirmezdim.”

O gün ikinci çeyrek finansman raporlarını almıştık ve şirket ölçeğini küçültüyor olmamıza rağmen yıllık tahmin yüzde 0,8'lik bir düşüşe işaret ediyordu. Dipteydik. Durum bok gibiydi.

“Bense bu rapordaki sayıları değiştirdim,” dedim.

Diana uzunca bir süre cevap vermedi. “Ben değiştirmezdim.”

“Öyle mi?”

“Şu an özgürüz.” Ofisin baktığı dar sokaktaki dükkanların ışıklarının önünde, ancak silüetini görebiliyordum. “Hâlâ özel bir şirketiz. İstedığımız her şeyi yapabiliriz. Kimse bu konuda soru sormaz. Sorsalar bile canları cehenneme.”

Çalışma masama ellerimi dayayıp kalktım ve Diana'nın önüne geçtim. "Söyle bana, aklındaki nedir?"

Dikkatini, sokağın karşısında bir dama tahtasına benzeyen ışık cümbüşünden, yüzüme çevirdi. "Kurgu işi bitti. En azından bizim için... Edebiyat alanındaki yeni yetenekleri topluma tanıtmaya lüksümüz yok. Bir türe yoğunlaşan yazarlar ise bu işi kendileri yapıyor."

"Doğru."

"Gazeteler internet yayınlarından para kazanamıyorlar. Kan kaybediyorlar. İnternet siteleri gazetecilere derin ve güçlü makaleler yazmalarını sağlayacak kadar ödeme yapamazlar."

"Söylediklerinin hepsi doğru."

"Bence kurgu edebiyat bölümünü kapatmalıyız. Sözleşmeleri iptal etmeliyiz."

Kollarımı göğsümde çaprazladım. "Bu kulağa intihar etmek gibi geliyor."

"Hayır. Uzun gazetecilik eserlerine yöneliriz. Kitap uzunluğunda eserler... Gazetelerden iyi yazarları ve editörleri alırız. İyi ödeme yaparsak batmakta olan gemilerini terk ederler."

"Tamam, söylediklerini anlıyorum. Bu eserler iyi satıyor. Ama bu türde tutan hikâyeler çok özel eserler."

Bunu söylerken, sorunun cevabı aklımda oluştu. İşin güzel yanı, cevabı Diana da biliyordu. Gözleri ışıldadı, birlikte gülmeye başladık.

Binlerce soruyla dolu olan günlükleri...

"İşte bu," dedim. "Bu işin en iyilerini, sorularını cevaplamak için tutacağız."

“İlan verelim.”

“Listeler. En iyilerinden oluşan listeler hazırlarız.”

“Uzun cevaplar vermelerini isteriz. Deneyimlerine ya da araştırmalarına dayalı cevaplar.”

“Tüm imkânları bu işe yatırırız.”

Bundan sonraki on dakika boyunca konuştuk ve planımızın her noktası yerine oturdu.

Diana’nın aile şirketini bu şekilde kurtardık.

30. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Diana'nın bindiği taksi gözden kaybolurken, Crosby Sokağı'ndaki evimize geri dönüp orada bıraktıklarına bakmayı düşündüm. Aramızda az önce geçenleri sindirmeye ihtiyacım vardı. Sağlığıma yararlı olacak zihinsel bir mola...

“Hey, dostum,” dedi Charlie, arkamdan. Bastonuna yaslanmıştı. Serena da bir adım arkasında duruyordu, ona baktığımda bakışlarını yere çevirdi. Çatı Katı'na geçeceğiz. Geliyor musun?”

“Elbette.”

Evi boş verdim gitti. Cevapsız sorular ve tanımlayamadığım duygularla doluydum. Birkaç tek atmak için harika bir zamandı.

Çatı Katı bir seks kulübü değildi, tabii parayı tahrik edici bulmuyorsanız. İçeri girmenizi neredeyse imkânsız kılacak kadar uzun bir bekleme listesi vardı ve kabul edilmeniz için zaten üye olan üç kişinin sizi tavsiye etmesi ge-

rekirdi. Kulübün seksiliği, yalnızca seçkin bir grubu kabul etmesinden geliyordu.

Bu gece, kulüp çok kalabalık değildi ama yine de konuşuklarımızın duyulmamasını sağlayacak kadar konuşma sesi, deneysel klasik müzik fonunun üstünden duyuluyordu. Charlie, Serena ve ben bir köşeye geçmiştik. Burası Mahzen gibi sürekli ayık kalmanızı gerektiren bir yer olmadığından viski içmeye başladım. Charlie içki içmeye ara vermezdi, bu gece rom içiyordu. Serena yalnızca su ve limon istedi.

“Neden alkol almıyorsun?” diye sordum. Büyük ihtimalle yeni dominant partneri içmesine izin vermiyordur diye düşündüm. Ya da yalnızca onun yanındayken içmesine izin veriyordu.

“Yalnızca su içtiğimde daha iyi hissediyorum,” dedi.

“Harika görünüyorsun,” dedim. “Seni gördüğüme çok sevindim.”

Bu gece onunla yatacağımı düşünmemiştim ama Serena kızardı ve bakışlarını yere çevirdi, dizlerini birbirine bastırdı. Her zamanki gibi Polo marka gömlek giymişti. Tahrik edici olmayan, düz bir parça... Bazen tüm düğmelerini iliklerdi.

“New York’ta en çok aranan itaatkâr partner Serena’ydı,” dedi Charlie. “Partnerini en iyilerin arasından seçti. Onu ben yetiştirdim, tebrikleri kabul edeyim.”

“Hukuk fakültesine gitmedin mi?” diye sordum.

“Hayır. Her an sav üretmek hoşuma gitmedi, modellik çok daha eğlenceli. Ayrıca daha iyi ödeme alıyorum.”

Gerçeği biliyordum ve gerçek üzücüydü. Annesi geçirdiği kriz nedeniyle ölmüştü. Babası ise Serena'nın hatalarıyla ilgili nutuk çekmekten başka işe yaramıyordu.

"Parayı sincap gibi zulalıyor." Charlie'nin yüzü gururlu bir ebeveyn gibi parlıyordu. "Çok seviyorum bu kızı."

Serena gülümsedi. İlk dominant partnerini asla unutmazsın derler. Charlie'nin onu övmesi Serena için anlamlıydı. Onun üzerinde bir etkim var mı, hiç olmuş muydu, merak ettim.

Serena lavaboya gitti. Uzaklaşırken onu izlemeye dalmış olmalıyım çünkü Charlie, boğazını biri kâğıt buruşturup içine tıkmış gibi temizledi.

"Karın," dedi. "Yine birlikte misiniz? İkiniz..."

"Neden sordun?"

"Çünkü onu gördüm. Aynı senin gibi. Potansiyeli yüksek."

Bu konuda konuşmak bile istemiyordum. "Zamanında Serena'nın da en güzeli ve en bilmem nesi olduğunu söylemiştin. Hepsini geçmiş zamanda kaldı."

"Bunun ne önemi var?"

"Sohbet olsun diye söyledim."

"Şu durumun..." Bir an duraksayıp içkisini masaya koydu. "İtaatkâr bir partnere asla âşık olmadın, değil mi?"

"Olamıyorum."

"Bunu denedin mi?"

"İradelerine bir kez hükmettiğim zaman, sevgim yok oluyor. Bu kontrol edebileceğim bir şey değil. Ne demeye çalışıyorsun?"

“Serena kendisini suçlu hissediyor. Suçu kendinde arıyor.”

“Bu durum onunla başlamadı ki.”

“Üç yıldır Stefan’la birlikteler. Boynundaki onun tasması. Bu iş kızın cezalandırılma isteğini ve Stefan’ın, senin dokunduğun her şeye dokunma isteğini tatmin ediyor.”

Stefan çekici, aşagılık herifin tekiydi. Dünyada zengin olan birkaç ressamdan biriydi. Eğitimli, yetenekli ve insanın sınırlarını zorlayacak kadar sadistti. Charlie ve benimle birlikte Montauk’taki evin sahiplerinden biriydi ve benden nefret ettiğini inkâr ediyordu.

“Üç yıl boyunca yalnızca bana caka satmak için onunla birlikte olmuş olamaz,” dedim. “Ondan hoşlanıyor olmalı.”

“Hoşlandığından eminim. Ama son zamanlarda aralarında sorunlar çıktı.”

“İkisi de bunun farkında mı?” Sesim acı çıkmıştı.

“Bir kriket maçının son saati gibi, aylardır gerginler.”

“Ve sen, kızı baştan çıkarmamı istiyorsun.”

“Seni o İskandinav heriften daha fazla seviyorum.”

“Ben evliyim.”

“İkinizden birinin böyle düşünüyor olması güzel.”

“Bel altı vuruyorsun, Charles. Bel altı vuruyorsun.”

Başını olumlu anlamda sallayıp elini sözcükleri söylemeden özür diler gibi bana doğru salladı. Bu benim için yeterliydi.

“Alayne Kerry seni soruyor,” dedi Charlie. “Onunla birlikte olursan kendini tekrar etmiş de olmazsın. Bir ayli-

ğına onu Montauk’a götür. Ev boş. Yirmi dört saat geçmeden dominant özelliklerini geri kazanırsın.”

“Bu işten senin çıkarın ne?”

“Seni mutlu görmüş olacağım.” Arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. “Git. İlk hafta sona ermeden sıradan seksten hoşlanan karını düşünmeyi bırakırsın. Boşanma belgelerini imzalayana kadar bir daha adını hatırlamazsın bile.”

Serena dimdik yürüyüşüyle, başını dik tutarak geri döndü. Polo gömleğinin yakası son moda gerdanlığını gösterecek şekilde açılmıştı. Onu Stefan’dan çalmayacaktım. Yakında bekâr biri olacaktım ve Mahzen’e ihtiyacım vardı. Başka bir dominantın itaatkâr partnerini çalmak atılmama neden olabilirdi.

Başka bir planım vardı.

31. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Diana'yla birlikte günü ofiste yetişkin insanlar gibi davranarak geçirdik. Toplantılarımız vardı, kararlar verdik. İş dışında bir şey hakkında konuşmadık. Tüm bunlar bir bakıma beni rahatlatmıştı. Diğer yandan Hudson nehrine fırlatılmış bir çantanın içine kısılmışız gibi hissediyordum.

Gereğinden fazla nazik davranıyorduk. Hayatımda bu kadar tuhaf ve beceriksiz hissettiğim olmamıştı.

Diana, çantasını omzuna atarken, “Bu akşam gelip evde kalan eşyalarımı almayı düşünüyorum,” dedi. Kış mevsiminde, arkasındaki pencereden görünen gökyüzü karakalemle çizilmiş gibiydi. Sokağın karşısındaki binanın pencerelerinden gelen kare biçimli sarı ışıklar bir mazgal görüntüsü oluşturunuyordu.

“Riverside’da ne kadar kalacaksın?” Masamdaki kâğıtların yerlerini değiştirdim.

“Ay sonuna kadar.”

“Ondan sonra nereye taşınyorsun?”

“Bilmiyorum. Babam eski odamda kalabileceğimi söyledi.”

“Kulağa güzel bir teklif gibi geliyor.”

Eli kapı koluna sarılı halde durup kaldı. “Bunu yapamam. Her şey fazlasıyla karışık”.

“Anlıyorum. Akşam sekizden sonra gel, ben o zamana çıkmış olurum.”

Kederli bir şekilde başını salladı. “Teşekkürler.”

Bir yere çıkacağım yoktu.

Yediyi kırk beş gece eve geri dönmüştüm. Diana geldiğinde, elinde biri dikdörtgen biri silindirik şeklinde iki bavul vardı. Tanrıya şükür, yalnız gelmişti. Yanında biriyle gelmiş olsa da uygulayacağım bir planım vardı, ama şimdi uygulayacağım kadar iyi bir plan değildi.

“Ah, merhaba,” dedi beni gördüğünde. Elindeki anahhtarlar hâlâ sallanıyordu.

“Merhaba. Burada bulunmaya karar verdim.”

Diana bavulları yere bırakınca güçlü bir ses çıktı. Boş bir ses... “Neden? Kol düğmelerini çalarım diye mi korktun?”

Güldüm. “Kol düğmelerimi istiyorsan senin olabilirler.”

“İstemiyorum.”

“Biraz oturup konuşabilir miyiz? Ne istediğin konusunu konuşmak istiyorum.”

Başını geriye attı, kızgınlıkla gözlerini kapattı. “Boşanmak istiyorum. Tek istediğim bu.”

“Hayır, değil. Hem boşanmak hem başka şeyler istiyorsun. Gel, haydi. Otur.”

Elimle kendi seçtiği kanepeyi gösterdim. Modern kesimli, sıcak renklerdeki kanepesini... Odada yumuşak bir ışık vardı, sehpanın üstüne bir sürahi su koymuştum.

“Avukatımı aramama gerek var mı?” diye sordu.

“Umarım yoktur.” Sandalyeye geçtim ve kanepede her zaman oturduğu yeri gösterdim yeniden.

Ayakkabılarını çıkardı ve kendi yerine, her zaman oturduğu gibi oturdu. Çoraplı ayaklarını vücudunun altına katlamıştı.

“Geçen gece kulüpten eve döndüğünde ne yaptın?” diye sordum.

“Kulüp hakkında konuşmayı hiç istemiyorum.”

Şimdiden gardını almıştı. Onu savunma hâlimden çıkarmak için kendi gardımı indirmem gerekecekti.

“Konuşmaya ihtiyacım var,” dedim. “Benim için hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Ama buna ihtiyacım var.”

“O zaman haydi kulüp hakkında konuşalım. Vajinamı tokatlamak istiyorsun. Bu seninle ilgili neyi gösteriyor, bilmiyorum.”

“Bunu asla yapmamış olmam seninle ilgili hislerimi gösteriyor.”

Beni duymamış gibi devam etti. “Yani, bunun sinirle yapılan bir şey olmadığını biliyorum. Ama bu vahşice ve çok tuhaf. Bunu sevdiğin birine yapmayı nasıl istersin, aklim almıyor.”

“Bunu sevdiğim birine yapamıyorum zaten. Konu da bu.”

Beni dinlemiyordu, kendi düşüncelerine dalmıştı. “Aklim almıyor.”

“Sanırım bunun yalnızca vahşet olduğunu, itaatkâr partnerin bundan hiç zevk almadığını sanıyorsun.”

“Nasıl bir zevk alıyor olabilir?” Öne eğilmişti, yine gözleriyle beni delip geçmeye çalışıyordu. Öğrenebileceği her şeyi bilmek istiyordu. Ağzımdan çıkacak her sözcüğü duymak...

Karşımdakinin yalnızca Meraklı Diana mı, yoksa Tahrik Olmuş Diana mı olduğunu bilmiyordum.

“Geçen gece eve döndüğünde, ne yaptın?”

“Yattım.”

“Uyudun mu?”

“Öyle şeyler gördükten sonra kim uyuyabilir? İçim dışıma çıkmıştı.” Yüzü başka, hareketleri başka bir şey söylüyordu.

“Kendine dokundun.”

“Kes sesini.”

“Bilmem gerekiyor.”

“Sana ne bundan?”

“Nasıl beni ilgilendirmez?”

“Sen mastürbasyon yaptın mı?”

“Hayır, dışarıdaydım.”

“Nerede?”

Lanet olsun. Konudan sapmıştım. Bunu nasıl becermişti?

Yalnızca kendisi olarak. İşte böyle becermişti.

“Serena ve Charlie ile buluştuk, bastonla yürüyen adam. Barda görmüştün.” Arkama yaslandım, konuşmamızın gittiği yöne ayak uydurmaya çalışıyordum. “Serena’yı yedi yıl önce o eğitip bana göndermişti.”

“Tanışmamızdan hemen önce...”

“5 hafta kadar önce.”

“Onu sana göndermesi... Bu ne anlama geliyor?”

“Eve vardığında kendine dokundun mu? Çarşafların arasında... Tuvaletin önünde... Dizlerinin üstünde...”

Uzun bir sessizlik. Diana, aklı başka yerdeymiş gibi, giysi manşetinin ütülü kenarında parmağını gezdirdi. “Ya dokunmadıysam?”

“Şaşkınlıktan dilimi yutarım.”

Diana kısa bir kahkaha attı ve bakışlarını yere çevirdi. Tanrım. İnsanların görmek istemedikleri şeyleri asla görmemeleri inanılmazdı. Diana her şeyiyle itaatkâr mıydı? Yoksa sadece buna eğilimi mi vardı? Bunu nasıl fark etmemiştim?

Bu sorumu Charlie’nin zihnimde beliren sesi cevaplandı.

Biliyordun, kaçık herif. Başından beri biliyordun.

“Ceketimi bile çıkarmadım.” Bakışları hâlâ yere dönüktü. “Anahtarlarımı yere attım ve dizlerim üstüne çöktüm. Antrede kendime dokundum. Sonra...” Diana yeniden gülümsedi, sanki kendi hâline gülermiş gibi uzaklara bakıyordu. “Sonra bir duş aldım ve yeniden boşaldım.”

“Yalnızca iki kere mi?”

Diana gözlerini yeniden bana çevirdiğinde, bakışlarındaki yumuşaklık gitmişti. “Onu sana göndermesi ne anlama geliyor? Ve ilişkiniz nasıl bitti? Benim yüzümden mi? Tanıştığımızda bana kimseyle birlikte olmadığını söylemiştin.”

“Onunla birlikte değildim. Yani cevap verdiğimde kastettiğim, bildiğimiz şekilde ilerleyen bir birliktelik değildi. Tamam, sana anlatayım.” Kimle konuştuğumu unutup ağzımdaki baklayı çıkarmam gerekmişti. “Charlie itaatkâr partnerleri eğitir. Onların sınırlarını keşfeder, ne zaman ne söylemeleri, nasıl davranmaları gerektiğini öğretir.”

“Ona bunun için ödeme mi yapıyorlar?”

“Hayır, aralarında para alışverişi yok. O türden bir ilişki değil bu. Charlie bunu yapmaktan hoşlanıyor ve ne oluyorsa herkesin rızasıyla oluyor. Hem de insana zevk veren bir rıza. Charlie bu konuda en iyisidir ama onları beceremiyor. Savaşta yaralanmış, sorma bile. Serena bakireydi. Ona oral ve anal seksi bir dildo yardımıyla öğretmiş ama bekâretine bir plastik parçasıyla son vermek istememiş.”

“Ah, ne kadar düşünceli bir adam...”

“Hikâyeyi bitirmemi istiyor musun, istemiyor musun?”

“İstiyorum, affedersin.”

“Bekâretini benim bozmamı istedi. Ben de öyle yaptım. Onunla Montauk’ta sahiplerinden biri olduğum bir evde otuz gün geçirdik.”

“Montauk’ta bir evin mi var?” diye sordu.

“O evi de dava konusu etmeyi aklından bile geçirme.”

“Olur. Devam et.”

“Sınır otuz gündü, bu konuda daha önceden anlaşmış-tık. Onun yapmak üzere eğitildiği her şeyi yaptık. Defalar-ca boşaldı. Ben de öyle. Yirmi sekizinci günde bekâretini bozdum ve onu yürüyemeyecek hâle gelene kadar becer-dim. Otuzuncu gün geldiğinde her şey bitmişti ve onu evine bıraktım. Bir sonraki pazartesi günü McNeill-Bar-nes’ı satın almakla ilgili görüşmede senle tanıştım.”

Şimdi ne düşüneceğini ya da ne soracağını bilmiyor-dum. Ona anlattıklarımda, sorularla doldurabileceği on-larca boşluk olduğunu biliyordum ve bu ne kadar acı veri-ci olursa olsun tüm bu soruları dürüstçe cevaplayacaktım.

“Yirmi sekiz gün boyunca bekledin mi?” diye sordu.

“Onun bundan emin olması gerekiyordu. Ayrıca bu bekleyiş onun için bir tür işkenceydi ve bu ikimizin de hoşuna gidiyordu.”

“Güzel bir kız.”

“Öyle. İradeli davranmam gerekti ama yalvarmasını iz-lemek buna değdi.”

“Vay be.”

“Vay be’ mi?”

“Yani... Tüm bunlar... Bambaşka bir dünya. Tanrım, yalnızca eşyalarımı almam gerekiyordu. Annemin düğü-nünde giydiği elbiseyi alacaktım, geçen hafta giymenin henüz nasip olmadığı bir iç çamaşırı almıştım. Ayrıca bü-yük, mavi tencereyi alacaktım. Le Creuset marka olanı... Zihnimde sana bırakmak üzere bir not bile hazırlamıştım. Sen yemek yapmıyor olsan da sana bir tencere daha almayı önerecektim. Ama şimdi...”

Diana aniden yerinden fırladı, çoraplı ayaklarının üstüne dikildi.

“Tüm bunları yapacağım. Hemen eşyalarımı topluyorum. Planın ne bilmiyorum Adam ama işe yaramayacak. Dün gece tahrik olmama neden oldun ve bugün de beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun? Seni anlıyorum. Ama ne tahrik olmak ne de kıskançlık hissetmek seni sevdiğim anlamına gelir. Tüm bunlar yeniden tecrübesiz bir genç kız olmak gibi...” Ayaklarını yere vurarak banyoya yöneldi.

“Kıskandın yani?”

“Hayır. Onu bağla ve tüm gece becer. Umurumda olmaz.”

Diana çorapları üzerinde, köşeden döndü. Yatak odasının kapısının çarpıldığını duydum.

Diana beni asla kıskanmazdı. Kıskanmazdı işte. Ne Eva’yı ne benimle flört eden diğer kadınları... Birlikte olmadığımız zamanlarda asla beni merak etmezdi. İçinde yoktu.

Acele etmeden mutfğa yürüdüm, mavi renkli Le Creuset marka tencereyi dolaptan alıp yatak odasına gittim. Kapıyı açtım. Bavulu yatağın üstünde açıktı, elinde bir sürü iç çamaşırı vardı.

“Adam, lütfen beni yalnız bırakabilir misin? Burada olmaman gerekiyordu.” İç çamaşırlarını bavula attı ve başka bir çekmeceyi açtı.

“Sana tencereni getirdim. Bana not yazmana da gerek kalmadı.”

Diana tencereyi bana bakmadan aldı. “Teşekkürler.”

Eşikte, kapı pervazına yaslandım ve kollarımı göğsümde çaprazladım. Diana'nın hareketleri çok narin sayılmazdı; öne eğilmişti, sallanıyordu. Kendini işine öyle vermişti ki, aklındaki tek şey bana bakmadan bu işi tamamlamak gibi görünüyordu.

“Bugün iş senin için nasıl geçti?” diye sordum.

“İyi.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Benim için nasıl geçtiğini bilmek ister misin?”

“Hayır.” Bavulu hızlı bir hareketle kapattı. Bavul öyle doluydu ki kapak sekti ve yeniden açıldı.

Kapı eşiğinden çekilip yatağa doğru gittim. “Benim için tuhaftı.” Bavulun kapağını kapatıp bastırdım.

Diana bavulu kapatırken bir yandan da dışarı taşan kumaşları içeri tıktı. Hâlâ bana bakmıyordu.

Sözlerime devam ettim. “Biliyorsun, şirket üzerinde uzun süre mücadele edeceğiz.”

Diana duraksadı, bir parça pamuklu kumaşı da içeri tıktı, fermuarı birkaç santimetre çekti, duraksadı, çekti... “Bu bir aile şirketi. Şirketi neden istediğini bile anlamıyorum.”

“Çünkü yüzde elli biri benim ve hayatımın beş yılını oraya emek harcayarak geçirdim. Ve ben aileden değilim. Nakde çevirmeyi düşünüyorum. Bu herkes için en iyisi. O bina...”

“Payını satın alacağım.”

“Neyle? Yarım ev ve bir Jaguar’la mı?”

Aniden mavi tencereyi kavrayıp başıma doğru fırlattı.

Kapağı kayıp düştü. Tencerenin alt kısmı başımı ikiye yarmadan eğilip kaçtım. Tencere uçup plaster duvarı deldi, yüksek sesle yere düştü.

“Sen lanet olası herifin tekisin,” dedi Diana, eliyle beni göstererek. Bu konuşmanın bu yöne sapmasını hiç beklemiyordum. “O şirket için savaşmaya hakkın yok. Tabelada benim adım yazıyor. Annemin ve babamın isimleri. Sen ortalıkta yoksun.”

“Bu çok hoşuna giderdi. Öylece havaya karışsam bundan hoşlanırdın. Üzgünüm, Diana. Hayatını kolaylaştırmak gibi bir görevim yok.”

“Biliyorum.” Diana bavulu yataktan aşağı doğru çekti ve baldırına yasladı. “Senin işin yirmi sekiz gün boyunca kendini geri çekmek.”

“Kıskanmışsın.”

“Büyü artık.” Diana bana doğru yürümeye başladı, iki eli de bavulu tutuyordu, bacaklarını ağırlığı eşit dağıtmak için kullanıyordu.

Bavulun sapını tuttum.

“Ben hallederim,” diye kükredi.

“Bırak yardım edeyim.”

“Çek ellerini.” Beni boğazlamaya hazır görünüyordu.

“Silindir çantayı doldurmadın.”

“Gitmek istiyorum. Gidebilir miyim lütfen?”

“Evet. Gidebilirsin.” Bunu söylemiştim ama yerimden kıpırdamadım. Yalnızca onu tuzağa düşürmüştüm gibi hissetmemesini sağladım. Elimini elinin üstüne koydum ve bavulun ağırlığının büyük bir kısmını yükledim. “Şimdi bavulun sapını bırak.”

Bavulu aniden bıraktı ve ağırlığıyla kolum gerildi.

“Şehirdeki en ağır iç çamaşırları sana ait.”

Diana gülümsedi. “Cehenneme kadar yolun var.”

“Oraya gideceğime eminim zaten.”

Kollarını çaprazladı. “Hâlâ yolumdan çekilmedin.”

“Sana söyleyeceğim bir şey var.”

“Söylediğinde gidebilir miyim? Teorik olarak değil, gerçekten...”

Bavulu diğer kolumla tutmaya başladım. Sağ elimle yüzünü sarmak istedim, sözcüklerimin etkisini artırmak... “Sen kıskanç biri değilsin. Bunu anlıyorum. Ama bunu en azından bir kez söylemem gerekiyor. Açık olmak adına... Serena’yı istemiyorum. Senden başka kimseyi istemiyorum. Senden başka hiçbir kadını sevmedim. Tanıdığımı sandığın insandan farklı biri olduğumu düşündüğünü biliyorum. Belki de kocan olan ben ve yabancı olan ben olarak iki farklı insan olduğumu düşünüyorsun. Ama bu iki adamdan hiçbiri Serena’yı sevmedi. Seni seviyorum. Her hâlimle seviyorum. Bugün. Şimdi. Her zaman.”

Diana kendini bıraktı ve yatağa oturdu, ellerini dizlerinin arasına koydu. “Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

“Bir zamanlar beni sevdiğini söyle.”

“Sevdim. Adam, ben bu evliliğe tüm kalbimle evet dedim. Yalnızca... Benden ne istiyorsun?”

Seni artık istememeyi istiyorum.

“Senin dışında mı?”

“Evet. Ne istiyorsun?” Bu sefer, bunu daha az savunmacı bir tavırla sormuştu. Bu, bana aklımda olan şeyi tam tamına söyleme fırsatı verdi.

Yüksek binayı çevreleyen bulutlardan dolayı göremediğim bir ağın varlığını hissederek binanın kenarına yaklaştım. Bir kez daha sordum. “Ne mi istiyorum? Şimdi... Sen evin çıkış kapısına giderken ne istiyorum, öyle mi?”

“Evet.”

“Otuz gün,” dedim. Şehirdeki en yüksek binadan aşağı atlamıştım. Artık geri dönüş yoktu. Tüm gücümü verdim. “Otuz gün istiyorum. Sen ve ben. Çok uzaklarda. Bu bir tatil olmayacak. Sana, yalan söylemeye başlamadan önce kim olduğumu gösterebileceğim otuz gün istiyorum.”

Bu düşüşün sonu yoktu. Aşağıdaki bulutlar, korku filmlerinde uzun koridorların sonundaki kapılar gibi hem yaklaşıyor hem uzaklaşıyordu.

32. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Aşk nerede?

Karımın “tek boynuzlu at günlükleri”nde, bu soru “nasıl?” ve “neden?” soruları arasına gömülmüştü. Ancak “nerede?” sorusu en ilginçiydi. Nicola Masta vücudun aşkı deneyimleyen kısımlarında bir çözünme olduğunu söyleyerek başlatmıştı tüm bunları. Kalp, tarihi merkez ve cinsel organlar, evrimsel merkez.

Zack Abramson bu konuda berbat bir kitap yazdı. Yazdıkları hiçbir şey söylemiyordu. Doğuştan ölüydü. Ayrıca yazarı aşkın nerede olduğunu bulması için dünyanın dört bir yanına gönderecek değildik. Bu hem zaman hem para kaybı olurdu. Aşk her yerde ve hiçbir yerdeydi. Biz de Napoli’de yaşayan temizlik görevlilerinin yeraltı yaşamını konu alan bir kitaba geçtik. Bu kitap bir çoksatar olmadı ama satışlar kötü değildi.

Tabii, yanılmıştım. Aşk her yerde ve hiçbir yerde falan değildi. Yalnızca ortalıkta gezinip biçim değiştiriyordu. Genişliyor, daralıyor ve göçebe gibi hareket ediyordu.

Karımın Montauk'a gitmeyi reddetmesinin ertesi sabahı, aşk evimizden çıkıp McNeill-Barnes ofislerine taşındı. Aşk hâlâ ilk defa topluma açık bir yerde ereksiyon olan on üç yaşındaki bir erkek çocuğu kadar tuhaf ve beceriksizdi. Aşk kabına sığmıyordu. Rahatı yerinde değildi. Aşk çıkıp gitmek istiyordu ama kahrolası kapıyı bulamıyordu.

R+D ofisinde çalışabilirdim ama avantajı Diana'ya veremezdim ve şirkete gitmeyi kesersem kendi payımı elimde tutmak konusunda işe yarar bir sav üretemezdim.

Ve kartlarımı doğru oynarsam Montauk'a gitmeyi kabul edeceğini biliyordum. Bu bir zamanlama sorunuydu.

Aşk ne zamandır?

Bu soruya yönelmiş olmalıydık.

"Montauk'taki eve hâlâ ihtiyacın var mı?" diye sordu Charlie ögle yemeğinde.

"Büyük ihtimalle olmayacak." Beyaz peçeteye dokundum.

"Karınla işler nasıl gidiyor?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. İyi gitmiyordu. İşteyken iş hakkında konuşuyorduk. Boşanma belgelerini bana göndermişti ve o gün utanç ve suçluluktan yüzüme bakamamıştı. Ancak güçlü duruyordu. Buna saygım vardı.

Ben de kendime bir avukat tutmuştum ve gerekli parayı bulsa bile şirketin bana ait olan kısmını satmayacağımı açık bir dille belirtmiştim. Murray Hill'deki daireme geri döndüm ama ona söylemedim. Aşk artık bizim evimizde yaşamıyordu ve yokluğu evi gereğinden büyük gösteriyordu.

"Babası aradı. Ne dedi biliyor musun? 'Vazgeçme,'

dedi. Düşündükçe, bunun işi benim yönetmem gerektiğini düşünmesinden kaynaklandığını anlıyorum. Bütün aile yayıncılık işiyle geçiniyor. Kimlikleri bu işe bağlı”

“Bu işin peşini bırakacak mısın bir gün?” Charlie bıçağıyla bir parça et kesti ve eti bıçaktan yedi. “Yeniden yaşamaya başlayacak mısın? Mahzen’e bir şeyler içmekten başka bir amaç için gelecek misin?”

Diana’yı sevmeyi bıraktığımda bu işin peşini de bıraktım.

Ya da tam tersi.

Cevabın iş ve yalanlarımın kesiştiği noktada olduğunu hissedebiliyordum, bu ikisinin birbirine geçiş yaptığı noktada değil, her şeyin pınarı olan noktada. Aşkımız oradaydı. Diana yayınevini seviyordu, ben de onu.

33. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

“Bu da ne?”

Diana, elinde avukatımın isminin baş harflerinin üstüne yazılı olduğu bir belgeyle masamın başındaydı. Elindekine şöyle bir baktım, sonra envanter raporlarına döndüm.

“Bir tebligat.”

“Bunu yapamazsın.”

“Yapabilirim.”

“Bu işe girerken sahip olduğumuz mal varlığıyla çıkacağız. Evlendiğimizde şirket benimdi. Hisselerle ilgili mücadele edebiliriz ama şirket benim.”

Elimdeki kalemi çalışma masama bıraktım ve geri çekildim. “Hissenin büyük kısmı benim ve bu New York’ta şirketin sahibi olduğum anlamına gelir. Görüyorsun, tanımlar muğlak. İzin verelim avukatlar konuyu halletsin.” Ayağa kalkıp ceketimi omzuma attım. “Şehrin yukarı kısmında bir toplantım var. Ekim ayı yayınlarıyla ilgili toplantı düzgün gitti mi?”

“Evet.”

“Harika, teşekkürler.”

Neredeyse odadan çıkıyordum, elim kapı kolundaydı.

“Adam!”

“Ne?”

“Bunu neden yapıyorsun?”

“Çünkü yapabilirim.”

Bu, Diana’nın anlayacağı bir cevap değildi. Azmi her zaman yüreğinden gelen bir şey olmuştu. Yalnızca *sahip olmak* konusundaki açlığı anlamıyordu.

Bense anlıyordum. Onu şirketi satın almaya zorlamam yalnızca düşüncesiz bir kazanma hırsından kaynaklanmıyordu. Bu işin psikolojisini biliyordum. Diana karşıma çıkana kadar bu kurallara göre yaşamıştım.

“Ne istiyorsun? Para mı?”

“Sana söyledim.” Kapıyı açtım. “Seni istiyorum. Otuz gün boyunca sana söylediklerimi yapmanı...”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”

“Evet, değiştirecek. Şirketi hiçbir karşılık beklemeden sana devredeceğim. Kazanacaksın.”

Diana’nın bu kazanmanın nasıl bir şey olduğunu sormasına fırsat verecek kadar beklemedim. Kazanmakla ilgilenmiyordu. Bu işten yakasını tek parça hâlinde kurtarabilmek için benden boşanıyordu.

Benim amacım da buydu.

Tek parça hâlinde yakamı kurtarmak...

34. BÖLÜM

GEÇMİŞ ZAMAN

“Lütfen.”

Serena ailesinde üniversiteye giden ilk kişiydi. Vasat bir eğitim ve orta sınıf değerleriyle büyümüştü ama ikisinin de üstesinden gelmeyi bilmişti. Bana itaat etmeye başladığında hem eğitimi hem de ailesiyle ilgili sorumluluklarından kurtulmuştu. Ben onun için bir tatildim.

Zeki biriydi ve sofistike olmanın kurallarını çabuk öğrendi. Rol yapma oyunu oynamadığımızda acımasız ya da kırıcı olmayan bir şekilde zekiydi. Geleceğini kendi seçimleriyle oluşturabilirdi ama Montauk’ta kaldığımız ayın ortasında, aklındaki tek şey bir sonraki saat neler olacaktıydı.

“Şehre dönmeliyim, evcil hayvanım. Gece görüşürüz.”

Yalnızca beyaz sabahlığını giymişti ve tasmağını takıyordu. Onun için yakalı bir tişört çıkarmıştım ama onu giymeyi reddetti. Bacağıma sarılmıştı.

“Lütfen.” Kahverengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı, açık kahverengi kirpiklerinin uçları kıvrıktı. Dudaklarını arala-

dı. İçine boşalayım diye ağzını açtığında şişkin alt dudağına da biraz bulaşmasını sağladım.

Ona aşık değildim. Hiç âşık olmamıştım; bu yüzden aşkın nasıl hissettirdiğini bilmiyordum. Serena'ya karşı diğer itaatkâr partnerlerime karşı hissetmediğim hiçbir şeyi hissetmiyordum.

Ancak Serena söz konusu olduğunda iki şey farklıydı.

İlki, bekâretini ilk ya da ikinci hafta bozmamış olmam.

İkincisi, çok geçmeden bana karşı bazı hisleri olduğunu fark etmiş olmam. Bunu Serena söylemedi ama kadınları tanırdım ve farkında olmadan buna izin vermiştim.

“Benim için uygun olduğunda seni de götürürüm. Sana kalmış bir karar değil.” Yanağını okşadım.

Serena başını çevirdi ve dudaklarını avcumda gezdirdi. Bu hâldeyken *lütfen, lütfen, lütfen* diyordu. Dudaklarının yanındaki saatime göz attım. Zamanımız vardı.

“Bir kez daha bunu istersen seni hoşuna gitmeyen şekillerde taciz edeceğim,” dedim. Ben bu cümleyi söylerken yüzündeki rahatlamayı fark ettim.

Bunu, bundan hoşlanacağını bildiğim için söylemişti. Onun sınırlarını aşan şeyler yapacağım, yapabileceğim bilgisi onu heyecanlandırıyordu.

“Lütfen beni de götür.”

Sinirlenmiş gibi yapıp onu ittirdim ve nefes verdim. “Dışarı çık. Baş parmağından ince, otuz santimetrelik bir çubuk bul. Dişlerinin arasına al ve buraya doğru emekle. Ayaklarımın dibine bırak, ardından başını yere koy ve kıçını kaldır.”

Eylül ayının sonunda olmamıza rağmen çırılçıplak dışarı koştu. Ön bahçe işe yarayabilecek ağaç dallarıyla doluydu ama ondan bunun için önce gezinmesini istemiş olsam mutlu bir şekilde soğuktan ölürdü.

Onu sevmiyordum. Sevemiyordum. Daha önce defalarca iradesine hükmetmiştim, bekâretini bile elde etmiştim ve bunları yaparken tatmin, huzur, merhamet ve güç hissetmiştim. Ama onu hiç sevmedim.

Bu yönde bir seçim yapmış da değildim. Onu sevmeyi denedim ama hiçbir şey hissetmedim. Bozguna uğramış hissediyordum ama sorunun kadınlarda değil bende olduğu sonucuna vardım.

Serena odaya girdi, kapıyı kapattı ve ağzında çomakla dizleri üstüne eğildi. Tam olarak ona söylediklerimi yaptı ve bu hoşuma gitti. Onun da hoşuna gitti.

Ama onu sevmiyordum. İtaatkâr partnerlerin en iyisi her zaman size en uygun olanı değildi. Ayrıca hiçbir itaatkâr partnerin bana uygun olmama ihtimali de vardı.

35. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Yapmaya çalıştığım en zor şey durmaktı.

Diana'ya aklımda ne olduğunu söylemeyi kestim. Onun yoluna çıkmaya çalışmayı da... Onu kovalamayı... Şirket için mücadele edeceğimi bildiren avukat tebligatı eline ulaştığında, sakın ve profesyonelce davrandım. O da öyle yaptı.

Bu iki gün boyunca sürdü. Sonra gece yarısına yakın bir saatte bana mesaj çekti.

–Şu şirket sahipliği konusunu konuşmamız gerekiyor–

Aklıma sahip olmak konusunda on ayrı şaka geldi. Hepsini bir kenara bıraktım. Neden bahsettiğini bilmiyorum gibi yapacak değildim.

–Olur. Avukatım mesajı iletir.

Bir toplantı da düzenleyebiliriz. –

–Avukatlarla konuşmak istemiyorum. –

-SENİNLE konuşmak istiyorum. -

Cevap vermedim. Ben de onunla konuşmak istiyordum. Ona dokunmak, kulağına bir şeyler fısıldamak istiyordum ama bunu yapamıyordum.

Bir sonraki sabah ben spor salonundayken geldi. Koşu bandı üstündeydim ama o da binlerce kilometre yürümüş gibi görünüyordu.

Bandı durdurmadım. Hızlanması için makinenin düğmesine bastım.

“İyi misin?” diye sordum, saatte on kilometre hızla hiçbir yere doğru koşarken.

“Adil davranmıyorsun:”

“Neden?”

“Duygusal olarak beni manipüle etmeye çalışıyorsun ve hınc gösteriyorsun. Bunu kabul edemem.”

Bacaklarım yanıyordu ama durmadım.

“Beni duydun mu?” diye bağırdı.

“Duydum.”

“Kendi payın için bir fiyat belirleyip benim payıma daha az değer biçemezsin.”

Diana yüksek sesle konuşuyordu ve insanlar bize bakıyordu. Canları cehennemeydi.

“Benim payım daha yüksek bir fiyata denk geliyor.”

“Şunu durdurabilir misin?”

“Neden?”

Diana koşu bandının paneline uzandı ve acil durma düğmesine bastı. Neredeyse yere yuvarlanıyordum.

“Çünkü konuşmak istiyorum,” dedi. “Daha önce konuşuyorduk, sonra bu durum başladı.” Elindeki kâğıt parçasını sallıyordu.

Onun hissesi için önerdiğim düşük fiyat, bunu hakaret gibi algılaması için biçilmişti. Görünen o ki bunu başarmıştım.

“Bu herkes için en iyisi.” Makinenin üstünden havlu mu aldım. “Konuşmamız yalnızca beni terk etmekte haklı olduğuna inanmana neden oluyordu.”

“Bunu açıklayabilir misin?” Diana kâğıdı önüme doğru tuttu, bana yetişmek için koşar adım yürüyordu. “Senin hisselerin nasıl daha yüksek bir fiyata denk geliyor?”

“Onlar ve ben daha çok ediyoruz. Bu şirketi yeniden işler hâle getiren bendim.”

“Şirketin yeniden iş yapmasını sağlayan bizdik.”

Elimi soyunma odasının kapısına koydum. “İroni algılama yeteneğini tümüyle kayıp mı ettin?”

Diana dişlerini sıktı. Öyle sinirliydi ki duvarların boyasını sökebilirdi. Soyunma odasına girdim, takip ettiğinde ise hiç şaşırmadım.

“Şirkette eşit pozisyonlardaydık. Bu da hisselerimizin aynı fiyata denk gelmesi demek.”

Bana ayrılan dolabı çarparak açtım. “Fiyatı düşüreceğim.”

“Öyle mi?”

Tişörtümü çıkardım. Bellerine havlu sarmış olan iki adam odadaki kadına bakıyordu ama karşısındaki Diana’ydı ve bu umurunda bile değildi.

“Evet.”

“Otuz gün diye başlama.”

“Otuz gün.”

“Allah belanı versin.”

“Biz bu işi çözerken şirketin yeni işler almasına otuz gün ara.” Ayakkabılarımı çıkardım ve baş parmaklarımı eşofmanın lastiğine yerleştirdim. “Bir işletme hesabına erişim sağlanacak. Statüko korunacak, şu anki üretim çizelgesi sürdürülecek ve üçüncü bir tarafa sınırlı vekâlet yetkisi verilecek.”

“Bunu bile yapamayız.”

“Belki öyledir.” Eşofman altımı çıkardım ve önünde çırılçıplak durdum. “Avukatım ortak hisseler ve şirket hisseleri için dava açmanın en az iki yıl alacağını söyledi; bu yüzden otuz günü uzatmamız gerekebilir.” Havluyu belime sardım ve sabunu elime aldım. “Ben uzun mesafe koşucusuyum.”

Duşlara giden yol kısa bir koridordan geçiyordu, yol tuvalet kabinleri ve pisuvarlarla doluydu. Tüm bu yol boyunca beni takip etti.

“Bunu hıncından mı yapıyorsun? Öyle. Öyle olduğunu biliyorum.”

“Ne dersen de.”

Pisuarın önünde dikilen bir adam Diana’yı gördü ve Diana işediğini görmesin diye arkasını döndü. “Hey! Onun burada ne işi var?”

“Bir işi yok.” Duş kısmının önünde durdum. “Diana, tatlım, gitmen gerekiyor.”

“Bunu açıkça söylüyorum,” diye gürledi Diana. “Babamın bu dünyada fazla vakti kalmadı. McNeill-Barnes bir aile şirkettir. *Ona* ait bir aile şirketi. Şirketi bizden alırsan ölümüne sebep olursun.”

“Duygusal manipölasyondan bahsedene bak.”

Pisuvardaki adam, “Haklısın,” dedi.

Duşlar bir dizi ayrılmış bölmeden oluşuyordu, yanlarında dolu mu boş mu olduğunu belirten yeşil ya da kırmızı göstergeler vardı. Yeşil bir gösterge buldum ve kapıyı açtım.

Diana arkamda durdu. “Bu şirket kızının ellerinde değilken ölmesini kabul etmiyorum.”

“Tüm bunlar bununla mı ilgili? Babanla yani...”

“Evet.”

“Değil. Tüm bunlar işle ilgili. Aileyle falan değil. Anenin son dileğiyle falan da bir ilgisi yok. Bu, sen, ben ve şirketle ilgili.”

Duş kabininin kapısını kapatmaya çalıştım ama beni durdurdu.

“Benden istediğin otuz gün mü işle ilgili? Bana kişisel bir şeymiş gibi geldi.”

“Kendimle çelişmeme tanık oldun. Tüh. Tamam mı? Kapıyı kapat.”

“Sen ne zaman böyle bir canavara dönüştün?”

Kazanmakta olduğunuz sırada şöyle bir an gelir: Kaybedeni yatıştırıp başından beri işin içinde onun yararına da bir şey olduğuna inandırabilirsiniz ya da bir tekme de siz atıp kaybettiğini yüzüne vurursunuz.

Havlumu çekip astım, penisim yine ortadaydı. “Uyan küçük avcım, kiracıları şirketten kovan, ‘aile şirketi’ daha çok yere ihtiyaç duyduğunda onları çıkmaz bir döngüye sokan bendim. Sözleşmeleri bozmak için yazarları arayan bendim. Şirketin tüm kirli işlerini yıllarca ben yaptım. Şimdi de kirli iş sensin. Durumla baş etmeye çalışman gerekiyor.”

Kapıyı kapattım ve kilidi hızlıca çevirdim. Suyun beni haşlamasına izin verdim, bu içerideki acıyla dışarıdaki acıyı eşitliyordu. Ona acı vermeyi hiç istememiştim ama bunu yapmıştım. Ona aciz ya da küçük düşmüş hissettirmek istememiştim. Onu seviyordum. Her şeyimle... Onu öfke ve eziyetten korumak için kirli işleri üstlenmiştim ama şimdi onu kendisinden koruduğum şeye dönüşmüştüm.

Artık dönüşü olmayan noktayı geçmiştik.

36. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Ertesi gün, Diana ofise gelmedi. Telefonunun nerede olduğunu bulmak için kullandığım uygulamaya bakmayı denedim ama uygulamayı kapatmıştı. Bu önemli değildi. Ayın sonu yaklaşıyordu.

Devam et ya da öl.

Bazen devam etmek beklemek anlamına gelirdi, bunu anlıyordum. Ama Riverside Caddesi'nden ayrılması ve eski odasındaki One Direction posterlerini indirmesi sırasında bana kısa bir süre kalıyordu.

Haklıydı. Manipülatif davranmıştım. Bir dominant olarak insanlarla nasıl oyuncak gibi oynayacağımı öğrenmiştim ve bu becerimi rol yapma oyunu sırasında da bunun dışında da kullanıyordum. Bundan daha iyisini yapmam gerekiyordu. Karımın duygularıyla oynamamın bir bahanesi olamazdı, ona bir şeyler hissettirmek konusundaki açlığım dışında. Hatalı davrandığımı biliyordum ama tüm bunları yine de yaptım.

-Ev-

-Ne olmuş eve? -

-Taşındım. Orada sen yaşamalısın. -

Telefonumu çalışma masasının üstüne bıraktım. Öğle yemeği vakti yaklaşıyordu. O cevap vermeden paltomu giymiş, atkımı takmıştım.

-Perşembeye evden çıkmış olur musun? -

-Çoktan çıktım. -

**-Evi istiyor musun? Bana ait olan kısmı
sana devredeceğim. -**

Uzun süre cevap vermedi. Telefonum yeniden titreştiğinde yolun yarısına gelmiştim.

-Ne karşılığında? -

Ekrana bakarken gülümsedim. Çok çabuk öğreniyordu, saygıdeğer bir rakipti. Bunun gibi anlarda onu sevmemeyi düşünemiyordum bile. Bunu hayal bile edemiyordum.

**-Bir saat boyunca senden istediklerimi
yapman karşılığında. -**

Binanın önüne vardığımda telefon çaldı. Arayan karımdı.

“Ben bir fahişe değilim,” dedi.

“Bahsettiğimiz SoHo’da iki milyon dolarlık bir ev. Hiçbir fahişe bu kadar pahalı olmaz zaten.”

“Seks yapmayacağız. Deneme bile.”

“Seks derken ne kastediyorsun?” Meraklanmıştım. Seksi nasıl tanımlıyordu? Sınırları nelerdi?

“Gayet açık değil mi?”

“Değil.”

“Dört yıldır evliyiz.”

Problem zaten buydu, değil mi? Tüm bu süre boyunca aynı yatağı ve vücutlarımızı paylaşmıştık ama ”seks yapmayacağız” derken ne kastettiğini bilmiyordum.

“Seni tahrik etmeye çalışmıyorum. Yalnızca seninle konuşmaya çalışıyorum,” dedim, binanın önünden kaldırıma doğru geri yürürken. Bu bina görevlisinin aklını karıştırmıştı. “Seks derken ne demek istediğini açıkla. Seks hakkında konuşmaktan mı bahsediyorsun? Seni ne kadar istediğimi anlatmamı mı? Seks bu mu? Sana dokunmam mı? Kendine dokunman mı? Öpüşmek mi? Vajinanın kokusunu duyabilirsem bu sekse girer mi? Seni tadarsam... Masanın altında bacaklarını biraz araladığını hissedersem... Bu neye girer? Ve bu olduğunda sertleşirsem sekse girer mi? Tanımla. Sınırlarını çiz, hiçbirini aşmayacağım.”

Kaldırımın kenarında erimekte olan bir kar yığını vardı. Kaldırım boyundaydı, daha fazla yükselmemişti. Güneşin kaybolmasıyla sıcaklık düşmüştü ve bu yığın donmuştu. Diana’nın cevabını beklerken ayağımla bu yığını dürttüm. Ayağım yığında bir çukur oluşturdu ama buz kırılmadı.

Diana, “Bilmiyorum,” dedi.

“O zaman ben nasıl bileyim?”

“Bir şey hayır dersem geri kalan her şey evet demiş gibi hissedeceğim. Ve yalnızca...” Diana derin bir nefes aldı. “Yalnızca eski evime geri dönmek istiyorum.”

Göt herifin tekiydim. Buluşmamızı erotik bir hâle getirmeye çalışıyordum; böylece zaten istemediğim bir ev karşılığında bana itaat etmesini sağlayacaktım. Ona bir fa-

hişe gibi davranıyordum. Bundan daha iyisini hak ediyordu. Tüm kazancı ikiye ayırıp ortadan kaybolacak bir adamı hak ediyordu. Ben o adam değildim. Ondan çok daha kötüsüydim. Ben bir canavardım. Bir şeyler kurban etmesini istiyordum. Benim kaybıma karşılık... Ona harcadığım sevginin karşılığını alıp yeniden bütün hissetmek istiyordum. Kalbimi parçalara ayırmış bu kadına karşı merhamet hissediyordum.

“O zaman ben tanımlayayım,” dedim.

“Tamam.”

“İstemezsen sana dokunmayacağım.”

“İstemeyeceğim.”

“Ve sınırı aşan bir şey söylersem bunu bana bildirebilirsin. Yalnızca o sözcüğü söylemen yeterli.”

“Ne sözcüğü? Neyin uygun olduğu konusunda kendi çevresinde dönüp duran tartışmalara girecek değilim.”

“Sözcüğü sen seç. Normal konuşma sırasında asla geçmeyecek bir sözcük olsun.”

Nefes alış verişi değişti. Bir sürtünme sesi duydum. Ya üstüne değiştiriyor ya da bir şeyler giyiyordu. Doğal olarak sertleştim.

“Bilmiyorum,” dedi, telefonunu kulağından uzaklaştırıp yeniden yaklaştırırken. Bir gömlek giyiyor olmalıydı.

Ya da gömleğini çıkarıyordu.

“Bir sözcük seç gitsin.”

Sütyen giyip giymediğini merak ettim. Tahrik olduğunda ya da üşüdüğünde meme uçları sertleşirdi ve onları uzun süredir ısırmamıştım. Aylardır, telefon konuşmalarında

rımızda onlar hakkında düşünmemiştim. Belki de yıllardır... Cinselliğim düşündüğümünden daha gizli olmalıydı. Şimdi tek düşünebildiğim, telefonun diğer ucunda çıplak olduğuydu.

“İskambil,” dedi.

“Ne?” Düşüncelerimden çıkmıştım.

“Sınırlarımdan birini aşarsan ‘iskambil’ diyeceğim.”

“Gel haydi. Yemek hazır.”

“Tanrım, bu delice.”

“Evet, öyle,” dedim, kapatmadan önce.

Ve öyleydi de. Sekste sınırlarını aştığımda kullanacağı anahtar sözcüğü seçmişti.

37. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Gömleğimin kollarını katladım, kravatımı çözdüm ve işe koyuldum. Buzluktaki malzemelerle şaraplı bir sos hazırlayıp tavukları buna batırdım. Aşçılık konusunda pek yetenekli sayılmazdım ama biraz yeşil fasulye hazırlayıp ekmek ısıtmayı becerdim. Büyükanнем yeteri kadar tereyağı ve tuzun taşları bile lezzetli hâle getireceğini söylerdi hep.

Ben masanın bana ait kısmını hazırlarken Diana geldi. Saçlarında ufak kar taneleri kalmıştı. Hiçbir hazırlık yapmamış gibi görünüyordu. Saçları berbat hâldeydi. Makyaj yapmamıştı. Üstüne eski bir kot geçirip çıkmıştı. Ve en sevdiği düğmeli gömleği... Zaten hiç çıkarmadığı birkaç bilezik...

Ben de onun en çok bu hâlini seviyordum. Çabasız...

“Benden ne istediğini bilsem tüm bunlar daha kolay olurdu.”

Diana atkısını çıkardı. Üstüne kuş motifleri işlenmiş mavi bir atkıydı.

“Sana söyledim.”

“Şirket için otuz gün, ev içinse bir saat mi?”

“Öyle sayılır. Bak, seni becermeye çalışmayacağım.”

“Ne yapmaya çalışacaksın?” Kuş motifli atkıyı paltosunun ceplerinden birine koydu ve paltonun düğmelerini açmaya başladı. Paltoyu almak için arkasına geçtim. “Yani, aşağılık herifin biri olmak dışında, spor salonunda tam anlamıyla olduğun gibi...”

“Sana evlendiğin adam hakkında bir şeyler öğrenerek geçireceğin bir ayın eğlenceli bir şey olabileceğini göstermeye çalışacağım. Hakkında yalan söylediğim adam...” Paltosunu askıya astım. “Tüm bunları geri çevirmek istiyorum.”

“Sana yeniden âşık olacak değilim.”

Bunu söylediğinde canımın yanmayacağı bir gün gelecek miydi?

“Biliyorum. Ama merak da ediyorsun.”

“Evet, ediyorum. Mahzen’e gittiğim günden sonra internette aratıp o malum kitabı okudum, tabii ki.”

“Nasıldı?”

“Bazı kısımlarını seksi buldum. Bazı kısımlar ise korkunçtu.”

“Merakını benimle giderebilirsin. Bir saat için.”

Sandalyesini çektim. Oraya doğru yürümedi.

Bekledim.

Diana, “Seçeneğim bu,” dedi, sandalyeye bakarak. “Sende istediğim şeyler var ve istediğini yaparsam onları bana vereceksin. İsteddiğini yapmazsam, o şeylere ulaşmaya

çalışırken hayatımı cehenneme çevireceksin.” Bakışlarını sandalyeden ayırıp bana çevirdi. “Bu şekilde anlattığımda, tüm bunlara evet demenin benim için neden bu kadar zor olduğunu anlıyor musun?”

“Anlıyorum. Ama kazanacakların kaybedeceklerinden fazla. Ve daha önce kabullenmediğim bir şeyi artık kabul edebiliyorum. Eğer dünyamın bu kısmına seni almış olsaydım bir parçanın bunun tadını çıkarmış olabileceğini düşünüyorum. Bundan hoşlanmayacağını bir an için bile düşünmüş olsam bu konuşmayı yapıyor olmazdık.”

“Seni seksle ilgili bir nedenden dolayı terk etmiyorum.”

Hayır, söylediklerinin canımı yakmayacağı gün gelmeyecekti. Artık beni sevmediğini tümüyle farklı sözcüklerle ifade ettiğinde bile bir bıçağı içimde çeviriyormuş gibi hissediyordum. Ve bunları söylemek gün geçtikçe onun için daha kolay hâle geliyordu, farkındaydım. Benden kopmuş olmasının zehrine yakında bağışıklık kazanacaktı, bense onu beni sokmaya davet edip duruyordum.

“Bu evliliği bitiriyor olma nedeninin konumuzla ilgisi yok,” diye yalan söyledim. “Nedenini değil, bunu nasıl yapabildiğini merak ediyorum. Ve ‘nasıl?’ sorusunun cevabının, ‘o kadar da kolay değil,’ olmasını istiyorum. Bundan hoşlanmak zorunda değilsin. Ben cennete inanmam. Düzgün bir şekilde ayrılmanın ya da büyüklüğün bende kalmasının bir kazanç getireceğini düşünmüyorum. Her şeyi alıp gitmene izin vermeye hazır değilim. Bu kadar kolay değil. Bedelini ödemelisin.”

Elimle sandalyeyi işaret ettim ama oturmadı.

“Buna ilgili olduğumu düşünmesen her şeyi bir anda bana devreder miydin?”

Bu soru iki anlama geliyor olabilir. Ya olan bitenden hoşlanmıyor gibi davranırsa işlerin kolaylaşıp kolaylaşmayacağını anlamaya çalışıyordu, ya da ilgisinin McNeill-Barnes ve kendisini bu işe bulaştırıp bulaştırmadığını anlamak istiyordu.

“Hayır. Ben bu şekilde iş yapmam.” Konuşmayı yeniden ana konuya çevirdim. “Bana itaat etmen gerekiyor ama hazır olmadığını düşündüğüm bir şey istemeyeceğim senden.”

“Neye hazır olduğumu nereden bilebilirsin ki?”

“Bana güvenmen gerekiyor.”

Diana parmağını pantolonunun ön cebinin ütülü kenarında gezdirdi. “Bir saat.”

“Bir saat. Ve istediğin her an iskambil diyebilirsin.”

Diana başıyla onayladı. Gözlerini kırpı.

“Bu evet anlamına mı geliyor?” diye sordum.

Gözlerini bana çevirdi. Bakışları içimden geçiyordu. Ona izin verirsem sürekli canımı acıtılabilecekti çünkü artık biraz daha sıcak görünüyordu. Sanki küçümsemesinin dikiş yerlerinden hassasiyetinin ucu görünüyordu.

“Evet,” dedi.

Diana oturdu ve sandalyesini ittirdim.

Zaman başlamıştı.

“Ne pişirdin?” diye sordu servis tabağının kapağını açtığımda.

“Sanırım, tavuk.”

“Mavi bir kapta, buzlukta mı duruyordu?”

“Evet.”

“Ördek, o hâlde.” Ellerini masanın üstüne koydu. “Bir tabağa ihtiyacım var.”

Ayağa kalkıyordu ki ellerimi omzuna koyup nazikçe yeniden oturmasını sağladım. “Hayır, yok. Rahatla yalnızca.”

Oturdum ve peçetemi kucağıma koydum. Ördeği tabağa koyduktan sonra kesmeye başladım.

“Geçen gece Mahzen’de gördüklerin seni şaşırtmış olabilir,” dedim.

“Evet.”

Bir parça eti ayırdım. “Ama işin görmediğin kısmı bir dominantın asıl yaptığı şeyler.” Çatalı ona doğru uzattım, almak için ellini uzattı. “Ellerinin üstüne otur.”

Eli havada asılı kaldı. “Gerçekten mi?”

“Seninle bu şekilde konuştuğumda söylediklerimin gerçek olduğunu düşünebilirsin.”

Diana elini aşağı indirdi, vücudunu kaydırdı ve ellerini vücudunun altına koydu. Zihninde çarkların döndüğünü hissedebiliyordum. Benim karım emir almazdı.

“Ağzını aç.”

Hem kendisinden hem benden korkuyordu. Dudaklarını araladığında yüzünün geri kalanında telaştan başka bir şey göremiyordum.

“Senden istediğimi yaptığında bu beni memnun ediyor. Her şeyin yerli yerine oturduğunu hissediyorum. Daha kolay nefes alıyorum. Daha açık bir şekilde düşünebiliyorum.”

Bir parça et daha uzattım. Ağzını açtı.

“Sana açmanı söyleyene kadar ağzını açma.”

“Tamam, pardon.”

Konuşmaması gerekiyordu ama onu susturmadım. Birden çok fazla kural koymak bu işten soğumasına neden olurdu. Bu saat benim zevkim için harcanmayacaktı. Bunu hatırlayıp kendimi kontrol etmem gerekti.

“Sorun değil. Aç.”

Ağzını açtı ve ördek etini içine koydum.

“Çiğnemek için izin almam gerekiyor mu?”

İşte bu yüzden onları hep Charlie eğitirdi ve ben de işe alıştırdım.

“Daha o aşamada değilsin. İstedğin zaman çiğneyebilirsin,” dedim.

“Sen de yiyecek misin?”

“Senden önce, senden sonra ya da seninle aynı zamanda yiyebilirim.”

Bir parça daha aldı.

“Bu erkeğe kalmış bir şey mi?” diye sordu çiğnerken ve bir anda aklıma karanlık bir ihtimal geldi.

Diğer erkekler. Bundan hoşlandığını keşfederse diğer erkeklerle de yapar mıydı?

Bu düşüncüyü aklından çıkar.

Ördek etinden bir parça aldım. Fena olmamıştı. “Sana yemek yedireceğim. Sen de yiyecek ve dinleyeceksin.”

Diana başıyla onayladı. Hâlâ elleri üstünde oturuyordu. Yakında uyusacaklardı.

“Ellerinin masanın üstüne koy.”

Söylediğimi yaptı, ellerini avuç içleri altta kalacak şekilde masaya koydu. Yüzüğü yine çıkarmıştı. Bir çatal sebzeği ağzına doğru uzattım.

“Yalnızca bir saatimiz olduğu ve bana vermeye hazır olmadığın bir şeyi vermeni istemediğim için, sana ne yapmayacağımı söyleyeceğim ve yapmanı istediğim şeyi anlatacağım.”

Konuşmadan bir çatal ördek etini ağzına koydum.

“Senden pencerenin önünde durup soyunmanı istemeyeceğim. Yavaş ve etkili bir şekilde, çırlıçıplak. Meme uçların sertleşirdi ve yanakların kızarırdı. Önümde çırlıçıplak kalmanı, ben kıyafetlerim içinde güzelliğinin tadını çıkarırken ne kadar savunmasız ve çıplak olduğunu hissedebil diye önümde hareketsiz durmanı istemeyeceğim. Arkanı dönüp, eğilip kıcının yanaklarını aralayıp benim için öyle durmanı istemeyeceğim. Bu durumda sana bacaklarını ayırmanı söylemem gerekirdi ki seni inceleyebileyim. Parmaklarını vajinanda gezdirirdim ki ısladığından emin olabileyim; ama bu gece bunu yapmayacağım. Parmaklarımı ıslatıp arkana sokmayacağım.”

Kısa ve yoğun bir şekilde nefes verdi. Kumaş peçeteyle ağzının köşelerini sildim ve bir bardak suyu ağzına uzattım. İçti.

“Bu işin kötü yanı bu akşam boşalmayacak olman. Çünkü az önce anlattığım senaryo gerçekleşecek olsa parmaklarım klitorisinde gezinip dururdu.” Bardağı çektim. “İstersen bacaklarını aralayabilirsin.”

Masa örtüsü bunu yaptığını anlamamı yetecek şekilde kıpırdadı.

Ayağa kalkıp arkasına geçtim. “Sana dizlerin üstüne çöküp ağzını açmanı söyledim. Sonra, karıcığım, sana yüzünü becermeme nasıl izin vereceğini öğrettirdim. Bana oral seks yapmayı değil, senden oral seksi nasıl alacağımı öğrenmeni sağladım. Ellerin arkanda, dilinin arka kısmını aşağı bastırman gerekirdi ki boğazını becerebileyim. Ama bu gece bunlar olmayacak. Bu gece senden tek istediğim itaat etmen. İstedğim özeni sana göstermeme izin vermen gerekiyor.”

Hızla nefes alıp veriyordu. Onu etkilemeyi başarmıştım.

Bir tutam saçını kavradım ve acıtacak şekilde geriye doğru çektim. Dudakları ve gözleri açıkken onu öptüm. Dilimi ağzında gezdirdim ve inlemelerinin ağzımı doldurmasına izin verdim. Tadı her zamanki gibiydi. Karım gibi. Partnerim... Kalbim...

Diğer elimle uzanıp gömleğini açtım, düğmeler koparken sütyenini göğüslerinin üstüne çektim. Ağzımın içine doğru inledi, meme ucunu şimdiye kadar yaptıklarımın çok daha sert bir şekilde sıkınca inlemesi uzun bir “aaaah-hhh,” sesine dönüştü.

Yüzünün o kadar yakınında konuştum ki dudaklarımız neredeyse birbirine değdi. “Seksi tanımla.”

“İçime girilmesi. İçime girmen.”

“Seni becermeyeceğim,” dedim meme ucunu bırakıp hassaslaşmış tenini parmak uçlarımla okşarken.

“Bu seni sevmemi sağlamayacak,” dedi, dişlerinin arasından.

“Beni sevmeni istemiyorum.” Yalan söylerken diğer

meme ucunu sıktım. Şimdiye kadar onlara bu kadar sert davrandığım olmamıştı.

“Ah. Tanrım.”

“Sessiz ol.” Bu ağızından birden çıktı çünkü ben ona dokundukça yaşadığı uyanış harika bir şeydi. “Ayağa kalk.”

Ayağa kalkmasına yardımcı oldum. Gömleği bir omzunu açıkta bırakıyordu ve sütyeni göğüslerinin üstündeydi.

“İyi misin?”

“Evet.” Gömleğini düzeltmeye başladığında kollarını tuttum.

“Hayır. Böyle durmanı istiyorum. Pantolonunu dizlerini kadar indir.”

Zorla yutkundum. Bu konuda rahat hissetmiyordu. Şu anda tüm bunları bitirebilirdim. Aramızdaki anlaşmayı unutup şimdi gitse bile evi ona verdiğimi söyleyebilirdim.

“Devam et,” dedim. “Ya da iskambil de ve kozumuzu mahkemede paylaşalım.”

Başparmaklarımdan birini yaladım ve diğerini Diana’nın ağzına koydum. Ben istemeden parmağımı emmeye başladı. Tanrım. Tüm bu yıllar boyunca... Kaçırdığım binlerce fırsat...

“Meme uçların çok sert.” Islak parmaklarımı meme uçlarında gezdirdim ve onları muncıkladım. Gözlerini kırptırıp kapadı. “Seni hiç bu hâlde görmemiştim. Boşalmak istiyorsun.” Şimdi vazgeçmek riskli olurdu, onun boşalmayı benim boşalmasına yardımcı olmayı istediğim kadar istediğini biliyordum. “Bana güven.”

Finansal durumunu, karşılığında seks yapmak için kullanmadığım konusunda bana güven.

Eh, herkes elinde olanı kullanır.

“Seks yapmayacağız,” dedim. “Penisim içine girmeyecek. Boşalacaksın. Boşaldığında evi sana devrettiğimi gösteren imzayı atacağım.”

Kotunun düğmelerini açmaya başladı.

Diana Barnes benimle orta yolda buluşuyordu. Ondan sakladığı her şeyi kabul edip kendini bu ihtimallere açıyordu. Pantolonunu sıyırdı.

Sandalyeyi ters çevirip oturdum. Kotu dizlerinin çevresindeyken düzgün yürüyemiyordu, ki benim amacım da buydu, o yüzden onu yanıma çektim. Yüz ifadesi açık ve uysaldı. Bundan sonra yapacağı şeyin söylenmesini bekliyordu.

“Eğil ve rahatla, tatlım.”

Onu dizlerimin üstüne doğru çektim ve bacaklarımı ayırdım ki başını koyabileceği bir yer olsun. Kıtı yuvarlak ve soluk renkliydi, yumuşak ve hazırды. İki kolunu da beline doğru çektim ve parmaklarımı bileklerini doladım ki hareket edemesin. Diğer elimi ıslanmış bacak arasına götürdüm. İki parmağımı içine soktum, vajina duvarında sinirlerin toplandığı yeri buldum.

İnlemeye başladı.

Penisim sertleşmişti, karnına değiyordu. Üstüne boşalmak istiyordum. Sirtına ve pembe kıçına işaretimi bırakmak istiyordum.

Parmaklarımı çektim, klitorisinin çevresinde gezdirdim sonra da poposunun yanaklarını tokatladım. İnlemeye başladı. Kalçası gerginleşti.

Parmaklarımı yeniden içine soktum. Gergin ve katı hâldeydi ve...

“Adam!”

Adımı söylerken bir şaplak daha atmak üzereydim, elim poposuna çarptı.

“Dur!”

Donup kaldım.

“İskambil! Bırak beni.”

Bileklerini serbest bıraktım. Ayağa kalktı ama kot pantolonu yürümesini engelliyordu. Ona yardım etmeye çalıştığımda hemen geri çekildi, dengesini kaybetti ve düştü.

Elleri üstünde ayağa kalkmaya çalışırken, çoraplı ayakları ve yamuk duran sütyeniyle öyle komik görünüyordu ki. Ama gülmedim. Seks komik bir şeydi ve BDSM kendisine uygun bir mizah anlayışı gerektiriyordu. Ancak bu olanlar ona göre komik değildi. Bu yüzden gülmemi engelleyip ayağa kalkmasına yardım etmeye çalıştım.

“Hayır!” Beni uzaklaştırdı.

“Şaplak atmama şaşırmış olamazsın.”

Diana geriye doğru eğildi ve pantolonunu yukarı çekti. Lanet olsun. Siktir ve lanet olsun.

“Şaşırmadım. Ama...” Hâlâ yerdeyken sütyenini taktı.

“Ama?”

Hayal kırıklığım sesimden anlaşılıyordu. Harika bir şekilde serbest düşüş hâlindeyken birden uyandırılmışımdım. Dominant olanın ben olduğumu kendime hatırlatmam gerekti. Vücuduna gösterdiğim kadar duygularına da özen göstermem gerekiyordu.

Diana ayakta kotunun düğmelerini ilikledi. Gömleğinin düğmeleri kopmuştu, iki yakasını bir arada tutmaya, güzel vücudunu örtmeye çalışıyordu.

Hayal kırıklığı içinde nefes verdim.

“Gidiyorum.” Diana bir adım geri attı, paltosuna uzandı. “Beni takip etme.”

“Diana, üzgünüm.”

“Üzülme. Yalnızca... Seni ararım. Bu konuda. Bu konuda seni arayacağım. Yakında...”

Paltosunu koluna aldı ve daire kapısını geçmesine yetecek kadar araladı. Ardından üstünde duran çanı titretmeye yetecek kadar sert bir şekilde kapıyı kapattı. Üstüne kuş motifleri işlenmiş olan mavi atkısı, palto cebinden düşüp kapiya sıkışmıştı. Oraya doğru yürüdüm.

Kapıya vardığımda anahtarın çevrildiğini duydum. Kapıyı açtım, atkırı almak için eğildim. Diana kapıda, ayakta bekliyordu. Atkırıyı ikiye katladım, boynuna sardım.

“Teşekkürler,” dedi.

“Sana özen göstermek hoşuma gidiyor.”

Tek bir söz söylemeden koridorda ilerlemeye başladı.

38. BÖLÜM

GEÇMİŞ ZAMANIN HİKÂYESİ

Gece.

Cırcır böceklerinin sesleri.

Yüzümde yastık kılıfının serinliği.

Hafif rüzgârda jaluziler sallanıyor.

Ayın ışığı Diana'nın yüzüne vuruyor.

Bacaklarımız birbirine dolanmış.

Kızımıza ne isim verelim?

Henüz hamile bile değilsin.

Ama olacağım.

Hızlı gitmeye gerek yok.

Lenore olsun.

Olmaz.

Büyükannemin ismi.

Büyük büyükannen fazla mı Poe okumuş?

Büyük ihtimalle.

Kuzgunlar binanın çevresini sarsın ister misin?

Kolumu çimdikliyor.

Üstüne çıkıyorum.

Karanlıkta ağzının açıldığını görüyorum.

Cırcır böcekleri inlemesine şahitlik ediyor.

Bir isim öneriyorum.

Bence Olive¹ iyi.

Bu bir renk.

Erkek olursa da Oliver olur.

Islak bir öpücük. Yorgun ama hazır.

Kulağıma fısıldıyor.

Daha fazlası, lütfen.

1 "Olive," İngilizce'de "zeytin yeşili," anlamına gelir (ç.n.)

39. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Kulağımı kapıya dayadım. Asansör geldi. Diana'nın yalnızca birazcık şaplak atılmış kıcı ve incinmiş gururuyla aşağı indiğini düşündüm.

Bitmişti. İyi denemeydi.

Murray Hill'e taşınmamı tamamlamak üzere evde paketleyebildiğim şeyleri paketledim. Kıyafetlerimin geri kalanı... Her gün kullanmadığım eşyalar. Nikah fotoğraflarından oluşan albüm. Albüme biraz baktım. Düğün yapmamıştık. Aylar sonra bir parti vermiştik. Lanet olsun o partiye. Lafayette Oteli'ne de... İlk dansımıza da son dansımıza da lanet olsun. Annesinin beyaz elbisesine de... Fazla pişmiş balığa da, Minnesota'dan gelen benden hoşlanmayan kuzenlerine de...

Hepsine lanet olsun. Bana da lanet olsun. Ona kim olduğumu göstermek konusunda verdiğim aptal karara da lanet olsun. Testislerimin zonklamasına ve seçtiği anahtar

sözcüğe lanet olsun. Ona olan sevgimi bitirmek için kurduğum bu plana lanet olsun. Onsuz yapamazdım. Onu sonsuza dek sevecektim. Benim için her zaman gelinliğiyle Beşinci Cadde’de süzülen kadın olarak kalacak.

İşim bitmişti.

Ev onundu. Denemişti, ben de denemiştım. Ve başarısız olmuştum. Sabah evi ona devrettiğimi belirten imzayı atar kurtulurdum.

Ördeği ve tabakları temizlemeyi temizlikçiye bıraktım. Artık başka bir yerde kalacağımı belirten bir not yazmaya başladım. Diana’nın evde bulunmasını istediği yiyecekleri, yatağında çokça yastık olmasından hoşlandığını yazdım. Evden çıkarken perdeleri kapalı, jaluzileri açık bırakmasını istediğimi ekledim.

Telefonum titreşti. Bildirimin batı yakasındaki matbaadan geldiğini düşündüm ama mesaj Diana’dandı.

–Seni aramayacağım. –

–Bunu söyleyemiyorum. –

–Yalnızca, bu mesajı kimseye göstermeyeceğine dair söz ver.

Günün birinde tatlı, itaatkâr bir kızla evlensen ve eski karına gülmek istesen bile bu mesajı gösterme. –

–Hiçbir şey söylemene gerek yok.

Anlıyorum. –

–Hayır, anlamıyorsun. –

–Ayrıca, yeniden evlenmeyeceğim. –

–Evleneceksin. Seni seven birini hak ediyorsun. –

–Bana söylemek istediğin bu muydu? –

–Hayır–

–Ben yazmayı bitirdiğimi söyleyene kadar cevap verme. –

–Tamam. –

–Cevap verdin. –

(...)

(...)

Ben ekranda onun yazmakta olduğunu gösteren noktaları izlerken telefonum çaldı. Ekranda Diana'nın ismi belirdi.

“Ne oluyor?” diye sordum. Bu anda telefonun diğer ucunda sokaktan gelen sesler duydum. “Araba kullanmıyorsun, değil mi?”

“Park hâlindeyim. Söylemek istediklerimi yazamıyorum da. Yüzüne de bakamam.”

“Bir şeye karar verdim,” dedim temizlikçiye yazdığım notu kenara iterek. “Üzgün değilim. Sana gayet kibarca davrandım. Nabzını takip ettim. Hâlâ senin kocanım, bir yabancı değilim. Hiç suçlu hissetmiyorum; bu yüzden beni suçlayacaksan boş ver gitsin.”

“Evet.”

Hepsi buydu. Tek duyduğum sokaktan gelen sesler ve arabanın teybiydi. Bir internet yayını dinliyordu. Bunlara bayılırdı. Hepsine lanet olsun.

“Yarın buraya taşınabilirsin,” dedim. “Evimiz artık evin oldu.”

Diana, uzun bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı. “Bu yaptıklarımızın hepsi çok kötü. İkimiz sınırları aşıyoruz. Senden ayrılmak zaten çok fazla irade gücü gerektirdi ama şimdi burada seks yapıyoruz. Sözlerimi düzeltme. Bu seksti. Tümüyle açılmış durumdayım. Bir şeylerin olmasına izin veriyorum... Milyon dolarlar değerinde bir şirketi yönetiyorum. Şirketi tasfiyenin kıyısından döndürdüm.”

“Onu finanse edecek kişiyle evlenerek.” Bu söylediğim bir yalandı ve çok saçmaydı. Paltomu ve anahtarlarımı alıp dışarı çıktım.

“Sözlerimi bitirmeme izin ver. Bir sünepe gibi kıcıma şaplak yemeye ihtiyacım yok. Senden veya bir başkasından emir almaya da ihtiyacım yok. Ben senin eşitimin. Tüm bunların doğru olduğunu biliyorum ve senin de bunlara inandığını sanıyordum.”

Diana uzun süre sessiz kaldı. Radyodan artık ses gelmiyordu. Kapatmış olmalıydı. Apartman görevlisini başımla selamlayıp soğuk ve kalabalık sokağa çıktım.

“Buna cevap verebilir miyim?”

Arabasını nereye park ettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama binanın yer altı otoparkında olsa şebeke çekmezdi. Arabasını park edebileceği öyle az yer vardı ki büyük ihtimalle onu iki dakika içinde bulurdum. Jaguar’ın yedek anahtarı bendeydi. Kilit açma düğmesine bastım, yeterince yakınına geldiğimde farlar yanacaktı. Bu blokta değildi. Doğuya doğru yürüdüm.

“Hayır, veremezsin çünkü bu seninle ilgili değil. Ne inandıklarınla ne düşündüklerinle ilgili... Bunu aklımdan çıkarmam gerekiyor. Tüm bu bildiklerimin doğru olduğunu kendime hatırlatmam gerekti. Yukarıda, dairede neler olduğunu kendime sormam gerekiyor. Sürekli düşünüyordum. Yaptığımızın ne kadar aptalca olduğunu, senin bir deli olduğunu... Geri dönüp eşyalarımı arabama koymam gerektiğini ve günü bitirmeden önce batı yakasındaki matbaayı aramam gerektiğini...” Diana boğazını temizledi.

Arabanın anahtarındaki düğmeye bastım. Hâlâ görünürde yoktu.

“Sonra beni öptün. Aptal herif, her zaman nasıl öpüşüleceğini iyi bilirdin. Sonra ne oldu bilmiyorum. Kendimi bıraktım. Bana sahip olmana izin verdim. Kimse bana sahip olamaz, Adam. Hiç kimse.”

Gözlerimi ovuşturdum. İlk defa tüm bunların çok karmaşık bir hâl aldığını düşünmeye başladım. Hayatımın aşkının tezgâha bir not bırakıp benden ayrılması konusunu çözmeye çalışıyordum ama aslında bunu yapmıyordum. Onun bana itaat etmesini sağlamak asıl yapmam gerekenlerden beni alıkoyan bir şeydi. Onu aklımdan silmem gerekiyordu.

“Ne istediğini bilmiyorum.”

“Aile şirketimi istiyorum. Tüm yayın haklarını. Tüm hisseleri. Şirket üstünde tam kontrolümün olmasını. Senin ve R+D’nin bu işten mücadele etmeden vazgeçmesini istiyorum.”

“Yalnızca iş konuşuyor olsaydık bu söz konusu bile olmazdı.”

“Ayrıca tüm borçların affedilmesini. Tüm araziler ve mülk bana geçecek. Broome’daki bina dahil.”

“Otuz gün. Bedeli bu.”

Böyle olacağını biliyordum. En yükseği hedefleyeceğini. Ona tüm bunları verip çekip gitsem ne olurdu. Batar-
dım. Hayatta kalmayı başardım ama bu kötü bir iş yönet-
me şekliydi. Ben böyle çalışmazdım. Ben kazanmak için
oynardım.

Geçen beş yılı eksiler hanesine yazıp her şeyi baştan
inşa etmem gerekecekse tüm bunları kırık bir kalple yap-
mayacaktım.

“Otuz gün,” diye beni tekrarladı, “sonra bitecek. Bir
daha asla seks yapmayacağız.”

Ona bir daha asla dokunmamanın beni mutlu edeceğini
söyleyecektim ki konuşmaya devam etti. Sesinin tonu
değişmişti. Şimdi daha gerçek geliyordu. Olduğu yerde ve
ana geri dönmüş gibi...

Onu duyduğumda arkamı döndüm. Hemen arkam-
daydı, Crosby Sokağı’ndan kuzeye doğru yürüyordu.

Telefonlarımızı kapattık. Rüzgâr yanaklarını üşütmüş-
tü ve nefesi buhar hâlinde çıkıyordu. Çenesini kaldırmıştı
ve itaatkâr birine hiç benzemiyordu.

“Bunun senin seçimin olması gerekiyor,” dedim. Ken-
dimle çalıştığımın farkındaydım, bunu istediğimi elde et-
mek için kullanıyordum. “Kontratı sana vereceğim. Yasal
olarak bir bağlayıcılığı yok ama pozisyonlarımızı açıkça
belirtiyor. Senden beklediklerimi de... Okuması zor bir
belge. Hazır ol. Üç şeyi yapmayı reddedebilirsin. Bunları
geniş tutabilirsin ama fazla geniş olurlarsa reddederim.”

Diana kaşlarını kaldırdı. “Seks hakkında bir sözleşme, pazarlık mı yapacağız?”

“Seks hakkında değil. Tüm bu süre boyunca sana dokunmama ihtimalim bile var. Bu güç ve güvenle ilgili bir şey. Kurallar bunlar. Üstünde tartışmak yok. Sen bu işin içinde itaatkâr bir partner olarak bulunacaksın. İyi bir dominant sınırlara saygı duyar. Bana güvenirsen birinci günden otuzuncu güne kadar tam olarak sana söylediklerimi yapacaksın. O evden birlikte sahip olduğumuz tüm mülk ve eskisine göre artmış bir farkındalıkla çıkacaksın.”

Çünkü sen itaatkâr birisin, küçük avcım.

Diana’nın arkasında bir taksi trafiğın içinden çıktı, tekerleği kaldırıma sürttü, buzu kırdı ve kaldırıma soğuk ve kirli kar sıçrattı.

Dirseğinden tutup Diana’yı taksinin yolundan çektim. Uçan kar onu ıskaladı benimse dizimin alt kısmı ıslandı. Tüm bu harekete rağmen gözlerimiz birbirine dönüktü; birbirimizi test ediyor, sorular soruyor, sormaya cesaret edemediğimiz soruların cevaplarını hissetmeye çalışıyorduk.

“Gönder kontratı,” dedi.

“Bunları prensipte kabul etmen gerekiyor.”

“Prensipde kabul ediyorum. Çok korkmuş durumda-
yım ama prensipde kabul ediyorum.”

“Mutfak tezgâhına bırakırım.”

Diana başını olumlu anlamda salladı.

“Seni arabaya bırakayım.”

Güneye doğru yürümeye başladı. Sağ yanında kaldım

ki başka bir araba kar sıçratırsa bana gelsin. Neden o tarafta yürüdüğüm konusunu düşünmedim bile, yalnızca bunu yaptım. Konuşmuyorduk. Çöplerin dışarı bırakıldığı gecelerde bebek arabasıyla nasıl yürüyeceğimizi düşündüğüm günleri hatırladım, o gecelerde Crosby Sokağı'ndaki iki Michelin yıldızlı restoran bile çöpleri toplanması için dışarı bırakırdı. Çiftlerin, tekerlekleri plastiğe takılmış bebek arabalarıyla güreşmelerini izlemiştim. Bazıları gülerdi. Bazılarının, arabaları kurtarmak için bebeği fırlatıp atması gerekmişti neredeyse. Bebeğin, annenin göğsüne bağlı hâlde kalabilmesini sağlayan keselerden almaya karar vermiştik. Omurgası vücudunu dik tutan bir bebek. Bizimki gibi olmayan bir bebek...

Jaguar parke taşlarla döşenmiş sokağın karşısında öttü.

“Beni arabaya kadar geçirdiğin için teşekkürler,” dedi Diana.

Sokağın karşısına geçmeye başladım. “Daha bırakmadım. Ben başladığım işi bitiririm. Haydi.”

Diana beni takip etti ve sürücü kapısını açtı.

Ayağını arabadan içeri attı, eğilmeden önce durdu. “Tüm bu yürüyüşü kendime sana güvenip güvenmediğimi sorarak geçirdim.”

“Cevap bulabildin mi?”

“Buldum. Sen ve bu anlaşma hakkında birçok karışık hissim var. Bunun tuhaf olduğunu düşünüyorum ama buna ihtiyacın var demek ki. Bu evliliği yıllar süren dava yerine bu şekilde bitirmek benim için değerli.”

“İyi.”

Diana arabaya bindi, kapıyı kapattım. Bir adım geri çekildiğimde pencereyi açtı.

“Otuz günün sonunda senden beklediklerimin bir listesini yapacağım,” dedi. “Bunu kontrata ek olarak görebiliriz.”

“Yasal yükümlülük getirmeyen bir kontratın eki de yasal yükümlülük getirmeyecektir.”

“Seni sevmiyor olabilirim ama sana güveniyorum.”

Bir araba bana çarpmadan önce sokaktan ayrıldım. Bunu yine yapıyordum. Her şeye baştan başlıyordum. Daha önceden olduğum şeyi geri alıyordum. Korkudan oluşan bir temel üstüne bir mutluluk sütunu dikmiştim. Ya da tam tersi. Artık bu ikisini ayıramıyordum çünkü bu korku olan biten hakkında duyulan bir korku değildi. Kendimden korkuyordum.

40. BÖLÜM

GEÇMİŞ ZAMAN

Charlie ve Stefan'la birlikte, Montauk'taki evin ilk katında herhangi bir araç gereç bulundurmamaya karar vermiştik. Üst katta her birimizin kendine ait odaları vardı, orayı istediğimiz gibi düzenleyebiliyorduk. İtaatkâr partnerlerimiz ise komşu odalarda kalıyordu. Altı yatak odası ve beş banyo... Alt katta bir kütüphane, oturma odası, spor odası ve okyanus odası dediğimiz bir oda vardı. Bu oda arka taraftaki taraçaya ve kayalık sahile açılıyordu. Mutfak, yemek odası, ofis... İhtiyacımız olan her şey... Dolaplarda seyyar araç gereç ve gizli kancalar vardı; ancak çıplak gözle bakıldığında ilk kat herhangi bir emlakçının pazarlayabileceği bir ev kadar sıradan görünüyordu.

İlk katı, gizli kayar kapıları açıp kapatarak istediğimiz şekilde düzenleyebiliyorduk. Yaz sıcağında, hepimizin anlayabildiği yıllarda, ev müstehcen partilere ev sahipliği yapmıştı.

Sezon dışında, eylülünden martın başına kadar, ofiste ya-

rım gün çalışıp Montauk'a iki saatten kısa bir sürede ulaşabiliyor, şaplaklar yemek için yalvaran itaatkâr partnerimle gece saat ikiye kadar kalıyor, o uyurken işe dönebiliyordum.

Serena'yla iki hafta bu şekilde kalmıştım. Ancak birlikte kaldığımız zamanın ikinci pazar günü, bu değişti. Arkadaki evde kalıyorduk. Keleпçeler duvara sabitlenmişti, tavan-dan kancalar sarkıyordu. Buraya, merkez evin arkasındaki taş patikadan ulaşabiliyordunuz. Yetmiş beş metrekarelik stüdyo bir evdi. Büyük oda kancalar, çapraz demirler, kabinler ve kırbaçlama banklarıyla doluydu.

Bazen otuz gün boyunca bir kez bile kırbaç ya da kilit kullanmadığım olurdu. Bazen, eğer itaatkâr partnerim buna uygunsa ve ben de havamdaysam tek ihtiyacım olan zaman ve güzel tonlanmış sözcükler olurdu.

Ama Serena'yı duvara keleпçelemek istersem, bacaklarını aralayıp eğilmesini, kalçasını yukarı kaldırmasını istersem stüdyoyu kullanmam gerekirdi.

"Büyüleyici bir kız," dedi Stefan, tek yönlü aynanın arkasından.

Serena'yı bekletiyordum. Beklemekten nefret ederdi ama bu onu formda tutuyordu. "Gerçekten de öyle."

Duvardan yumuşak, tokaca benzer tahtalardan birini aldım. Derisini kabartmak istemiyordum, böyle olursa ona dokunmak için iyileşene kadar beklemem gerekirdi. Ayrıca Serena'yla çok ileri gitmek, sınıra yaklaşıp orada kalmak kadar eğlenceli değildi. Kendi sınırlarını aşmak konusunda çok hevesliydi.

"Paylaşıyor musun?" diye sordu Stefan, aynaya dönük

sandalyeye otururken. Bacaklarını uzattı ve çenesini kaşıdı. Bir doksandan uzun boylu, İskandinav ırkından bir adamdı. Koyu mavi gözleri, bir avantaja çevirmeyi bildiği büyük bir burnu ve yılmaz sadizmini gizleyen parlak bir gülümsemesi vardı.

Serena paylaşılmak istemiyordu ve bundan memnundum. Stefan'ın ona dokunmasını istemiyordum. Bunun özel bir nedeni yoktu. Onu otuz gün boyunca yalnızca kendime istiyordum.

“Bu yapmamayı tercih ettiği üç şeyden biri.”

Stefan elini salladı. Stüdyo evi kendisine ait mutfak olan ayrı bir binaya çevirmek için bir mimarla görüşmeye gelmişti. Burada kalıp resim yapmak istiyordu. “Sınırları zorlamalısın, Adam. Sınırlar zorlanmak içindir. Gösteriyi onların yönetmesine izin veremezsin.”

“Tavsiyen için teşekkürler.” Bir binici kırbacında karar kılmıştım. Ellerime kıyasla sıkıcı bir araç sayılırdı ama işe biraz çeşitlilik getirmek herkes için en iyisiydi.

“Hâlâ bakire mi?”

“Doğduğu günkü gibi...” Kapıya yöneldim.

“Ben ne yapardım, bilmek ister misin?”

“Sen mi?”

“İlk günden...”

“Sen onun birkaç arkadaşının önünde soyunmasını sağlar, yere bir dildo koyar ve üstüne oturmasını sağlarsın ki akan kanı herkes görsün. Sonra da her biri onu becerirdi. O gece, seks sonrası bakım sırasında sen de onu arkasından becerirdin.”

Kocaman İsveçli gülümsemesiyle bana baktı. “Buna benzer bir şeyler yapardım.”

“Ben öyle yapmıyorum.”

“Kızın çok hoşuna giderdi.” Stefan aynaya doğru döndü. “Bunu sonsuza kadar hatırlardı. Ama seni seçti. İki hafta geçmiş ve hâlâ bakire. Bu çok kötü.”

Pencerenin kenarındaki kolu çektim ve jaluziler kapandı. “Parasını ödediğin işlere karış.”

Kapıyı arkamdan kapatıp arka taraftan dolandım. Yere düşmüş yaprakları ezerek beş adım attım ve stüdyo evin kapısına ulaştım. Soğuk eylül havasında beş adım... Arkamda okyanusun sesi duyuluyordu, yükselen ve alçalan dalga seslerinden oluşan bozuk bir plak...

Stefan, Charlie ve ben bu evi ortak olarak almıştık ve birlikte kullanıyorduk. Şakalaşır, iyi geçinirdik. Stefan ve benim farklı düşündüğümüz konular vardı ama bunları halletmiştik. Büyük ölçüde... Mülkü o bulmuştu ve ben de ödemeye katılmışım ama ona güvenmiyordum.

Bir itaatkârın bekâretini tarif ettiği şekilde bozarsa ya da bu türden bir şey yaparsa önce itaatkâr partnerle konuşurdu. Sınırları zorlayıp itaatkâr partnerin rahat hissettiği koşulları esnetirse ona rol gereği sınırları aştığını söylerdi. Kurallara uyardı.

Yine de sinirimi bozmuştu.

“İyi akşamlar,” dedim stüdyo eve girdiğimde.

“İyi akşamlar, efendim,” diye cevapladı Serena, saçları yüzünü kapatıyordu.

“Nasılsın?” Bacakları arasındaki ıslak parlaklığı görebiliyordum.

“İyiym, efendim.”

“Beklemek hoşuna gidiyor mu?”

“Hayır efendim.”

“Yanlış.” Ona kırbaçla vurdum. “Benim hoşuma ne gidiyorsa sen de ondan hoşlanırsın.”

“Evet, efendim.”

Cevabı ezbere verilmiş gibiydi. Fazla prova edilmiş gibi... Bu bana uygun değildi. Belki de Stefan haklıydı. Belki de bekâretini bozmadan fazla zaman geçirmiştim. Görünüşüne ve saflığına dalıp kalmıştım. Bu artık onunla değil, benimle ilgili bir şeydi. Bu konu benimle ilgili olmamalıydı.

Kırbaç bir kenara attım. Stefan gibi biri olmak istemiyordum ki bu da benimle ilgili bir konuydu. Onu bir sonraki gün şoke etme planları yaparken, o gece ona vahşice davrandım.

41. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Ben Charlie'yi beklerken, Diana yapmayı reddettiği üç şeyin listesini gönderdi. Charlie, 38. Sokak'taki eski bir giyim fabrikasının bir katının yarısını kaplayan küçük bir dükkânın sahibiydi. Bu dükkânın bir adı yoktu. Yalnızca ağır ahşap bir kapısı, erkek bir mağaza görevlisi vardı ve odalarda bu işlerle ilgilenen birinin hayal edebileceği her türlü müstehcen araç gereç mevcuttu. Her bir parça özel olarak seçilmişti. Her şey acayip pahalıydı. Paranız varsa tüm bunlara değerdı.

Diana, çektiği kırmızı çizgileri belirten listeyi e-postayla gönderdi.

- 1) *Bana yalnızca ellerinle vurabilirsin.*
- 2) *Emeklemeyeceğim ve sana “efendim” diye hitap etmeyeceğim. Aşağılanmayacağım.*
- 3) *Ağzıma bir şey tıkmak yok. Her zaman konuşabilir pozisyonunda olacağım.*

Tüm bunlar fazla genişti. İtaatkâr partnerin haddinden fazlasını istediği durumlardan biriydi.

İlki. Bu kadar fazla araç gereci listeden çıkarmak itaat-kâr partnerin haddine düşmezdi. “Tokaçla şaplak atmak yok” ya da “ahşap kullanmak yok” diyebilirdi ama yalnızca ellerimi kullanmamı istemesi kabul edilemezdi.

İkincisi. Aşağılanma fazla öznel ve tahmin edilemezdi. Parmaklarımı ağzına sokmam anlaşmamızda vardı ama bu yüzden aşağılanmış hissederse bu benim suçum olacaktı. Emeklemek ve dominant partnere saygı gösteren sıfatlarla seslenmek iki ayrı şeydi ama ikisi de itaatkâr davranıldığı gerçeğini gösterirdi. Bu ikisini listeden çıkarmak, tüm bunların benim için değerli olmasını sağlayan dominantlığa ulaşmamı engellerdi.

Üçüncüsü. Ağzına bir şey tıkmamak kabul edilebilirdi. Ama her zaman konuşabilir hâlde olmasını sağlamak... Ya penisim boğazında olursa?

Daha önce Diana’yla sözleşmeler üzerinde pazarlık yapmıştım. Bu liste beni şaşırtmamalıydı. Sonra listede neyin eksik olduğunu fark ettim.

Anal. Paylaşma. Görüntüsünü kaydetme. Yumrukla uyarma. Listedeki olmayan onlarca acı çektirme sistemi... Bunları kullanmıyordum çünkü beni sıkıyorlardı. Peki ya seks? Bunu listeden tümüyle çıkarmış olsa şaşırmazdım ama çıkarmamıştı.

“Selam, dostum.” Charlie elinde iki bardak viskiyle bekleme odasına girdi.

Açık yeşil, brokar kumaşla kaplanmış sandalyeye oturdu, benim oturduğum koltuk da bu şekilde kaplanmıştı. Uzun, alçak, üstü kayağantaş kaplanmış bir masa koltuğun önünde uzanıyordu. Üstünde pencere bulunmayan

iki duvar, siyah beyaz, kadın ve erkeklerin bağlanma pozisyonlarında, zevk içinde gösterildiği sanatsal fotoğraflarla kaplanmıştı.

Viski dolu bardaklardan birini bana verdi, bardakları tokuşturduk. “Seni buraya hangi rüzgâr attı?”

Viski boğazımdan geçerken yakıcı sıcaklığını hissettim. “Montauk’taki dairede hiçbir şey yok. Bir ay orada kalacağım. Gümüş’e ihtiyacım olan şeylerin listesini verdim.”

“Aferin sana. Büyük evde kalacaksın, değil mi? Stüdyo’da Stefan kalıyor.”

Stefan küçük evi resim stüdyosuna dönüştürmeyi başarmıştı, ceza bölümünü de kendi enerji ihtiyacını karşılayan bir mutfığa çevirmişti. Ben bu hayattan elimi eteğimi çekmiştim ve Charlie’ye de merkez ev yetiyordu; bu yüzden buna izin vermiştik.

“Büyük ev yeterli. Stefan yalnız mı?”

Charlie bir kahkaha attı ve sandalyesini yakınımına çekti, bastonunu oturduğum koltuğun koluna dayadı. “Onun o kadınlara, kadınların ona olduğundan daha fazla ihtiyacı var.”

“Biri ona bunu söylemeli.”

“Bunun ne anlamı var ki?”

Viskimden bir yudum aldım. “Serena mı bir başkası mı?”

“Sanırım sönmekte olan ateşi harlamaya çalışıyorlar.”

Dominant kadın olan Gümüş, elinde ahşap bir kutuyla içeri girdi. Dar siyah pantolonuyla platform topuklar üzerinde son derece dengeli yürüyordu.

“Adam!” dedi beni görünce. “Listede senin adını görünce inanamadım.” Kutuyu masaya koydu, bana sarıldı ve iki yanağımdan öptü. Oturduk ve Gümüş ellerini kutunun üstüne koydu. “Listeyi gönderenin sen olduğundan emin olamadım ama en sevdiğin şeyler kutunun içinde.”

Gülümsemesi şehvetliydi ama benimle flört etmiyordu. İkimiz de bu oyunu aynı pozisyonda oynuyorduk. Bu anlayış dolu bir gülümsemeydi.

Charlie arkasına yaslandı ve içkisinden bir yudum aldı. “Hatıralar geçidine ben de katılsam olur mu?”

“Lütfen kal,” dedim.

Gümüş kutuyu açtı. “Arka odada biriktirdiğimiz birkaç şey daha var ama ilk önce bunu getirmek istedim.”

Pirinçten yapılma, üstünde üç delik bulunan bir tokaç çıkardı. Örülmüş, kahverengi bir kırbaç... Göğüs uçlarına takılan ayarlanabilir kıskaçlar... Bunları Diana’nın üstünde kullanmayı hayal edemiyordum ama yine de...

“Tokaç’ın daha dar olanı da var. Ayrıca üstünde delikler yerine kabartılmış yazıyla KALTAK yazan bir tanesi de mevcut...”

“Olmaz.”

“Bunu hatırladım.” Gümüş, siyah bir çubuk çıkarırken gülümsedi. “Senin hoşuna giden bir şey değildi. Lastik kırbaçlar da var. Bu tek parça hâlinde üretilmiş, kırılmasını engellesin diye. Ayrıca elle tutulan kısmı da harika iz bırakıyor.”

Gümüş farklı ebat ve renklerde tokaçlar gösterir, hint-kamışından bastonlar çıkarırken öne eğilip parmak uçları-

mı birbirine vurmaya başladım. Hiçbir şey söylemedim. Gümüş oldukça sakindi.

Ama Diana bunları gördüğünde sakın kalabilir miydi? Tüm bunlara onun gözünden bakmak gerekiyordu. İnternette aratmış, onlarcasını görmüş olmalıydı ama bunları onun üstünde kullanmak üzere ortaya çıkarırsam korkacağından emindim. Onu korkutmamak her şeyden önemliydi.

“Bağlama gereçlerini getireyim mi?” diye sordu Gümüş.

“Lütfen.”

Araç gereci masanın üstünde bırakıp arkadaki kapıdan çıktı. Gösterdiği her şeyi nasıl kullanacağımı biliyordum. Derinin yırtılmadan nasıl kabartılacağını biliyordum, doğru bir şekilde sert vururdum, güvenli bir şekilde... Partnerlerim bunun için yalvarırdı çünkü ne kadar acı çekerlerse o kadar zevk almalarını sağlardım. Sonuçta bu zevk ve özgürlükle ilgili bir şeydi. Ama masa üzerindeki tüm araç gereç Diana’nın çektiği kırmızı çizgilerin ötesindeydi. Kuma çektiği çizgiyi kabul mü edecektim, yoksa silip kendi çizgilerimi mi çekecektim?

“Kimle gidiyorsun?” diye sordu Charlie. “Eğer tanırırsam, seçmene yardımcı olabilirim.”

“Diana.” Bunu öyle kısık sesle söyledim ki neredeyse kendim bile duymadım.

Charlie cevap vermemiştii, ona baktım. Gözleri eskisinden biraz daha büyüktü ve ağzı şoka uğradığını gösteren bir şekilde açık kalmıştı.

“Diana,” dedim bu sefer düzgün bir sesle. “Karım.”

“Dalga geçiyor olmalısın. Tezgâha not bırakan kadınla mı?”

“Kabul etti. Sözleşmeyi gördü.”

“Dur bakalım. *Bizim* sözleşmemiz mi? Standart metin... Grup seks ve elektroşoku içeren metin mi?”

“Evet.”

Charlie bastonunu çevirmeye başladı, önce saat yönüne sonra tersi yöne. Sanki zeminde bir delik açmaya çalışıyordu. “Ne yaptığın konusunda herhangi bir fikrin var mı?”

“Bunu daha önce de yaptım, Charlie.”

“Ah, Daha önce de yaptın, öyle mi? Bunu boşanmak istediği kocasıyla yapmaya onu nasıl ikna ettin?”

Bardağımı masaya koydum. “Bir viski daha alabilir miyim?”

Charlie bana şüpheli gözlerle baktı. Telefon ekranına dokundu. Kısa süre sonra bir adam bardağı aldı ve yenisini bıraktı. Daha kapıdan çıkmadan içkiyi başıma diktim ve bardağı masaya bıraktım.

Gümüş geri dönmemişti. Charlie tüm bu işlemleri telefonundan yürütüyordu. Telefon ekranına dokunarak on tane dansçı kızı bu odaya doldurabilirdi.

Üç delikli tokacı elime aldım. Delikler havanın hızı kesmesini sağlıyordu, böylece daha hızlı hareket edebiliyordunuz. Daha hızlı vurabiliyor, itaatkâr partnerin acı çekme kapasitesini ve itaat etme yeteneğini sınırlarına kadar zorlayabiliyordunuz. İlk vuruşunuzda acırdı. Eğer onların duygusal olarak rahat hissetmesini ve on beş dakika

boyunca orgazm olmasını sağlarsanız, ikinci seferinde size tokacı dişleri arasında getirirlerdi ve bir sonraki darbe için gönüllüce eğilirlerdi.

Arkama yaslandım, tokacın dengesini avcumda hissetmek istiyordum. Bu dominantlık gerecini... Bana, kontrol edemediğim bir dünyanın gerginliğini üstümden atma şansı vermek için üretilmiş bu aleti... Güvenli bir alanda bir kadının kendisini bana verdiği sürelerde, ben de kendimi ona verirdim. Duygusal bağı ise kuramazdım. Bu aşk değildi. İtaatkâr partner ve dominant partnerin bir araya geldiği sürelerle aşk denemezdi ama aralarında derin ve yoğun, neredeyse psişik bir bağ oluşurdu.

“Şirketinin büyük hissesi bende,” dedim. “Şirketi ben kurtardım. Eğer onu geri istiyorsa...”

“Hayır,” diyerek araya girdi Charlie. “Kesinlikle olmaz.”

Bu sözüyle kontrol hissiyle birlikte gelen anılarımdan sıyrıldım. Topluma hareketlerim için hesap vermem gereken dünyaya geri döndüm.

“Ne kesinlikle olmaz?”

“Rıza verebileceği bir pozisyonda değil, dostum.”

“İnan bana, bir sözleşmeyi okuyup anlamak konusunda yetkin.”

Charlie dirseklerini dizlerinin üstüne koydu, sağa doğru eğilmişti. Bu şekilde eğildiğinde acı çektiğini biliyordum.

“Diana seni tanımıyor. Onu, on kadar tokaçla birlikte, sen bu işe yeniden alışırken, fırtına sezonunda, Long Is-

land'ın bir köşesine mi hapsedeceksin? Ne yapmaya çalışıyorsun? İntikam almaya mı?”

“Bu intikam değil.”

“Ona gerçekten zarar verebilirsin.” Charlie bastonuyla yere vurdu. “Bu çok fazla. Tamamen rıza vermeden, yavaşça eğitilmezse, iradesini tümüyle yok edebilirsin. İstedğin bu mu?”

“Başa çıkamayacağı bir şey yapmayacağım.”

“Rızası olmayan, eğitilmemiş bir itaatkâr partnerle bir saatten fazlasını geçirdin mi hiç?”

“Rızası var.”

“Yok. Açık bir şekilde rıza veremez.”

“Sözleşme elinde.”

“Hayatı boyunca kurmak için uğraştığı işi fidye olarak kullanıyorsun.”

“Fidye mi? O beni tutsak almış durumda. Tüm varlığımı ele geçirdi. Şirket umurumda değil, umurumda olan Diana. Benim hayatım o, anlıyor musun? Bir kadını hiç sevdin mi? Geceleri, ona bir şey olacağından korkup uyuyamadığında ona sıkıca sarıldın mı? Geleceğini bir kadının etrafında inşa ettin mi hiç? Onunla geçireceğin yarınları, yılları, on yılları hayal ettin mi? Elini tutarken yaşlanacağını düşündün mü? Yalnızca o yanımda olursa hayatıma devam edebilirim. Yalnızca onun varlığından emin olursam nefes alabilirim. Ona ruhumu verdim ve o bunu çöpe attı. Aylar önce, belki de yıllar. Benden kurtulmaya karar verdi. Bu boşanmaya hazırlandı ve ben şimdi boşlukta sürükleniyorum. Her şeyimle ortadayım. Hiçbir şeyim, hiçbir

savunma mekanizmam yok. Ne yapmam gerekiyor yani?" Ayağa kalktım ve paltomu omzuma attım. "Bu parayla ilgili değil. Şirketle de ilgisi yok. Benim gözümde yok... Bunu yapmazsam asla toparlanamam. Ölmüş olurum."

Charlie ayağa kalkmadı, oturduğu yerden bana baktı. Hâlâ bastonunu çeviriyordu. "Hayır, ölmüş falan olmazsın. Bunu yapma. Atlatırsın. Atlatacaksın."

"Evet, bunu yapacağım. Cumartesiden itibaren Montauk'ta olacağım." Kapıya yöneldim. Charlie konuştuğunda neredeyse çıkmak üzereydim.

"Serena oradan gidene kadar bekleyebilirsin. Gereksiz duygusal karmaşadan kaçın."

"Serena konusunda duygusal karmaşa içinde değilim."

"Ama Diana olabilir. Kendisinden önceki itaatkâr partnerini kaldığı binada görmek... Zaten savunmasız hâlde olacak."

Haklıydı ama bulduğu çözüm işe yaramazdı. Bir hafta ya da günler içinde bile her şey değişebilirdi. Diana'yı şimdi götürmem gerekiyordu. Şu anda.

"Gümüş'e teşekkür ettiğimi söyle. Eve gönderilmesini istediğim ürünlerin listesini vereceğim."

Charlie cevap veremedi, uzun adımlarla mağaza görevlisini geçip koridora çıktım. Tanrı'ya şükür, asansör beni bekliyordu.

Yaptığım şey yanlıştı. Hayatımın aşkına bir araç muamelesi yapıyordum. Onu kendi iradesi aksine kullanıyordum. Benim kalbimi serbest bırakana kadar onu tutsak almıştım.

Bunu biliyordum. Charlie de biliyordu. Belki Diana da biliyordu.

Teklifimi kabul etmesi konusundaki umudum ve planlarım duygusal olarak çökmemi önlemişti. Bu çöküşten, yalnız kalmaktan daha çok korkuyordum. İçimde oluşacak kaosa, acı dışında bir varlığım kalmamasına katlanamazdım. Bunun ilerisini göremezdim. İçimdeki acıya tümüyle kapılmak ne olursa olsun engellemek istediğim bir şeydi. Bu çok derin bir uçurumdu. Üstünden atlayıp geçmem gerekiyordu.

Sokağa çıktığımda dolu yağıyordu. Sırtımı binaya dayadım ve parmağım ile telefonumun soğuk ekranına dokundum.

–Kırmızı çizgilerini kabul ediyorum. –

Hemen cevapladı.

–Bir şey daha istiyorum. –

Tabii ki istiyordu.

–Yalnızca üç hakkın var. –

–Dışkı ya da ona benzer bir şey yok.

Kaka ya da çiş istemiyorum. –

Gülümsedim. Tanrım, onu seviyordum. Ama tam bir baş belasıydı.

–Ben de istemiyorum. –

–Nasıl rahatladım anlatamam. –

–Lloyd’la buluşalım. McNeill-Barnes’ı

bir ay onun eline bırakabiliriz.

Gerekirse sabahları oradan çalışabiliriz. –

Günlük konuşmaların, düşüncelerin, her zamanki işlerin rahatlığına kendimi bırakmıştım. Tüm bunlara yeniden sahip olmak... Bir ay öncesine dönmek...

Çok uzun süre cevap vermedi.

–Diana? –

–Şirkette eşit haklara sahibiz.

Çalışırken benim patronum

falan olmayacaksın.–

Benim için tümüyle açık olan bu şey onun için değildi. İşe ayrılan zamanı rol yapma oyununa ayrılan zamandan ayırabilecek miydi, bilmiyordum. Kendime dürüst davranmam gerekirse, bunu benim yapıp yapamayacağımdan da emin değildim.

–Başka türlüünü kabul etmem zaten. –

Bu, bir kadına ya da kendime söylediğim en dürüst şeydi. Onu bir partner olarak yanımda istiyordum. Ötesini göremediğim uçurum buydu.

Bu uçuşuma içine düşecek kadar uzun süre bakmamak için R+D'ye gitmek üzere bir taksi çağırdım.

42. BÖLÜM

GEÇMİŞ ZAMANIN HİKÂYESİ

Diana ve ben konuşabilelim diye, emlakçı izin isteyip odadan çıktı. Diana'yla aramızda bir buçuk metre kadar bir mesafe vardı. Yeni cilalanmış ahşap parke parlıyordu, odanın kocaman pencerelerinden giren göz alıcı güneş ışığı beyaz duvarlardan yansıyor. Yirmi kat aşağımızdan Crosby Sokağı'nın taş döşeli yollarında ilerleyen arabaların sesleri geliyordu. Kaldırımından gelen bir insan sesi. Bir başkası dönüp onu selamlıyor. Bloklar ötemizden gelen, yükselip alçalan bir ses kalabalığı.

“Ne düşünüyorsun,” diye sordu Diana. Sesi boş odada yankılandı.

“Oldukça büyük bir yer.”

“Sence burayı doldurabilir miyiz?”

Eşyalarımızla. Hayatımızla. Anılarımızla. Çocuklarımızla.

“Evet.”

Diana gülümseyip yüksek tavana baktı. “Çok mutluyum.”

“Neden?” Beline sarıldım ve onu yakına çektim.

Parlak odada gözlerinin rengi soluk ve açık görünüyordu. Samimiyeti, dudaklarından kendini açığa vuruyordu. Yalan söyleyemezdi.

“Uzun cevabı mı istiyorsun, kısa cevabı mı? Uzun cevabı seç.”

Ona daha sıkıca sarıldım. “Uzun cevap varken neden kısayı seçeyim?”

“Beni mutlu ediyorsun,” dedi. “Başkasıyla evleneceğimi düşündüğüme inanamıyorum.”

“O adam mı?”

“O adam. O sen değildin, bunu biliyor olmalıydım. İl-gilendiğim sendin. Hep sen olmuştun. Bana her şeyimle sevilmiş hissettiriyorsun. Yaptığım saçma şeylerle bile... Berbat bir fikrim olduğunda bile, buna tüm dikkatini veriyorsun ve benimle üzerinden geçiyorsun. Sanki fikrin içinde bir yerlerde kayda değer bir şeylerin tohumu olduğunu biliyorsun ve bunu bulmak istiyorsun. Ayrıca, başka bir şey daha söyleyebilir miyim? Bazen sana bakıyorum ve beni seçtiğine inanamıyorum. Çok bilge ve düşüncelisin. Ve yakışıklısın. Çok yakışıklısın. Üzgünüm ama seni seviyorum.” Diana gözlerini yeniden kapattı ve başını kaldırıp tavana doğru bağırdı. “Seni seviyorum Adam Steinbeck!”

Kahkaha attım. Beni çok mutlu ediyor, içimi dolduruyor, ruh hâlimi iyileştiriyordu.

Diana ellerini yanaklarıma koydu ve gözlerine derince bakmamı sağladı. “Benden asla ayrılmayacağına söz ver.”

“Söz veriyorum. Ama eğer gerçekten söz vermemi istiyorsan...”

“Ne?” diye sordu şüpheli bir hâlde.

“Muhtemelen evlenmeliyiz.”

Gözleri ve ağzı açıldı.

“Haydi!” dedi, bir gemi gezisine katılmayı önermişim gibi.

“Bir yüzük almam gerekiyor.”

“Haydi, şimdi yapalım bunu.”

“Şimdi mi?”

“Şimdi! Şahitlik yapacak birkaç arkadaş bulalım. Belediye Binası’na gidelim. Hemen, şimdi!”

“Dur, dur. Tüm o şeyleri yapmak istemiyor musun?” Sanki her şeyi içinden çıkarmaya çalışmış gibi elimle havada bir daire çizdim. “Bir buket, bir parti... Beyaz bir elbise içinde konukları selamlamak...”

“Dolapta annemin elbisesi var. Hemen eve gidip getirebilirim. Çiçekleri köşeden alırız. Ah, Adam, haydi bunu hemen yapalım, şu an o kadar doğru geliyor ki. Her şeyi beklemeyelim. Yemek ve fotoğraf işleriyle dikkatimizi dağıtmayalım. Oturma düzenini belirlemekten nefret ediyorum. Sadece düşünmek bile gerilmeme neden oluyor. Haydi bir taksiye atlayalım ve gidip evlenelim.”

Hevesi bulaşıcıydı. O ışık, yaşam ve enerjiydi. O her şeydi.

Bana bu kadar çok şey verirken onun için ne yapmazdım ki?

Onunla anında evlenirdim. Öyle de yaptım.

43. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Montauk'taki evde sürekli kalan iki görevli vardı. Uzun ve siyah limuzini süren Thierry ile evde biri kaldığında yemek ve temizlik işleriyle ilgilenen karısı Willa. Diğer evlerin doğusundaki ayrı bir binada kalıyorlardı; tamir, bakım işleriyle ilgileniyorlardı ve gördükleri onları etkilemiyordu.

Thierry limuzini cumartesi sabahı saat beşte kapının önüne çekti. Hava karanlıktı, havadan günün nasıl geçeceği anlaşılıyordu. Arka kapıyı bana açarken el sıkıştık ve beni yeniden görmekten dolayı ne kadar mutlu olduğunu söyledi. Konuşmamız bu kadar sürdü. Murray Hill'den SoHo'ya doğru sürdü, oradan da Crosby Sokağı'na geçti. Diana ve apartman görevlisi orada bekliyordu. Saydım, yanına dört bavul, bir sandık ve bir makyaj çantası almıştı.

"Onları yeniden yukarı çıkar," dedim apartman görevlisine. Ek iş için ona on dolar verdim.

"Neden?" diye sordu Diana, adam hareketlenirken. "Onlara ihtiyacım..."

“Olmayacak. Hiçbir şeye ihtiyacın yok. Sana ihtiyacın olan şeyleri ben veririm ve benim vermediğim şeylere ihtiyacın yoktur. Bunu yetişkinliğe biraz ara verip bir tatile çıkmak gibi düşün.”

“Bu düşünmek istediğim şeyin tam tersi.”

Elimi uzattım. “Bu önemsiz. Telefonunu ben alacağım.”

Diana hareket etmedi. Elimle paltosunun sağ cebini gösterdim ve avcumu açtım.

“Ya işten ararlarsa?” diye sordu.

“Beni arayacaklar, eğer önemliyse birlikte gideriz.”

Yine tereddüt etti.

“Tamam, dinle,” dedim. “Oradayken bana ait olacaksın. Zamanın, sıkıntın, tecrit edilmişliği; bunlar benim kullanacağım araçlar. Eğer arkadaşlarına mesaj gönderirsen ya da haberleri okursan benimle değilsin demektir ve benimle olmana ihtiyacım var.”

“Ya çalışmam gerekirse?”

“Ofisten dizüstü bilgisayarını getirdim.”

Diana telefonunu çıkardı, sanki elleriyle önemini tartıyordu. “Bu beni korkutuyor.”

“Seni korkutmaya çalışmıyorum. Ama bana güvendiğini söyledin. Güveniyorsan korkacak bir şey yok.”

Kolunu biraz uzattı, sanki yeniden geri çekmek ister gibiydi. Telefonu alıp cebime koydum.

“İyi.” Neredeyse *iyi kız* diyecektim ama kendime hâkim oldum. Hâlâ dünyadaydık ve dünyada bu küçük görme olarak algılanırdı.

“Günlüğümü almak istiyorum.”

Bunun hakkında kısa bir süre konuştum. Onu dünyadan habersiz hâle getirebilirdim ama kendi düşünceleriyle ilişkisini kesemezdim.

“Tamam.”

“En üstteki çantada.”

Çantayı açtım ve kırmızı, deri kaplı defter sanki çantadan çıkmaya çan atıyormuş gibi dışarı taşı. Defteri Diana’ya verdim. Göğsüne bastırıp sarıldı.

Elimi, arabanın açık arka kapısına doğru uzattım. “Binelim mi?”

Diana eşyalarının, dairesine geri çıkarılmasını izlerken saçları uçuşup kızarmış yanaklarına döküldü. Arabanın arka koltuğuna bakıyordu.

“Arabaya bindiğimde,” dedi, “her şey değişecek, değil mi?”

“Değişiklik istiyordun.”

“Sanırım istiyordum.”

Konuşmayı kestim. Diana limuzinin açık ağzına, onu yutmasına izin verip vermeyeceğini tartar gibi bakıyordu.

İzin verdi. Diana’m dizlerini kırdı ve elimi tuttu, arabaya kadar ona eşlik ettim. Arabaya ondan sonra bindim ve Thierry kapıyı kapattı. Dış dünyayla bağımız kesilmişti.

Araba ilerlemeye başladı. Diana karşıma oturmuştu, dizlerini birleştirmiş, ellerini dizlerine koymuş aramızda bulunan boşluğa bakıyordu. Nikah yüzüğü olması gereken yerdeydi; benden ayrılmaya kesin karar vermediği için yüzüğü yeniden taktığını umdum ama sonra bundan vaz-

geçtim. Bittiyse bitmişti. Otuz günümü alacaktım ve ondan uzaklaşacaktım. Geriye bakmaya niyetim yoktu.

Ama bu gelecekteydi ve hâlâ şu anın içindeydik.

“Diana.”

“Evet.

“Güzel görünüyorsun.”

“Teşekkürler.”

“Nasıl hissediyorsun?”

“Korkmuş.”

“Cevap verdiğin için teşekkürler. Cevabından hoşlanmayacağımı bilsen bile her zaman dürüstçe cevap vermelisin.”

Karıma benimle nasıl konuşacağı konusunda ders vermek. Bu ironi miydi adalet miydi?

“Herhangi bir sorun var mı?” diye sordum. Doğal olarak dominant sesimi kullanmaya başlıyordum. Hâlâ bunu yapmayı kendime hatırlatmam gerekiyordu ama kullanmaya başlamak daha az zamanımı alıyordu.

“Şu an düşünemiyorum.”

“Çok yavaş ilerleyeceğiz.”

“Evet,” derken sesi çatladı.

“Anahtar kelimen ‘iskambil,’ değil mi?”

“Evet.”

“Tetik soru olarak ismini soracağım. Sen de ‘Diana’ diyeceksin. Yaşını ya da adresini sorarım. Uzun süre cevap vermezsen ya da doğru olmayan bir şey söylersen yaptığım şeyi değiştiririm ya da yavaşlarım.”

“Sözleşmede okudum.”

Diana sanki yükseğe gerilmiş bir tel üzerinde yürüyordu. Gerginlik üstüne bir zırh gibi yapışmıştı. Genelde itaatkâr partnerlerin rahatsızlığından hoşlanırdım ama bu daha fazlasıydı. Bu onun rahatlamasını sağlamam için bir çağırıydı sanki.

“Ayakkabılarını çıkar,” dedim.

Bir saniye için kızardı, uzağa baktı, sonra ayakkabıları çıkana kadar ayaklarını oynattı. Ayak parmaklarını kıvırdı, sanki siyah külotlu çorabı içindeki görüntüsü onu utandırıyor. Otoyola çıktığımda asfalttaki ek yerleri tekerleklerin sıçramasına neden oldu. Trafik yoktu. Trafik tanrıları izin verirse, birkaç saate Montauk’ta olurduk.

Diana ayağını kaldırdı ve topuğunu tuttu, topuğu diz seviyemdeydi. Güneş yükseliyor, karanlık gökyüzünü mavimsi boyuyordu.

Baş parmağımı ayak tabanında gezdirdim, mat naylon çorabının kuruluşunu tenimde hissettim. Baş parmağının olduğu kısımdan tutup çekerek bir koni oluşturdum ve sol elimle yırtılana kadar çektim.

Çorabını dizlerine kadar yırtarken Diana nefesini tuttu. Ağlayacaktı. Henüz Long Island’a varmadan sertleşeceğimi düşünmüştü.

“Sessiz ol,” dedim iki başparmağımı ayak tabanında gezdirirken. “Bu bir ayak masajı. Endişelenecek bir şey yok.”

Hafifçe güldü, bu başka bir itaatkâr partnerin derisini kabartmama neden olurdu. Ama bunu arkasına yaslanıp omuzlarını rahatlatırken yaptı.

“En çok neden endişe ediyorsun?” Ayak tabanının yumuşak kısımlarından dışarı doğru, gittikçe artan bir baskıyla masaj yapmaya başladım.

Sertçe bastırduğimde biraz gerildi ama ayağını çekmedi. Karım derin doku masajından hoşlanırdı. Bunun için yaşlı Koreli bir adama gidiyordu. Adamın elleri yemek tabağı kadar büyüktü ve omuzları Portekiz ekmek somunları kadar genişti.

“Her şeyden,” dedi.

“Acı mı?”

“Evet.”

“Rahatsızlık.”

“Evet.”

“Benimle yeniden seks yapmak mı? Gerçi...” Ona seks yapmayabileceğimizi hatırlatacaktım ama sözümü kesti.

“Ondan gerçekten korkuyor değilim. Daha çok...” Önce dişlerini sıktı, ardından ben topuğuna geçince rahatladı. “İğrençlik...”

“İğrençlik mi?”

“Görmek istemediğim şeyleri görmek. Bana doğru gelmeyen bir şey olmak.” Ayağında gezinen ellerimi izlerken yüz ifadesi değişti. “Senden korkacağımdan korkuyorum.”

Her bir ayak parmağını sıktım ve çektim. Bu hazırlamış, bu pişirmiş, bu yemiş. Bunların hepsi bana aitti. Bu şaplak yemiş, buna tokaçla vurmuşum ve bu da eve kadar *evet, evet, evet* diye bağırmış.

Benden korkmuyordu. Henüz değil. Ama korkabilirdi. Her şey yolunda giderse korkması umurumda olmazdı.

Ama Montauk'a giden limuzinde korkmasını istemiyordum. Bagajda bir kutu dolusu, tehlikeli olmayan görünümlerinden dolayı seçilmiş alet bulunuyordu.

Ayağını yavaşça yere bıraktım ve diğer ayağını tutup aynı dizimin üstüne koydum. Çorabını yırttım; bu sefer şaşırmadığı için ayağını delikten çıkarmaya uğraştı. Çorabın ayak kısmı koptu, bir kenara attım.

Bu ayağı da aynı şekilde ovaladım. Belki de daha sert... Diana rahatladı.

"Ayağını geçen sefer hastanede ovmuştum."

"Evet." Sesi nefes verir gibi çıkmıştı ve gözleri kucağına koyduğu ellerindeydi, sanki ne yapması gerektiğini içgüdüsel olarak biliyordu ve kendine bunu yapmak için izin vermesi gerekmişti.

"Olive'i kaybetmemizden önce." Ayaklarını iki avcunun içine aldım, önce kıvırdım ardından sıktım.

"Lenore. Ayrıca onu *kaybetmedik. Ondan kurtulduk.*"

"Yaşayamayacaktı. Bir hafta boyunca çok fazla acı çekecekti."

Karım bunu biliyordu. Bu konuda konuşmuştuk. Bir hafta boyunca ağlamış, sonra aniden durmuştu; sanki göz yaşları bitmişti. Sanki bu tamamlaması gereken bir projeyeymiş gibi iyileşmeye odaklanmıştı.

Bir şeyleri tamamlamak konusunda berbattı.

"O dönemde sana özen göstermek hayatta yaptığım en tatmin edici şeylerden biriydi," dedim. "Sana banyo yaptırmama, seni savunmama, sana hizmet etmeme izin vermiştin. Bebeği kaybettiğimize sevinmedim. Ama senin yanında olmak beni çok, çok mutlu etti."

“Hayatımda...” diye başladı, sonra kendini durdurdu. Tonunu yumuşattı. “Tüm o süre... Hayatımda daha yalnız hissettiğim olmamıştı.”

Buyur, New York... İşte, al.

Ona en yakın hissettiğim süre onun en yalnız hissettiği zamandı.

Ayağını kucağımdan kaldırdım. “Sözleşmeyi dikkatli okudun mu? Liste dışında söylemek istediğin bir şey var mı? Senden ne beklediğini bildiğinden emin olmak istiyorum.”

“Okudum.”

“Ben odaya girdiğimde ne yapacaksın?”

Diana kekeledi. Yutkundu. Sanki küçülüp çekerek kendini içine kaçmıştı.

“Kendimi sana mı sunuyorum?”

“Bu tartışılacak bir konu değil.”

Başını hafifçe olumlu anlamda salladı. Ellerini öyle çok sıkıyordu ki eklem yerleri beyazlamıştı.

“Bana becerebileceğim bir şey sunacaksın.”

“Adam...”

“Bana efendim diye hitap etmek zorunda değilsin çünkü bu yapmamayı seçtiğin üç şeyden biri. Ama artık bana adımla hitap edemezsin. Bu zaman içinde kazanılan bir ayrıcalıktır. Sıfırdan başlayacaksın. Bu arabaya senden sonra girdim ve bana hiçbir şey sunmadın. En azından dizlerin üstüne çöküp ağzını açman gerekirdi.”

Öfkelenmişti, yüzü pancar gibi kızarmıştı. Bense morarmasını istiyordum.

“Seni becermeyebileceğimi söyledim ama bu aramıza herhangi bir temas olmayacağı anlamına gelmiyor. Kendini sunmayabileceğin anlamına gelmiyor. Bu sana kalmış bir şey değil. Tamamen benim kararım...” Öne eğildim. Diana deri koltuğun bir paçası hâline gelmek ister gibi görünüyordu. “Seni temin ederim bir şekilde tatmin olmazsam şirketin bana ait olan kısmını eline geçirmeden önce yıllar boyu belge doldurmak zorunda kalırsın.”

“Sana ne oldu?” diye fısıldadı.

“Dizlerinin üstüne çök.”

Hareket etmedi.

Elimle zemini işaret ettim. “Bunun ne olduğunu sanmıştın, Diana? Seni bir kere tatlıca becerip gitmene izin vereceğimi mi sandın? Sözleşmeyi gördükten sonra bile mi?”

Ağzı açılıp kaldı ama hiçbir şey söyleyemedi.

Uzandım.

Çenesini kavradım.

Elimi boynunun arkasına koydum.

Başının arkasına.

Saçlarını kavradım.

Diana ciyakladı.

Onu öne ve aşağı doğru çekerken elleri kolumu kavradı.

Yerdeydi. Dizlerini vücudunun altında çekti ama onu bırakmadım, başım arkaya doğru çekmeye devam ettim, yüzündeki gözenekleri görene kadar...

“Bu kararı sen verdin. İstedğin zaman kararını değiştirebilirsin.”

Gözlerini kapattı. Öyle yüksek sesle yutkundu ki duyabildim.

Onu bıraktım ve arkama yaslandım.

U dönüşü yapıp geri dönmek zorunda kalacağımızı düşünüyordum. Yırtılmış çorabı içinde dizleri üstüne çöktüğünde, birbirine karışan ağaçların görüntüsünü izlerken iskambil deyip her şeye son vereceğini düşündüm. Neredeyse bunu yapmasını istiyordum.

Ama öne doğru düştü, ellerini önüne ve alnını haliya koydu. Kalçasını kaldırmamıştı ama dizleri üstündeydi, çıplak ayak parmakları zemin kaplamasını gösteriyordu.

Tüm ay böyle davranamayacaktım. İtaatkârlık dürüst davranmasına neden olmuştu ve açıkça görüyordum ki dürüstlüğüne hazır değildim. Belki otuz günün sonunda, benimleyken ne kadar yalnız olduğunu duymaya katlanabilirdim. Belki o söz konusu olduğunda derim kalınlaşırdı, belki de aramızda benim saygı duyduğum, onun duymadığı duygusal bir bağ oluşurdu.

Bana dava açardı. Kaybederdim; çünkü onu Montauk'taki uzak bir eve götürüp domine etmiş olurdum. Sözleşme ve rızası mahkemeye çıktığımızda işe yaramazdı. Her şey berbat olurdu. Hayatım bir felakete dönüşürdü.

Ama onu aşmış olurdum. Onu sevmediğim bir günü hayal edemiyordum özellikle ayaklarımın dibinde, bana itaat eder hâlde dururken. Bundan aldığım tatmin, huzur duygusu, bu kadını kontrollü bir ortamda cinsel olarak domine etmenin hissi her türlü uyuşturucudan daha iyiydi.

Buna değerci. Her şeye değerci.

44. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - BİRİNCİ GÜN

Ayaklarımın dibinde on beş dakika durduktan sonra, Diana yanağını ayakkabıma dayadı. Eğilip saçlarını okşadım. Araba dönüp Long Island'ın diğer ucundaki özel yola girdiğinde ve evin kapısının önünde durduğunda bu pozisyondaydık.

Diana başını kaldırdı.

Bunu kendisi yapmaya karar vermeden, “Oturabilirsin,” dedim.

Thierry numaraların bulunduğu panele, şifreyi girerken Diana karşı koltuktan gözlerini bana dikmiş, bakıyordu. Sinirli mi meraklı mı olduğunu anlayamıyordum.

“Nasıldı?” diye sordum.

“Biraz uyudum.”

Avlu kapısı açıldı ve araba ilerlemeye başladı.

“Korktun mu?”

Kaşları biraz çatıldı. Dudakları düzleşti. Bu değişimi

nasıl algılaması gerektiğini bilmiyordu ve ben de açıklayacak değildim.

“Tüm bunları internetten araştırdığımda, böyle biri olabileceğine inanmadım. Mahzen’e gittiğimde de inanmadım. Sen böyle olamazdın. Benim kocam böyle olamazdı.”

Araba daire çizen yolu geçti ve eve çıkan merdivenin önünde durdu. İki katlı ev On Dokuzuncu Yüzyıl’ın sonlarına doğru inşa edilmişti. Ağır ahşap kirişleri, vitraylı pencereleri ve çokça verandası vardı.

“Peki ya, şimdi?”

“İnanıyorum.” Ayakkabılarını çıplak ayaklarına geçirdi.

O konuşurken, arkasındaki pencereden dışarıyı görebiliyordum. İki kişi stüdyodan çıkmış, yolun kenarından bize doğru geliyorlardı. Kim olduklarını biliyordum.

“Arabadan inmek zorunda değilsin.”

Stefan ve Serena öndeki merdivenin başında durdular. Palto ve bot giymişlerdi. Serena bir tasma takıyordu.

Stefan tasmayı çekti ve Serena dizleri üstüne çöktü. Diana, Serena tam bunu yaparken arkasını döndü, onları görünce yüzünde bir şok ifadesi oluştu.

Thierry kapıyı açınca, soğuk arabanın içine doldu. Serena’nın soğuk zeminde yüzüstü duruşu. Yüzü gizlenmiş. Saçları dört bir yana dağılmış.

Arabadan dışarı adım atarken, “Thierry hemen şimdi seni eve geri götürebilir,” dedim. Diana’nın arka koltukta kalıp şehre geri döneceğini düşündüm. Evin arkasından, okyanustan gelen sesi duyabiliyordum.

Stefan, elini uzatıp, “Adam,” dedi.

Arabadan çıkıp elini sıktım. Stefan tasmayı çekti ve Serena başını kaldırdı.

Serena’nın yüzünü görmek Diana’yı arabadan çıkmaya ikna mı edecekti, yoksa çevrede diğer insanların da olacağını görmek onu rahatlatmış mıydı, bilmiyordum. Diana yavaşça, gözlerini Serena’dan Stefan’a doğru çevirerek arabadan dışarı adım attı.

“Kimler buradaymış?” diye sordu Stefan.

“Bu karım,” dedim.

Diana’nın çorabı yırtık, paltosunun önü açıktı.

“Bak, bak, sanırım paylaşmak kırmızı çizgilerden biridir.” Bunu Diana’ya söylemişti. Onun Diana’yla konuşmasını istemiyordum. Hem de hiç. Ama gözleri benim olan şeyin üzerinde geziniyordu.

Arkamda Thierry’nin, araç gereç kutusunu arabadan çıkardığını duyabiliyordum. Acele etmesini diledim.

“Kendi kırmızı çizgilerinizi düşünün siz,” dedim.

“Cevap hayır.” Stefan’ın çarpık ve şeytani bir şekilde gülümsedi. “Biz de paylaşmıyoruz.”

“Stüdyo evde misiniz?” diye sordum.

“Evet.”

“İyi. Orada kalın.”

Stefan, Serena’nın tasmağını çekti ve güzel karımın gözlerine baktı. “İstedığınız zaman gelip ziyaret edin.”

“Hoşça kal Stefan,” dedim. “Ve Serena.”

Mükemmel eğitilmiş bir itaatkâr olduğu için Serena’nın gözleri zemine yapışık, elleri iki yanında kaldı.

Stefan eliyle veda etti ve yoldan aşağı inmeye başladı. Evcil hayvanını onunla gelmesi için çekti.

“Beni takip et.” Dönüp merdiveni çıkmaya başladım. Genelde elimi Diana’nın sırtına koyar, benden önde yürümesine izin verirdim ama işler değişmişti. Artık topuklarımda dolanmak onun işiydi.

Bunların ikisinin de bana doğru gelmesinin bir anlamı var mıydı? Montauk’ta onun, itaatkâr bir pozisyonda arkamdan yürümesine izin veriyordum ama şehirde ben onun arkasından yürüyordum.

Bunun hiçbir anlamı yoktu. Ve vardı.

Diana içeri girdiğinde kapıyı kapattım, rüzgâr ve soğuk dışarıda kaldı. Sessizliği, yalnızca duvardaki antika saatin sesi bozuyordu.

Diana’ya döndüm. Her yana bakıyor, her şeyi sindirmeye çalışıyordu. Camdan duvarlar, kapısız odalar, ahşap zemin, çevredeki fotoğrafların dev boyutları... Willa holdeki masanın üstüne çiçekler bırakmıştı.

“Bu evde az sonra anlatacağım insanların dışında yalnızca biz yaşayacağız. Thierry ve Willa doğu tarafındaki kulübede yaşıyorlar.” Parmağımla doğu yönünü işaret ettim. “Thierry biz istemediğimiz sürece gelmez, Willa ise yemek ve temizlik işleri için arada uğrar. Görecekları hiçbir şey onları şaşırtmaz ama onların çalışma saatlerinin çevresinde dolanacağız. Batıdaki stüdyo evde, şu anda Serena ve Stefan kalıyorlar, az önce kendileriyle tanıştın. Davet etmediğimiz sürece ana eve gelmeleri için bir neden yok ve stüdyo sana tamamen, kesinlikle yasak. Anladın mı?”

“Evet.”

Diana'nın paltosunu aldım, atkısını çözdüm ve palto cebine koydum. Paltoyu dolabın askılıklarına astım. İkinci kata çıkan merdivenler öndeki giriş salonundan başlıyordu ve ofis de diğer taraftaydı. Diana evin arka tarafına dönmüştü, bu kısım okyanusu yüksek, ahşap doğrama pence-relerden görüyordu. Diana kollarını göğsünde çaprazladı; ufkun ötesine en büyük korkularının olduğu yere bakı-yordu.

“Herhangi bir sorun var mı?” diye sordum.

“Onları davet edecek misin? Serena ve Stefan'ı?”

“Belki.”

“Akşam yemeği için mi?”

“Ne istersem onun için.” Önüne geçtim, manzarayı görmesini engelledim. “Odan yukarıda. Kırmızı bir kapısı var, benim odamla birleşik. İhtiyaç duyacağın her şey orada.”

“Aynı yatakta uyumayacak mıyız?”

“Hayır. Aynı odada bile uyumayacağız. Orası senin alanın. Giysilerin orada. Eğer senin için özellikle bir şey seçmezsem istediğini giyebilirsin. Ben aksini söylemezsem geceleri beyaz geceliği giymen gerekiyor. Sana ihtiyacım olduğunda ve yemekler için odandan ayrılabilirsin; bana hizmet etmediğin zamanlarda, stüdyo hariç, istediğin yere gidebilirsin.

“Hizmet mi?”

“Bunu istediğin şekilde tanımlayabiliriz.”

Eskiden bunu sürekli yapardım. Otuz günlük süreler için on kadar itaatkâr partner getirirdim ve onlar da bu iş

için çok heyecanlı olurlardı. Onlara odaların nerede olduğunu söylememden önce penisimi emiyor olurlardı.

“Bir şey sorabilir miyim?” dedi Diana.

“Evet.”

“Beni paylaşman kırmızı çizgilerden biri değil.”

“Bu bir soru değil. Olumsuz bir cümle.”

“Bunu listeden çıkarmadım çünkü başka birinin benimle seks yapmasına izin vermeyeceğini düşündüm.”

“Çok stratejik davranmışsın.”

“Yanlış mı düşünmüşüm?”

“Yanlış düşünmüş olabilirsin.”

Diana’nın yüzü düştü. Yanlış hesap yapmıştı. Onun canını yakmak istemiyordum, onu kesinlikle paylaşmak istemiyordum ama kuralları kabul etmesi gerekiyordu. Bunun işe yaraması için kendini yüzde yüz vermesi gerekiyordu.

Onun canını yakmanın hoşuma gidip gitmediğini kendime sordum ve cevap hem evet hem hayırdı. Kendime, onu korkutmaya çalışıp çalışmayacağımı da sordum ve aynı cevabı aldım. Cevaplarım birbirine dolanmıştı.

“Odana git ve üstünü değiştir. Odanda bir saat var. Öğleden sonra beşte çalacak. Çalmayı kesmeden önce merdivenin başında ol.”

Diana hareket etmedi.

“Tamam?” diye sordum.

Cevap vermedi. Sehpanın üstündeki zarfları aldım, her birine baktım ve odadan çıkmaya hazırlandım. Diana hâlâ hareket etmiyordu.

“Eve gitmeyi mi istiyorsun? Bunu, sana sürekli soracak değilim. Sana kalmış bir şey. Ya da davranışlarından sıkılıp bu işi iptal edebilirim.”

Başını eğip ciddi bir yüzle merdivenlerden yukarı çıktı. Çıkarken kalçasını izledim. Buna bir hafta bile dayanamayacaktı.

Yine de yalnızca ben sert davrandığımda korkmuş görünüyordu.

Önceden olduğum kişiyi kabul ettikçe, içten içe kim olduğumu kabul ettikçe onda daha fazla itaatkârlık emaresi görüyordum. Aşağı çevrilmiş gözler, sabit eller, dominant sesime dikkat etmesi...

Gelen postalara bakarken, kendi bölgesini kontrol eden bir kedi gibi evin köşelerini ve kenarlarını adımladım. Yıllardır buraya gelmemiştim ama bakım ücretini diğer iki-şiyle birlikte ödüyordum. Fazla bir şey değişmemişti. Burası normal bir ev gibi görünüyordu. Koyu renk ahşaptan yapılmış, içinde kalın kapaklı kitaplar bulunan kütüphane. Köşedeki piyano. Oryantal kilim. Zemindeki ve tavandaki gizlenmiş kancalar. Açık odada, okyanusa bakan kanepeler ve uzun sehpa. Rüstik mobilyalarıyla televizyon odası. Aşçılar için düzenlenmiş, altı gözlü, ızgaralı ocağın bulunduğu mutfak. Burada yüz kişiden fazla insan bulundurduğumuz zamanlarda işe yaramıştı ve sadece yemek yapmak için kullanılmamıştı.

Evin arka tarafının tamamı, kayalık sahilde biten bir taraçaya yapıştı. Sahil, yüksek dalgaların ulaştığı çizgiden itibaren dokuz metre boyunca uzanıyordu. Dışarı, soğuğa çıktım ve suya baktım. İtaatkâr partnerlerimden biri

dominant partnerinin ve okyanusun aynı yerde, bir arada bulunmasının ona çok küçük ve güçsüz hissettirdiğini söylemişti. Bunu zevkin en saf hâli olarak tanımlamıştı. Dominant partnerinin altında, evrende çok küçük bir yer işgal etmek ve yine de dünyadaki en değerli şeymiş gibi kendisine özen gösterilmesi...

Bu hissi tarif ederken gözlerini kırpmıştı, sanki bu hissi yeniden deneyimliyordu.

Rüzgârın taşıdığı, stüdyo evden gelen bir inleme duydum. Rüzgâr sesi cinsiyetsiz ve anonim hâle getirmişti. Arkadaki taraçanın diğer ucuna yürüdüm.

Stüdyo ev beyaza boyanmıştı. Ahşap kapılar ana binaya bakıyordu ve üstünde pencereler vardı. Yanında başka bir kapı ve okyanusa bakan bir taraça vardı.

Ana ev ile stüdyo ev arasındaki, üstü karla kaplanmış çimenlerle dolu olan alan rüzgârda dans ediyordu.

Orada, ısı vermeyen güneşin altında, on metre kadar uzakta stüdyo evin sakinleri yaşıyordu. Kocaman bir çiçekliğin üstüne eğilmiş Serena ve çıplak kıcı, çıplak bacağı çiçekliğin kenarına yaslanmış, çizmelerinden biri hâlâ üstünde, pantolonu dizlerinin çevresine toplanmış... Arkasında Stefan, onu öldürmek istermiş gibi içine giriyordu.

Yukarı baktım. Parmaklı korkuluk. Diana'nın odasının dar balkonu hemen üstümdeydi, stüdyo eve bakıyordu. Diana orada duruyordu. Dümdüz, arkasındaki karanlık oda nedeniyle bulanık görünen bir figür...

Odasından dışarıyı seyrediyordu. Verandanın ön kısmı, Diana'nın önüne doğru fazla uzanmasa da beni fark etmemiş olması mümkündü. Bu açıdan yüz ifadesini okuyamı-

yordum ama olan biteni görmüştü ve Stefan bunu biliyordu. Bu şovun nedeni Diana'ydı.

Stefan eliyle Serena'nın boğazını kavradı ve onu tutarak yukarı kaldırmaya başladı. Serena'nın yüzü kızardı. Uzak-tan bile bunu görebiliyordum. Boğma, Serena'nın kırmızı çizgilerinden biriydi. Biri bu limitini aşmış mıydı? Yoksa bu bir ilk miydi?

Gözlerimi yeniden Diana'nın penceresine çevirdim. Hâlâ orada duruyordu. Stefan'ın homurtuları rüzgârla buraya taşınıyordu, daha hızlı ve daha yoğun... Stefan ve Serena'ya yeniden baktığımda Stefan'ın elini çektiğini ve Serena'nın ağzının sanki tüm atmosferi içine çekmesi gerekiyormuş gibi açıldığını gördüm.

Diana'ya baktım. Hâlâ oradaydı. Pencere çerçevesinin önünde bir hayalet gibiydi. Beni gördüyse bile görmemiş gibi yapıyordu.

Serena havlar gibi bağırdı, "Lütfen!"

Stefan, hırıldayarak, anlamını çözemediğim bir şeyler söyledi ve Serena'nın sırtı orgasm olduğunu gösterir şekilde yay gibi kıvrıldı. Stefan, Serena'nın kalçasını iki eliyle kavradı; sert ve hızlı bir şekilde içine girdi. Önce gerildi, sonra gevşedi.

Yeniden baktığımda karım pencerede değildi.

Akşam yemeğinde eve dönmek istediğini söylemezse şaşardım.

45. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - BİRİNCİ GÜN

Stüdyo ev, çalışma odasından görünüyordu. Güneş gökyüzünü açık maviye boyamıştı; hava Stefan ve Sere-na'nın yaşadığı stüdyo ev ile ana ev arasındaki arazide bulunan son karları nazikçe eritecek kadar sıcaktı. Saat on bir olmadan beyaz kar kümeleri arasından kuru çimenle kaplı toprak kısımlar görünür olmuştu.

Ne zaman bir hareketlenme görsem dizüstü bilgisayarı-
rımın ekranından başımı kaldırıyor olsam da stüdyo evi izlediğimi kendime itiraf etmiyordum. Diana'nın odası tam üstümdeydi. Odayı beyaz nevresim takımı ve soluk renkli ahşaptan mobilyalarla sıradan bir şekilde döşemiş-tim. Odalarımız arasındaki kapıyı açık bırakmıştım ki daha yüksek olan, karyola direkli, yan sütunlara sahip yatağımı görebilsin. Bu yükselti-ler bağlamak ve kelepçelemek için kullanılabilirdi.

Gerçi, karyolanın potansiyelini, mavi ve yeşil renkler-deki yorgan, duvarlardaki sanat eserleri ve İran halısı kadar

fark etmezdi. Dekorun, bu ilişkideki yerlerimizi desteklediğini fark ederdi. Bu ince mesaj birçok itaatkâr için tahrik ediciydi. Diana için ise hakaretamiz olurdu.

Yataktaki çarşaf lar bile fazla hızlı gittiğimi düşündürüyordu.

Zihni ve vücudu için, akşam yemeğinde uygulamak üzere yüzlerce plan yapmış tım. Bunlar dürüst konuşmalardan, insanı tatmin etmeyen fantezilere kadar uzanıyordu ama sonunda hepsini boş verdim. Onu buraya getirdikten sonra, başarımın ne kadar boş hissettirdiğini fark etmiş tım. Hâlâ yapacak çok fazla şey vardı ama bunları nasıl yapacağıma karar veremiyordum.

Bu, büyük ölçüde ne istediğimi bilmememden kaynaklanıyordu.

Bildiğimi sanıyordum ama bu planları uygulamaya geçemiyordum. Duygusal olarak hâlâ iki dünyanın arasındaydım. Yaptığım tanımlar birbiriyle çelişiyordu, geçişimiz fazla hızlı olmuştu. Güçlü bir çiftin yarısını mı oluşturu yordum? İtaatkâr karısı kendisini sevmeyen bir dominant mıydım? Yoksa doymak bilmez bir iştaha sahip bekâr bir dominant mıydım? Her ikisi de değil miydım? Üçüncü bir şey, isimsiz bir canavar mıydım?

Karımın nasıl hissett iğini ise ancak hayal edebiliyordum. Ancak bunların sonunda onun önceden olduğu kişi olmaya devam edebileceğini, benim ise edemeyeceğimi biliyordum.

On biri çeyrek geç e, stüdyo evin ahşap kapılarından biri açıldı. Stefan yün bir şapka ve ağır botlarla dışarı çıktı. Serena koyu turuncu, yakalı bir tişört ve kahverengi pan-

tolon giymiş kapıda bekliyordu. Dar bir ahşap kasayı kası-
ğına dayamıştı. Daha önce Stefan'ın eserlerini aktardığını
görmüştüm ve bu içinde tuvallerin bulunduğu bir kasaydı.
Ayağa kalkıp çalışma masamın çevresini dolandım, artık
çalışıyormuşum gibi bile yapıyordum.

Stefan bir kamyoneti kapıya kadar geri yanaştırırken
onları izledim. Kamyonetten çıktı. Elindeki kasayı alırken
Serena'yı yanağından öptü. Serena yeniden stüdyoya dön-
dü, bir kasa daha aldı ve Stefan geri döndüğünde kasayı
ona verdi. Stefan kasayı Serena'dan alıp ağır taşımamasını
sağlamak için acele ediyordu, parmağını Serena'ya salladı.
Üçüncü kasayı taşıırken Serena evden fazla uzaklaşmadı,
Stefan kasayı ondan aldı.

Stefan kamyonet kasasının arkasını kapattığında, Sere-
na kara aldirmeden dizleri üstüne çöktü. Stefan'ın elinin
üstünü öptü, ardından da avcunu... Stefan, Serena'nın
başını okşadı, onu ayağa kaldırdı, stüdyoya doğru yönlen-
dirdi ve kapıyı kapattı.

Birkaç dakika sonra Stefan kamyonetle gittiğinde, Sere-
na nefes almayı kesene kadar boğazını sıktığı aklıma geldi
ve bunu unutamadım. Bu Serena'nın kesin sınırlarından
biriydi. Ancak izlediğim sahne herhangi bir itaatkâr ve do-
minant arasında geçecek herhangi bir sahne kadar normal
ve sıcaktı.

Ortada bir sorun olmadığı hâlde varmış gibi davranı-
yordum. Serena'nın sınırları değişmiş olmalıydı. Stefan
her zaman yaptığı şeyi yapıyordu. Serena bir yetişkindi.
Bu işleri bilirdi. Stefan ona ihtiyacı olan şeyi veriyordu.

Ne Stefan'ın ne Serena'nın müdahaleye ihtiyacı vardı.

Gidişatının düzeltilmesi gereken Adam Steinbeck'ti. Şu an evin batı tarafındaki küçük eve, karları takım elbisenin altına giyeceği bir ayakkabıyla ezerek gidiyordu ve tuzlu rüzgâr saçında donuyordu.

Tüm bunlar ne kadar doğru olursa olsun, kapıyı tıklatırken hiç çekinmedim. Eve son geldiğimden beri boyanmıştı. Ahşap kaplamanın beyazıyla kapının parlak kırmızı rengi kontrast oluşturunuyordu. Camdan bir gölgenin geçtiğini gördüm ve bir saniye sonra Serena kapıyı açtı.

“Merhaba,” dedi, kapıyı hafifçe aralayarak.

“Merhaba,” diye cevapladım. “Rahatsız ettiğim için üzgünüm.”

“Sorun değil.”

“Kapıyı ben ya da bir başkası için açmaman gerektiğini tahmin ediyorum.”

“Burada olacağınızı bilmiyordum, sen ve karının yani...”

Sanki Diana'yla konuşmanın dışında bir şey yapıyorduk. Sanki evliliğimiz otuz günlük bir infaz nedeniyle burada kalmamızdan daha gerçek bir şeydi...

“Beni içeri davet edecek misin?”

Bela arıyordum. Bundan önceki dominant partneri şimdiki partnerine sormadan eve girmek istiyordu. Formda değildim. Bizler dominanttık ve kontrollüydük. İtaat-kârları paylaşıp ve duygularımızı kilitli kutularda tutardık. Ancak birbirimizin ayağına basmanın birçok yolunu da bulurduk. Kafesindeki hayvanı ufacık bir alan ihlaliyle bile serbest bırakabilirdik, hele bu kasti olursa...

Serena kapıdan uzaklaştı ve kapıyı sonuna kadar açtı. Ne yaptığını biliyordu. Karı, güzel ayakkabılarımla ezip buraya kadar gelmemin önemli bir nedeni olabilirdi.

Eşikten geçmeden önce, ana evin ikinci katına, Diana'nın daha önce durduğu yere baktım.

Orada değildi.

46. BÖLÜM

GEÇMİŞ ZAMANIN HİKÂYESİ

Stefan'a parasını ödediği işlere karışmasını söylememden iki gün sonra, Stefan oradan ayrıldı. Serena onu evde görmemişti. Stefan'ın tavrına yakışır bir ünü vardı ve Serena'nın gergin olmasını istemiyordum. Şimdiye kadar hissettiği kadar güvende hissetmesini istiyordum.

Bir gün daha bekledim. Serena'nın iyileşmesine izin verdim ama tümüyle değil. Şehre gidip bir elbise aldım ve elbiseyi akşam yemeğinde giymesini istedim. Çiçek getirttim. Willa yemek yaptı ve masayı iki kişi için donattı. Her şey parlıyordu. Masa örtüsü kireç beyazıydı ve kadehler neredeyse görünmeyecek kadar temizdi.

Serena odaya girdiğinde dizleri üstüne çöktü, en azından bunu yapmayı denedi.

O hareketini tamamlayamadan, "Ayağa kalk," dedim.

Elimi uzattım, kafası karışmış gibi görünüyordu ama elimi tuttu.

"Bu senin gecen," diye fısıldadım. "Bugün doğum günün."

“Ne demek istediğinizi anlamıyorum, efendim.”

“Bu gece, ben Adam’ım.”

Serena gergince gülümsedi, gözlerini yeniden yere çevirmeden önce, çok kısa bir süre için gözlerime baktı. “Peki, Adam.”

“Rahatsız görünüyorsun.”

“Ne olduğunu anlamıyorum. Hepsi bu.”

“Bana bekâretini kaybetmek için geldin, Serena. Nasıl istersem öyle bozarım.”

Başını hafifçe salladı. Bir şey söylemeye yeltendi. Kendini durdurdu.

“Söyle,” dedim.

“Beni endişelendiriyorsun,” dedi.

“Neden?”

“Ne beklemem gerektiğini bilmiyorum.”

Bir itaatkâr her zaman, belli sınırlar içinde ne beklemesi gerektiğini bilirdi. Söylediği şeyin özünü anlamalıydım. Onun için sandalyesini çektiğimde sınırlarını zorluyordum. Dominant sesimle konuşmayı kestiğimde, sınırlarını keşfetmeye çalışıyordum. Bunu o gece fark etmemiştim ama neredeyse, farkında olmadan kendi kırmızı çizgilerimi geçecektim.

47. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - BİRİNCİ GÜN

Bir seçeneğim olduğunu fark ettiğim anda karar vermem gerekmişti ve bir seçeneği diğerinden ayırabildiğimi düşünmüyordum. Serena'yı Lower East Side'daki daire-sine kadar geçirdiğimde, onu yanağından öptüp teşekkür ettiğimde yürüyüp gitmek seçeneklerimden biri gibi görünmemişti. Bu cümlenin son 't'sini yazarken çizgiyi çekmek ya da 'i'sini koyarken noktayı koymak gibi bir şeydi. Bir başlangıcı ve sonu olan bir projem vardı ve sonu tam olarak planlandığı üzere gelmişti.

Beş yıl sonra stüdyo eve girdiğimde, eski görüntüsünün kalıntılarından arındırılmış evi ve yakalı tişörtüyle Serena'yı izlerken seçeneğimin ne olduğunu merak ettim. Onunla kalmayı seçseydim, ona kalbimin bir parçasını verseydim, kalbimin tamamını bir sonraki hafta Diana'ya verebilir miydim?

Serena'yı hayatıma alıp benden istediği zamanı ona tanısaydım, konferans odasına babasıyla birlikte girdiğinde Diana hakkında ne hissetmiş olurdu?

Diana'ya âşık olma şansını kaçırmamanın ne kadar yakın olduğunu düşününce irkildim. Onunla geçirdiğim yaşamın zenginliği paralel bir varlığın gerçekliği olurdu. Milyonda bir gelecek bir yaşam şansı kaçırılmış olurdu. Zihnim, sabah seferinde metro sallanırken olduğu kadar boşken, koşu bandındaki son beş dakikayı koşarken olduğu kadar boşken yaratılmış bir yaşam... Şu anki varlığımın ateşi, Serena'yı hayatımın dışında bırakma kararım ile yanmıştı.

"Bu sabah seni gördüm," dedim, Serena kapıyı arkamdan kapatırken. Daha fazla konuşmadım. Bahsettiğimin, arabanın orada, evin önünde gördüğüm zaman olmadığını biliyordu.

Stüdyo parlak beyaz renkle boyanmıştı, beton zemin-den dört buçuk metre yükseklikteki tavana kadar. Ev yirmi altı dereceden daha sıcak olacak şekilde ısıtılmıştı, kışın en soğuk zamanıydı. Bu içindekiler herhangi bir anda çıplak kalabilecekse gerekli bir şeydi.

"Evet. Gördün." Serena ellerini beyaz köşe tezgâhında gezdirdi. Mutfak büyük olan odanın bir parçasıydı, krom ve beyaz renklerde döşenmişti. "Sana bir şey hazırlamamı ister misin?"

"Su harika olur. Teşekkürler."

Bir bardak aldı ve lavaboya doğru yürüdü. Hiçbir zaman yılışık ya da gereğinden fazla seksi olmazdı. Flört etmezdi. Hiçbir zaman. Bazılarımız bunu acayip seksi bulurdu.

Diana ise flört ederdi. Hemen ikisini karşılaştırdım ve Diana'nın bu işteki beceriksizliğinin çekiciliğinin bir parçası olduğuna kanaat getirdim.

Ana odaya doğru birkaç adım attım. Stefan'ın dekor zevki, temizlik, tam istediği şekilde bir düzen ve cesurca verilmiş kararlardan oluşuyordu. Tenteler indirilmişti. Tabloların üstü kumaşlarla kapatılmıştı. Bembeyaz dekor da bir yara gibi görünen kırmızı sandalyeye oturdum.

“Ne kadar verimli bir ressam olduğunu bu stüdyodan anlamak çok zor,” dedim.

“Sanırım temizlik de sanatının bir parçası.”

“Bugün şehre kaç tablo götürdü?”

“Yedi. Broome'da bir sergisi var.” Serena bana bardağı getirdi ve önümde durdu.

“Otur,” dedim.

“Üzgünüm. Size şov yapmak istemiyordum ama anahatar sözcüğü kullanıp işi bitirmek de istemedim.”

Başımı kanepeye doğru eğdim, kenardan bir bardak altlığı çıkardım ve bardağımı cam masaya koydum. Serena bacakları bitişik oturdu ve ellerini dizlerinin arasına koydu.

“Sorun değil,” dedim.

“Ama karın. Diana...”

Serena'nın Diana'dan bahsetmesi... Onun karım olduğunu söylemesi. Hayat planımda bu iki kadın arasında bir koridor olmamıştı. Şimdi ise kocaman bir anayol vardı.

“O kocaman bir kız.”

“İzleyicimiz oydu.”

Oda öyle sıcaktı ki şimdiden bardağımın üstünde buhar yoğunlaşmış, su damlacıkları oluşmuştu. Üstteki damlacıklardan biri aşağı doğru birkaç santimetre kaydı. Barda-

ğın buğulu, soğuk bir kısmında durdu. Stefan, Serena'yı becermesini ve boğmasını karımın görmesini istemişti. Kan derimin yüzeyine sıçradı. Bardakta hareket eden damlacık biraz sola kaydı. Yeniden durdu. Bu konudaki hislerimi bastırdım.

“Dominant partnerini sorgulamıyorum. Sana soruyorum.” Gözlerimi bardaktan, Serena'nın büyük, kahverengi, ceylan gibi gözlerine çevirdim. “Sen iyi misin?”

“Elbette. Neden sordun?”

“Yanılmıyorsam, ki yanılmıyorum, nefes almanı engelledi. Boynunda morartılar var. Nefes oyunları seni korkuturdu. Kırmızı çizgilerinden ilki buydu.”

“Bu beş yıl önceydi.”

“Temel korkularımız değişmez.”

Serena çenesini öne çıkardı. “Temel korkum, her zaman, hiçbir erkeğin beni olduğum gibi kabul edip sevmeyeceği olmuştur. Yıllardır birlikteyiz, biliyorsun. Beni seviyor.”

Serena asi ve sert görünüyordu, sanki bana geçmişimiz ve korkuları arasında bağlantı kurmam için meydan okuyordu. Bunu yapmayacaktım. Onu sevmememin nedeni, bunun kaderimde olmamasıydı. Paralel gerçeklikler falan yoktu. Mümkün olan tüm kararlar için sonsuz sayıda dünya yaratan bir hayal gücü yoktu.

Serena bana bakmayı kesti ve bakışlarını dizlerine çevirdi. Bardağıma uzandım. Takip ettiğim damlacık bir santimetre daha aşağı kaymış, bir başka damlacıkla birleşmiş, kaderi olduğu üzere bardağın dibine kaymıştı.

“Artık bunun kırmızı çizgilerinden bir olmadığını varsayıyorum, o hâlde.” Suyu içtim, bardağı yeniden altlığın üstüne koydum. “Ya da Stefan’ın ne yaptığını bildiğini varsayacağım.”

“Onay verdiğine sevindim.”

Bu *onayın* *umurumda değil* demenin bir başka yoluydu. Bu Serena’nın en ince düşünüp konuştuğu anlardan biriydi.

“Sinirlenme. Ya da sinirlen. Nasıl hissedeceğin sana kalmış. Yalnızca işler boyunu aşar, zor durumda kalırsan, ki bu olmayacak, bana gelebileceğini bilmeni istiyorum.”

“İşler senin boyunu aşar, sen zor durumda kalırsan ne olacak?

Taş atmıyordu. Sözlerimi çevirip yüzüme vurmuyordu. Sesinde öyle büyük bir pişmanlık vardı ki içime işledi.

Sakladığımı sandığım şey her zaman ortadaydı.

Sahip olduğumu sandığım şey hiçbir zaman benim olmamıştı.

Serena her zaman sandığımdan daha akıllı, daha kontrollü olmuştu.

Ağzıma, birbiriyle yarışan arzuların gönderdiği bir düğüm şeklinde gelen yüz ayrı cevabı yuttum. Neden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi yapma arzusu. Söylediğini kabul etme arzusu. Şimdi de, o zamanki gibi, işlerin boyumu aştığını söyleme arzusu.

Stüdyoya Serena’yı korumak için gelmişim ama o birkaç sözcükle bunu çevirip benimle ilgili bir şeye dönüştürmüştü. Sıcak ağırlaşmaya başladı, üstüme oturdu

ve akciğerlerimi artık nefes alamayacağım şekilde sıkı. Bardağımın üzerindeki su damlacıkları dik çizgiler çizmiş, parmaklıklara benzeyip bardağı bir tür hapishaneye çevirmişti. İki, üç, on su damlacığı birleşip...

Ahşap kapı çalındı.

Sanki bir supap açılmışçasına üstümdeki baskı azaldı.

Serena aceleyle kalkmaya çalıştı ama elimi omzuna koydum ve kocaman kapıya kadar yürüdüm. Ada, sezon dışında ıssız olurdu, Stefan kapıyı çalmazdı ve Diana aradaki araziyi Serena'yı görmek için geçmezdi. Gelen Willa ya da Thierry olabilir. Ya da üst geçidin ardından biri, Stefan'ın güzel kız arkadaşını yalnız bıraktığını görüp gelmiş olabilir.

Stüdyoya geldiğim birkaç dakika içinde hava kararmıştı; bu yüzden parlak beyaz stüdyonun kapısını açtığımda Diana gözlerini kıstı. Beni gördüğüne samimi bir şekilde şaşırmış görünüyordu.

"Ah. Adam. Merhaba. Ben..."

"Bu bina sınırların dışında."

Diana parlak ışığın altında gözlerini kırptı. Stüdyoya soğuk hava doluyordu.

Serena kapıyı ardına kadar açtı, şimdi kapı çerçevesinden ikimiz de görünüyorduk. "İçeri gel! Hava çok soğuk!"

Serena ve Diana aynı odada. Yalnızca aynı odada değil, Montauk'taki mülkün stüdyo evinde birlikte... Başka bir gün sözlerimin birbirine karışmasını engelleyebilirdim ama bugün değil. Kontrol algım çoktan ufalanıp gitmişti, hem de kontrolün en çok bende olması gereken bir durumdayken...

Serena'ya, "Hayır," dedim, ardından ilgimi Diana'ya yönelttim. Titriyordu. "Geri dönüyoruz."

Karımın gözleri fırlamaya hazır hançerler gibi bakıyordu. Ona geri dönmesini söyleyecek kim oluyordum ben?

"Su için teşekkür ederim," dedim. "Stefan'a en iyi dileklerimi ilet."

"Tabii." Ben kapıdan çıkarken Serena yana doğru çekildi. Erimekte olan buz gibi karın üstüne bastım.

Çoraplarım sırlıslıkla olmuştı. Diana'nın kolunu tuttum, Serena'ya son bir kez el salladım, kapıdan gelen, yerde genişleyerek bir dikdörtgen çizen ışığın üstünden geçerek onu eve geri götürdüm. Dikdörtgen daralıp kapı kapandığında Diana kolunu çekti ve yüzünü bana döndü.

"Tüm bunlar ne demek olu..."

"Sen buraya ait değilsin," dedim.

"Neden?"

"Baştan oraya neden gittiğini sorabilir miyim?"

Diana kollarını göğsünde çaprazladı. Nefesi ağzından çıkıp havada buza dönüşüyor, okyanustan gelen esinti içinde kayboluyordu.

"Tamam... Gördün." Eliyle evi, Stefan'ın Serena'yı gösteri yapmak için becerdiği yeri işaret etti. Yani Diana aşağıda, verandada olduğunu biliyordu.

"Gördüm."

"İyi olup olmadığını kontrol etmek istedim."

Gülümsememeye çalıştım. İkimiz de aynı güdüyle hareket etmiştik. Ama onunki cahilliğinden kaynaklanıyordu.

“Biliyorsun, dominant partnerinin ona ne yaptığını sorgulamak sana düşmez.”

“Kime düşer?”

Kimseye düşmezdi, aslında.

“Bana. Bu yüzden oraya gittim.”

Diana gülümseyerek uzağa baktı. Kolları hâlâ kavuşturulmuş hâlde duruyordu, neredeyse kahkaha atacaktı. Saçları rüzgârda geriye doğru uçtu, alnının yüksekliği ortaya çıktı. Uzun süredir alnının ne kadar yüksek olduğunu ve saçlarının üstünde ne güzel bir yay çizdiğini fark etmemiştim.

“Ne oldu?” diye sordum.

“İçinde bulunduğun bu dünyayı anlamıyorum.”

“Neden?”

“Orada olduğunu bilmiyordum ama seni gördüğümde oraya Serena ile seks yapmaya gittiğini sandım.”

“Hâlâ evliyiz.”

Diana omuzlarını silkti. Kıskanmış mıydı? Anlayamadım. Eskiden ona sadık olduğum konusunda bana güvenirdi ve onu hiç aldatmamıştım. Şimdi kurallar değiştiğine göre, onun başka bir yanını mı görecektim?

“Onun benim yapmayacağım şeyler yapacağını düşündüm.” Saçlarını rüzgâra bırakıp yanda toplanmasını sağladı. “İhtiyaç duyduğun şeyler...”

“İçeri gel,” dedim. “Willa bizim için yemek hazırladı, havanın daha da soğuyacağından eminim.”

Diana’yı eve geri çıkardım, arka merdivenlerden yemek odasına girdik. Willa gerçekten de yemeği hazırlayıp masa-

ya koymuştu. Kubbe şeklinde iki servis tepsiyi çevresinde tüm masa kuruluydu. Diana'nın paltosunu aldım, kendi paltomu çıkardım ve üşümüş, ıslak ayaklarımı umursamadım. Diana'nın sandalyesini çektim. şmş ellerini bacaklarına srtp ısıtmaya şalışarak oturdu.

İlk kâsenin üstündeki örtüyü kaldırdım, içinde domates çorbası vardı.

Kepeyle, Diana'nın kâsesine biraz koydum ve arkasından, sessizce normal ya da alışıldık olan süreden daha uzunca dikeldim.

"Bu gece başlıyoruz," dedim.

"Tamam." Sesi bir yumurta gibi çatladı.

"orbanı i."

"Sen içmiyor musun?"

"Hayır. Bacak bacak üstüne atma. Otururken bacaklarını arala."

Bacaklarını aralamak için hafifçe kıpırdandı.

"Ayak bileklerin, sandalyenin bacaklarının dışında kalmalı dizlerin sandalyenin bacaklarına dayanmalı. Açık bir şekilde talimat veriyorum ki dinlediğinden emin olabileyim. şimdi. Ye."

Biraz duraksadıktan sonra peçeteyi kuağına koydu, kaşığını masadan alıp yemeye başladı. Saçlarını arkadan ikiye ayırdım ki ensesini görebileyim. Parmağıımı ensesinde dikine gezdirdim.

"Aklında ne var, biliyorum," dedim. "Kaşığı nasıl tutman gerektiğı konusunda talimat verip vermeyeceğimi sormak istiyorsun. Umurunda olduğı ya da beni tatmin

etmek istediğin için değil, aptallığımı göstermek için. Buna cevabım şu: Burada geçireceğin zaman bittiğinde kalbin bana itaat etmiyor olabilir ama itaat etmenin ne demek olduğunu anlamış olacaksın.”

Devam etmeden önce bir saniye duraksayıp yemesine izin verdim.

“Bunun önemli olmadığını düşündüğünü biliyorum. Belki senin için bir önemi yoktur. Ama benim için önemli. Belki neden beni sevmeyi bıraktığını anlarsın ve belki ben de bunu kabul ederim.”

Çorbası neredeyse bitmişti. Diana hızlı ve verimli bir şekilde yerdi. Her zaman yemeği ilk bitiren o olurdu. Bu bir yarış değildi. Yarıştaymışız gibi davranmazdı. Aynı anda başlayıp bitirmek zorunda hissederci. Her şeye bu şekilde saldırırdı. Sıkılmadan işi bitiremezse, hiç bitiremezdi.

“Peki, kabul etmezsen?” diye sordu.

“Kabul etmemek mi? Bu konuda başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum.”

Diana kaşığını masaya koydu ve ağzını sildi. “O kızla yattıysan bir seçeneğin olduğunu görebilirsin.”

Sandalyesini hızlıca geri çektim, yüksek bir sürtünme sesi çıktı. “O bir fahişe değil.” Diana bana doğru bakmaya başladı, hızlıca yüzünü kavradım. “Onun onurunu koruyor değilim. Sadece işin nasıl yürüdüğünü anlatıyorum. Stefan onun sahibi. Stefan izin vermeden Serena’yı becermem ve zaten böyle bir şey yapmayacağım. Bunu daha önce söyledim ve sen anlayana kadar söylemeye devam edeceğim. Ben evliyim. O beni sevmese de karımı seviyorum.” Elimi boğazına kaydurdım, ileri bakmasını sağladım. “Gömleğinin düğmelerini aç.”

Elleri gömleğinin düğmelerine gidip onları açmaya başlamadan önce zorla yutkunduğunu hissettim.

“Oraya bensiz gitmeyeceksin,” dedim. “Stefan seni becermek istiyor. İlk olarak, güzelsin. İkincisi, bana aitsin. Üçüncüsü, bizim dünyamızdan değilsin. O masumiyeti sever. Direnci... İnsanların o bir şeyleri kirletirken onu izlemesinden hoşlanır.”

Sütyenini göğüsleri üstüne çektim, serbest kaldılar. Diana sesli bir şekilde nefes aldı.

Onu bıraktım ve bir adım geri attım. Hâlâ arkasındaydım. “Harika gidiyorsun.”

“Sanırım teşekkür etmeliyim.”

“Bana sırada ne olduğunu sormak istiyorsun.”

“Yani...”

“Gerektiğinde sana söylerim.” Bekledim ki çıplaklığını ve arkasında olduğumu hissetsin. Ne yapacağımı hayal etmesine izin verdim. “Dümdüz, ileri bak.”

Önüne bakmak için beni izlemeyi bıraktı. Göz ucuyla beni görebildiğini biliyordum ama beni kontrol etmedi. Yapacağı şeyi düzgünce yapmak istiyordu. Belki bu, bu işi atlatıp kurtulma şekliydi, belki de tahrik olmuştu. Henüz bunu bilmenin yolu yoktu.

“Ayağa kalk.”

Diana ayağa kalktı, arkasında kaldım. İki yanında serbest bıraktığı elleri titriyordu.

Bunun onu tahrik edip etmediğini, duruşundan, kokusundan, belinin aşağıya inen kısmının kızarmış olmasından başka anlamanın yolu yoktu. Bundan, neden benden fazla hoşlandığını anlamıyordu ama hoşlanıyordu.

“Pantolonunu indir.”

“Adam...”

“Bana adıyla hitap ettin.”

Uzunca bir sessizlik. Ne kadar sabırlı olduğum konusunda hiçbir fikri yoktu.

Cevap vermek yerine pantolonunun düğmelerini çözdü. Fermuarını indirdi. Başparmaklarını pantolonun bel kısmına soktu ve onu uyluğunun yarısına kadar indirdi.

“Eğil. Dirseklerini masaya koy.”

Derin bir nefes aldığı anda omuzları yükseldi ve eğildi.

“Benim dünyamda, başka bir dominantın alanına bu araziden geçip gitmek kemer kullanmamı gerektirir. Bu canını yakardı ama seni tatmin de ederdi. Benim kontrolde olduğumu bilmek sana doğru hissettirirdi. Seni bu sorumluluktan kurtaracağımı bilmek rahatlamayı sağlardı.”

Ellerimi kalçasına koydum ve basenine doğru hareket ettirdim. “Erkek ya da kadın olsun, bir itaatkâr ne kadar zeki ya da çok yönlü olursa itaat etmek konusundaki ilkel isteğine dönmek için o kadar uğraşması gerekir. Ve iradelerine tümüyle hükmetmek o kadar zorlaşır.”

Diğer tarafa geçtim ve kalçasının diğer yanına kadar çıktım. “Sana altı kez şaplak atacağım, anladın mı?”

“Adam...” Bu sefer bana adıyla seslendiğini fark etmişti; bu yüzden ona bu nedenle kızmak istemedim. “Geçen sefer. Bana geçen sefer şaplak attığın zamanı hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“İkincisinde... Ben...” Derin bir nefes aldı. “Boşaldım.”

Tabii ki. İçindeki gerilim. Omurgasının gevşemesi. O geceyi hatırladığımda, orgazm olduğunu anlamış olmam gerektiğini fark ettim.

Beni görmediğine sevindim; çünkü yüzümden ne kadar mutlu olduğum anlaşılırdı. Onun geçireceğimiz bu aydan zevk almasını sağlayabilirdim. Bunlar onun için işkence olmayacaktı. Yalnızca tahrik olmuyordu; gerçekten, tartışmasız bir şekilde itaatkârdı.

Bu umduklarımın da ötesindeydi.

“Şaşkınlık böyle bir şeye neden olmuş olabilir,” dedim; sesimdeki duyguyu saklamaya çalışarak. “Yeniden olması pek yüksek bir ihtimal değil. Ama uyarı için teşekkür ederim. Çünkü bu gece boşalmayacaksın.”

Belini aşağı bastırdım ki kalçası yukarı kalksın. Ellerini birbirine kenetlemişti, hâlâ titriyordu.

“Avuçlarını masaya daya,” dedim. Dümdüz dayadı. “Ayrıca beni gördüğünde kendini sunmadın, iki şaplak da bunun için atacağım.”

Kıcımın acımasını kaldırabileceğini bilsem yüz tane ek daha uydurabilirdim. Poposunu okşadım, parmaklarımı kıvrımlarında gezdirdim.

“Ne zaman ıslandın?” diye sordum. “Tişörtünü çıkarırken mi, eğilmeni söylediğim mi?”

Diana yüzünü masaya doğru çevirdi. “Enseme dokunduğunda.”

Saçından bir tutam alıp önüne dönene kadar çektim. Çılgılık attı.

Poposuna, sertçe iki şaplak attım. Yine çılgılık attı.

“Sessiz ol,” dedim. “Çıt çıkarmayacaksın.”

İki parmağımı içine soktum. Sırılsıklamdı. Saçını yeniden arkaya doğru çektim ve hızlıca dört kez daha vurdum. Teni ısınmaya başladı.

“Kaç oldu?” diye sordum.

“Altı.”

Poposunun her bir yanına bir kez daha sertçe vurdum. Rengi... Mükemmel bir pembe. Penisim ağrıyordu.

Üç parmağım içindeydi, vajina sıvısını alıp arkasına doğru sürdüm.

Poposunun iki tarafı da gerginleşti, saf bir kas yığımına dönüştü.

“Hayır,” dedi.

“Hayır deme hakkın yok. Yalnızca anahtar sözcüğü söyleyebilirsin.”

“Lütfen.”

Sesi vücudunun derinliklerinden geliyordu, dünyanın yükünü taşısa da ağzından çok kısık çıktı. Hareket etmedim. Öyle sabit durdum ki kanımın akmayı bıraktığını düşündüm.

İşler senin boyunu aşarsa ne olacak?

Sınırlarıma doğru koşuyordum. Sınırlarım olduğunu unutmuştum. Yeniden.

Gözlerimi kıptım, nefes verdim, kanım akmaya başladı. Ellerimi kalçasına koydum ve belinin aşağı kısmını öptüm.

Kahretsin, seni hâlâ seviyorum.

“Üst kata çık,” dedim. “Sana bakım yapacağım ve seni yatıracağım.”

Diana ayağa kalktı, hâlâ şaşkın görünüyordu. Saçları her yana dağılmıştı, başını masaya dayadığı yer kızarmıştı.

Hâlâ. Seni hâlâ seviyorum.

Tanrım yardım et.

“Bu kadar mı?” diye sordu.

“Bu gecelik ağzına top tıkmayacağım. Vücudu saran, lateks elbiseler de yok, tatlım.”

Diana ona takılmamanın etkisiyle pantolonunu çekti ve giysilerini düzeltti. Boşalmak istiyordu, hem de çok. Konuşmak için ağzını açtı, kapattı ve yüzüme baktı.

“Haydi,” dedim aklındaki her neyse söyleyemedem.

Topuğu üstünde döndü, mutfaktan çıktı. Durdu. “Adam.”

“Çık haydi.”

“Sen iyi misin?”

Bana bunu sormaması gerekiyordu. Eski kuralları koruyabilmem gerekiyordu. Bu kurallara bankadaki parama ve başımı sokacak bir eve olduğu kadar ihtiyacım vardı.

“Neden sordun?”

“Farklı görünüyorsun.”

“Sen de öyle.”

Diana dudaklarını içe kıvırdı ve derin derin nefes aldı.

Ne söylemesini umduğumu bilmiyorum. Ama hiçbir şey söylemedi. En azından sözlerle söylemedi. Yavaşça döndü ve üst kata çıktı.

Kendim için yarattığım bu Araf'tan beni kurtaracak bir şeyler söylemesini ummuştum. İskambil. Gidiyorum. Seninle iş birliği yapacağım. Seni seviyorum.

Oturma odasıyla mutfak arasındaki alanda durup bacaklarının üst kata doğru görünürden kaybolmasını izlerken, “Seni seviyorum”un tüm cevaplar içinde en çok arzuladığım ve en beklemediğim cevap olduğunu biliyordum.

48. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - BİRİNCİ GÜN

Diana'ya bir bakım borcum vardı. Buna gerçekten ihtiyacı yoktu. Tüm gücümle vurmuş olsam bile sekiz şaplak ciddi bir bakım gerektirmezdi. Ama ona bu rutini tanıtmam gerekiyordu ki acıyı artırdığımda arkasından ne geleceğini bilsin.

Evdeki ofisimin en uç noktasında durmuş, batı tarafındaki eve bakıyordum. Işığı açmamıştım. Odada yalnızca aydan gelen ışık ve Stefan'ın yaklaşan kamyonetinin far ışığı vardı.

Diana'ya giyinmesi için gereken zamanı tanıyordum ama sonra bunu iki katına çıkardım. Yukarı çıkıp onunla yüzleşmek istemiyordum. Stüdyo evle aramızdaki boş alanı izlemek istiyordum.

Stefan elinde bir paketle dışarı çıktı, çarptığı kamyonet kapısı nemli havada boğuk bir ses çıkardı. Soğuktan dolayı aceleyle eve girdi. Stüdyo evin ışıkları loş bir sarı renkten parlak bir beyaza döndü. Ahşap kapıların üstündeki pen-

cereler yüksekteydi; bu yüzden içeride ne olup bittiğini göremiyordum.

Şimdi oraya gitsem Stefan benden Serena'yı becermemi isterdi. Bunu büyük ihtimalle talep ederdi, bana reddetmem konusunda meydan okurdu. Serena benim için mükemmel bir itaatkâr partner olurdu, ne istersem sessizce yapardı. Bu, Diana'nın umurunda olmazdı. Ben ondan bir adım uzaklaşmış olurdum, o ise özgürlüğe bir adım yaklaşmış...

Bir büfenin önünde duran, açlıktan midesi kazınan bir adamdım; ancak tek istediğim karımın bana sunduğu kırıntılardı.

Onu duymasam da arkamda birinin hareket ettiğini hissedince, döndüm. Diana kapı eşiğinde duruyordu. Gölgeler içindeydi ama ona verdiğim beyaz gecelik içinde vücudunun formunu, tanıdık kıvrımlarını görebiliyordum.

Bakım için yukarda olması gerekiyordu. İstedğim bir şeyi de tartışmadan yapması gerekiyordu. Yalnızca tek bir şey... Bana hiçbir borcu yoktu ve sundukları bundan ibaretti.

"Ne yapıyorsun?" dedim, sertçe.

"Sana iyi olduğumu söyleyecektim, bakım yapmak zorunda değilsin."

Başımı olumsuz anlamda salladım ve pencereye döndüm. Diana tanıdığım en berbat itaatkâr partnerdi.

"Onu seviyor muydun?" diye sordu Diana.

"Hayır."

"Bundan emin misin?"

Bakışlarımı pencereden Diana'ya çevirip aklımdan geçenleri okumaya çalıştım. Ama hava karanlıktı ve tümüyle yalnız hissetmenin dışında ne hissettiğimi bilmiyordum. "Neden soruyorsun?"

Kolları göğsünde çaprazlanmış hâlde, çıplak ayakları odayı işaret ederken içeri doğru iki adım attı. "Nasıl hissettiğinin her zaman farkında olmadığını düşünüyorum. Duyguların sana rahatsız hissettirdiğini..."

"Beni analiz etmene ihtiyacım yok, teşekkürler."

"Neden onun penceresine bakıyorsun?"

"Çünkü Stefan az önce geri döndü."

Karanlıkta yalnızca vücudunun ay ışığı mavisine boyanmış silüetini görebiliyordum. Diana duruşunu değiştirdi, kollarını vücudunun iki yanına saldı ve kalçasını gevşetti. "Ee?"

"Serena ne istediğini iyi bilir ve Stefan'ın sınırları zorladığını biliyor. Kimse bunu bilmeden onunla bir şey yapmaz. Ama Serena benim sınırları zorlamadığımı biliyordu ve beş yıl önce beni istedi. İsteddiği bu muydu?" Pencereyi ve ötesindeki binayı işaret ettim. "Yalnızca izlemek istiyorum."

"Ne kadar süredir beraberler?"

"Beni ilgilendirmeyecek kadar uzun süredir," deyip kendi kendime güldüm. "Charlie, birbirlerinden sıkılmalarına yetecek kadar uzun süredir birlikte olduklarını söyledi."

Sen ve ben kadar uzun süredir değil. Ve şimdiden sıkılmışlar. Bu bizle ilgili neyi gösteriyor?

“Sen iyi bir adamsın.”

Beni rahatlatmak için yalan söylüyordu. Ama erdemli olduğu konusundaki suçlamalara karşı bağıışıklık kazanmıştım, özellikle bunlar yalan söylemek için çok uğraştığım kadından gelince...

“Sana olduğumu söylediğim adamla beni karıştırma.”

“Seni anlamıyorum. Tüm bunları hiç anlamıyorum. Neden kadınları domine etme ihtiyacı hissettiğini... Bunu bilmiyorum. Neden birine acı vermenin kabul edilebilir bir şey olduğunu anlamıyorum. Ama konu buysa, Adam, sen her zaman doğru olanı kolay olana tercih ettin.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Özellikle o kız hakkında konuşuyorsak...” Yeniden, elimde pencereyi işaret ettim ve sihirli bir hareket yapmışım gibi ışıklar söndü; Diana ve ben ay ışığında kaldık.

Sessizliği bir ara vermek istemesinden kaynaklanmıyordu. Benim sözlerimi tamamlamamı bekliyordu. Az sonra söyleyeceği şeyleri düşünmüyordu. Beni iyi bir adam olmakla suçlamıştı ve bu sessiz suçlamaya kendimi savunmadan katlanmayacaktım.

“Charlie onu eğitmişti, ardından otuz gün için bana geldi bekâretini kaybetmek için. On dokuz yaşındaydı. Bu hikâyeye ilgili konuşurken, bunu hatırlamanı istiyorum.”

Sessizlik. Dışarıdaki rüzgârın sesi. Gözlerim karanlığa alışmıştı ve yüzünün oval şekli ile geceliğin içindeki göğüslerinin duruşunu görebiliyordum. Olup biten gerçekliği daha ne kadar çarpıcı bir şekilde sunabilirdim? Çünkü tüm bunları bu şekilde duymalıydı. Yaramaz alışkanlıkları olan iyi bir adamdan ayrıldığı fikrinden, şoka uğrayarak uzaklaşması gerekiyordu.

“İki hafta geçince, zamanının geldiğine karar verdim,” dedim. “Bekâretini bozmadan tüm varlığını becerdim. Bunu benden istedi. Bana yalvardı. Ona baktım ve çok genç olduğunu düşündüm. Neden bu şey onun canını acıtmak zorundaydı. İlk deneyimi tatlı bir şey olmalıydı. Bir itaatkâr olarak yaşamına başlamadan önce bunun nasıl hissettirdiğini bilmeliydi. Çünkü bir kere dünyamıza tümüyle girdiği zaman, geri dönüşü olmayacaktı.” Tekli bir koltuğun arkasına geçtim. “Otur.”

Diana, ayak bilekleri birbirine yapışık hâlde, ellerini kucığına koyup oturdu. Onun karşısındaki kanepeye geçtim. Bu tabii ki bir geciktirme taktiği idi. O, yalnızca benim Diana’nın yapabileceği şekilde dinlemeye başlayınca devam etmem gerekti.

“Akşam yemeği hazırlattım. Şurada, yemek odasında... Mumlar yaktım ve müziği açtım. Ona bir elbise aldım. Gergin görünüyordu; bu yüzden onu rahatlatmak için gerekli her şeyi yaptım. Sohbet ettim, buna benzer şeyler... Onu öptüm ve üst kata taşıdım. Ona dokunurken nazik davrandım. Akıllı karışmış gibi görünüyordu. Bir süre sonra tüm bunları çözeceğini düşündüm. Elimi bacak arasına attığımda, tamamen kuruydu. Hiç tahrik olmamıştı.”

“Şaka yapıyorsun.”

Gülümsedim. Diana için bu konu kolaydı. Her zaman ıslak ve hazır olurdu.

“Hayır. Sonra durdum ve ona ne istediğini sordum.”

Serena’nın ne istediğini nasıl tarif etmeliydim? Olduğu gibi söylemeli miydim, yoksa yumuşatmalı mıydim? Bunun cevabını almak için karıma baktım ama yüz ifadesinden bir şey okunmuyordu.

“Aradan iki saat geçti ve sonunda bana fantezisini anlattı. İlk seferin nasıl olmasını hayal ettiğini... Mücadele etmek istiyordu. Buna zorlanmak istiyordu. Bunu güvendiği biriyle yaptığını bilmek ama bu güveni unutmak... Fantezisi bunun bir sürpriz olmasıydı, o mücadele ettikçe daha çok acıyacaktı. Planladığım şeylerin tam aksini istiyordu.”

“Tecavüze uğramayı mı istiyordu?” Diana’nın sesi dümdüzdü, sanki iğrenmek ve bomboş hissetmek arasında bir seçim yapmıştı. Sanki şaşkınlığını sesinden silmek istiyordu.

“Hayır,” deyip onu düzelttim. “Her şey rızası dahilinde olacaktı. Ama evet, tecavüz gibi görünecekti. Planlı ama şaşırtıcı... Sahnelenmiş bir şey ama doğaçlama... Güvende hissettiği bir ortamda bunu oynamak istiyordu. Korku hariç her şeyi istiyordu. Korkmak istemiyordu. Bu hiç mantıklı gelmiyor biliyorum ama...”

“Mantıklı geliyor.”

Şaşıрма sırası şimdi bendeydi. Benim Diana’m mükemmel biri olduğunu kanıtlıyordu ve onu her zamankinden daha fazla istiyordum.

Biliyordun. Her zaman onun itaatkâr olduğunu biliyordun.

Belki de biliyordum ama hiçbir zaman bunu anlamasını, konu başka biriyle ilgili olsa da kabul etmesini beklememiştim.

Öne doğru eğildim çünkü şimdi anlatacaklarımı fısıldamasam anlatamazdım.

“Batıya doğru giderken, Breakfront yolundaki markete doğru, derenin üstünden geçen bir köprü var. Tel örgü-

lerde eğilip geçebileceğin bir açıklık... Bir kestirme. Ona markete doğru giderken asla bu yolu kullanmamasını söylemiştim. Uzun yoldan gitmesini... Orası tehlikeliydi. Ama o geceden, kuru kaldığı geceden sonra, onu sürekli markete göndermeye başladım. Geçmemesi imkânsız bir zaman sınırı koydum. Eğer zamanında dönmezse cezalandırdım. Kestirmeden gitmek zorundaydı. Onu izledim. Tamamen güvende olduğundan emin oldum. Benim dışımda herkesten...”

“Montauk’a gelmesinden yirmi sekiz gün sonra, bunu yaptım. Benim kullanacağım bir söz seçtik, onlarca güvenlik önemi aldık. O mümkün olduğunca çok mücadele edecekti, ben de onunla başa çıkacaktım. Konuştuğumuz her şeyi yaptım. Hayal edebileceğin en müstehcen, en fazla şiddet içeren sahneyi hayal etmeni istiyorum. Tüm korkularını...”

Konuşmayı kestim çünkü bu sahne birkaç cümleyle ifade edilemeyecek bir sahneydi. Toprak. Cam parçaları. Yırtılan kumaş. Kan. Tırmıklar. Yüzümü yumruklaması. Onu tokatlarken avcumdan çıkan ses. Onu kirli betona ittiğim. Çıplaktı, beyaz teni yerde sürüklendiği için kirlenmişti. Bana tükürdü, ben de ona tükürdüm. Ona “orospu” dedim. Penisimi bir kerede başından köküne, dar, bakire deliğine soktum. Altımda yatarken ağladı, gözyaşı tükürüğüne karıştı. Çığlık attığında kirli elimi ağzına tıktım. Dört parmağım ağzında onu becerirken bir sürtük gibi becerilmenin hoşuna gidip gitmediğini sordum. Ona vajinasının ne kadar dar olduğunu söyledim.

O gün kendimi salmışım. İçimdeki şiddet dürtüsünü kucaklamışım. Onun sınırlarını zorlamışım. Boşaldığında onu tokatladım ve orgazmı devam ettikçe etti.

Onun iradesine hükmetmem on dakika sürdü, on birinci dakikada benim iradem de tükenmişti.

Anlaşmamız onu orada bırakıp diğer taraftan gelmemdi.

Tüm bunlardan sonra ona özen gösterecektim. Yanımda battaniye ve çorba vardı. Tüm söyleyeceklerimi hazırlamıştım, yatıştırıcı bir müzik çalacaktım. Oradan giderken onun çıplak halde, beton üstünde yatan bedenine baktım. Onu orada bıraktım. Ben bir hayvandım.

Ağlamak istiyordum ama ağlayamadım. Özür dilemek istiyordum ama üzülecek bir şey yoktu. Onun, benim güçlü olmama ihtiyacı vardı; bense kırılğan kemiklerim olduğunu hissediyordum.

“Onu sevmeye başlıyordum.” Bunu Diana’ya söylemek, kendime itiraf etmek kadar zordu neredeyse. “Bu yüzden ilk seferini nazik bir hâle getirmeye çalıştım. Bunu sonradan geriye bakıp bu hislerin öldüğünü görene kadar fark etmemiştim. Ona söz verdiğim şekilde özen gösterdim ama aslında gitmiştim. Bana teşekkür etti ve her şeyin mükemmel olduğunu söyledi; ama ben artık onu görmek istemiyordum.”

Koltukta arkama yaslandım çünkü fısıldama kısmı bitmişti. Diana zaten beni hiç umursamıyor, hiç sevmiyordu. Şimdi bu hislerinin şiddetli bir nefrete dönüştüğü konusunda şüphem yoktu.

“Senin iyi biri olduğunu sandığın adam bu işte,” dedim. Onu sonsuza kadar kendimden uzaklaştırmış olduğum konusunda tatmin olmuş hissediyordum.

Diana yavaşça başını iki yana salladı ve beni yargıladığı-

nı ve hayal kırıklığına uğradığını tüm açıklığıyla gördüm. Önce ona Serena'yla olanları anlattığım için üzüldüm, sonra da sevindim. Onu kasıtlı bir şekilde kendimden uzaklaştırmıştım. En azından artık bu boşanmaya benim de kastettiğim bir şey olarak bakabilirdim. Sızlanan bir kurban değildim artık. Hayır, yeniden hayatımın kontrolü bendeydi.

İyi iş çıkardın, Steinbeck.

“Ve bir sonraki hafta benimle mi tanıştın?” diye sordu.

“Evet.”

Diana ellerini başparmakları birbirine denk gelecek şekilde kavuşturdu, aynı anda hem çok uzaklarda, hem de kendi içinde derinlerde bir yerlerdeydi. Gözleri kısıldı ve ağzı düzleşti, sanki bir matematik problemi çözüyordu.

Az önce ona boşanmayı kolaylaştıracak bir bilgi mi vermişim?

Bunu düşünmemiştim.

Belki de Diana'nın bekâretini bozma şeklim için cezalandırılma zamanım zaten gelmişti.

“Üst kata çık,” dedim, sakince. O zaman bana baktı. “Yatağa gir. Yedide kahvaltı masasında ol. Erken ya da geç gelersen, her bir dakika için bir şaplak yiyeceksin. Ve seni bir sonraki cezalandırışımda bu gece olduğu kadar nazik davranmayacağım.”

Diana ayağa kalktı ve kapıya yürüdü, ellerini kapı çerçevesine sürdü. Eşikten geçmeden önce duraksadı. Bir şey söylemek istiyordu ama bunu söylemesini istemiyordum. Yalnızca beni sevdiğini söylemesini isterdim ama anlattığım hikâyede beni sevmesini sağlayacak hiçbir şey yoktu.

“İki kez söyletme,” dedim.

Diana odadan ayrıldı. Gıcırdayan merdivenlerden çıkışını dinledim. Arazide kalan son karların üstünde, yatak odasının ışığının yansımasını gördüm. Işık söndü, gece yeniden karanlığa büründü. Öylece bekledim, tecrit edilmişliğimin derinliğini hissediyordum. Boğulacak gibi hissetmeye başladığımda yatağa gittim.

Bu hikâyeyi ilk kez anlattıktan sonra kendimi Diana’nın gözlerinden gördüm ve içimde iğrenme dışında bir şey hissetmedim.

49. BÖLÜM

GEÇMİŞ ZAMAN

Stefan sahip olduğum her şeyi istiyordu. Mercedes marka bir araba aldığımda, o gidip daha pahalısını aldı. Charlie'yle “uzakta oynanan oyunlar” için bir mülk satın almayı konuşmaya başladığımızda, Stefan bir anda almak istediği ama maddi olarak karşılayamadığı bir mülk fikriyle çıkageldi.

Ben bu dünyada yeniyken bir itaatkârın vücudu üzerinde karşılaşmıştık. Ona ait biriydi. Bana ismini hiç söylemedi; bu yüzden onun için hiçbir anlamı olmadığını düşündüm.

Eh, genç ve aptaldım.

Kadınların boşalmasını sağlamaktan hoşlanıyordum. Bir kadın benim için erirken, hiç hissetmediğim kadar dominant hissediyordum. Eğer bir gecede altı kez boşalmalarını sağlayabiliyorsam bunu yapıyordum. Yedinci boşalmaya zaman kalırsa, bunu da yapıyordum. Benim için acının amacı zevkti.

İsmi bilmediğim itaatkâr partner Mahzen'deydi, toplu seks kısmı ile özel bir partiyi ayıran kapının arkasında... Bir davetiyem vardı. Stefan ve diğerleriyle tanıştım, dominant ve itaatkâr partnerler. Yarım saat sonra itaatkâr olanlar çıplak, bağlanmış, eğilmiş hâldeydiler. Stefan'ın penisi bahsettiğim itaatkârın ağzındaydı. Kadın sırt üstü yatıyordu, başını arkaya atmıştı, dizlerinden iki direğe bağlanmıştı. Göğüsleri üstünde inci beyazı çizgiler vardı. Her şey başlamadan önceki yarım saatte onu görmüştüm. Heyecanlıydı. Fantezisini gerçekleştirmek istiyordu. Birkaç partnerle aynı anda beraber olmak.

Odaya girmeden önce kuralları okumuştum. İtaatkâr partnerin boşalmasını sağlamamak konusunda hiçbir şey yoktu.

Böylece onu becerdim. Hâlâ nelerden hoşlanıp nelerden hoşlanmadığımı keşfetme sürecindeydim. Henüz anonimlikten sıkılmamıştım. Bunun ne kadar özensiz bir şey olduğu konusunda hayal kırıklığı hissetmiyordum. Onu becerdim ve iki kez boşalmasını sağladım.

İlkinde, Stefan fark etmedi çünkü kendi boşalmasıyla meşguldü. İkinci sefer, sanki yastığına sıçmışım gibi baktı bana. O Stefan'a aitti. Zevki de öyle. Bana değil. Yalnızca onu aşışılama hakkım vardı. Kadın buraya bunun için gelmişti ve Stefan da buna uğraşıyordu.

Bu kurallar benim için uygun değildi. Her çubuğun her deliğe uymayacağını o gün öğrendim.

Öyle diyelim.

Stefan ise hiçbir şey öğrenmedi.

"İfşa olmuş hissediyor, dostum," dedi Charlie, seks

oyuncakları dükkânının alçı levhalarına elini sürterken. Yıllar sonra Diana için bir şeyler almak için gittiğim dükkân.

“Eğer kim daha uzağa işeyecek öğrenmek istiyorsa, gerçekten işesek iyi olur.”

“Buna gerek yok. İkiniz farklı yönlerde işiyorsunuz. Ama şimdiden itibaren, birbirinizden uzakta işeseniz iyi olur.”

Bu öğretilmeyi fazla uzatmıştı ama ne demek istediğini anladım. Stefan’dan uzak dur demeye çalışıyordu. Bunu denedim. Bundan sonraki birkaç yılı bunu yapmaya çalışarak ve başarısız olarak geçirdim. Nereye gidersem geldi, haksızlığa uğradığımı düşünen bir alfa köpek gibi beni takip etti; ben de yapmam gereken şeyleri yaptım ve kuyruğumu ısırmadığı sürece arkama bile bakmadım.

50. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - İKİNCİ GÜN

Beş buçukta kalktım ve Diana'ya baktım, hâlâ uyuduğundan emin olmak istiyordum. Ona bakmaya katlanabileceğimi sanmıyordum. Ona bir dizüstü bilgisayar ve bir not bıraktım. Bazı e-postalara cevap vermesi, Zack'in yerini alacak eleman için birkaç özgeçmişi incelemesi gerekiyordu. Burada kaldığımız süre boyunca herhangi bir teklifte bulunamaz, sözleşme yapamazdık ama bu konu hakkında düşünmeye başlamak istediğini biliyordum.

Uyumamıştım ama uyanmak için temiz havaya ihtiyacım vardı. Spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağladım ve koşmaya çıktım.

Ben Montauk'un hâlâ buzlu olan sokaklarında koşarken hava hâlâ karanlıktı. Anayoldan sola saptım ve markete doğru koşmaya başladım. Bulunduğum yerle arası neredeyse bir buçuk kilometreydi. Bu yolu üç kez gidip gelmek iyi bir koşu yapmış olmak demektir. Burnum üşüyordu ve ellerim yumruk hâlinde donmuştu sanki. Ben

ikinci turu atarken hava, grinin daha açık bir tonuna doğru aydınlanıyordu, ıslanmış ayakkabı bağcıklarım çözülene kadar aklımda hiçbir şey yoktu.

Bağcıkları bağlamak için eğildim. Başımı kaldırdığımda nerede olduğumu fark ettim. Üst geçitteydim. Su yolundan çelik grisi bir dere akıyordu. Hava, Serena'ya tecavüz etmediğim ama öyle yaptığımı hissettiğim ekim akşamından daha soğuktu. Gözlerimi o noktadan alamadım, bomboş hissetmekten memnundum ama tanıdık sorular zihnime doldu.

Ne tür bir insan bunu yapar?

Ne tür bir insan bundan zevk alır?

Arkamda kamyonetin yavaşladığını duymadım.

“Sıkı çalışıyor musun, Steinbeck?” Yoldan Stefan'ın sesi geldi. Sürücü penceresinden dışarı sarkmıştı. “Yoksa vazgeçmek üzere misin?”

“Büyükbabam ne derdi biliyor musun?” Bağcıklarımı düğümledim ve kalkıp dik durdum.

“Daha hızlı, sahibem’ mi derdi?”

“Eğer söyleyecek güzel bir şeyin yoksa, büyük ihtimalle biriyle yatmaya ihtiyacın vardır.”

Stefan bana bir şişe su fırlattı. Havada yakaladım. Suyun zehirli olup olmadığını merak ettim. Yine de içtim. Stefan kamyonetten çıktı.

“Benden hoşlanmıyorsun.” Kollarını kavuşturdu ve kamyonete yaslandı. Üstünde iki katlı yeşil bir kazak ve alt tarafları ıslanmış siyah, deri botlar vardı.

“Ne fark eder? Seni becermek zorunda değilim.”

“Bir ay boyunca aynı mülkte kalacağız.”

“Sen kendi tarafında kalacaksın, ben kendi tarafımda kalacağım.” Suyu bitirdim ve boş şişeyi Stefan’a attım.

Şişeyi yakalayıp kamyonete koydu. “Tabii eğer gelip benim itaatkâr partnerime iyi olup olmadığını sorman gerekmezse. Eve gelmezsen. Özellikle ben ortalarda yokken...”

“Özür dilemeyeceğim. Bir gösteri yapan sendin.”

“Özür dilemene gerek yok.” Kendi açtığı konuyu unutmam gerekiyormuş gibi elini salladı. “Ama umurunda. Anlıyor musun? Bunu kanıtladın.”

“Umurumda. Tamam. Koşumu bitireceğim.”

“Gelecek hafta şehre gideceğim. En fazla birkaç günlüğüne. Serena’ya benim için göz kulak olmaktan çekinme.”

“Tamam.” Şimdiden yolun ilerisine bakıyordum, koşumu bitirmek istiyordum.

“Onu becerirsen...”

Başım bir anda döndü. “Evliyim. Ben...”

“Her neyse. Buna izin veriyorum. Ama orgazmları bana ait. Boşalmasını sağlamaya çalışma.”

Bence bu konuşma bitmişti; bu yüzden koşmaya başladım. Markete doğru giden yolda yanımdan kamyonetiyle geçti.

İtaatkâr partnerini becermeme izin veriyordu ama zevk almasına izin vermiyordu. Ne boktan bir herifti bu. Serena’ya, bana kendisini sunmasını söyleyip söylemeyeceğini merak ettim. Sanki tahrik olurdum. Sanki çekici bir kadın kendini bana sunsa, karımı aldatmaktan başka şansım yoktu.

Ama Stefan yanlış bir şey yapmıyordu. Yeniden girdiğim dünya böyle bir yerdi. Kuralları uygulayan oydu aslında. Sürekli iletişim. Açık olma. Yargılamadan kabul etme. Tek eşliliğin yalnızca bir seçenek olması. Anormal, BDSM dışı, tek eşliliğin önemli olduğu kurallarla yaşayan bendim.

Eski kuralları geri istiyordum ama onlara göre yaşayamazdım. Hayatım boyunca, ne istediğim konusunda bu kadar kafamın karıştığı olmamıştı.

Diana'yı istiyordum ve ona sahip olmak için her şeyi yapardım ama belki de bu konuda bir hata yapmıştım. Yalnız değildik. Serena ve Stefan için seyrini değiştirebilirdi ve yakınımızda kalıyorlardı. Eskiden eşimi paylaştığım bilgisine sahiptiler, buna göre yaşıyorlardı. Ne söyleyeceklerini, ne yapacaklarını kontrol edemezdim. Karımı bana karşı çevirebilir, ya da yapmasını istemeyeceğim şeyleri yapmaya onu ikna edebilirlerdi. Sadece varlıklarıyla onu korkutabilirlerdi.

Eğer riskler kârdan ağır basmıyorsa işleri sonuna kadar yürütürdüm. Montauk deneyinde ise riskler göz ardı edemeyeceğim kadar fazlaydı.

Eve altı buçukta geri döndüm, ciddi bir şekilde Diana'yı bir arabaya bindirip eve göndermeyi düşünüyordum. Boşanma konusunu yetişkinler gibi çözecektim.

Boşanma.

Bu ihtimali reddettiğim kadar kabul de ediyordum. Boşanmayı, arkama yaslanıp yetişkinler gibi çözmezdim. Kendimi bu kadar tanıyordum. Kalbim onun için atarken olmazdı. O dünyada var olmayı sürdürdükçe olmazdı.

Ama belki de farklı bir plan yapabilirdim. Onu bu aşamaya getirebildiysem tüm bunları yapmak için farklı bir yol izleyebileceğimize de ikna edebilirdim. Evde. New York'ta. Yeniden birlikte yaşayıp eski alışkanlıklarımıza geri dönersek...

Aynı şeyleri yaşayıp dururduk.

Duşa girdiğimde Montauk'un doğru yer olduğundan emindim, ama berbat bir karmaşaya kendimi soktuğumdan da emindim.

Günün geri kalanında pek fazla ortalıkta görünmedim. Kapıyı kapatıp ofisimde bilgisayar ekranına diktim gözlerimi. Yokluğumun Diana'yı domine etme yollarımdan biri olduğunu kendime söyledim ama içimde bir yerlerde böyle olmadığını biliyordum.

Ona anlattığım şeyden utanıyordum. Bana bakmasını istemiyordum.

51. BÖLÜM

GEÇMİŞ ZAMANIN HİKÂYESİ

Akşam yemeği midemde ekşidi. Metropolis'te, şirketin yıl dönümü yemeği için yer bulmak aylarımı almıştı ve yemeğin tamamı safra ve ağaç kabuğu tadındaydı. Anahtarları rafa bıraktım, çantamı da sandalyeye koydum.

Silkin ve üstünden at.

Karımdan hiç bu kadar uzak hissetmemiştim. Bir yabancı gibi... Hastanın solunumu durmuştu. Evliliğimiz sedyede boylu boyunca yatıyordu ve makine ekranında yalnızca düz yeşil bir çizgi görünüyor, ince ve sürekli bir ses duyuluyordu.

Yeter.

Artık yeter.

Kendime bir bardak su doldururken evin kapısı açıldı. Diana'nın yemek bitene kadar dönmeyeceğini düşünmüştüm.

"Adam." Diana kapıyı kapattı. Taytı içinde koştu. Bu tayt baldırının şeklini ortaya çıkarıyordu.

Kalbimde bir yerlerde iki metal birbirine sürttü ve çok beni hayata döndürdü.

Saatime baktım. “Hesabı ödedin mi? Tatlı yiyeceksin sanıyordum.”

“Kaytı ödeyecek. Ne oldu?”

“Kalktım.” Tezgâha dayandım ve su içtim. Başım ağrı-maya başlıyordu. Tartışmak istemiyordum. Sinirli olduğumu bilmesine gerek yoktu.

“Neden?” Diana çantasını tezgâha bıraktı ve bana yak-laştı, su bardağını alıp tezgâha koydu. Kırmızı satenden gömleğindeki belli belirsiz kuş deseni, o hareket ettikçe oynuyordu, kuş sürüsü uçmaya başlamış gibi görünüyordu.

“Eva için bir şey yapmam gerekiyordu ve yemeğe taşımak istemedim. Herkes edebiyat konuşmalarım ve sosyal eleştirilerini bitirdi mi?”

Kes sesini. Yalnızca sus ve bitsin.

“Sen gidince herkesin havası söndü.”

Ceketimin altında elleri. Her yanımda. Dudakları çeneme denk geliyor. Kemiklerim porselenden ve kaslarım taştan yapılmış gibi hissettim. Akciğerlerim küçüldü, yumruk kadar kaldı. Tahrik olan tek yanımda penisimdi. Geri kalan her yanımda utanç ve öfkeyle savaşıyordu.

Tek eliyle, kemerimi çözdü. Diğeri pantolonumun üstünde geziniyordu. “Beni yatağa götürmek için eve erken döndüğünü sandım.”

Elbette.

Ama olmaz. Ellerini kendimden uzaklaştırdım.

“Zack, sen gidince peşinden gelmedi mi?”

Diana sanki asitten yapılmamışım gibi bir adım geri attı. “Ne?”

“Siz ikinizin birbirine bakma şekli...”

“Buna ne diyeceğimi bile...”

“Beni hasta ediyor,” diye gürledim. Onu itip uzaklaştırmak istiyordum. Gözümün önünden çekilsin istiyordum.

“Bana bakmıyor, Adam. Bu kıskançlığın çok tuhaf.”

“Evet, evet, bakmıyor.” Arkamı döndüm ve yüzümü lavaboya çevirdim. “Ve sen...”

“Ben ne?”

Bardağı duruladım.

“Ben ne?” Diana konuşmaya devam etmem için beni zorladı.

Bardağı rafa koydum. “Sen. Hepsi bu.”

Tezgâhtan kendimi ittirip kapıya doğru yürüdüm, ceketimi, anahtarlarımı ve lanet olası gururumu alıp kapıyı arkamdan dikkatlice kapattım.

Saatlerce şehirde gezindim. Geri döndüğümde yatakta uyanıktı, kucığında bir kitap vardı ve abajur açıktı.

Kitabı kapattı. “Sen iyi misin?”

Dizlerinin üstüne çök. Ellerini arkada kenetle. Tam şuraya.

“İyiyim. Yalnızca gerginim. Biliyorum...”

*Ağzını aç. Dilinin arka kısmını içeri çek ki yüzünü becerebi-
leyim.*

“Zack’i istemediğini biliyorum; ama o sana sanki...”

*Bağlıyken çok güzelsin. Seni tek bir parmağım la kontrol ede-
bilirim.*

“Sanki bir tanrıçaymışsın gibi bakıyor ve bu beni rahatsız ediyor. Sadece çok rahatsız oluyorum. O herife sırtımı dönmeye gelmiyor.”

“Onu görmüyorum bile.” Bunu, Diana’nın ona dokunacağını düşünmem için delirmiş olmam gerekirmiş gibi söylemişti.

Ona inandım. Ona hep inanmıştım ama aklımdakileri saklamak için öne sürebileceğim bir hikâyeye ihtiyacım vardı.

Bana itaat et. Boşalmanı sağlayacağım.

İmkânsız fanteziler. Onları bastırıyor, bağlıyor, bir yere kilitliyor, yalnızca Diana’yı becerdiğim sırada yüzeye çıkmalarına izin veriyordum.

Bana itaat et ki mutlu olasın.

Asla onları gün yüzüne çıkarmayı düşünmemiştim; çünkü o zaman bir canavar olduğumu anlardı.

Bana itaat et ve dünyayı yönetelim.

Ona bunları söylemeden ölecektim.

52. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - DÖRDÜNCÜ GÜN

Diana kendini daha rahat hissetmeye başlamıştı, bense gittikçe uzaklaşıyordum. Ona Serena'yla aramızda geçenleri anlatmamın ardından kendimi ondan çektim. Ona ellerini ve bacaklarını nereye koymasını gerektiğini söylüyor, kolay görevler veriyordum. Ellerimi ağzına sokup duruşunu düzeltiyordum. Ama kalbimde daha fazlasına yer yoktu. Diana beni tanıyordu. Ne yaptığımı biliyordu. Ne kadar utandığımı da...

Kendimi daha önce de ondan çekmiştim ama bu sefer bunu yaptığımı farkındaydım. Buna gelişme denirdi.

Koşudan yeni dönmüş, kapıdan içeri girmiştim. Diana ellerini kucağına koymuş, merdivende oturuyordu. Dolaptaki kısa, siyah bir elbiseyi giymişti. Evdeki her şey vücudunu bana sunacak şekilde hazırlanmıştı, bu elbise de farklı değildi. Dizleri yapışık oturuyordu ama bacakları arasındaki danteli görebiliyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

“Seni bekliyordum. Konuşmak istedim.”

“Ne hakkında?” Kapıya doğru eğildim ve ıslak bağcıklarımı çözmeye başladım.

Diana beni izliyordu, ben bağcıklarını çözerken o da parmaklarıyla oynuyordu.

“İlk seferinden beri, bu kadar uzun süre seks yapmadığımız olmamıştı,” dedi.

“Kim günleri sayıyor ki?” Ayakkabımın sağ tekini çıkardım, sol tekiyle uğraşmaya başladım.

“İstiyor musun?” Diana eteğini kaldırdı, benim için giydiği dantel jartiyeri gösterdi. Tıraş etmişti, yalnızca kendini saklayacak kadar çaprazlamıştı bacaklarını.

Ayakkabıyı elimden düşürdüm. “Vücudunu istediğimde, onu alacağım.”

Yüzünden bir sinir dalgası geçti. Bu oyunu anlamıyordu. Nasıl doğru hareket edeceğini sezemiyor, bu konumda bulunmak istemiyordu.

Terli ve gevşemiş hâldeydim, bana bolca ten ve üst üste atılmış bacakların arkasındaki bir vajina sunulmuştu. Penisim pantolonumu gerdiriyor, dışarı çıkmak için yalvarıyordu.

Diana eteğini indirmeye başladı. Eteğin dikiş yerinden ve Diana’nın bileğinden tutup geri kaldırdım.

Ayak parmağına benimkilerle dokundum. “Bacaklarını arala.”

Bunu yaptı. Öfke, yerini heyecana bıraktı.

“Sence neden seni becermedim?”

“Bana geçen gece söylediğin şey,” deyince kollarım ve

sırtım kaskatı kesildi. “Şeyden dolayı endişeli olduğunu düşünüyorum...”

“Yanlış,” deyip sözünü kestim. Onun düşündüğünü sandığım şeyi düşündüğünü bilmeye ihtiyacım yoktu.

Çok saçma. Ne düşündüğüm konusunda tek bir fikri yoktu. Neden endişelendiğim konusunda da... Bir itaat-kâr olarak bunlar onu ilgilendirmezdi. Ona bunu söylemiş olmalıydım. Bir yanım ona Serena’nın ilk deneyimini anlatıp onu kendimden uzaklaştırmak istemişti; diğer yanım ise umudumu kaybetmeye dayanamamıştı.

“Ellerini tırabzana koy,” dedim. “Eğil ve kalçanı kaldır.”

Şaşkınlık içinde eteğini bıraktı.

En alt basamak ahşaptan, dönen bir direğe bağlıydı ve burası süslü bir tırabzana geçiş yapıyordu. Sözlerimi değiştirmeyince ya da yeni bir şey eklemeyince, Diana yavaşça döndü ve tam olarak ona söylediklerimi yaptı. Ellerini tırabzana koydu.

İçimdeki öfke azaldı. Sözlerimi doğru uyguladığından değil, uygulayamamıştı. Bu hâliyle bir otobüs sürüyor gibi görünüyordu. Ama kontrolün bende olduğu bir alana geçiyordum.

Ellerimi beline koydum ve onu kolları gergin durana kadar geri çektim. Tekmeleyip bacaklarını araladım. Kalçası yukarı kalkana kadar belinin alt kısmına bastırdım; bunu yapınca eteği bana kasıklarını gösterecek kadar kaydı.

“Ee?” dedim. “Seks yapmak mı istiyorsun?”

“Evet.”

“Geceleri mastürbasyon yapıyor musun?”

“Tatmin etmiyor. Sonuna kadar götürmüyor beni.”

Eteğini kalçasının üstüne katladım ve nemli külotunu kenara çektim. Tanrım. Bu vajina. Öyle güzeldi ki. Bir buket çiçek gibi kokusunu alabiliyordum.

“Bana ne yaptığını göster,” dedim. Bunu yapması uzun sürünce devam ettim. “Haydi. Göster bana.”

Sol elini tırabzandan çekti ve bacaklarının arasına götürdü. “Önce bir şey söyleyebilir miyim?”

Yüz yüze gelene kadar çevresini dolandım. “Evet.”

Açık renk gözleri kocamandı. Her heceyi ağzında çeviriyordu, sanki heceler çok lezzetliydi. “Sen çok yaramazsın.”

Benden iğrenmemişti. Tahrik olmuştu. Ve yorumuna cevap vermemi bir saniye için bile beklemedi. Göz kapaklarını kırıştırdı. Yanakları kızardı. Parmaklarının vajinası üstünde gezinmesini izlemeye niyetliydim ama yüz ifadesi harikaydı. Kendini tamamen arzusuna kaptırmıştı.

Yüzüne yaklaşmak için eğildim.

“Bana bak, “diye fısıldadım. Gözlerini açtı, yüzünü ekşitti ve gevşedi. “Seni henüz becermedim çünkü bir sonraki seferde bana itaat edeceksin. Bundan sonra seni beceren her erkeği bu seferle karşılaştıracaksın, sana tümüyle sahip olduğum bu ilk seferle. Tamamen itaat ettiğin bu ilk seferle, tüm sevişmelerini karşılaştıracaksın ve her biri yetersiz gelecek.”

Hızla nefes almaya başladı ve vücudunun belden altı titredi. Parmaklarıyla tırabzanı kavradı.

“Buna hazır olmalısın. Bunu kazanmalısın. Bunu sana

vermek istediğimden emin olmalıyım.” Çenesini tuttum. “Bana bak. Gözlerini aç. Güzel.”

Boğazından bir hırıltı yükseldi. Onu çok iyi tanıyordum. Geçtiğimiz yıllar boyunca vücutlarımız birbirine eş şekillere dönüşmüştü neredeyse. Çenesi elimdeyken daha fazla dayanamadım. Tek bir saniye bile... O orgazmının inlemelerini ağzıma boşaltırken onu öptüm. Ruhunun tadını dilimle aradım. Vücudunun tüm köşeleri ve çataları, içinde sert ve yumuşak, ıslak ve kuru olan her şey, boğazının titreşimleri, boşalmasının son saniyeleri...

Beni tanıyordu. Serena’yı tahrip etmenin beni içten içe yediğini biliyordu. Kendimi çekmemin nedeninin ona bunları anlatmam olduğunu biliyordu. Ben kendimi aksine inandırmaya çalışsam bile...

Birkaç santimetre geri çekildim, tükürüğüm yüzünde, tadım dudaklarında kaldı. Bu dudaklara dokunabileceğim birkaç haftam daha vardı. İstedğim gibi onların tadını çıkarabilir, geleceğimiz hakkında endişelenmemeyi seçebirdim.

“Doğru,” dedim. “Haklısın. Birkaç gündür hâlim geçen sefer burada olduğum sürede yaptıklarım nedeniyle böyle.”

Diana doğruldu. Eteği düzeldi; sağ eli parlak ve ıslaktı.

Sağ bileğini kavradım ve parmaklarını dudaklarıma götürdüm. Parmaklarını emip temizledim, tadını aldım. Bana yaramaz olduğumu söylerken huşu içinde olan, tahrik olduğu belli olan yüzü aynı şekilde duruyordu. Bileğini bıraktım.

“Kahvaltı edelim,” dedim. “Oturalım.”

Yürüyüp kahvaltı masasına geçtim. Ardımdan paytak adımlarla yürüdü, ellerini yıkadı ve yanıma oturdu. Yemekler çoktan masaya yerleştirilmişti. Kahve hazırды. Masa da hazırlanmıştı. Tabağına yumurta ve patates koydum.

“Ye,” dedim.

Karım bunların hepsini silip süpürebilirdi. Bir erkeğin iki katı yiyebilirdi ama çok küçük bir yumurta parçası alıp bir tost ekmeğinin üzerine koydu.

“Hepsi bu mu?” diye sordum, oturduğunda.

“Evet, neden sordun?”

Normalde omuzlarımı silker, “Bir nedeni yok,” derdim ama normal hissetmiyordum. Bir kadını buna hakkı olan-dan daha fazla tanıyan bir erkek gibi hissediyordum ve ona özen gösterme ihtiyacı duyuyordum. “Çünkü kahvaltıda-yız ve sabahları hep çok iştahlı olursun.”

Diana omuzlarını silkti ve yumurtasıyla oynadı.

“Eğlenceliydi,” dedi, sesinde eğlenmiş olduğuna dair hiçbir belirti olmadan.

“Berbat durumdaysan söyle gitsin,” dedim.

“Böyle bir şey söylemedim.”

Bunu söylemişti. Bunu yazmıştı ve yüzüme söylemiş-ti. Ona inanmıştım ama Montauk’taki kahvaltı masasına oturmamıza kadar durumu anlamamıştım. O sabaha kadar mutsuzluğunun derinliklerini görmemişim, kendisini parmaklamasını söyleyip onu becermediğim güne kadar.

“Söyledin.” Kahveme süt koyarken kendime düşün-mek için biraz zaman tanıdım; ama bu süre onun için da-yanamayacağı kadar uzundu.

“Ne yapacağımı bilmiyorum. Geçen ayları yeterince ipucu verirsem bunu anlayacağımı ve bu evliliği bitirmek isteyeceğini umarak geçirdim ama bunu yapmadın. Temiz bir ayrılığın en iyisi olacağını düşündüm. Sonra bunlar...” Kendimizi içinde bulduğumuz çevreyi eliyle gösterdi. “Buraya McNeill-Barnes için geldim. Bunu kabul ediyorum. Ama bir yanımda, eğer gelirim ayrılmanın senin için daha kolay olacağını düşündü. ‘Ne kadar kötü olabilir ki?’ diye düşündüm.”

“Kötü oldu mu?”

“Hayır. Çok değil. Şeyi anlıyorum...” Konuşmayı kes-ti, okyanusa doğru baktı. “Tüm bunların çekici olabileceğini anlıyorum. Orada beni öptün ve...” Ağzına bir parça yumurta attı, doğru sözcüğü bulmaya çalışır gibi kaşları çatıldı. “Birlikte geçirdiğimiz beş yıl içinde beni bu şekilde öpmemiştin. Hiç. Benden uzak durduğun tüm zamanları düşünüyorum. Ojai’ye tatile gittiğimiz zamanı. Tüm süre boyunca iş hakkında konuştuk ve birlikte yatağa girdiğimizde şey değildi... Bir şeyler yanlıştı. Zihninde burada mıydın? Bu evde miydın?”

“Evet.”

Başını olumlu anlamda salladı. “Başka biriyle miydin? Zihninde...”

“Evet.”

Diana gözlerini kırıştırdı. Bir gözyaşı yanağından sü-züldü. Sonra, bir diğeri... Onun canını yakmaktan nefret ediyordum ama yalan söyleyemezdim. Bu aşamayı geç-miştik.

“Sorun sen değildin,” dedim. “Bunu anlıyor musun?”

“Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Bana geçen günkü hikâyeyi anlattığında her şey yerli yerine oturdu. Beni seviyorsun. Ama neden? Harika bir takım oluşturunuz ve senden asla bana tecavüz etmeni istemem diye mi? Ben güvenliyim. Bu yanını alıp hiçbir zaman olmamış gibi davranabilirsin. Senin canını yakmayacağı bir yere kaldırabilirsin. Ama tüm bu süre boyunca o yanın dışarı çıkmak için kapıları yumrukluyordu ve bizi yedi bitirdi. Canlı canlı yedi bizi. Adam, *biz* diye bir şey yok. Hiç olmadı. Ben var olmayan bir adamı sevdim ve sen de beni sevdin çünkü senin dünyandan değildim.”

Diana yüzünü peçetenin arkasına sakladı ve buna sevindim. Zihnimi okuyabilmesini istemiyordum. Bu projenin tamamı bir hataydı. Daha önce bundan emin değilsem bile şimdi olmuştum.

Ancak nasıl bundan vazgeçeceğimi bilmiyordum. Onu Montauk’a getirmeye hakkım olmadığını kendime söylediğim zamanlarda bile, onu geri kazanmanın bir yolu olması gerektiğini düşünüyordum.

Diana salya sümük ağlamazdı, peçeteye sessizce ağlıyordu. Ayağa kalkıp ellerimi omzuna koydum. Beni uzaklaştırdı.

“Kes şunu,” dedim. “Bu süreçten birlikte geçiyoruz.”

“Hayır, geçmiyoruz. Ben sana hiç yalan söylemedim. Seni dürüstçe sevdim.”

Diana sandalyesinden kalktı, benden uzaklaşıp koşmaya başladı. Üç adım attığında onu yakaladım ve kendime doğru çektim.

“Bırak beni!”

“Olmaz. Dinle.”

“Dinlemek istemiyorum.” Yüzü ve ağzı tükürük ile gözyaşı içinde kalmıştı. Onu zorlamıştım ve şimdi aradığımı bulmuştum. Gerçekler. “Bunu Serena’ya yaptığın ve o bundan zevk aldığı için üzgünüm. Bu konuda berbat hissettiğin için de... Sana destek olabilirdim. Bana güvenmiş olsaydın sana destek olurdum.”

Buna katlanamıyordum. Haklıydı. Söylediği her şeyde haklıydı. Ona asla güvenmediğim şekilde bana güvenmesini istemiştım. Onu bırakmak yerine daha yakına çektim, kollarım arasına hapsettim. Bunun, bunu yapabildiğim son sefer olduğunu biliyordum. Mutfaktan ayrıldığımızda değişmiş olacağımızı biliyordum.

Bu evliliğin ve boşanmanın mimarı bendim. Tüm bunları mümkün kılan ben olmuştum. O yalnızca yapması için onu zorladığım şeyi yapmıştı, sonra da suçu üstüne aldı.

“Bana destek olmuş olacağını şimdi söylemek kolay,” dedim. Omuzlarını kavradım.

“Destek olurdum.”

Pazartesi sabahı sporu. Söylediği baştan aşağı saçmalıklı. Ama buna inanıyordu ve önemli olan da buydu.

“Bazı geceler ben yanında yatarken kendine dokunuyor musun?” diye sordum.

“Evet,” deyip nefes verdi.

“Biliyorum,” dedim kulağına doğru yavaşça. “Her zaman uyumuyorum. Parmak uçlarını hareket ettirdiğini hissediyorum. Sabit durmaya çalıştığını... Kaslarının gerildiğini hissediyorum.”

Diana zorla yutkundu.

“Sana ihtiyacın olan şeyi vermedim. Bu, bugün değışecek. Bunun için can attığını biliyorum. Buna ihtiyacın olduğunu... Sana bir şey söyleyeyim, karıcığım. Önmüzdeki yirmi altı gün boyunca tüm orgazmların bana it. Zevkin bana ait olmadığı sürece hiç zevk almayacaksın.”

Parmaklarıma dokundu ve elini geri, kucığına götürdüm.

“Sana bir şey söyleyebilir miyim?” diye sordu.

“Evet.”

“Patronluk tasladığında gerçekten seksi oluyorsun.”

“Öyle mi?”

Sessizce gülerken omuzları yükselip alçaldı.

“Bu gece, yeniden bulaşacağız.” Ensesini öptüm, orki-de ve portakal kokusu karşıma parfümünü içime çektim.

“Biraz yürümem gerekiyor,” dedi. “Yalnızca kalmak istiyorum, sakıncası yoksa.”

“Market ondan ikiye kadar açık. Kestirme yolu kullanma.”

Diana ayağına kalktı. “O hâlde, bu gece...”

“Saat tam yedide. Kışlık giysiler dolapta, çekmecelerde.”

Diana bir adım attı, sonra durdu. “Bu gece mi?”

“Evet...”

“Sabırsızlanıyorum.”

Diana uzaklaştı, bense şaşkınlık içinde kalakaldım.

53. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - DÖRDÜNCÜ GÜN

Diana markete nasıl gideceğini biliyordu, dümdüz gitmesi yeterliydi ama onu yine de takip ettim. Kasaba kış aylarında bombostu. Kasaba sakinleri yıl boyunca içer ve avlanırlardı. Ben bir şehir çocuğuydum ve kilometrelerce uzanan ıssızlık ve boş evlere güvenmiyordum.

Diana çift şeritli asfalt yolda yere bakarak Manhattan'da yürüyormuş gibi yürüyordu. Sanki binmesi gereken bir tren ya da yetişmesi gereken bir toplantısı vardı. Ufukta fırtına bulutları toplanmıştı, koyu gri renkleriyle göğün açık grisine üstün geliyorlardı. Bu, tatlı ve cazip bir an olabilirdi. Yerdeki ince kar örtüsü romantikliğine katkıda bulunurdu.

Diana alt geçitte durdu, yıllar önce Serena'nın bekâretini bozduğum yere baktı.

Ne düşünüyordu? Aklında ne vardı? Bu konuda yalan söylemiş olduğum için benden gerçekten nefret mi ediyordu, yoksa bu hareketin kendisi gerçekten de itici miydi? Belki her ikisi de geçerliydi.

Bir kamyonet yanında durduğunda, Diana tel örgülerden ve buz gibi dereden uzaklaşıyordu. Kamyoneti görmeden önce hırıltısını, gürültüsünü duymuştum. Bu, Stefan'ın kamyoneti idi. Önce duracağını düşündüğüm için kendime kızdım, durduğunda da şaşırdım.

Orospu çocuğu.

Diana'yla konuşuyordu.

Ağaçların arkasından ne konuştuklarını duyamıyordum ama Diana söylediği bir şeye güldü. Ağzından birkaç sözcük daha çıktı ve dikiz aynasında onun gülümsediğini gördüm. Onu eğlendiriyordu. Onu etkilemeye çalışıyordu.

Ah, lanet olsun.

Kesinlikle olmaz.

Ayaklarımı yere vurarak koşmaya başladım. Sanki varlığını hissetmiş gibi, Stefan veda etti ve uzaklaştı. Yolun ortasında kalakalmıştım, kamyonet artık Diana'yı takip ettiğini gizlemiyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Diana.

“Seni takip ediyorum. Buraları güvenli değil.”

“O hâlde neden yalnız çıkmama izin verdin?”

“Çünkü öyle istedim. Dinle. Bu...” Yolun aşağısına doğru baktım. Stefan artık uzakta bir noktacık hâlindeydi. “Onunla konuşma. Tüm söyleyeceğim bu.”

“Neden?”

“Çünkü ben öyle söylüyorum.”

Diana ellerini ceplerine soktu, önce markete, sonra eve doğru baktı. Hareket etmedi.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Ya yaklaşmama izin verirsın ya da vermezsin. Bu, diğer hayatınla ilgili şeyleri bana ya anlatırsın ya da beni dışarıda bırakırsın. İkisini birden yapman mümkün değil.”

“Peki, yaklaşmana izin verirsem? Sonra ne olacak? Mucizevi şekilde iyileşeceğim ve mutlu evliliğimize devam mı edeceğiz? Vadettiğin bu mu?”

Çelişkilerden oluşan uzun bir nefes verdi, buhar bulutu havaya yayıldı. İçeride ve dışarıdaydı. Arzuluyor ve nefret ediyordu. Düşünceleri ve hisleri... Evet ve hayır.

Cevap vermesini istemiyordum. İki türlü de beni incitirdi.

Hayır, evliliğimizi geri istemiyordum.

Evet, istiyordum.

İlki bir bıçak, diğeri meraklı kaldığı süreyi aşamayacak bir umuttu.

“Haydi,” dedim markete doğru ilerleyerek. “Jeneratör için gaz almam gerekiyor. Fırtına çıktığında elektrik kesilir.”

“Ben geri döneceğim, sanırım.”

Geriye yalnız döndüğünü düşünmesine izin verdim ama iyi olduğundan emin olmak için onu takip etmiştim.

54. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - DÖRDÜNCÜ GÜN

Stefan'a stüdyo eve girmeden yetiştim. Karşısında rahat ama kesin bir tavır takınmak istiyordum ancak kendimi kaybettim. "Karımdan uzak dur."

"Dur bakalım."

"Onunla konuşma," diye devam ettim. "Ona gülme. İskandinav cazibeni konuşturmaya falan çalışma."

"Onu arabayla götürmeyi teklif ettim yalnızca."

"Uzak. Dur."

"Unuttun. Yalnızca beş yıl geçmiş olmasına rağmen birbirimize ve itaatkâr partnerlerimize destek olduğumuzu unuttun. Biz bir köy halkıyız. Serena'nın yanına gelip onu kontrol ettiğinde bu yüzden sana çıkışmıyorum. Minnettar kalıyorum. İyi hissetmesini sağlayacağını biliyorum."

Bu pislik herife bir topluluk olduğumuz konusunda, büyüklüğün onda kaldığı konusunda gel de güven. Birkaç cümlede... Diana'nın bu türden bir mantığın yakınlarında

bulunmasını istemiyordum. Bu mantık itaatkâr partnerlerin paylaşılmasına, acının artırılmasına, yalnızca saçma sapan sözleşmelerle kurtarılabilecek durumların oluşmasına neden olurdu.

Diana için bunu istemiyordum. İkimiz için de istemiyordum.

“Zaten bir önemi yok,” dedim. “Onu eve gönderiyorum.”

“Ne zaman?”

“Yarın.”

“Kamyonet hazır olursa onu ben götürebilirim.”

“Bozuldu mu?”

“Radyatörü bozuldu. Karına söylediğim buydu. Onu eve, ya da kamyonet nereye kadar giderse oraya bırakabileceğimi söyledim. Ev çok uzak değildi ama kamyonetin gidebileceği mesafeden daha uzak olabilirdi.”

Diana bu yüzden gülmüştü. Kamyonet hakkında şakalaşıyorlardı. Ama yine de Stefan onu etkilemeye çalışıyordu ve onu becermeyi hâlâ istediğinden emindim.

Şehre kadar onunla aynı arabada gitmesine izin vermenin imkânı yoktu. Stefan becerikliydi. Çok becerikliydi. Diana’nın herhangi biriyle birlikte olacağını düşünmek kanı beynime sıçratıyordu. Stefan’la birlikte olmasını düşünmek ise bu öfkeye bir de korku katıyordu.

“Thierry’den onu götürmesini isteyeceğim.”

Stefan omuzlarını silkti. Gereğinden fazla anlayış gösteriyor gibi görünüyordu. Ukala bir şekilde gülümsedi, sanki Diana’yı ondan koruma çabam tümüyle işe yaramazdı.

Hava soğuktu ve yaprak kıpırdamıyordu. Gökyüzünü üstünde kristal mavi boşluklar bulunan ince bulutlar kaplamıştı. Kar yağacak gibiydi. Eve gidip Diana'ya buradan ayrılacağını söylemem gerekiyordu ve nedenini soracaktı.

Yalan söylemeyecektim. Yalan söylemekten bıkmıştım.

Diana, elinde bir kitapla kütüphanede oturuyordu, çıplak ayaklarını vücudunun altına almıştı. Dağınık saçlarına pencerenin kırdığı ışık vuruyordu.

“Merhaba,” dedim içeri girerken. Yüzüme baktı. “Ne okuyorsun?”

“Tüm seçeneklerin arasında, bir Steinbeck romanı seçtim.”

“Gerçekten mi?” Yanındaki kanepenin koluna oturdum.

“İsmimi değiştirmiş olsam her şeyin daha farklı olup olmayacağını, senden ayrılmanın zorlaşıp zorlaşmayacağını düşünüyordum. En başından beri bu işe kendimi vermemiş miydim? Sonra da bu kitaba rastladım.” Kitabın kapağını, adını görmeme yetecek kadar uzun süre dik tuttu: *Travels With Charley* [Köpeğim Charlie ile Amerika Yollarında].

“Bir yolculuk evliliğe benzer,” diye kitaptan alıntı yaptım. “Kontrol edebileceğini sanmak yanılmanın kesin bir yoludur.”

“Steinbeck üç kez evlenmiş.” Diana kitabı kapattı.

“Bu yanıldığını göstermez. Bu yüzden...” Başımı öne doğru eğdim, ellerimi dizlerime koydum. Bunu söylerken yüzüne bakamazdım. Ona baktığımda onu istiyordum.

Arzularıma galip gelmeliydim. Aşkımдан daha sert olmalıydım. “Eve gitmelisin.”

“Ne?” Yalnızca şaşırmış mıydı? Yoksa sözlerinde bir hayal kırıklığı kırıntısı da var mıydı? Hayal kırıklığı şirketi kolayca elde ettiği için miydi? Yoksa vazgeçmemden mi kaynaklanıyordu? “Neden?”

“Daha iyi hissediyorum. Aramızdaki şeylerin birçoğunu temizledik gibi geliyor.”

Diana düşünceli görünüyordu. Bir sonraki sorusunu tahmin edebiliyordum. Buna rağmen McNeill-Barnes’ı kolayca alabilecek miydi? Onunla iş birliği yapacak mıydım? Ev hâlâ onun muydu? Ama bu sorulardan hiçbirini sormadı.

“Teşekkürler, Ben...” Konuşmayı kesti. “Ne zaman gidiyoruz?”

“Sen. Sen gidiyorsun. Thierry seni yarın alacak.”

Diana “hayır,” demek istemiş gibi başını salladı ama sanki bunu söylemek istemiyordu. “Vaz mı geçiyorsun? Hem bir hafta bile olmadan. Sen kalıyorsun ve ben gidiyorum, öyle mi?”

“Zamana ihtiyacım var, Diana.”

Diana kollarını göğsünde çaprazladı ve bana uzun gelen bir süre boyunca düşündü.

“Konuş,” dedim.

“Ben yarın gidiyorum. Stefan da cuma günü... Sen kalıyorsun. Bu da evde onunla yalnız kalacağın anlamına gelir.” Başparmağını stüdyo evi gösterecek şekilde uzattı.

“Evet.”

“Evet. Olmaz.” Diana ayağa kalktı, üstündeki tozu silmek istermiş gibi ellerini çırpı. Kitabı kapattı ve avcunun çıkık kısmına vurdu.

“Evet. Ne olmaz?”

“Bu kadın senin hayatını öyle bir berbat etti ki senin için tümüyle yanlış olan biriyle evlendin. Sana bir numara çekti. Ve şimdi... Bak, sana nasıl hissettiğini söylemek istemiyorum ama savunmasız durumdasın. Göstermesen de boşanmak istememin üzerindeki etkisini biliyorum. Sen şu an açık bir yarasın. Hâlâ çok yakışıklısın ama acı çekiyorsun. Onunla yeniden birlikte olabilirsin ve o da seni tam olarak eskiden olduğun noktaya taşır.” Kitaba vurup yerine yerleştirdi. “Bu yüzden, hayır. Sen geri gitmeye hazır olduğunda, seninle döneceğim.”

Yüz ifademini nasıl gördüğünü bilmiyordum. Şok olmuş. İnanmayan. Reddeden. Hakarete uğramış. İçlerinden herhangi birisini saklamaya uğraşmadım, çünkü hep-sini aynı anda, aynı yoğunlukta hissettim.

“Dur bakalım.” Elimi kaldırdım. “Kıskandın mı?”

“Hayır. Tabii ki hayır.”

“Burada kalıp onunla yatmayacağımdan emin olmak istiyorsun.”

“Senin iyiliğin için.”

“Benim iyiliğim için mi?” Hayal kırıklığını da hissettiklerim listesine ekledim. Nasıl olmuştu da başka bir konuşmanın daha kontrolünü kaybetmişim?

“Seni hadım etmeye çalışmıyorum,” dedi sesinde hiçbir ironi belirtisi olmadan.

İmkânsız. Diana imkânsızdı. Her zaman böyle baş belası biri mi olmuştu?

“Teşekkür ederim. Harika bir insansın. Seni buraya getirdim ve burada bir işin yok. Ayrıca burada olmak da istemiyorsun. Hayata yeniden başlamamı sağlamakta hiçbir çıkarın yok ve bu yüzden seni suçlamıyorum. Bu anlaşmayı yaparken hissettiğim kadar kafası karışık hissettiğim olmamıştı.” Ellerimi koltuğun kollarına koydum ve Diana’ya doğru eğildim. Görebildiği tüm alanı kaplamak istiyordum. “Beni tanıyorsun. İşleri ne kadar kötü olursa olsun sonuna kadar götürürüm. Bu, hayatımda vazgeçmek istediğim ilk şey oldu. İzin vermeyeceğim hiçbir zevki tadamazsın ve zevk hep acıyla gelir. Bunu anlıyor musun?”

Bu konuşmayı onu korkutup kaçırmak için yapmıştım.

Bunun yerine zorla yutkundu ve tek bir sözcük söyledi. “İyi.”

“Saat yedide görüşmek üzere.”

55. BÖLÜM

GEÇMİŞ ZAMANIN HİKÂYESİ

Metropolis'te rezervasyon yaptırmak; genelevde bir bakire bulmak, şehrin merkezinde bir park yeri bulmak ya da dürüst bir bankacı bulmak kadar zordu. Benzetmeyi kendiniz seçebilirsiniz.

Yapım yönetmenimiz Georgette, bize McNeill-Barnes'ın yeniden piyasaya girmesinin üçüncü yıl dönümü nedeniyle bir masa bulmayı başarmıştı.

Akşama, sekiz kişi oturduğumuz yuvarlak masada içim rahat başladım. Ben, Diana, Georgette ve kocası, Lloyd, Zack ve Kayti. Birçok şey için şükran duyuyorduk. Şirket yalnızca batmaktan kurtulmuş değildi. Diana ve benim yaptıklarımız sayesinde artık köpek balıklarıyla yüzüyorduk. Diana karşımda oturuyordu, üzerinde parlak kırmızı satenden, belli belirsiz kuş işlemeli bir bluz vardı. Hareket ettiğinde kuşlar uçuyor gibi görünüyorlardı. Sürekli Diana'ya bakıyordum, Diana emekler pozisyonunda olsa o kuşlar nasıl görünür diye düşünüyordum.

Birkaç şişe şarap içmiştik; yayıncılık işinin kötü kaderi hakkında gereğinden yüksek sesle gülüyor, fazla iyi niyetli şikayetlerde bulunuyorduk. İyi kitaplar unutulup gidiyor, berbat kitaplarsa aç kalmış insanlara verilen ekmek gibi kapış kapış gidiyordu.

“Mesela,” dedi Zack, kendine bir bardak daha şarap doldururken. “İsmi malum olan şu kitaplar...”

“Tacizin yüceltilmesi,” dedi Georgette, zorla konuşuyordu.

Zack bardağını doldurmaya çalıştı ama üstüne elimi koyup onu durdurdum.

“Ben ona dizüstü çöküp penisimi emmesini söylesem karım ne yapar, biliyor musunuz?” dedi Georgette’in kocası—Adı Nick miydi? Ned miydi?— ve başparmağıyla karısını gösterdi.

Georgette, “Sana bir fahişe bulman için beş dolar mı verirdi?” dedi, tüm masa bir ağızdan kahkahalarla gülmeye başladı.

Gülümsemeye çalıştım.

Kayti elini kaldırdı. “Ben onları okudum!” Herkes *uuu*, *ooo* demeye başladı. “Seksi, kitaplar seksiydi.” Kayti peçetesiyle kendini yelledi.

“Kıçına şaplak atılması insanı nasıl tahrik eder?” diye sordu Georgette, sanki bir suç mahallindeki gazeteciymiş gibi.

“Çünkü adam kıçına ve biliyorsun işte... Diğer yerlerine bakıyor. Tümüyle savunmasız hâldesin. Sadece sen ve o adam varsınız ve adamı göremiyorsun. Gerilim. Bek-

lenti. Ve canının yanması da sanki... Her şeyin etkisini artırıyor. Daha fazlasını hissedebiliyorum.” Kayti kızardı ve sandalyesine yaslandı. Bardağını dudaklarına götürdü. “Frank’le deneysel birkaç şey yaptık.”

Masadaki rahatsızlık hissi malum kitaplarla ilgili konuşmalar ve gülüşmelerle dağıldı.

“Adam tam bir sapıktı.”

“Korkunçtu.”

“Rıza var denemez neredeyse.”

“Ama neden?” Diana bu konuşmanın başından beri ilk kez ağzını açmıştı. “Neden bu konuda bir şey okuyasın ki? Neden böyle bir şeyi zihnine sokasın? Eşitlik için savaşıyor. Şimdi de onların yatak odasında bizi dövmesine izin vermemiz mi gerekiyor? Tacizin, gerçek fiziksel tacizin, tahrik edici olduğunu söyleyerek nasıl ilerleyeceğiz? Bunun yalnızca kabul edilebilir değil, bir de arzulanan bir şey olduğunu söyleyerek...”

Bunları masadakilere mi, kendine mi sormuştu?

Bu evlilikten ne beklediğimi bilmiyordum. Benim önümde eğilmesini bekliyordum ve bunu yapmasından çok korkuyordum. Derisini kabartmak, ona çığlıklar attırmak, yalvarmasını sağlamak istiyordum. Bana zevk vermeyi arzulamasını, ruhunu ve bedenini bana teslim etmesini istiyordum.

Eğer bana her şeyini verseydi tanıdığım tüm itaatkârlara yaptığımı yapardım. Onu bir çöp parçası gibi fırlatır atardım. Onu, bunu yapamayacak kadar çok seviyordum.

Bu gerçeği bilmeme rağmen yaptığı yorumların cevap-sız kalmasına göz yumamazdım.

Tüm irademle ona doğru eğildim. Beni duymasına ihtiyacım vardı. Bu konuşmanın neden benim için kişisel bir konuşma olduğunu bilmesine asla izin vermeyecek olsam da söylediklerimin arkasında durduğumu bilmesi gerekiyordu.

“Benimle evli olduğun için bunu fark etmiyorsun ama birçok kadın cinsel hayatlarından tatmin olmuyor.” Hayal kırıklığımı saklamayı becermiş olmalıyım; çünkü masadakilerin çoğu güldü ve tezahürat yaptı. “Bірçok kadın için, kocalarının onların zevk almasına özen göstermesi yalnızca bir fantezi. Seni seven, isteyen, senin için her şeyden vazgeçecek bir adamla ilgili bir roman... Ve hepsinin üstüne senin ihtiyaçlarına kendisinin ihtiyaçlarından daha fazla önem veriyor. Bu durumda birkaç şaplak tahrik edici olabilir.”

Georgette’in kocası, “Şimdi eğil bakalım,” diye bağıdı; ben ve Diana hariç masadaki herkes yüksek sesle gülmeye başladı.

Masadan çok uzakta bir yere kilitlenip kalmıştık sanki. Diana’nın söyleyecekleri vardı, herkesin susmasını bekliyordu.

Söyleyeceklerini duymak istemiyordum. Buna dayanamazdım. Duysam karımdan mı, kendimden mi daha çok nefret edeceğimi bilmiyordum.

Telefonum çalıyormuş gibi yapıp masadan kalktım. Bir taksi çağırdım ve eve gittim.

56. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - DÖRDÜNCÜ GÜN

“Merhaba.”

Diana’nın sesi, saat yediyi çok az geçerken arkamdan geldi. Pencereden stüdyo evin ışıklarının yandığını ve kapı eşiğinde Diana’nın silüetini görebiliyordum.

“Dizüstü çökmemişsin,” dedim arkamı dönmeden.

“Akşam yemeği yapmam gerekiyor mu, sormak istedim.”

Öğle yemeği bile yememiştim ama sorusuna cevap vermedim. Yapması gereken şeyi yapana kadar cevap vermeyecektim. Tüm bu olanlar, bana gereğinden fazla gelmeye başlamıştı. Gitmesi gerekiyordu. Bu evden çıkmak için bana yalvarması gerekiyordu.

“Adam?”

“Üçüncü kez bana adımla hitap ediyorsun.” Saatte bin kilometre hızla dizüstü bilgisayarına saçma sapan şeyler yazıyordum. “Giysilerini çıkarıp dizüstü çökebilirsin.

Bunu yapmayı yine geciktirirsen ben bu sandalyeden kalkmadan ağlıyor olursun.”

Beni yine şaşırtmıştı.

Tek bir kelime söylemeden dizleri üstüne çöktü, elindeki bir sayfası kurdeleyle işaretlenmiş kırmızı kapaklı günlüğü havada tutuyordu.

Sandalyeden kalkmadan arkamı döndüm. Soyunmamıştı ve bundan ona bahsetmeliydim ama başını eğmişti ve bu sahneden gözlerimi alamıyordum. “Günlüğündeki bir şeyi okumamı mı istiyorsun?”

“Evet.”

Günlüğü aldım ve parmaklarımı sayfaların kenarlarında gezdirip açtım. Soru dolu onlarca sayfayı geçtim ve kurdeleyle işaretlenmiş sayfaya geldim. Sayfanın ortasına gelecek şekilde tek bir soru cümlesi yazılmıştı.

Ya bundan hoşlanırsam?

Günlüğü kapattım. Yumuşak kapaklı defteri parmaklarımın boğum yerlerine vurdum. Hızlıca. Kalbimin attığı hızda. Bu işe açıktı. Yalnızca bir fedakârlık ya da nezaketen yapılmış bir şey olarak değil. Bunu kendini keşfetmenin bir yolu olarak görüyordu.

Damarlarımda yeni bir hormon dolaşmaya başladı. Adrenalin kadar güçlü bir hormon ama kaç ya da savaş dürtüsü yoktu. Daha çok “kucakla ve kabullen” türünden bir etkisi vardı. Bu belaya bulaşmak konusunda insanı gıdıklayan bir arzu. Düzgünce paketlenmiş, patlamaya hazır bir beklenti.

Yine de gitmesini istiyordum. Ve kalmasını. Ve gitme-

sini. Bu işi alabildiğine zorlaştırıp her zaman yaptığı gibi kaçmasını sağlamak istiyordum.

Defteri kapattım. “Giysilerini çıkar. Striptiz yapma. Yalnızca çırlçıplak kal.”

Yeniden, sırtım dönük bir şekilde sandalyeye geçip çalışıyormuş gibi yaptım. Parmaklarım titriyordu. Kalbim alarm veriyordu sanki. Dolabına, çıkarması benim için kolay olacak şeyler ve askılı, kopçalı iç çamaşırları yerleştirmiştim. Tişörtü başının üstünden geçirip çıkardı. Süt-yenini çözdü. Eteğini indirdi.

“Jartiyer kalsın,” dedim sırtım hâlâ ona dönükken.

Diana duraksadı ve ayağa kalktı, neredeyse çıplak hâlde dimdik duruyordu. Arkamı döndüm. Dizüstü çökmek o anda aklına geldi.

Şimdi ne yapacaktım?

Buradan ayrılmayı istemesini sağla.

Dizüstü bilgisayarı kapattım ve önüne geçtim. “Ellerini arkada tut.”

Yaptı, kocaman, kırık camdan yapılma gibi görünen gözlerini bana çevirdi. Kirpikleri bir yalan kadar siyahtı. Üstünde ve altına ufak yarıklar bulunan dolgun ve kıvrımlı dudaklar.

Kaç, küçük avcı.

Sertleşmişim ve penisimle dudakları arasında yalnızca birkaç santimetre ve iki kat kumaş vardı.

Diana bana baktı ve ağzını açtı. Ondan beklediğimi düşündüğü şeyi yapıyordu. İsteddiğimi. İhtiyaç duyduğumu. Ve bu konuda haklıydı. Nasıl yapılacağını bildiği kadarıyla

bana itaat etme hediyesini vermeye çalışıyordu. Bu gece. Şimdi. Belki de bu son geceydi. Umurumda değildi.

Bir şükran dalgası, hayal kırıklığının önüne geçti, her bir parçasını çözdü ve ihtiyaç duyduğum otoriteyi kurmak için bir temel inşa etti.

Her hareketime özen göstererek kemerimi çözdüm, pantolonumu açtım ve penisimi çıkardım. Alt dudağına koydum. Dilini çıkardı ve pensimin başının gövdesiyle birleştigi kısma değdirdi. Elini uzattı. Bileğinden yakaladım.

“Ağzını aç.”

Dudaklarını araladı ve ağzını biraz daha açtı.

Sertçe çenesini tuttum.ve yanaklarına bastırdım. “Adın ne?”

“Diana,” dedi parmaklarımın arasından.

Penisimi sıvazladım ve ucunu alt dudağına koydum ama içine girmedim. Günlerdir bekliyordum ve ağzına boşalmam uzun sürmedi.

Gözlerini sıkıca kapatmıştı ve burnunu kırıştırmıştı.

“Yut.”

Başını olumsuz anlamda salladı.

“Yap.”

Diana ağzını kapattı ve yuttu. Başparmağımla çenesini okşadım, beyaz damlaların sonuncusu sildim. Parmağımla ağzına soktum. Biraz duraksadıktan sonra, emip temizledi. Tanrım, çok seksiydi. Bana direnirken bile seksiydi. Yeniden sertleşmek üzereydim.

Pantolonumu düğmelerken, “Şimdi kanepeye git ve eğil,” dedim.

Konuşmaya başlıyordu ki parmağımı dudağına koydum. Hiçbir şey söylemesini istemiyordum. Bir gün daha dayanamayacaktı ve evden apar topar çıkmasından önce tadını çıkarabileceğim her dakikayı yaşamak istiyordum.

Diana ayağa kalktı, kanepeye doğru gitti ve eğildi.

Tekmeleyip bacaklarını aralamasını sağladım. Harika bir görüntüydü. Ne güzel bir görüntüydü. Beş yıldır bu vajinayı beceriyordum ama ne kadar güzel olduğunu hiç takdir etmemiştim.

Sol elini tuttum ve arkasına koydum. “Arala. İkiye ayır ki seçeneklerimi görebileyim.”

“Dur...”

“Sessiz ol.” Diğer elini tuttum ve arkasına götürdüm, kendi parmaklarını kullanarak poposunu ve bacaklarını ikiye ayırdım. Çok güzeldi. Pembe ve parlaktı. “Kendim kontrol etmeden önce soracağım. Islandın mı?”

“Evet.”

Daha fazla beklemeden iki parmağımı içine soktum.

Evet. Islanmıştı.

“Boşalmak istiyor musun?”

“Evet.”

“Evet ne? Seni böyle mi yetiştirdiler?”

“Evet, lütfen.”

Parmağımı vajinasında gezdirdim. “Ne zaman ıslandın? Boşaldığımda mı? Soyunurken mi?”

Üçüncü parmağımı da içine soktum. İnledi ve parmağıma baskı uyguladı.

“Önüme geçtiğinde.”

Önüme geçtiğim an fiziksel dominantlık uyguladığımı andı. Bu cevabı beklemiyordum ve klitorisini sıvazlayarak şaşkınlığımı saklamak zorunda kaldım.

İtaatkâr partnerlerimi sevmem mümkün olmuyordu. Ya da bu mümkün müydü?

Arkasına geçtim, boşalmasını sağlayıp poposuyla uzun uzun ilgilenmek niyetindeydim. Bana zevk verme arzusunun kendi aleyhine kullanmak niyetindeydim. Eğer arkasından girersem buradan ayrılacağımı biliyordum. Kabullenişinin tüm güzelliğini öldürüp durumu ona karşı çevirmiş olurdum.

Dört parmağımı da içine soktuğumda, ben klitorisini sıvazlarken kalçasını kaldırdı ve başını yastıklara gömdü. Yavaşladım, orgazmının tüm gücünü çekecek kadar uzamasını istiyordum.

Parmaklarım sıırıslıkladı. Arkasını kendi sıvısıyla kayganlaştırıp eve gitmek için yalvarana kadar onu becerebildirdim. Penisim buna hazırды.

Islak parmağımı arkasına bastırdım. Vücudunu sıktı.

“Lütfen,” dedi yavaşça. “Listedeki üç maddeden biri olmadığını biliyorum ama...”

“Sessiz ol.”

Parmağımle daireler çizdim. Bunu az acı vererek başarabilirdim. Duygusal acı çekerdi ve eve giderdi.

“İsrar etsem ne yaparsın?” diye sordum biraz daha sıvı alıp arkasına sürerek.

“Bilmiyorum.”

Bir parmak. Baskı. Daireler. Baskı. Daireler. Diana gevşedi.

“Gider misin?”

“Evet,” dedi ben daha fazla baskı uygularken. “Hayır. Belki. Ben...” Sözlerini tamamlamadı.

“Ne?”

“Sana güveniyorum.”

Kendisi ya da benimle ilgili, dürüst davranmadığımız bir konuyu ortaya dökceğini beklemiştim. Ama Diana yalnızca gerçekleri söylüyordu, ikimizden biri bu yüzden incinecek olsa bile. İkimizden birinin dürüst davranmasının zamanı gelmişti.

Parmaklarımı içine doğru ittirdim, kendi sıvısı içinde kayıyorlardı. Bir parmağımı tümüyle içine soktum.

Her kadının bir sesli harfı vardı. Diana’nınki ‘O’ idi. Bu ses uzun bir inleme şeklinde çıktı, inlemeye parmağım içine girdiğinde başladı ve daha ileri gidemeyeceğim ana kadar devam etti.

Penisim sızlıyordu.

“Bana güveniyor musun?” dedim, parmağımı çıkarırken.

“Evet ama...”

İki parmağımı tümüyle içine soktum.

Diana çekilmeye çalıştı. Bir tutam saçını kavradım ve geriye çekip yüzüme bakmasını sağladım.

“Bana güveniyorsan ‘ama’ diyecek bir şey yok.”

“Tamam. Evet.”

“Bu sana nasıl hissettiriyor? Bu konuda endişe etmeyi bıraktığında nasıl hissediyorsun?”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “İyi hissediyorum, aslında.”

Diana yavaş yavaş oluyordu. Hâlâ şımarık ve talepkârdı. Daha acemi bile sayılmazdı ama kemikleri itaat etmişti ve vücudunun geri kalanı bundan hoşlanmıştı. Bunu beklemiyordum ama böyle olacağını biliyordum. Bu gerçekleri iki elime aldım ve bu çelişkiyi dengeledim. Şimdi onu dengeye getirip aynı zamanda dengesini bozmam gerekiyordu.

Bunu yapabilirdim. Bu benim oynadığım bir oyundu.

Lanet olsun Stefan’a. Burada kalacaktık.

Belinin aşağı kısmını öptüm ve parmaklarımı çıkardım. “Haydi yıkanalım ve bir şeyler yiyelim, avcı.”

Akşam yemeği yedik, radyo dinledik yatağa gidene kadar aynı havayı soluduk. Yatak örtüsünü üstüne çektim ve yanaklarından öptüm.

“Burada kal,” diye fısıldadı, gözleri kapanıyordu.

“Bu gece olmaz. Güzel uyu. Buna ihtiyacın olacak.”

Zihnimde haftanın geri kalanını planladım, her günü ve saati hesapladım.

Akışı bozabilecek şeyler iş ve stüdyo evdeki çiftti. Narediren temas ettiğimiz bir hafta daha. Rahatlık. Aramızdaki güveni inşa etme.

Kendime üzülmekten başka yapacak bir şeyim daha olmuştı. Diana’nın itaatkârlığı, ihanetini düşünmekten beni alıkoyuyordu.

Rüzgârın ve yağın karın sesiyle pencereler titriyordu. Gökyüzü, karlı gecelerde olduğu gibi koyu turuncu bir renk almıştı.

Diana'nın gitmesini istiyordum.

Diana'nın kalmasını istiyordum.

Benim şartlarıma uymasını istiyordum.

Tüm şartlar altında onu isterdim.

Aşk hastalığından kurtulmak istiyordum.

İstediğim şeyden kurtulmak...

DIANA

57. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - YEDİNCİ GÜN

Ne kadar zaman oldu?

Bir hafta. Yanımda uyumadı. Penisini içime sokmadı.

Bu doğru mu?

İlişkiye girmemiştik ve yedinci gece de farklı olmaya-caktı.

Ne kanıtlamaya çalışıyor? Onu istediğimi mi?

İstiyordum ve istemiyordum.

Ben bir canavar mıyım?

Günlüğüme sorular soruyordum ama hepsi asıl konunun dışındaydı. Ne yaptığını biliyordum. Dengemi bozuyordu. Dikkatimi vermemi sağlamaya çalışıyordu. Bana ilgisini gösteriyordu.

Adam gitmişti, fırtına camları sarsıyordu ve hâlâ meninin tadını dilimin arka kısmında hissedebiliyordum. Ağzımı, sanki ona aitmiş gibi almış, ona nasıl zevk vereceğim konusunda bana talimatlar vermişti.

Rahatsız olmak yerine minnettar hissetmiştim. Eğer bir erkekle oral seks yapacaksanız, bunun ona zevk vermesi gerekirdi.

Bu beceriyi bir başka adamla birlikteyken kullanıp kullanmayacağımı merak etmiyor mu?

Üniversitede aldığım bir gazetecilik dersinden beri kendimi sorularla ifade ediyordum. Boşluğa konuşmaktansa, boşluktan kendini doldurmasını talep etmek gibi bir şeydi bu. Ayrıca tembellik etmemi de önlüyordu. Cevaplarını biliyor olabilirdim ama soru sormak cevapları asla cepte saymadığım anlamına geliyordu.

Ne istiyorsun? Adam'ı istiyor musun?

Adam'ı... Hayır. Hâlâ istemiyordum. Vücudunu... Bana nadiren değdirdiği vücudunu mu? Manhattan'da birlikte olduğumuz zamandan beri beni becermemiş vücudunu mu? Bana şiddetli orgazmlar yaşatan ancak yalnızca daha fazlasını istememe neden olan vücudunu mu?

Birlikte oturup McNeill-Barnes hakkında konuşurken bile onu istiyordum. Masada karşılıklı oturup maaş çeklerini imzalarken bile... Kalem tutan elindeki gerilim, ellerinin üstündeki damarlar, içime girip çıkışı...

Ne hissediyorsun?

Hâlâ bir canavar gibi hissediyordum. Umursamaz, hissiz, kalpsiz bir kaltak değildim ama bana iyi bir insan olup olmadığımı sorsalar iyi biri olmadığımı söylerdim.

Erken evlenmiştim çünkü erken âşık oldum. Güçlü bir çenesi olan ve kalbine tam sığabileceğim bir adamla evlendim. Ona karşı koyamıyordum ve itiraf edeyim, zihnimde, gerilerde bir yerde "Henüz gençsin, bu işi bitirmen

gerekirse bitirirsin, hayatın sona ermiş olmaz,” diye düşündüm.

Bu yüzden belki de ben bir canavardım.

Benden öyle uzaklaştı ki. Onu istediğimde vücudu bana geliyordu. Fiziksel olarak karşımdaydı. Ama içindeki kendisi? O başka bir yerdeydi.

Onu ya da kendimi anlıyormuşum gibi davranmamalıyım, onunla evlenmemin ona âşık olmam dışındaki nedenlerini anlıyormuşum gibi... Onu öyle çok sevdim ki onu sevmeyi bıraktığımda bacağıma ya da kolumu kaybetmişim gibi hissettim. Onu sevmemek canımı acıttı. Başka birini bulmak için ayrılmadım ondan. Ayrıldım çünkü her gün karşımdaydı ve bu bana gözümler gibi baktığım bir şeyi kaybettiğimi hissettiriyordu. Kalbimdeki delikle, o deliğin kenarında durup “Deliğe bak, ne kadar da derin ve geniş. Bomboş bir delik. Kalplerimiz içine tam sığıyor,” demediği sürece baş edebilirdim.

Suçluluk ve utancı yanımda taşıyordum. Onunla yüzleşemedim bile; çünkü o, bu deliği görmüyordu. O bunun şey olduğunu düşünüyordu... Ne olduğunu düşündüğünü bilmiyorum. O, bunu bir delik olarak bile görmüyordu. Hatta, hiç görmüyordu. Yalnızca bu deliği yaratmıştı.

İmkânsız bir şeyi önermişti bana. Ucuza yolculuk etmek. Kalp şeklindeki bu deliğe ani bir düşüş. Çok geçmeden iyileşir, nasıl hayal edeceğimi bilmediğim bir hayata başlar, bir aydan fazlasını riske atmış olmam diye düşündüm.

Onunla seks yapmak zorunda kalacaktım. Büyük ihtimalle defalarca. Bunu yapabilirdim. Vücudundan zevk

almasam onunla evlenmezdim. Ama beni geri kazanma stratejisi olarak Montauk'a götürmesini istemedim. Eğer onu yeniden sevmemi sağlamaya çalışıyorsa teklifini geri çekmesi gerektiği konusunda açık davrandım.

Şehirdeki en fena kaltak benmişim gibi görünüyör olmalıydım ama ona zaten acı veriyordum. Eğer dürüst davranmayarak bunu artırsaydım kendimle yaşayamazdım.

“Seni umursuyorum ama seni sevmiyorum,” demek bu anlama mı gelirdi? “Seni sevmiyorum ama sana acı vermek kendimi berbat hissetmeme neden oluyor” demenin bir yolu muydu?

Neden her şeyi çevirip kendinle ilgili bir hâle getiriyorsun?

Terapistim, Regina, her zaman beni suçlamadan desteklemeye çalışırdı ama ona kulübü anlattığımda korkusuzca şöyle dedi:

“Belki de hep biliyordun.” Bunu Adam’ın itirafları onun zaferiymiş gibi gözünde bir tatmin parıltısıyla söylemişti. “Belki de olduğunu söylediği şey olmadığını her zaman biliyordun.”

Adam popoma şaplak attığında orgazm olduğumu, Mahzen’de camın diğer tarafında gördüğüm tokaç sahnesinin beni tahrik ettiğini terapistime hiç söylemedim. Bunu bilme hakkını ona tanımadım. Bunun iğrenç olduğunu söyledim. Gerçekten inanarak, bunun kadınların on yıllarca uğraşarak elde ettiği kazanımları hiçe saydığını ve aile içi şiddeti yasallaştırdığını söyledim.

Yalancı kocama, sahip olduğunu bana söylemediği bir evde katılmaya karar verdikten sonra terapistimin yüzüne bakamadım.

Kendime, tüm bunların fazla hızlı geliştiğini söyledim

ama bu geziden önceki son randevumuzu tatile çıktığımı söyleyerek iptal ettim.

Aslında ona bu tekliften bahsetmek istemiyordum. Ona bu konuya ilgili olduğumu ve kocama güvendiğimi söylemek istemiyordum. Yalan söylemişti. Evi ve geçmişinin kocaman bir parçasını benden saklamıştı. Olduğundan farklı bir adam gibi davranmıştı ve bu yüzden onu asla affedemezdim. Eğer yeniden birlikte olmamız için bir şans vardıysa da yalanları bunu mahvetmişti.

Ama vücudum konusunda Adam'a güveniyordum.

Deli.

Deliydim ben.

Hiç büyüyecek misin?

Avuç içimi sayfaya kapattım, soruları saklıyordum. Genelde çevremde olup biten hakkında sorular sorardım ama geçen birkaç ay kim olduğum ve ne istediğimle ilgili sorularla doluydu. Dört sayfa boyunca aynı soruyu sormuştum.

Ne istiyorsun?

Geçen gece. Mutfakta. Üstümde sertleşmiş meme uçlarımı kapatan, içi görünen bir gecelikten başka hiçbir şey yokken, dizüstü çökmüş, odanın ortasında dururken... Pencerenin dışında okyanus kıyısı sonsuza kadar pişecek bir yemeğe çeviriyordu.

Ayakları bana doğru geldi. O tamamen giyinikti ve ben neredeyse çıplaktım. O kadar yakında durdu ki parfümünü ve kuru temizlemecinin kullandığı yumuşatıcının kokusunu duyabildim. Ereksiyonu pantolonundan belli oluyordu. Dolu bir silah gibi tam önümde duruyordu.

Bu beni neden tahrik ediyordu? Yalnızca önümde duruyordu işte.

Ama çok yakındaydı ve çok uzun süre durdu. Beklenti. Bilinmezlik. Penisini çıkardığı ana gelince yazmayı bıraktım. Her zaman ona hayran olmuştum ama yalnızca kocamın penisi değildi o. O bir dominantlık aracıydı.

Beni domine etmesinin.

Hatırlayınca vajinam kabardı ve yazmayı bıraktım. Eli mi bir deniz yıldızı gibi sayfanın üstüne koydum. Geçen gece ona dokunmama izin vermemişti. Ellerim arkamdaydı, dirseklerimi tutuyordum. Bana ona nasıl zevk vereceğimi, dilimin arka kısmını nasıl aşağı bastıracağımı ve dudaklarımı ona sarmamamı söyledikten, vermek yerine almanın nasıl yapılacağını gösterdikten sonra boğazıma boşaldı.

Onun seni kullanmasını istiyor musun? Sana hakaret etmesini... Vücudunun ne konuda kullanıldığı hakkındaki kontrolünden vazgeçmek istiyor musun?

Bu konuyu bu şekilde düşününce, ağzımı boşaltmak için kullandığını düşününce çok kızıyordum. Elbette. Ben daha iyisine layıktım. Ama Tanrım... Tahrik olmuştum.

Ne istiyorsun?

58. BÖLÜM

GEÇMİŞ ZAMANIN HİKÂYESİ

Annem öldükten sonra, babamın Park Caddesi'ndeki kooperatiflerinden ayrılacağını düşündüm. Burası çok büyük ve pahalıydı. Her bir duvar kâğıdı, köşelere saklanmış tüm toz yumakları, her bir kumaş kaplaması ya da perde annemin hatırlarıyla doluydu.

Babamla mücadele ettim, tatlı dille ikna etmeye çalıştım, ona dişlerimi gösterdim. Taşınması gerekiyordu. Yeni bir hayata başlaması... Bunlar yerine öyle derin bir bunalıma girdi ki üniversiteyi bırakıp altı ay boyunca işi benim yürütmem gerekti. Ardından, bu kalıcı oldu.

Bebegimizin hayatı birkaç günlük olağan dışı bir acıdan oluşacağı için Adam'la birlikte ondan kurtulmamız gerektiğinde, babamın hâlâ dairede kalıyor olmasına sevindim. Tanıdık bir yerde olmaya ihtiyacım vardı. İştaki ilk günümde, iki saat çalıştıktan sonra eve gittiğimi söyleyerek oradan ayrıldım. Bu evin hangi ev olduğu konusunda açık davranmadım.

“Ne istiyorsun?” diye sordu babam, buharı tüten çaydanlığın altını kısarak.

“Normal bir bebek istiyorum ve kanamamak istiyorum.” Bir sandalyede kambur hâlde oturup yukarı çektiğim dizlerime sarılmıştım. Gözyaşı kanallarım ağrıyordu çünkü son beş dakikadır durmamışlardı. Hatta tüm gün boyunca...

“Hayır, hangi çaydan istediğini sordum.”

“Papatya.”

Babam dolaptan bir kutu indirdi. Gözyaşları içinde evine geldiğimde oksijen maskesini geri takmıştı. Onu strese soktuğumu biliyorum ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Ona ihtiyacım vardı.

Çayı koyarken, “Adam’ı aradın mı?” diye sordu.

“O beni bulur.”

Bulurdu. Bir şekilde. Kocaman defterlerden başını kaldırdığında... Şu an, orada kanepeye oturup bebek hakkın-da konuştuğumuz, balkonda okulların bekleme listelerine başvurduğumuz, pencereden arabaları dinlerken adına karar verdiğimiz için SoHo’daki evimizde olmadığımı fark ettiğinde beni bulurdu. Lanet olsun, ayrıca gelip beni almasını istiyordum. Bunun nedenini bilmiyordum ve açıklamak zorunda değildim. Onun buraya gelip atının rengi ya da ya da zırhının parlaklığı konularına benim karar vermem gerek kalmadan beni taşıyarak götürmesi gerekiyordu. Bunları onun çözmesi gerekiyordu.

“Kontrole gitmelisin,” dedi babam, çayı fincanını masaya, önüme koyarken. “Sende annende olan o hastalık olabilir.”

“Yok. Test yapıldı. Henüz yok.”

Babam oturdu ve oksijen tankını yanına çekti. “O zaman bebek işini yeniden deneyebilirsin.”

Sıcak çaya bakarken başımı olumlu anlamda salladım. “Deneyebilirim.”

Babamın yardımcısı, hizmetlisi, uşağı ve her neyiyse, arkadaki merdivenlerden başını uzattı.

Kapıyı açtı ve “Bay Steinbeck,” dedi. Babam maskesini çıkardı. Kocamın önünde zayıf görünmekten nefret ederdi.

Adam kapı eşiğinde durdu, bana baktı. Hayal kırıklığı mı? Acıma duygusu mu? Zihninde neler döndüğünü anlayamayacak kadar üzgünlükten kör olmuştum. Ama zırhı parlıyordu ve atı beyaz, güçlü bir aygırdı.

Beni kucağına aldı ve kanepeye götürdü, ben ağlarken kucağına yatırdı. Tüm bunların benim suçum olmadığını söyledi. Kaderde böyle yazılıymış. Hiçbir anlama gelmeyen bir sürü şey söyledi.

Kanep Park Caddesi’ni gören pencereye bakıyordu. Dışarıda hiçbir şey yoktu. Yalnızca karşıdaki bina, çokgen şeklinde gökyüzü, kanepedeki hâlimizin silik bir yansıması. Ama Adam pencereden dışarı baktı. Bana bakmadı. Beni susturup gözyaşlarımı dindirdi. Eliyle omzumu tutmaktan yorulduğunda aklında hiçbir şey yokmuş gibi, hafifçe birkaç kez omzuma vurdu. Sanki dondurmasını düşürmüş bir çocuğu teselli ediyordu.

Ağlamayı kestim.

Adam beni susturdu.

Gözlerini dikip bana baktı.

Sanki bir köpek yavrusuymuşum gibi hafifçe omzuma vurdu.

Ve bu benim için sonun başlangıcıydı.

59. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - SEKİZİNCİ GÜN

Stefan, üstünde bir çaydanlık tüten ocağın önünde duruyordu. Serena açık yeşil, yakalı bir tişört ve beline kadar çıkmış bir etekle tezgâhın üzerinde oturuyordu. Tezgâh-taki mutfak havlusunun köşeleri altından görünüyordu. Bacakları öyle fazla aralıktı ki biri lavabonun kenarında duruyordu, diğeri ise mutfak masasına dayanmıştı. Topuğunun altında bir mutfak havlusu daha vardı.

Bir elini, denge kurmak için arkasına götürmüştü. Diğer eli bacak arasındaydı.

Yürümeyi kestim. Oraya giremezdim.

Geçen gece geri dönmüşlerdi. Hareketi algılayan ışık sensörü beni kısa bir süre için uyandırmıştı.

“Sanırım kaynakıyor,” dedi Serena.

“Daha buharı tütmüyor, evcil hayvanım.”

Serena ciyakladı. Oyunu anlamıştım. Serena çaydanlık ince bir ses çıkarana kadar boşalamayacaktı; bunun

da efendisinin öyle istemesinden başka bir nedeni yoktu. Önümdeki sahne rahatsız ediciydi ve büyük ihtimalle hayatımda tanık olduğum en seksi şeydi. Yarım adım geriye attım. Olan biteni bozmak istemiyordum ama yürüyüp gidemedim. Sahnenin gerilimi beni burada tuttu. Serena'nın bunu başarıp başaramayacağını görmem gerekiyor. Başarılı olmasını istiyordum.

“Dur, ateşi kısayım,” dedi Stefan oyun oynar gibi; düğmeyi çevirip sıcaklığı azalttı. Acı verecek kadar yavaş hareketlerle iki çay fincanı aldı ve onları tezgâhın üstüne koydu.

Serena, “Lütfen,” dedi. “Yavaşlamam gerekiyor.”

“Aptallık etme. Kendini tutabilirsin.”

“Bence çaydanlığın düdüğü bozuldu.”

Stefan bir kutudan iki sallama çay poşeti çıkardı ve fincanlara koydu. “Bozuk değil. Siyah çay mı istersin, yase-min mi?”

“Ya, ya, ya...”

“Sakın boşalayım deme.”

Bunu öyle doğrudan ve katı bir sesle söylemişti ki ben olsam büyük ihtimalle söylediğini uygulardım. Fincanlar hazır olunca, Stefan Serena'nın önünde durdu ve kendiyile oynamasını seyretti.

Çaydanlık tiz bir ses çıkarmaya başladı.

Serena'nın başı dolaba yaslandı ve kalçası tezgâhtan uzaklaştı. Ağzını açmış eline boşalıyordu. Çığlık atmadı ya da ses çıkarmadı ama ağzı açıkken çaydanlıktan gelen ses sanki ondan çıkıyor gibiydi.

Serena yeniden mutfak havlusunun üstüne yerleştiğinde, Stefan ocağı kapattı.

“Bunu yapabileceğini biliyordum,” dedi Stefan, çay koyarken.

Serena tezgâhtan aşağı atladı. “Teşekkürler.”

Stefan, Serena’ya sıcak ve gurur dolu gözlerle baktı, fincanları bambudan yapılmış tepsinin üstüne koydu. “Ellerini yıka ve benimle spor odasında buluş.”

O arka kapıdan çıkarken bir adım geri atıp gölgelere karıştı.

“Seni gördüm,” dedi Serena ellerinin suyun altında birbirine sürterken. “Diana. Sorun değil.”

Lanet olsun. Siperimin sert kısmı çatlamış ve yere dağılmıştı. Gördüklerim ıslanmama neden olmuştu ve buna neden olan kişi beni doğrudan görebiliyordu.

Mutfağa doğru bir adım attım. “Seni destekliyordum.”

Serena suyu kapattı ve ellerini kuruladı. “Her seferinde işi daha da zorlaştırıyor. Bazen bilerek erken boşalıyorum.”

“Neden?”

“Bana ceza veriyor.” Serena saçlarını omzunun arkasına attı.

“Nasıl cezalar?”

Serena eteğini birkaç santimetre yukarı kaldırdı. Yumuşak teninin üstünde, iyileşmekte olan yatay kabartılar vardı. Parmağını biri boyunca sürüdü, ardından eteğini bıraktı.

Mahzen’den döndüğüm gece on beş dakika boyunca

internet aramalarına saldırmış, ardından korkup dizüstü bilgisayarımı kapatmıştım. Sopa izlerinin resimlerini görmüştüm ve şimdi bunların gerçek hâli önümde duruyordu.

Mahzen'e gittiğimde ve resimleri gördüğümde birçok şey düşünmüştüm. Kocam bu dünyanın bir parçasıydı; bu yüzden anlamak istiyordum. Ama bunun yerine üzüntü ve öfke hissettim. Olanlardan sonra Adam'ı gördüğümde ihaneti de listeye ekledim. Şimdi Serena gözlerimin önünde tüküm bunları silmek zorunda kaldım. Yaşayan, nefes alan bir kadının kendi iradesiyle bunlara izin verebileceği gerçeğini yok sayamazdım. Meraklanmıştım.

"Anlamıyorsun," dedi Şerena. Bunu biraz soru sorar gibi biraz da bir gerçeği belirtir gibi söylemişti.

"Evet, anlamıyorum. Keşke anlasaydım."

Serena arkasına doğru, tezgâha yaslandı ve ellerini tezgâhın köşesine koydu. Rahat mı davranıyordu, fırlayıp odadan çıkmaya mı çalışıyordu anlamamıştım. "Neyi anlamıyorsun?"

Kendimi anlamıyordum. Neden Adam'ın ağzımı bir sperm haznesi gibi kullanmasına izin verdiğimi, bundan neden hoşlandığımı... "Acı. Cezalandırma. Aşağılama."

Serena başını bir yana eğdi, dolgun dudaklarını bir an sarkıttı. Sanki derin bir şekilde düşünüyordu. "Annem benim bir avukat olmamı istiyordu. Bunun için çok uğraştı. Üç çocuğu vardı ve ben içlerinde *akıllı* olurdım. Bu yüzden özel okula gidebildim; yalnızca birimizi üniversiteye gönderecek parası vardı. Bu ben olmuştum. Gitmek zorundaydım. Kendi odam vardı, çalışabileyim diye ayarlan-

muştı. İşleri berbat ettiğimde bana bağırmadı ya da beni cezalandırmadı. Hayır. Bana güvendiğini, aldığım B notunu gelecek dönem düzelterceğimi ya da arabadaki kaza izinin büyük bir sorun olmadığını söylerdi. Ama bunlardan dolayı gerilirdi ve erkek kardeşlerimden birine aptalca bir şey için bağırırdı. Benden korkuyordu sanırım.”

Serena düşünceli görünüyordu. Parmaklarından birini tezgâhın kenarında gezdirdi. “Annem hastalandığında, bakımını üstlenmek tümüyle bana kalmıştı. Charlie’yi bulana kadar delireceğimi düşündüm. Onunla tanıştınız mı? Eski bir baston kullanan adam...”

“Avustralyalı olan mı?”

Serena evet anlamında başını salladı.

“Düğünümüze gelmişti.”

“O benim ilk dominant partnerimdi. Bana çalışma masasına yaslanıp eğilmemi söylediğinde, pantolonumu indirdiğinde çok rahatlamıştım. Ne olursa olsun bana söylediğini yapacağımı biliyordum. Ne kadar canım acırsa acısın. Sanki o ana kadar olan hayatımı zincire vurulmuş hâlde geçirmiştım ve sonunda özgürdüm.” Serena bana baktı, elini tezgâhın kenarına getirip boşluğa bıraktı. “Şimdi anlıyor musun?”

Öyle savunmasız görünüyordu ki söylediklerinde açık aramak istemedim. Toparlanmasına yardımcı olmak istiyordum ama bunu yapmak zordu çünkü sanki ben de aşığı çekiliyordum.

“Aileni tanımıyorum. Seni bile tanımıyorum. Ama tüm bunlar, erkeklerin canını yakmasına izin vermek için kendi kendine anlattığın bir hikâye gibi duyuluyor.”

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, bunu saklamaya çalıştı. “Mazoistlerin ve itaatkârların farklı bir beynin yapısına sahip olduğunu söylüyorlar. Beyindeki şiddet merkezimiz, zevk merkeziyle birlikte çalışıyormuş. Eğer durum buysa neden bunu inkâr edeyim ki? Kendime bir hikâye anlatıyor olabilirim elbette. Ama baştan bu şekilde yaratıldıysam, hikâye doğru olmuş oluyor.”

Bana şaplak atıldığında ya da üstüme boşalındığında tahrik olmam farklı bir beyin yapısına sahip olduğum anlamına mı geliyordu?

“Birkaç dominantla birlikte oldum,” dedi Serena. “Erkek ve kadınlar. Kocan acı vermekte hepsinden iyi.”

Adam acı vermemişti. Birkaç şaplak ve biraz itaatkârlık. Ama tüm bunlar benim söyleneni yapmamla ilgili olmuştu. İlk hafta boyunca Adam’ın tek ilgilendiği kontrol olmuştu ve bir nedenle bunun bu şekilde süreceğini düşünüyordum. Acı kısmını unutmama izin vermiştim.

“Peki ya Stefan?” diye sordum.

Serena’nın sesi bir nefes hâlinde çıktı. “Uzun süredir birlikteyiz.”

“Serena.” Stefan’ın sesi gergindi ve derinden geliyordu, sanki tek bir sözcükle bir paragraf dolusu şey söylemişti.

Serena dizüstü çöktü, ardından başını karolara yaslayıp kalçasını yukarı kaldırdı. Geri çekildim.

“Bu benim suçum,” dedim. “Onu oyalıyordum.”

“Öyle mi?” dedi Stefan, sırtarak. “Ben de cezalandırılmak için bir bahane arıyor diye düşünmüştüm.” Stefan ayağını Serena’nın kalkık poposuna koydu ve biraz ittirdi. “Doğru mu söylüyor, evcil hayvanım?”

Serena, Stefan'ın ayak hareketleriyle ileri geri sallanırken, "Benim suçumdu," dedi.

"Seni eğlendiriyor muydu?" diye sordu bana.

"Yalnızca konuşuyorduk. Hepsi bu."

"Ne hakkında?"

Tavrı belli belirsiz tehdit ediciydi, bundan hoşlanmadım. Sanki bana cinsel anlamı olan bir uyarıda bulunuyordu, bunun zevkini çıkarmam konusunda bana meydan okuyordu. Egosu bana tehditkâr tavrından daha itici geldi. Sanki Adam'a hakaret ediyordu ama bunu söze dökemedim çünkü hislerimi dayandırabileceğim bir şey söylememişti.

Başımı dik tutarak, "İsterse sana söyleyebilir," dedim. "O yetişkin bir kız."

"Öyle. Onu spor odasına götürüp ödüllendirecektim ama şimdi onu cezalandırmam gerekiyor."

Stefan'ın cezalandırmadan bahsetmesi Serena'ya mutfakta yere kapaklanmış olduğu gerçeğini unutturup özgür mü hissettiriyordu? Prangaları mı çözülmüştü? Stresi mi azalmıştı? Gerçekten cezalandırılmak mı istiyordu?

"Ne yapacaksın?"

Stefan itaatkâr partnerine döndü. "Ne istiyorsun, evcil hayvanım? Ne yapayım?"

"Hoşuna ne giderse," dedi Serena.

"Bu neden senin hoşuna gidiyor?" diye araya girdim. Sormamış olmayı dilerdim ama merakım ağır gelmişti.

"Dünya çılgın bir yer, Bayan Steinbeck. Serena'nın altımda olduğu zamanlar dışında... Serena dünyanın aklı

yerinde bir yer olmasını sağlıyor. Öyle değil mi, evcil hayvanım?”

“Evet, efendim.”

“Gel, o hâlde.” Stefan bir adım geri çekildi ki Serena emekleyerek kapıya doğru gidebilsin. Stefan önümde eğildi. “Benim için bir zevkti. Kocana saygılarımı ilet.”

Titrek hâlde, mutfakta yalnız bırakılmışım.

Korkularınızla yüzleştığınızde ve korkularınız sizi dikenlerle sarılı sıcak bir koza gibi içine çektiğinde böyle olur.

60. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - ONUNCU GÜN

Adam nerede? Bugün ne yapacak? Onun ağzını ne kadar seviyorum?

Sevmek sözcüğünü yazarken donup kaldım.

Günlüklerimde hiçbir şeyin üstünü karalamazdım ama 'e' harfinin üstüne başka harfler yazıp karaladım.

Günler ve geceler yeterince iyi geçiyordu. Yatakta bana emirler vermesine izin veriyordum ve bu güzeldi. Bazı günler, işten uzaktayken yaptığımız gibi çalışıyorduk. Aslında yapacak çok az iş vardı çünkü tüm yeni işleri otuz gün boyunca dondurmuştuk.

D—

*Satış elemanları neden yeni işler kovalayamadıklarını bilmek istiyor. Lloyd statüko hakkında konuşup duruyor. Hepsi boşandı-
ğinızı söylüyor ve ben bunun imkânsız olduğunu düşünüyorum.
Öyle, değil mi? Bu delilik! Sizden bu konuda geçerli bir yanıt
alabilir miyim? Beni delirtiyorlar.*

Kayti bu e-postayı sabahın ikisinde atmıştı. Bir saat içinde çalışma masasına geçmiş olurdu ve sorusunu cevaplamam gerekiyordu. Bunun olabileceğini düşünüp bir yanıt hazırlamıştık. Yarım ağızla soruları geçiştiren bir yanıttı ama insanların birkaç hafta boyunca bu konuda konuşmamasını sağlardı.

Adam dışarıdaydı, hava soğuk olduğu için bir kazak giymişti ve Stefan'la konuşuyordu.

Onu rahatsız etmek istemedim. Yani, kendime söylediğim buydu. Ona hazırladığımız cevabın baştan aşağı saçmalık olduğunu söyleyemezdim. Bu ayı böyle geçirmekten ne kadar memnun kalmış olursam olayım ona geri dönemezdim. O, bu hâldeyken değil. Manhattan'daki Adam'ı yeniden sevemezdim ve Montauk'taki Adam iki buçuk hafta içinde ölecekti.

Bu yüzden ona lanet okudum.

K—

Boşanıyoruz. Dostane şekilde ayrılıyoruz ama bir şeyleri çözmemiz gerekiyor. Panikleme. Kimseye söyleme. Şimdilik söylenmeler olduğu gibi kalsın. Birkaç haftaya geri dönmüş olacağım.

Adam ve Stefan el sıkışıp ayrıldılar.

Gönderme tuşuna bastım ve dizüstü bilgisayarını kapattım.

Bunu neden saklıyorsun?

Çünkü Kayti'ye ayrıldığımızı söylemek bana kalmış bir şey değildi. Buna birlikte karar vermemiz gerekirdi ama yine de bunu yapmıştım.

Ön kapı açıldı. Botlarını çıkardı.

Soğuktan kızarmış yanakları ve kulaklarıyla ofis kapısında durdu. “Stefan bir haftalığına şehre gidiyor. Eşyaları kamyonete yüklemelerine yardımcı olacağım.”

Kasaları yüklemelerine yardımcı olmaya çalıştım ama erkekler beni uzaklaştırdı bu yüzden ahşap kapının yanında Serena’yla durdum. Ocakta çay kaynıyordu. Adam kazağının kollarını dirseklerine kadar çekmişti; bu yüzden kasaları kaldırdığında ön kolundaki kasların gerildiğini ve şiştiğini görüyordum.

“Kapılar açık, içerisi soğuyacak,” dedim.

Serena çizmelerinin üst tarafındaki kürkten kar silkti. “Soba da tuhaf davranıyor. Bu gece ısınmak çok uzun sürecektir.”

“Nasıl olsa şehirde olacaksın.”

“Ben burada kalıyorum.”

Yüz ifadem ne gösterdiğini bilmiyordum. Belki nedenini sormuştum, belki de aslında hissetmediğim bir şaşkınlık ifadesi takınmıştım. Belki de ifadem ne derse desin cevabı aynı olacaktı.

“Tüm hafta boyunca mı?”

“Sonbahar benim için çok yoğun geçti. Dinlenmem gerekiyor. Okyanus. Manhattan beni strese sokuyor. Ayrıca efendim, o burada yokken Adam’ın bana bakacağını söyledi.”

Stefan kamyonetin arkasını kapattı.

Gözlerim belki, kurşun sesi gibi gelen bu sesteki büyü-

müştü. Belki bu omurgamda biri buz gezdiriyormuş gibi hissetmemden kaynaklanmadı. Çünkü “bakacak” sözcüğünü söylediğinde bunu bir resme bakıyormuş, bir koku alıyormuş gibi derinden, ıslak bir yerden söylemişti ve yüz ifadesi, ısırıldığı dudakları ve kırıştırdığı göz kapakları, Adam’ın arada gelip omzuna birkaç kez, hafifçe vuracağından daha fazlasını söylüyordu. Adam’ın elleri Serena’nın üstünde. Dudakları. Serena’nın gözleri Adam’ın onun üstünde olan vücuduna bakıyor, çıplaklar. Sevgi dolu, sert, tutkulu...

Ne isterse yapamaz mı? Ondan ayrılmadın mı?

Adam’ın yaklaştığını görmekten çok hissettim çünkü tek görebildiğim Serena’nın gözleriydi. Gözlerindeki seks beklentisi, tatmin beklentisi... Adam’ın topraksı kokusu, Serena’nın zevk dolu gülümsemesiyle birleşince panikledim.

Adam yanıma geldiğinde ona döndüm. “Kaytı boşanıp boşanmadığınızı sordu.”

Bunu tuhaf bir zamanda söylemiş olduğumu gösterecek şekilde başını kaldırdı. “Ona, hazırladığımız cevabı verdin mi?”

“Ona söyledim.”

“Ne söyledin?” Adam kaşını kaldırdı.

“Dostane şekilde olduğunu. Ona, dostane şekilde olduğunu söyledim.”

Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Donup kalmış ifadesi gereğinden uzun süre yüzünde kaldığında, düşüncelerini benden sakladığını anlayabildim. Bunun büyük bir mesele olmadığına kanaat getirmiştım. Bu onunla olduğu

kadar benimle de ilgili olan bir haberdirdi ve eğer asistanıma söylemek istiyorsam bunu yapabilirdim.

Ama bu kendi aklıma bile yatmamıştı.

Adam eldivenlerini, her seferinde tek bir parmağını içinden çekerek çıkardı. İfadesinin ne kadarının acıdan ne kadarının öfkeden kaynaklandığını anlayamıyordum. “Verdiğimiz karar bu değildi.”

“Biliyorum ama...”

“Kamyonete doğru git. Ellerini üstüne koy.”

Serena, Stefan’ı yanına çağırdı. Kulağına bir şey söyledi.

“Ona, bunu kimseye söylememesini tembihledim,” dedim kendimi savunurcasına. Ahşap kapının yanındaki çift bizi izliyordu.

Adam’ın sesi değişmedi. “Eğil ve bacaklarını ayır.”

Adam eldivenini çıkardı, sonra diğerini... Hareket etmedim. Eldiveni çıkarınca tümüyle bana döndü. Saatler ve günler geçiyor gibiydi. Kamyonete doğru gitmedim.

“Anlaşmalarımızı daha kaç kez ihlal edeceksin, merak ediyorum.”

Eldivenleri cebine koydu. “Bir, şirketin kime ait olduğunu kesinleştirene kadar boşanma hakkında konuşmaya-
cağız. Bu müşterilerle ve satıcılarla olan ilişkimizi etkiler. İki, otuz gün boyunca ben ne istersem onu yapacaksın yoksa sana düşmanım gibi davranırım.”

Boğazıma suçluluk duygusundan oluşan bir yumru oturdu. Eğer Adam bu boşanmayı on katı daha zor bir hâle getirmek istiyorsa Kayti’ye aniden olan biteni söylemiş olmam bunu on kat daha kolaylaştırmıştı. Güvenilmez, ya-

lancı biri gibi görünüyordum. Benden hiçbir anlaşmanın şartlarını yerine getirmem beklenmezdi.

Hâlâ bizi izlemekte olan Serena ve Stefan'a baktım.

"Ellerini kamyonete daya. Eğil. Bacaklarını ayır."

Kalbim güm güm atarken kamyonete doğru yürüdüm. Bu soğukta bile avuç içlerim terliyordu.

Arkamdan, "Fermuarını aç, bacaklarını kotunu indiremeyecek kadar çok açma," dedi.

Beni cezalandıracaktı.

Beni insanların önünde cezalandıracaktı.

Aynı anda hem hasta hissediyordum hem de tahrik olmuşum.

Kamyonete dönük hâlde, fermuarımı bulmaya uğraştım. Onların izlediğini hissedebiliyordum Daha yakına geldiklerini işittim. Meme uçlarım sertleşti. Kalbim ufalıp daralmış gibi hissediyordum, sanki kendi içine doğru çekiyordu. Nefesim uzun, beyaz su buharları şeklinde çıkıyordu.

Adam bir adımda yanıma geldi. Ona bakamadım. Vücudum korkudan kaskatı olmuştu.

Uzun bir nefes verdi.

"Üst kata çık. Şimdi."

Koştum.

61. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - ONUNCU GÜN

Pantolonumun düğmelerini ilikleyerek üst kata çıktım ama odama giremedim. Eşikte durdum ama içeri giremedim. Giremedim işte.

Odanın sadeliği hakaret gibi geliyordu. Bana ait olmayışı. Bu odada beni ya da kişiliğimi yansıtan hiçbir şey yoktu. Herhangi birinin odası olabilirdi.

Kocam konusunda da böyle hissediyordum, artık o her kimse... Bana ait değildi. Artık evlendiğim adam bile değildi. O adam yavaş yavaş hafızamın derinliklerine doğru gitti. Onu özlüyordum ama aynı zamanda bir daha asla görmek istemiyordum.

Sırtımı ikimizin odaları arasındaki duvara dayayıp koridorda oturdum. Adam birkaç dakika sonra bir elinde bir kâse, diğer elinde de iki kahve fincanıyla çıkageldi.

Fincanlardan birini yanıma koydu ve koridorun karşısına oturdu.

“Sen göt herifin tekisin,” dedim, o daha yerine yerleşemedi.

“Bu konuda tartışmayacağım.”

“Acaba başım ‘belada’ mı? Odama gitmediğim için...”
Söylediğim, olacağını düşündüğüm kadar iğneleyici gelmemişti. Fincanın içindeki çay sıcaktı ve koyu kehribar rengindeydi. Bir yudum aldım. İnsanın ağzının içini kavuracak kadar sıcaktı ve sevdiğim şekilde tatlandırılmıştı. Belki de bana yüzde yüz yabancı biri değildi karşımdaki. En azından çayla ilgili konularda...

“Üst kata çık,’ demiştim.” Elini kâsenin içinde gezdirdi ve bir ceviz aldı.

“Kuruyemiş mi? Bir kâse kuruyemiş mi getirdin?”

“Akşam yemeği yemedik. Tüm bulabildiğim bunlardı. İster misin?”

“Olur.”

Avcunda sıkıp cevizin kabuğunu kırdı, içindeki kısma ulaşmasına yetecek kadar baskı uygulamıştı. Kabuk hâlâ şeklini koruyordu. Bu ses bana uzun zaman önceyi, hamile olduğum zamanı hatırlattı. Bana kabuğundan ceviz yedirmişti.

“Dışarıda olan neydi öyle?” diye sordum.

“Öfkem bana galip geldi.”

Kırılmış cevizi bana attı. Kabukları kenara bir küme hâlinde koyup içindeki kısmı yemeye başladım.

“Neden durdun?”

“Yüzün. Hazır değildin. Yüzünü gördüğümde çok ileri gittiğimi fark ettim. Sonra da senden hangi konuda özür dilemem gerektiğini fark ettim.” Küçük bir kıracakla fındık kırmaya başladı. “İş iştir. Kayti’ye söylemek bence ina-

nılmaz derecede aptalcaydı ama yine de bu iş. Bu yüzden kıcını kızartmak sana karmaşık bir mesaj vermek olurdu.”

Cevizin iç kısmının bir parçası iç kabuğun arkasında kalmıştı. İç kabuğu kırdım ve son parçayı da aldım. Gerçekten de açtım. “Bir tane daha kırabilir misin?”

Elini kâseye daldırdı ve bir ceviz daha buldu.

“Bunun aptalca olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum. “Neden?”

“Çünkü, ilk olarak,”—ceviz kabuğunu eliyle kırdı ve küçük parçalara ayırdı—“Boşandığımızı herkes öğrenmeden önce sen ve Lloyd’un ben olmadan batmayacağınız konusunda çalışanlara güven vermesi gerekirdi.”

Ceviz kabuğu öyle çok parçalanmıştı ki bana atamadı. Parçaları avcunda tutarak yer değiştirip yanıma oturdu. Elimini uzattım, cevizi içine koydu.

“Komik,” dedim, içinden yenebilecek parçaları ayıklayarak. Ceviz içinin hiçbir parçası iç kabuğun arasına sıkışmamıştı bu yüzden hızlıca yedim. Adam bir tanesini daha kırdı, yine iç kabuğu ezmişti. “Başka bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm.”

“Aklıma başka bir şey gelmiyor.”

“Önce bu ayın başarıya ulaşip ulaşmayacağını görmemiz gerektiğini söyleyeceğini düşünmüştüm.”

“Başarıya ulaşacak.” Avcunu uzattı. İçinden ceviz içini aldım. “Şirketin tümüyle senin kontrolüne geçmesine hazırlanman gerekiyor.”

Ceviz içi boğazımın ortasına gelince durdu, yutmak için çaba harcamam gerekti. Hâlâ kafam karışık ve biraz

sinirliydim ama Adam McNeill-Barnes'ı bana geri vermeyi beklediğini söylediğinde burada otuz gün kalıp temiz bir şekilde ayrılacağımızı da söylemiş oluyordu. Ben de tam olarak bunu istiyordum. Değil mi?

Kafan karmakarışık olmuş. Şimdi, ondan ayrılmayı eskisinden çok daha fazla istiyor olmalısın.

Bu düşünce aklımdan çıktığında, geriye tatmin duygusu kalmıştı. Bu istediğimi alacağım için duyduğum bir tatmin değildi; Adam'ın bunu becerebileceğime inanmasından kaynaklanıyordu. Eskiden hiç olmadığı kadar beni onaylamasına ihtiyaç duyuyordum. Bu yüzden bir çocuk gibi, beni onaylamasını istedim.

“Bu işte başarısız olmuşum gibi hissediyorum,” dedim.

“Olmadın.”

Yüzüne doğru döndüm, koridor penceresinden gelen ışıktaki profilini gördüm. Çiğnerken çenesi hareket ediyordu, yutarken de boyun çizgisi kıvrılıyordu.

“Eminim Serena, bu iş hakkında olsa bile cezasını kabul ederdi.” Bu cümlemin dalga geçip eğleniyormuşum gibi duyulmasını istemiştım ama bana bile onunla yarışıyor-muşum gibi gelmişti.

“O ceza almak için işi bozardı. Orada, dışarıda gördüğüm şey sana söylediğimi ne olursa olsun yapacağındı.”

“Durmamış olsan ne yapardın?”

Bana döndü ve elim tuttu. “Bilmek mi istiyorsun?”

“Evet.” Sözcük sanki boğazıma takılıp kalmıştı.

“Dışarıda, onların gözleri önünde pantolonunu indirdim ve elimle yirmi şaplak ya da kemerimle on darbe arasında bir seçim yapmanı istedim.”

Sesi sanki üç ayrı boyuttan geliyordu, yeniden olay anına döndüm. Soğuk hava. İzleyen gözleri. İstedliğini yerine getirmek için kendi irademe ters düşmenin tuhaf hissi.

“Elin. Elin dışında her şey kırmızı çizginin ötesinde kalıyor.”

“Yirmi şaplak daha uzun zaman alır. Seni daha uzun süre izlemiş olurlardı. Seni yaramaz bir çocuk gibi cezalandırmamı... Çektiğin acıyı ve bundan ne kadar hoşlandığını...” Adam dudaklarını yanağıma sürdü. “Yirmi darbe süresince benim için her şeyi yapacağını görmüş olurlardı. On tanesi popona. On tanesi de bacaklarının arkasına. Sonra boşalmanı sağladım.”

Kendimi, klitorisim kotuma sürtsün diye kalçamı oynatırken buldum. Ellerimi, kendimi kaldırabilecekmişim gibi yere bastırmıştım.

Adam devam etti. “Ellerin kamyonetin üstünde sabit. Soğuk havada, popon yukarıda. İşim bittiğinde seni parmaklardım. Benim için boşalırdın ve sahibinin kim olduğunu görürlerdi. Yani... Elle yirmi darbe mi, kemerle on darbe mi?”

“El. Yine eli seçiyorum.”

Bunu istiyordum ve istemiyordum. İzleyiciler beni aynı anda hem tahrik ediyor hem de korkutuyordu; çünkü ne yapacaklarından emin olamıyordum. Ama Adam’a güvenebilirdim. Beni üst kata göndererek, birine duyabileceğimi düşündüğümünden çok daha fazla güven kazanmıştı.

“Fermuarını aç,” dedi Adam o sesiyle. Bu *belki de açmaz* düşüncesine yer bırakmayan bir sestti.

“Bana ne oluyor?” Bunu ondan çok kendime sormuştum. İkimizin de buna verilecek bir cevabı yoktu.

“İç çamaşırını uyluğuna kadar indir ve emekler pozisyona geç. Yalnızca canım istediği için seni cezalandıracağım.”

İç çamaşırımı çözdüm ve aşağı çekebilmek için belimi geriye doğru esnettim. Sonra, koridor zemininde emekler pozisyona geçebileyim diye yana döndüm.

Beni cezalandıracaktı. Tüm vücudum en sert teması için yanıyordu.

Arkamda, iki parmağını deliğimde, popomun altında gezdirdi ve sonra içime soktu. Bu bir ceza gibi gelmedi.

“Buraya geldiğinde ıslanmış mıydın?”

“Evet.”

Boşta kalan eliyle klitorisime dokundu, ardından hassas, sinirlerle dolu olan deriyi ıslak eliyle okşamaya başladı. “Koridorda boşalmak istiyor musun?”

“Evet.”

“Boşalma. Ben söyleyene kadar bekle.”

Parmaklarını en hassas bölgelerimde gezdirdi, zevk ve baskı içimde toplanıyordu. Başımı serbest bıraktım, sesli bir şekilde nefes alıyordum ve inlediğimde Adam boşalmaya yakın olduğumu anlayıp yavaşlıyordu.

“Boşalabilir miyim?”

“Boşalabilir miyim, ne?”

“Lütfen. Lütfen boşalmama izin ver.”

“Hayır.” Adam elini çekti. “Cezan bu.” Adam kıcıma bir şaplak attı ve ayağa kalktı. “Haydi bir şeyler yiyelim. Midem kazanıyor.”

Ellerimle yeri ittirip kalkmaya çalıştım. “Beni bu hâlde bırakamazsın.”

“Bırakabilirim. Tüm cezalar acıyla ilgili değildir. Kayti’ye söylediklerin için cezalandırılman gerekiyor.”

Elini uzatıp kalkmama yardım etmeyi teklif etti. Elini tuttum ve ayağa kalktım.

“Bundan hoşlanmadım.” İç çamaşırlarımı yukarı çektim.

“Hoşlanmaman gerekiyor zaten.” Yanağımdan öptü ve ılık çalarak aşağı kata indi.

Kayti’ye söylememem gerekiyordu. Bu kocaman bir hataydı ama Adam bunun hiçbir önemi yokmuş gibi ılık çalıyordu.

Sanki biliyordu. Hayır, yalnızca bilmekle kalmıyordu. Sanki McNeill-Barnes’ı artık kendisinin yönetmeyeceği gerçeğini kabullenmişti. Bunlar bitince şirketi bana devredecekti.

Neden mutluluktan havalara uçmuyorsun?

62. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - ONUNCU GÜN

Adam tümüyle giyinik hâlde, tarif edilecek bir yanı olmayan yatağının kenarında gülümsüyordu. Sertleşmiş penisi pantolonunu gerdiriyordu. Koridorda yediğimiz cevizlerin, mutfaktaki öğle yemeğinin, kısa bir kestirmenin ve uyuşuk bir akşam yemeğinin ardından bana geceliğimi giymemi söylemişti. Geçen birkaç saati kanepede, başım dizlerinde film izleyerek geçirmiştım. Bu bana normal geldi ama aslında öyle değildi. Ne zaman bacaklarımı bitiştirsem onları ayırdı, sanki boşalmama izin verecek gibiydi ama vermedi. Filmden tek bir sahneyi hatırlamıyorum. Tek düşünebildiğim seksti.

Film bittiğinde bana üst kata çıkıp yatmaya hazırlanmamı söyledi, sonra beni dişlerimi fırçalarken ve saçımı tararken izledi. Tuvalete girdiğimde kapıyı biraz açık bıraktırdı, ellerimi yıkamamı izledi. Yalnızca, bir tabure büyüklüğünde bir kutuyu getirmek için yanımdan ayrıldı. Kutuyu yatak odası penceresinin önüne koydu ve geceliğimi çı-

karmamı söyledi. Bacaklarımın arasındaki patlayacakmışım gibi hissetmeme neden olan gerilimi gidereceğinden emindim ama bunu yapmadı.

Yatakta o üstümdeyken, çıplaklığım varlığımın tümü hâline geldi. Cildimin her bir santimetrekaresinin farkındaydım. Gözleri üstümde zikzak çizdi, sanki geçtiği yerlerde yanık izleri bırakıyordu. Onun farkındalığının yanık izleriyle vücuduma zikzaklar çizilmişti. Sanki bacaklarımın arası yeniden yaşamaya başlamıştı. Tıkanmış, tatmininden uzak bir zonklama hissi giderilmek istiyordu.

Uzun süre hiçbir şey söylemedi. Ağzıyla değil. Pencerenin önündeki kutudan bir şey aldı, kutuyu kapattı ve elinden sarkan siyah şeritlerle bana döndü.

Bacaklarımı kapattım.

Zarifçe, bana tepki vermek yerine titizce belirlenmiş bir hızla bacaklarımı yeniden araladı. Sanki tezgâhtan düşen bir portakalı yakalıyordu.

Kimdi bu adam? Ne istediğimle ya da aramızdaki rutinle hiç ilgilenmeyen, bu becerikli, dominant adam... Kimdi bu adam, bu varlık? Ve aklında ne vardı?

Adam yatağın kenarına oturdu ve elini uyluğumun iç tarafında gezdirdi.

Katı bir kütle değildim artık, sanki hareket eden bir enerjiydim. “Bitir beni,” diye inledim.

“Diana,” dedi, “sen hayatında hiçbir şeyi bitirmedin ve geçen beş yıl boyunca bu şekilde devam etmesine izin verdim.”

Elleri, ara vermeden diğer tarafıma geçti. Vajinamın çe-

kim kuvvetinin onu dirseğine kadar içeri çekebileceğinden emindim. Orgazmım tüm evreni söndürebilirdi. Adam ellerini yavaşça tenime değdirdi ve okşamaya başladı.

Ciyakladım. Orgazmın kıyısında hiç bu kadar uzun do-laşmamıştım.

“Bitirebilirim. Bitirmek istiyorum.” Sesim yalvarıyor-muşum gibi çıkıyordu; çünkü yalvarıyordum.

“Bitirmek konusunu farklı algılıyoruz ve senin algının bir önemi yok. Bu evdeyken yok.”

Elini vücudumdan çektiğinde, vücudum ona yaklaş-mak için ileri atıldı.

“Ne demek benim algım önemsiz?” diye itiraz ettim. “Bu...”

“Konuşmak yok.” Ayağa kalktı ve yüzüme baktı. “Yoksa ağzına bir şeyler tıkarım.”

Bunun kırmızı çizgilerden biri olduğunu gayet iyi bi-liyordu. Yoksa kırmızı çizgiler listedeki maddelerden bi-rinin, bir süre sonra seçenekler arasına girmesi anlamına mı geliyordu? Bu bir sınav mıydı? Sözleşmeyi dikkatlice okumuştum ama bunu gözden kaçırmış olabilir miydim?

“Ama...”

Sözlerimi yuttum. Bitişik dizlerime bakışı beni sakin-leştirdi, bacaklarımı yeniden ayırdım. Ağzıma bir şeyler tıkacağından korktuğum için değil, bunu istemesini is-temediğim için. Tüm bunları doğru bir şekilde yapmak istiyordum. Ne kadar psikopatça tahrik olmuş olursam olayım, bu şeyi onun istediği şekilde bitirmek istiyordum.

“Algının önemsiz olması konusunda bir şey söyleye-cektin,” dedi.

Başımı evet anlamında salladım.

“Bu seni incitti. Gücendirdi. Değil mi?”

Yeniden başımı olumlu anlamda salladım.

“Bu bir oyun. Bir yatak odası oyunu. Bir Montauk oyunu. Beş yıldır iş partneriyiz. Hiç senin düşüncelerinin önemsiz olduğunu hissetmene neden oldum mu?”

Cevabım ikimiz için de açıktı ama cevap bekledi. Ben önünde gerilmiş bir vaziyette dururken siyah şeritlere parmaklarıyla dokundu. Tehdit edilmiş hissetmiyordum. Bana eşiti gibi davranmadığı tek bir an bulabilirsem bundan bahsetmekte özgürdüm.

“Hayır.”

“Eğer bu oyun sana fazla geliyorsa katılmamayı seçebilirsin.” Önümde ayağa kalktı, sanki oda onun etrafında dönüyordu. “Ama seni gitmek istemeyeceğin bir yere sürüklemeyeceğimi biliyorsun. Değil mi?”

Evet diyebilirdim. Hayır diyebilirdim. Bu konuşmaya devam edebilir, sinirlenip çıldırabilir ve orgazm olma isteğim bu kadar yoğunken ağlayıp yalvarabilirdim. Ama sesim keskin çıkardı. Bir fısıltı bile bu anı kesebilir, arzuyu zamandan ayırabilirdi.

Ne düşündüğümü sormuştu. Cevabın basitten öte, karmaşıktan az olmasını istiyordum çünkü kararı bana bırakarak yalnızca ne istediğime bakmamı sağlamamıştı. Neye ihtiyacım olduğunu da görüyordum.

Vazgeçtim. Ama gerçekte vazgeçmemiştim. Havlu atıp kaçmıyordum. “Unut gitsin, ben bu işte yokum,” demek istemedim. “Unut gitsin, buna varım,” demek istedim.

Tek yaptığım bacaklarımı biraz daha aralamak oldu.

Adam üstüme eğildi, sanki elindeki siyah şeritlerle bana sataşıyordu. “Boşalmak istiyorsun. Anlıyorum. Bunun bitirmek olduğunu sanıyorsun.” Sağ kolumu nazikçe kavradı. “Ama öyle değil. Benim için değil. Benim için, bu iş ben söylediğimde biter. Hangi nedenle olursa olsun. Bu, sana keyfi gelebilir. Ama öyle değil.”

Eğilip sol bileğimi kavradı. Vücudu üstümde gezinen sert bir kütleydi, başka bir şey görmemi engelliyordu. Manhattan’a doğru alçalan, gökyüzünü kapatan bir zep- lin gibiydi. Kollarımı serbest bıraktım ve kanın akmasına izin verdim; bu klitorisimin daha da fazla ısınmasına sebep oldu.

“L...” Yalvarırken çıkan ilk ses. *Lütfen* sözcüğünün ilk harfi. Ama bitirmemiştim. İşe yaramaz bir orgazm istemi-yordum. Onun istediğini yapmak istiyordum, bu işin nereye gittiğini görmek istiyordum. Ona güveniyordum. Aklındaki her neyse ona güveniyordum. Bu iş bitince fırlatıp atacağım bir orgazm olmayacaktı. Başka bir şey olacaktı.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı, beni öpebilecek kadar yakındı. “Kaç yaşındasın?”

Güvenlik sorusu gerektirecek kadar sert bir şey yapmı-yordu ama cevap verdim.

“Yirmi sekiz.”

“Nerede yaşıyorsun?”

Nerede yaşıyordum? Bunu daha önce de sormuştu ve cevabı hâlâ bilmiyordum. “Bu yatakta. Montauk’ta, karla kaplı bir kulübede.”

“Kocandan nefret ediyor musun?”

“Ondan hiç nefret etmedim.”

“Şimdi edeceksin.”

Adam dik oturdu, bacaklarımın arasındaki gözleri, ısınmış parmaklardan daha fiziksel geliyordu. Ellerini vajina dudaklarımın iki yanına koydu, başparmaklarını popomun cildine ve kaslarına bastırdı, parmakları basenimin üst kısmındaydı. Bastırarak beni açıyordu. Bacaklarım rahatsız olacağım kadar dışa döndü.

Belki şimdi. Belki de şimdi boşalmamı sağladı.

Bana gereğinden fazla dokunuyordu ama istediğim yere dokunmuyordu. Sağ kolumu, sağ basenimin üstüne koydu ve omzundaki şeritlerden birini çıkardı.

“Orgazmını,” omzunu silkti, “yarına saklıyorum. En erken...”

“Yarın mı?”

Adam sert bir bakışla cevap verdi ve bileğimi uyluğuma bağladı. Naylondan yapılmış şerit vajinama yakın bir yerden geçiyordu, çok yakın; ama yine de yeterince yakın gelmiyordu. Sol bileğimi, sol uyluğuma bağlamak için yatağın karşısına geçti.

“İki kez boşalabilirim.” Ne istediğimi bile bilmiyordum. Bir saniye önce ne verirse kabul etmeye hazırdım. Bu, *en erken yarın*, demesinden önceydi.

“Tüm orgazmlar eşit yaratılmamıştır.” Elleri etkili ve işini bilir şekilde çalışıyordu, ben hassas dokunuşlar yapmasını isterken bile.

Ayağa kalktı. Kıvrandım. Ne yaptığı konusunda henüz

bir farkındalığa ulaşmıştım. Bilekler uyluklara bağlanmış, bacaklarım ayrık... Pencerenin dışında fırtına hızlanıyordu. Onu tek bir nefeste hem lanetlemek hem de mutlu etmek istiyordum.

Adam yatağın ayak ucunda durdu, kollarını kavuşturdu, bacaklarını biraz ayırdı, sertleşmiş penisinin hatlarını pantolonunun üstünden görebiliyordum.

“Bu şekilde uyuyamam,” dedim. Ama söylemek istediğim, zihnimde gezinen penisinin görüntüsü ve penisi üstündeki tam kontrolüydü.

Eğildi, ayak bileklerimi kavradı ve boynum dümdüz olana kadar beni kendisine doğru çekti. “Evet, uyuyabilirsin. Sırtüstü ya da yan dönebilirsin. Battaniye üstünden düşerse diye odayı sıcak tutacağım. Tam olarak sana yapmanı söylediğim şeyi yapıyor olduğun bilgisiyle uyuyabilirsin.”

“Bunu neden yapıyorsun?”

“Çünkü yapabilirim.”

Bu sorunun onu düşünmeye sevk edeceğini sanmıştım ama cevabından memnundu. Bu kadarı gayet açıktı zaten.

“Bunun farklı olacağını düşünmüştüm.”

Beni şaşırttığı için mi gülüyordu, yoksa kendi beklentilerini bana karşı kullanıp beni kandırdığı için mi?

“Sen yaratıcı bir insansın,” dedi. “Boşalmanın bir yolunu bulursun. Bunu çözdükten sonra boşalıp boşalmamak sana kalmış.”

Adam dizini yatağa koydu, ardından yumruğunu şilteye bastırdı. Nefesi vajinam üstündeki sıvıyı kurutana kadar öne eğildi.

Dudakları klitorisime dokunduğunda inledim. Kısaca öpmüştü. Fikrini değiştirdiğine dair bir umutla inlemiştim. Gözleri gözlerimle buluştu ve klitorisimi yeniden öptü. Bu sefer yavaşça. Ardından vajina dudaklarıyla uylukların birleştiği yeri öptü, naylon şeridin geçtiği yerin yakınıni; nasıl karşılık vereceğimi ölçüyordu.

Kalçalarımı ona doğru hareket ettirdim ama geri çekildi. Önce yüzünü, sonra yumruğunu ardından dizini kaldırdı; şimdi yeniden yatağın ayak ucunda duruyordu. Kollarını kavuşturdu, sertleşmiş penisini görebiliyordum, dikkati tümüyle benim üstümdeydi.

“Bir soru sorabilir miyim?” dedim.

“Evet.”

“Ben ne istediğimi söylemeden bunu biliyorsun. Zihnimi okuyormuşsun gibi hissediyorum.”

“Seni tanıyorum. Sen benim karımsın.”

“Neden daha önce ne istediğimi bilemedin? Sana ihtiyacım olduğunda...”

Adam gerildi, dudakları gerginleşti. “Ne zaman, örneğin?”

“Lenore’u kaybettikten sonra.”

“Olive’i mi?”

“Babamın evine gelip beni kanepeye götürdüğünde. Milyonlarca kilometre uzağımdaydın. Olayı üstünkörü bir şekilde geçiştiriyordun.”

Dominantlığının bir kısmı kayıp mı olmuştu? Üstünden düşüp gitti mi? Bir parçası... Zırhını delmiş miydim?

“Korkmuştum.” Bu gerçeği dominantlığını kaybetmeden söyledi. Zırhında bir delik yoktu.

“Neden?”

“Kontrolümü kaybetmekten. Başarısız olmaktan. Senden. Her şeyden. Ve beni korkusuz biri hâline getiren bir şeyden zaten vazgeçmiştim. Senin istediğin şey olmaya çalışıyordum ama şimdi ikimiz de biliyoruz ki bunu yapamıyorum.” Battaniyeyi aldı. “Yaramazlık yok.” Üstüne serdi. “Bana ihtiyacın olursa yandaki odadayım. Aksi hâlde yarın sabah burada olacağım.”

Adam ışığı söndürdü ve kapıyı kapattı.

Herhangi bir şeyden korkacağını bu ana kadar fark etmemiştim ve bunu, bana Serena’nın bekâretini nasıl bozduğunu anlatmasından önce söyleseydi buna inanmazdım.

Belki bu da benim başarısızlığımdı.

63. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - ONUNCU GÜN

Kar taneleri, havada tüyler gibi süzülen kuru salkımlardı sanki. Bazıları zarıfçe pencerelere düşüyor, artlarında gözyaşı bırakıyorlardı. Sıcak pencereye düşen salkımlardan biri gibi uykuya dalıyordum. Kocamın bacak arama beyaz bir tüyü defalarca sürttüğü ve orgazmımın soluk, beyaz ışığının yanıp söndüğü bir rüyaya dalıyordum. Rüyada bile bileklerim bağlıydı ve onlarla mücadele ediyordum.

Dışarıdan bir ışık gelince uyandım.

Hareketi algılayan sensörleriyle, stüdyonun dışında ışıklar yanmıştı. Yatak odasında saat yoktu ama bir saat kadar zamanın geçtiğini tahmin ediyordum. Bacaklarımla arasındaki işkence biraz dinmişti, beni ham bir potansiyelle bırakmıştı. Arzu köşesine çekilmişti ama yeniden yerinden fırlamaya hazırды.

Işık neden yanmıştı? Bir kedi mi geçmişti? Bir kuş mu? Fazla mı kar yağıyordu?

Yoksa Serena araziden geçip kocamla yatmaya mı gelmişti?

Bir yandan kocama güveniyordum. Diğer yandan bu

oyunun kuralları beni sürekli şaşırtıyordu. Beni bir ay boyunca kontrol etmesinin sürekli benimle yatması anlamına geleceğini düşünmüştüm. Kalbimi ve zihnimi kapatabileceğimi düşünmüştüm.

Paylaşmayı listeye eklememiştım çünkü beni paylaşmazdı.

Ama ya bu onu paylaşıyor olduğum anlamına da geliyorsa?

Bunun bir önemi olmamalıydı. Ondan ayrılmıştım. Tezgâha bir not bırakıp onu evden göndermiştim. Bir daha asla ona geri dönmeyeceğimi defalarca söylemiştim. Onu sevmediğimi, onu istemediğimi...

Bu yüzden Serena'nın buraya gelmesine, kocamın ona dokunmasına, öpmesine ve... Bu konularda bir sorunum olmamalıydı.

İşğın yanmasıyla bu konuda bir sorunum olduğunu anlamam bir oldu. Sorun ediyordum. Evet. Hem de çok.

Bekle. Dur. Bunu sorun edersen evli kalmak zorunda kalırsın ve tüm bu uğraş bir hiç uğruna olmuş olur.

Evet. Bu konuda bir sorunum yoktu. Hem de hiç. Yalnızca bilmek istiyordum. Serena'nın araziyi geçip geçmediğini... Bilmek zorundaydım. Merakım nefes alıp veren, beslenmeye ihtiyaç duyan, canlı bir varlıktı.

Battaniyenin altında hareket ettim, bir ayağımı yere attım ve kendimi ayakta durmak için zorladım. Kollarım olmadan dengede durmak zordu. Dizimi pencerenin önündeki sedire dayayıp dışarı bakarken yarı kambur, zarafetten uzak ve neredeyse bilinçsiz hâldeydim.

Serena kocamla yatmaya gelmiyordu. Ana eve yakın bile değildi.

Kendi lanet olası kapı eşiğindeydi ve Adam da karşısındaydı, onunla konuşuyordu. Araziyi geçen Adam'dı. Serena yolundan çekildi ve Adam stüdyo eve girdi. Serena kapıyı kapattı.

Açayıp bir öfke kalbime doldu. Kendini haklı hisseden, acı, güçsüz bir öfke.

Alnımı cama dayadım. Yüzüm seğirdi, kaslarım gerildi ve nefes alamadım. Ağlıyordum.

Işık söndü.

Bunu sen istemedin mi? Ondan kurtulmayı istemedin mi? Neden mutlu değilsin?

Bu şekilde kurtulmak istememiştim. Tüm bunların kolayca halledilmesini istemiştim ama durum benim için kolaylaştıkça Adam için zorlaşacaktı. Bunu biliyordum. Sanki acı herkesin eşit pay aldığı bir şeydi. Sanki halledilecek çok bir şey yoktu.

Yüzüm ıslak ve çapaklıydı. Ne burnumu ne yanaklarımı silebiliyordum. Naylon şeritleri çekiştirdim ama koparabileceğim şekilde yapılmamışlardı. Beni Adam'ın merhametine bırakmak için yapılmışlardı.

O, itaatkâr kadını becerirken.

Adam'a da lanet olsun, Serena'ya da. Tüm bu anlaşmaya lanet olsun. Buna uygun biri değildim. Bu saçmalığın tadını bir noktaya kadar çıkarmıştım ama o şu an sınırları ihlal ediyordu. Tüm sınırları. Ben bağlıyken yan odada olması gerekirdi. Orada olacağını söylemişti; ama bunun yerine o kadına bana vermeyeceği bir şey vermeye gitmişti.

Seks yaptıklarını düşündüğümde, fevri ve tatminsiz bir şekilde tahrik oldum. Düşünemiyordum. Sinirlenemiyordum bile çünkü tek istediğim boşalmaktı.

Gözlerim karanlığa alışmıştı, gözlerimi odada gezdirdim. Yatağın ayak ucuna denk gelen kısmı alçak bir bar ve yüksek direklerden oluşuyordu. Bu işe yarardı.

Bacağımı üstünden attım, ayağım şilteye bastığında neredeyse düşmek üzereydim. Yerdeki ayağımdan destek aldım. Omzumu direğe dayadım ve ıslak vajinamı karyolanın ayak ucundaki yumuşak ahşaba doğru indirdim.

Havayı dişlerimin arasından çekiyordum. Bu iyi hissettirmişti. Çok iyi. Sürtünme, kontrol edebileceğim bir boşalma için gerekli gerilimi yaratıyordu. Kalçalarımı ahşabın üstünde hareket ettirdim, bir yöne birkaç santimetre hareket ediyor ardından diğer yöne geçiyordum. Karyola direği, kendimi ona doğru ittiğim için omzumu acıtıyordu.

Karyolayı bir hayvan gibi becerdim, aklımda tek bir amaçla öne geriye, çabukça hareket ettim.

Nihayet.

Klitorisimin üstündeki deri öne geriye hareket ederken ahşap ısındı. Bacaklarımın arasına kan hücum etmiş, bu bölgeyi kabartmıştı. Gözlerim kapalı ve ağzım açıktı. Belim geriye doğru esneyene, uzun, öfkeli bir homurtuyla boşalana kadar yatağın üstünde ileri geri hareket ettim.

O kadının orgazm olmasını sağlayıp benim orgazm olmamı sağlamadığı için Adam'a lanet olsun. Hâlâ benimle evliyken ona dokunduğu, onu sevdiği için Adam'a lanet olsun. Ayrıca bileklerimi bağlayıp olacağını söylediği yerde bulunmadığı için de ona lanet olsun. Hepsinden öte, ondan ayrılıp güzel ve buna açık bir kadını becermemesini beklediğim için bana lanet olsun.

Bana ve onu sevmiyor oluşuma lanet olsun.

64. BÖLÜM

GEÇMİŞ ZAMANIN HİKÂYESİ

Annem dünyadaki en iyi kız çocuğu olduğumu söylendi. Ergenliğimi, insanlara annemin sayesinde büyüyüp bir adam olduğumu söyleyerek geçirdim. İnsanlar gülerdi, annem ise kızgın bir surat ifadesi takınırdı. Annemin öfkeyi ya da herhangi başka bir şeyi kaldıramayacak kadar hasta olduğu zamana kadar bu konuda şaka yapmayı sürdürdüm. Son ayında nefes almaktan başka bir şey yapamıyordu. Ona üç ay boyunca berbat süreler biçildi ama hastalık onu yendiğinde buna yine de şaşırdım.

Cenazeye gitmedim. New York'un önde gelenlerinin sıraya girip bana ne kadar üzgün olduklarını söylemelerine dayanamazdım. Ne kadar çok mücadele ettiğini bildiklerini ve annemin ne kadar iyi bir sanat destekçisi olduğunu... Annemin aklını ve zekâsını öne çıkaran başka bir hikâyeye ya da neredeyse tanımadığım birinin gelip bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormasına katlanamazdım.

Annemin hayatta olmasına ihtiyacım vardı. Yirmi ya-

şındaydım. Her anlamıyla bir yetişkin ve annesine ihtiyaç duyan bir çocuk...

Cenaze yerine Met Müzesine gittim. Annemi geri istiyordum; bu yüzden sanat eserlerine baktım. Kalbimde, annemin burada yaşadığını hissediyordum.

On iki yaşına bastığımda, beni sütyen alışverişi için Bloomingdale'e götürmüştü. Saf ve utangaçtım ama annemin şirket yönetirmiş gibi tavırları ve sevgi dolu dokunuşları yeni yeni gelişmekte olan cinselliğimin düşüncesini katlanılabilir hâle getirmişti. Elimde A beden sütyenlerle dolu bir keseyle, annem beni Frick Müzesindeki özel bir sergiye götürdü. Beşinci Cadde'deki malikâne, özel koleksiyondan eski ustaların resimlerine ev sahipliği yapıyordu. Annem bir süre buranın yönetim kurulunda yer almıştı. Onu kadın yapan tüm organları ona ihanet etmeden önce...

Sütyen gününde, Frick'te eski ustalardan etkilenen izlenimci ressamların eserleri ya da böyle bir şeyler sergileniyordu. Öylesine konuşuyorduk, beni bir resmin önünde durdurup erkeklerden bahsetti. Bunu duymaya hazır değildim ama aklımda kaldı.

Annemin cenazesinin yapılacağı gün Frick'e gitmedim. O resmi görmeye Met'e gittim. Musée d'Orsay'den ödünç alındığını gördüm ve çılgınca bir hayal kurup annemin yeterince iyileşip buraya, resmi görmeyi gelebileceğini düşündüm. Annem ise bunu yapmak yerine ölmüştü.

Doktorlar bana istediğim kadar çocuğa sahip olur olmaz rahmimin, yumurtalıklarımın ve rahim boynunun alınması gerektiğini söylediler. Önleyici olsun diye göğüslerimin alınmasını tavsiye etmekten bir önceki adımdı bu.

Kadınsı olan şeyler neden böyle değişken? Neden kol kanseri olmuyoruz? Burun kanseri? Göz? Neden yalnızca kadın olmak bir çoğumuzu öldürüyor?

Sütyen günü.

Cenaze günü.

Bu iki gün arasından sekiz yıl geçmişti ama bir şekilde, dikiş kutusundaki iplikler gibi birbirlerine dolanmışlardı.

Sütyen gününde gördüğüm Manet'nin *Luncheon In the Grass* [Kırda Öğle Yemeği] adı tablosu büyük ihtimalle o güne kadar gördüğüm ilk meta-resimdi. Tümüyle giyinik iki adam çimler üstünde oturuyor, çıplak bir kadınla piknik yapıyor. Arkalarında, başka bir kadın var; yarı saydam bir elbise giyiyor. Entelektüel seviyede, ışık ve ölçüler hikâyeyi anlatıyor. Bu resim hakkında bir resim, bir sanatçı ve arkadaşı tuvale girmiş, yıkanan kadınların resmi hakkında konuşuyorlar.

“Bu resim hakkında ne düşünüyorsun,” dedi annem, bileğiyle tabloyu işaret ederek. Sergideki birçok resimden biriydi, neden bunun önünde durduğunu anlamamıştım.

“Işık tuhaf,” dedim, sütyenle dolu keseyi tutarken.

Annem kaşını kaldırdı. “Sana ne hissettiriyor?”

Tamamen giyinik iki adamın çok yakınında duran çıplak bir kadın mı? Kadının ayaklarından biri önündeki adamın bacak arasındaydı; kadın yanındaki adama da çok yakındı. Kadın resmi görenlere bakıyordu, sorun üretmeleri için onlara meydan okuyordu âdeta. O durumdan rahatsız değildi ama ben rahatsızdım.

“Güzel,” dedim. On iki yaşındaydım.

“Çıplak bir kadın tamamen giyinik iki adamla ne yapıyor merak ediyor musun? Bunun amacının ne olduğunu?”

“Manet fotoğrafı keşfetmeye yeni başlıyordu; bu yüzden...”

Annem, “Dominantlık,” diye sözümü kesti, yüzünü benden resme çevirdi. Beni ilerleyen yaşlarında doğurmuştu ve sıkı topuzu yüzde otuz gri tellerden oluşuyordu. “Bu, erkeğin kadın üzerindeki dominantlığının bir ifadesi. Kadın onların önünde çıplak ve tabii onun görüşüne göre kadın bu durumdan rahatsız değil çünkü Edouard Manet’ye göre doğru düzen bu. Aptal bir şapka takan adamı görüyor musun? Arkadaşına bacakları arasında ne oldu-

ğunu gösteriyor. Erkekler kadını domine edecekler ve kadın da çıplak vücuduyla onlara itaat edecek.”

“Anne...” Annemi susturmaya çalışıyordum. Birinin onu duyacağından, benim zihnimdeki düşünceleri okuyacağından korkuyordum. Çıplak kadın geri yaslanıyor ve iki adam tepesinde dururken bacaklarını aralıyor. Vücuduna bakıp onu nasıl kullanacaklarına karar veriyorlar.

“Evet?”

“Daha sessiz konuşabilir misin?”

“Tarihçilerin zaten söylemediği bir şey söylemiyorum. Erkekler kadınların böyle hissetmesine neden oluyor.”

Böyle mi? Sanki işemeleri gerekiyormuş ama başka bir yerlerinden gibi mi? Tümüyle giyinik adamların ilgisine ihtiyacım varmış gibi hissettim ve bu korkunçtu.

Daha önce de tahrik olduğum olmuştu, özellikle banyo çekmecesinde ve altındaki kutuda babamın porno dergilerini bulduğumda. Ten, penisler ve açık ağızlar... Kırmızı topuklu ayakkabılar ve korse giyen kadınlar. Bana *penis* ve *vajina* sözcüklerini nasıl kullanacağımı öğreten hikâyeler. Dergiler çok iyi saklanmıştı ve onları hep nerede buldysam oraya koydum ama bir süre sonra babamın onları bulmam için mi oraya koyduğunu merak etmeye başladım. Bir gün dergileri yan koydum. Ertesi gün ortadan kayboldular.

“Erkekler...” dedim kendi kendime, sekiz yıl sonra Cenaze gününde.

Manet'nin tablosu hâlâ beni tahrik ediyordu ama öfkelen diriyordu da. Öfkeyle baş etmek daha kolaydı. Öfkemi

yöneltebileceğim bir nesne vardı. Hastalanıp öldüğü için anneme kızamazdım ama öfkesine ortak olabilirdim.

“Erkekler seni domine etmeye çalışacak,” dedi Sütyen gününde. “Bunun hakları olduğunu düşünecekler. Ayrıcalıkları olduğunu... Seni aşağılamak için yapabilecekleri her şeyi yapacaklar. Eğer onlara izin verirsen seni yalnızca vücudundan ibaret görecekleler.”

Sekiz yıl önce Frick'te yaşadıklarımı hatırlayarak Met'in ahşap zeminine baktım. Annem sanki hâlâ hayattaymış gibi söylediklerini duyabiliyordum.

“Bu onların suçu değil. Bu şekilde yetiştiriliyorlar. Güçlü bir adam bulmalısın. Onu daha güçlü olmak için kullanmalısın. Eğer o da seni seviyorsa senin güçlenmen için kullanılmak isteyecektir.”

“Bu yüzden mi babamla evlendin?”

“Baban bambaşka bir konu. Onun, güçlenmek için beni kullanmasına izin veriyorum çünkü onu seviyorum.”

Babam şimdi benim konumdu. Onun için güçlü olmam gerekiyordu. Ona özen göstermem, annemin onun için istediği hayatı yaşamasını sağlamam gerekiyordu. Geri kalan her şey gücümü ve kadınlığımı boşa harcamak olurdu.

65. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - ON BİRİNCİ GÜN

Bir ara uyuyakalmışım. Karyolanın uç kısmından beceriksizce, tek gecelik bir ilişki yaşamışım gibi kalktım, yorganı geçmek için bacaklarımı kullandım ve umursamıyor gibi yapsam da hareketi algılayan ışıkların yeniden yanmasını bekledim.

Güneş yeni yağmış karın beyaz rengini yansıtıyordu. Acımasızca parlaktı.

Adam, odalarımızı bağlayan kapının eşiğinde durdu. “Günaydın,” dedi. Üstünde düğmeli bir gömlek ve kumaş pantolon vardı.

Uzağa baktım. Ona bakamıyordum. Tabii, rahatlamış gibi görünüyordu.

Yorganı yerden alıp bir koltuğun üstüne fırlattı. Bacaklarımı aralayıp beni inceledi. Tavrı aşağılayıcı, küçük düşürücü...

Ve...

Tahrik ediciydi. Tuhaf bir şekilde. Lanet olsun.

“Günaydın,” dedim. Öfkeli olduğumu bilsin istemiyordum. Umurumda değilmiş gibi davranmam gerekiyordu ve kıskançlığımın sağlayacağı gücü ona vermek istemiyordum.

Parmağını çarşafıta gezdirdi, elini açılı bir şekilde tutarak köşeleri kontrol etti. Ne yaptığını merak ediyor olsam da sormayacak kadar kızgındım.

Yatağın diğer tarafına geçti ve karyolanın alt ucunda durdu. Parmağının ucunu yüzeyinde gezdirdi. Bana bakarak baş parmağını ağzına götürdü ve ses çıkarmasını sağlayarak ağzından çıkardı. Parmağını yeniden, karyolanın üstüne çıktığım kısma sürdü.

“Tattığım en güzel vajina hâlâ seninki.”

Bana karşı tavrından utanıyor olmalıydım. Beni kontrol etme şeklinden... Vücuduma yapmasına izin verdiğim şeylerden. Ama utancım tek bir şeyden kaynaklanıyordu. Başarısız olmuştum. Zayıf davranıp onu hayal kırıklığına uğratmışım. Otuz gün boyunca bana söylediklerini yapacaktım. Anlaşmamız bu şekildeydi, bu evlilikten kolayca kurtulmak için bunu kabul etmişim. Sözümü tutamamıştım. Yine.

Yatağın kenarına oturdu, hayal kırıklığına uğradığı her hâlden belli oluyordu.

Ama kendimi tatmin etmek için her türlü nedenim vardı.

“Serena’nın tadı nasıl?”

Hemen cevap vermedi. Sol bileğimi çözdü. Kolumu kastım, gerdim ve yeniden kastım.

“Hatırladığım kadarıyla onun vajinası sıradan bir salı vajinası tadında.”

“Salı vajinası mı?”

“Evet.” Adam ayağa kalktı ve yatağın diğer tarafına geçti. Geçen yirmi dört saat içinde yatağın iki yanını defalarca dolaşmıştı ve her seferinde daha çok gerilmeme neden olmuştu. “Sıradan bir salı vajinası. Özel bir tadı yok. Riskli, müthiş bir cumartesi gecesi vajinası değil.” Sol yanımı çözdü. “Tapılacak, tanrısal bir pazar vajinası da değil. Salı vajinası.”

Bağlardan kurtulduğumda oturur pozisyona geçtim ve bileklerimi ovdum. “Benimkinin tadı nasıl?”

“Karyolanın alt ucu gibi.” Adam bir adım geri attı ve kolunu banyoya doğru uzattı. “Banyoyu hazırla, dört dakika içinde seni yıkamak için geri döneceğim.”

Adam odadan çıktı. Sinirle dönmemişti, şeytani bir şeyler yapacakmış gibi geri geri yürümemişti. Yalnızca odadan çıkıp gitti.

Başarısız olduğumun anlaşılması utanç veren diğer konulara üstün geliyordu. Çıplaklığımdan utanmıyordum, ağıl hayvanı gibi kontrol edilmiş olmaktan ya da bunların ikisinin de beni tahrik etmiş olmasından... Başarısız olmak doğrudan utanç vericiydi.

Suyu en sıcakta ayarladım ve küçük ahşap tabureye oturup buharların arasından aşağı akan suyu izledim. Nefes alamıyordum. Ağlamak istemiyordum. Bunu yapmayacak kadar güçlü biriydim.

Ama görünüşe bakılırsa bu doğru değildi. Artık hiçbir şey bilmiyordum. Kocam hakkında, kendim hakkında... Hiçbir şey.

Adam geri döndüğünde banyo tümüyle buhar içinde kalmıştı, yüzüm gözyaşlarıyla sıırıslıklamdı ve sesli bir şekilde ağlıyordum. Adam önümde çömeldi, ellerini inip kalkan omuzlarıma koydu.

“Ah, Diana,” dedi yumuşak bir sesle, beni kendine doğru çekti.

Ona karşı koyamadım. İstedim ama yapamadım, çünkü istemesem de aslında istiyordum. O küvetin kenarına yaslanıp aşağı kayarken, bu arzuların ikisi de zihnimdeydi. Çıplak vücudum kucağına uzanmış hâlde duruyorduk. Kafam karıştığı için daha şiddetli ağlamaya başladım. Adam aklımı karıştırıyordu. Kendi aklımı karıştırıyordum. Hislerim ve arzularım her tarafa dağılıyor, zikzaklar çiziyordu.

Ağlamaya uzunca bir süre devam ettim. Kocam bana sarıldı, musluk gürleri ve buhar çıkarırken kollarını bacaklarını bana sardı. Bir şey söylemedi, sormadı; yalnızca bana sarıldı ve yavaşça ileri geri sallandı.

Bıraktım sallansın. Açıklama yapmaya gücüm yoktu. Beni rahatlatmasına izin verdim. Bana hâkim olmasına. Beni bir yorgan gibi sarmasına. Ağlıyordum ama içten içe hissizdim. İçimde ne varsa gözyaşlarımla çıkıp Adam'ın üstüne boşalmıştı. Suyu kapatmak için musluğa doğru uzandığında kollarına sığınmayı özledim ama onlara artık ihtiyacım yoktu.

“Kendim banyo yapabilirim,” dedim. Gözlerimi, ellerimin üst kısmına sildim.

“Biliyorum.” Adam gömleğinin kollarını katladı. “Ama bu benim için bir ayrıcalık.”

Gömlek kollarını dirseklerine kadar katladığında, elini

uzattı. Elini tuttum, küvete girmeme yardım etmesine izin verdim. Suyu girerken, cildimin suya değen kısımları yandı. Suyun içinde gerindim. Adam bir el bezini suya batırdı, sıktı ve yüzüme bastırdı.

“Bu konuda konuş,” diye emir verdi.

Bu konuda konuşmak isteyip istemediğimi sormadı. İyi olup olmadığımı sormadı. Samimiyetim üzerinde bir seçme hakkım yoktu. Ona hislerimi yüklemek isteyip istemediğim, kabuğuma çekilip çekilmeyeceğim konusunda karar vermeme gerek yoktu. “*Bana anlat*” dememişti. İşin içinden kendini çıkardı ve yalnızca bu konuda konuşmamı istedi. Kendi kendimle, onunla ya da duvarlarla...

“Düşüncelerimi sıraya koyamıyorum,” diye cevapladım.

“Aklına geldiği gibi anlat.”

Derin bir nefes aldım ve o, el bezini üstümde gezdirirken konuşmaya başladım. “Şu anda ne yapıyorsun? Bir köpek yavrusu ya da arabanmışım gibi beni yıkıyorsun. Bu şeyleri sevebilirsin ama onlar yine de nesnelerdir. Bunu anlıyor musun? Yalnızca bir işi yapıyor olduğunu? Senin böyle olduğunu bilmiyordum. Bunu bilmiyorum. Ve bunu fark etmediğim için kendime kızıyorum. Kızıyorum çünkü... Kızıyorum çünkü bu beni tahrik ediyor. Tüm bu saçmalık. Buna yalnızca katlanacağımı düşünmüştüm ama bunun yerine kendimi sürekli tahrik olurken buldum. Ve geçen gece... Seni istedim. Seni çok istedim. Bir ahşap parçasının üstüne çıkmak istemedim. Beni becermeni istedim ama sen Serena’yı becermeye gittin. Bunu yapmak zorunda kaldın. Bunu yapmak zorunda kaldın çünkü sen-

den ayrıldım. Ben senden her şeyi almışken, neden sen bana bir şey veresin ki? Ben olsam, ben de onu becerirdim.”

Yeniden ağlamaya başladım. El beziyle bacaklarımın içini ovalıyordu.

“Ben daha iyisine layığım,” dedim gözyaşlarım akarken. “Bir malmışım gibi davranılmasından daha iyisini hak ediyorum. Kocamla birlikte milyon dolarlar değerindeki bir şirketi yönetiyorum ve günlerdir ne satışları ne kâr ve zararı umursuyorum. Artık kim olduğumu bilmiyorum.”

Arkama yaslandım ve ayaklarımı ovmasına izin verdim.

“Sen bir itaatkârsın.” Bunu, bir gerçeği belirtir gibi söylemişti.

“Kadınlar doğal olarak itaatkâr varlıklar değildirler.”

“Çoğu değildir.”

“Ama ben öyleyim, ha? Siktir git.”

“Bu bir hakaret değil. Feminizmle ilgili bir konu da değil. Yatak odasıyla ilgili bir konu. Bunu seninle tanıştığım andan beri reddediyorum çünkü öyle olmanı istemi-yordum. İtaatkâr partnerler beni korkuturdu. Bu konuda gözlerimi açan sensin. Bunu görmeye başladığımda, sanki seni ilk kez gördüğümü hissettim. Sen bir itaatkârsın ve içimdeki dominant bunu hep bildi.” Ayağımı nazikçe suya bıraktı. “Bu utanç verici bir şey olmak zorunda değil. Boşanmayacağımız anlamına da gelmiyor.”

Musluktan su damlıyordu. Tenim yanıyordu. Adam elini suyun üstünde gezdirdi, arkasında dalgalardan bir ‘V’ harfi bıraktı.

“Şey yapmak zor geliyor...” Boğazımdaki yapışkan maddeleri temizlemek için yutkunmak zorunda kaldım. Konuşur konuşmaz ağzımdan çıkacak gibiydiler. “Sen Serena’yı becerirken burada olmak. Bu seni suçladığım anlamına gelmiyor. Ama benim için zor.”

Adam’ın yüz ifadesi değişmedi. Şaşkınlık, ya da beni rahatlatmak konusunda bir heves yoktu. “Neden zor geliyor?”

“Sen benim kocamsın.” Elimle vajinamı kapattım. Bu anlamadığım bir refleksti ve kontrol etmekte zorlanıyordum.

“Yani...” Elimi geri çekti.

“Yanisi yok. Olmak zorunda değil.”

“Bunu kendine açıkla. Yüksek sesle konuş ki ben de duyabileyim.”

Ne duymak istediğini biliyordum. Gerçeği... Sözcüklerle ifadesini. Tepkisel ve olgunluktan uzak olduğu için bir kenara attığım yanıımı.

Haksız değildi.

“Kıskanıyorum,” diye fısıldadım.

“Ah.” Parmaklarını yeniden suyun yüzeyinde gezdirdi, dizime ve bacağıma dokundu. “Neden Serena’yı becerdiğimi düşündüğünü anlat.”

“Geçen gece ışık açıldı ama sonra yeniden açılmadı.” Ayağa kalkıp onu kapıda gördüğümü söylemedim. Bunu reddetmesini istiyordum. Bir kedi ya da kuşun geçtiğini söylemesini, bir bahane bulmasını...

“Sana yan odada olacağımı söylediğimi biliyorum. Ev-

den ayrıldığım için üzgünüm. Oraya Serena'yı kontrol etmeye gittim. Soba eski. Eğer gece bozulursa ve Serena buraya gelmekten çekinirse başına bir iş gelebilirdi."

"Orada uzun bir süre kaldın."

Su soğurken bu kez bacağımı gerçek bir ilgiyle okşadı. Düşüncelere dalmıştı.

"Biraz konuştuk. Belki kırk beş dakika kadar. Yalnız hissediyor." Adam bana baktı. "Biz evliyken senin hissettiğin gibi..."

"Onu öptüysen bana söyler misin?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Sesim neden çatlamıştı? Onu sevmiyordum bile. İlişkimizin birikmiş posasından kurtulmaya çalışıyordum.

"Hayır. Senden ayrılırdım." Eli basenimde düz duruyordu ve okşayarak yukarı doğru çıktı. "Sana bir daha dokunmazdım."

"Seni iki ayrı yöne doğru çekiyor olmam adil değil," dedim.

"Serena ve Stefan'ın burada olması hiç adil değil. Havanın soğuk olması, Stefan'ın şehirde olması... Yaptığım her şeyi eklersem daha uzun bir liste çıkar ama su soğuyor."

Adam küvetten çıkmama yardım etti ve üstüme kalın bir havlu sardı.

"Teşekkürler," dedim.

"Yine de bana itaatsizlik ettiğin için seni cezalandırmam gerekiyor."

Gözlerimi zemine çevirdim; aynı anda hem utanmış hem de kızgındım.

“Konuş,” diye emretti.

“Bu kulağa korkunç geliyor. ‘İtaatsizlik etmek’ şeklinde ifade etmen...”

“Buraya gelmemizden önce sana hiç emir verdim mi?”

“Hayır.”

“Yatak odası oyunları. Hepsi bu. Ama bu oyunlar ciddi oyunlardır ve düzgün oynandığında herkes kazanır.” Adam çenemi tuttu ve yüzüne bakmamı sağladı. “Uzun süreden beri kendimi düzgün hissetmedim. Dünyamın bu kısmının kontrol altında olmasına ihtiyacım var. Sen hayatımın tek büyük aşkısın ama buna ihtiyacın yok. Bundan hoşlanabilirsin ama buna ihtiyacın yok. Benimse var.”

Eli çenemdeyken başımı olumlu anlamda salladım.

“Şimdi istersen anahtar sözcüğü kullanıp işi bitirirsin. Ya da kurulanır, işine bakar ve geceliğinle alt kata inersin. Seni cezalandıracağım. Anladın mı?”

“Evet.”

Elini çekti ve banyodan çıkmaya hazırlandı. Kapıya varınca durdu ve arkasını döndü. “Hoşuna gidebilir.”

“Evet,” dedim. Neredeyse *efendim* diyecektim ama kendimi tuttum. Sözleşmede *efendim* ya da *sahip* demeyeceğim yazılıydı. Bu benim hakkımdı. Bu hakkı dil sürçmesiyle kaybetmeyecektim.

66. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - ON BİRİNCİ GÜN

Tüm bunlar hiç sorun değilmiş gibi davransam ne olur? Kendimi tümüyle buna vermeye kendimi ikna etsem... Yüz yıllık feminist mücadeleyi işe karıştırmamam? Bu aylık unutsam gitse... Tüm benliğimle kendimi bu rolü oynamaya versem. Eğlenmek için. Çünkü tüm bunlar o kadar da kötü değil. Çünkü eğleniyorum. Çünkü kazanacaklarım, kaybedeceklerimden fazla.

Bunu kasıtlı ve bilinçli bir şekilde seçmek zorunda kaldım. Bunu yapabilir miydim?

Yapabilir miydim?

Cümlelerin sonuna kocaman bir soru işareti koydum ve alt kata indim. Masanın üzerinde tost ve meyvelerden oluşan basit bir kahvaltı ile el yazısıyla yazılmış bir not duruyordu.

Çalışma odasında olacağım.

Denize bakan pencerelerin önünde yedim. Arka bahçe

ve kumsal bembeyaz bir kar örtüsüyle kaplıydı. Gidip karın pürüzsüzlüğünü bozmak istedim. Adımı, ayaklarımla üstüne yazmak... Bir keresinde, oturduğumuz binanın önünde annemle kardan kadın yapmıştık ve apartman görevlisi kadın olduğunu fark etmeden önce ona bir şapka takıp omuzluk giydirmişti. Fark edince, şapkasını geri aldı; sanki cinsiyeti kardan kadının bir kapıcı olmasını engellemiş gibi...

İşte ben buradaydım. Tost yiyor, çalışma odasına gittiğimde diz üstü çökmem gerekip gerekmediğini düşünüyordum.

Tabağı lavaboya bıraktım, yıkadım ve evin batı kısmına gittim. Adam çalışma masasında oturuyordu. Yanına bir sandalye koymuştu. Sandalyenin arkasından bir halat sarkıyordu.

Ben neredeyse kapıya vardığımda başını kaldırdı, ayağa kalktı ve bana bir sabahlık uzattı.

“Üzgünüm,” dedi. “Şimdilik sahneyi bozmamız gerekiyor. Bunu giy.”

“Bu ne anlama geliyor?” Kollarımı sabahlığa geçirmeme yardım etti. Sabahlığın önünü bağladım.

“Bu iki sorunumuz olduğu anlamına geliyor. Önce hangisini söyleyeyim? Bir çözüm bulabileceğimiz sorunu mu, bulamayacağımız sorunu mu?”

“Çözüm bulamayacağımız sorunu. Bu şekilde, konuşmayı bitirdiğinde yapacak bir şeyimiz olur.”

“Güzel.” Adam, telefon ekranını bana doğru çevirdi.

ŞİDDETLİ FIRTINA UYARISI

Şiddetli rüzgâr ve yağış bekleniyor.

*Hither Hills Doğal Parkı'nın doğusunda elektrik ve telefon
şebekesi kesintileri.*

Önlem alın.

“Gitmeli miyiz? Güvende kalmak için...” diye sordum, telefonunu geri verirken.

“Evet. Ama Thierry ve Willa arabayı dün Queens’e götürdü ve bizi almak için geri dönmelerini söylersem dördümüz bir burada kapalı kalırız.”

“Beşimiz. Serena beşinci.”

“Beşimiz. Bunu daha önce de yaptık. Sorun çıkmayacak.”

“Tamam. Diğer problem ne?”

“İki perakendeciyle ilgili bir fiyatlandırma problemi.” Dizüstü bilgisayarının ekranını bana doğru çevirdi, eğilip baktım. İş yaptığımız en büyük perakendecilerden biri fiyatları düşürmüştü ve diğeri de fiyatlarını ona göre düzenlemişti.

“Lanet olsun. Ne kadar kaybettik?”

Adam telefonumu bana uzattı. “Birkaç bin. Hangi firmayı aramak istiyorsun?”

“Ben Lake’i ararım, sen de Shonda’yı ara.”

“Olur.” Adam oturdu ve sandalyesini yana kaydırды. Dizüstü bilgisayarını bana doğru kaydırana kadar nedenini anlamadım. Yanına oturayım diye yer açıyordu.

“Adam?”

“Evet?”

Ondan ne istiyordum? Bu sorunun cevabını bulamıyordum. Zihnimi okuyormuş gibi cevap verdi, yüzüne beni anladığını belirten bir gülümseme yayıldı.

“Seni cezalandıra... Shonda! Fiyatlara baktık da...”

Normal bir insan gibi konuşmaya devam etti. Henüz kabullenmekte olduğum itaatkârlığı üstümden attım ve tuşları çevirdim. Bunu daha sonra yeniden kabullenebildim.

Ona adıyla hitap ettiğimi ve Adam’ın bunu sorun etmediğini yarım saat sonra fark ettim.

67. BÖLÜM

GEÇMİŞ ZAMANIN HİKÂYESİ

En sevdiğim bluzumu giyiyordum. Üstüne uçan kuşlar işlenmiş olanı. Şirketin yıl dönümü yemeği için Metropolis'te bir masa ayarlamıştık ve her zamankinden daha özel görünmek istiyordum.

Adam her zamanki gibi bir takım elbise giymişti: beyaz, ütülü bir gömlek ve lacivert bir takım. Uzun boylu ve dimdik, geniş omuzları ve dar beli... Piramit şeklinde tasarlanmış platinden yapılma kol düğmelerini takıyordu. Aynı anda beni hem görmezden geliyor hem de benimle konuşuyordu. İş hakkında bir şeyler söylüyordu. Vir vir vır. Önemli bir şey söylüyordu ama umurumda değildi. Tek gördüğüm elleriydi, ne kadar kaslı ve büyük oldukları... Gömleğinin manşetlerini düzeltirken her bir parmağının ne kadar hareketli olduğu, göze çarptığı...

Kemerini pantolonuna geçirirken dizlerim titredi, tutmuyorlardı. Yatak odasında belli rutinelere sahip olacak kadar uzun süredir birlikteydik; ama bu süre rutinlerin sıkıcı hâle gelmesine neden olacak kadar uzun değildi.

O gün, farklı bir şey istedim. Bunu nasıl söze dökeceğimi bilmiyordum ama iliklerimde hissediyordum. Daha önce hiç eğilmediğim şekillerde eğilmek istiyordum.

Hayır, onun eğilmemi sağlamasını istiyordum. Beni itmesi, aşağı bastırması, kullanması... Bunları düşünmek iç organlarımla sıcak sıvıyla dolu bir havuza dönüşmesine neden oluyordu.

“Adam,” dedim. Sesim çatlamıştı. Tek görebildiğim kemerini tutan elleriydi.

“Evet?”

Ona istediğimi söylemem gerekiyordu ama söyleyemedim. Bana önce ne istediğimi söylemesini sonra da bunu talep etmesini istedim. İsteklerden kurtulmak istiyordum. Karar vermekten... O elleri ve kemerinin hapsettiği güzel canavarı istiyordum.

Nasıl oldu da bunu yaptım bilmiyorum ama önünde diz çöktüm.

Adam hareket etmedi. Ona bakmıyordum çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. Penisini çekip çıkarabilirdim ama bu, anın büyüsünü bozardı.

Yanağıma dokundu. Parmağına doğru hafifçe döndüm, dudaklarımı araladım ve parmağını ağzıma aldım.

Beni çok şaşırtan bir otoriteyle parmaklarını boğazıma kadar soktu ve buna izin verdim. Ta boğazıma kadar... Ne kadar derine inebileceğini test edermiş gibi parmaklarını boğazıma daldırdı. Kusma refleksimi bastırdım çünkü tüm elini bile sokacak olsa buna razıydım. Yalnızca onu hoşnut etmek için. Vücudunun ne kadarını yutabileceğini kanıtlamak için.

Gözlerimi ona çevirdim.

Gördüğüm Adam'dı. Aynı adam, ama farklı görünüyordu. Bunu açıklayacak sözleri bulamadım ama ne istediğimi duyduğunu biliyordum. Parmaklarını ağzımdan çıkarınca nefes aldım.

Penisini çıkarmasını istiyordum. Bana vermesini... Agresif davranmak istemiyordum.

Bu yüzden ellerimi arkama götürdüm. Öne doğru bakıyor, ellerinin görüş alanına girmesini ve kemerini çözmesini bekliyordum.

Bekledim.

"Gitmemiz gerekiyor," dedi. "Döndüğümüzde kaldığımız yerden devam edebiliriz."

Kalbimin içinde bir korku oluştu. Önünde diz çökmüş, bakışlarımı yere çevirmiş, ellerimi arkamda kenetlemiş duruyordum.

Başımı ona doğru çevirdim. Neredeyse görüş alanıma sığmayacak kadar uzundu. Bu açıdan kasıkları kocaman görünüyordu. Yüzü ise ufuktaki küçük bir noktaya dönüşmüştü.

Elimi kalçalarıma koydum. "İyi."

Ayağa kalktım ve yemeğe gittik. Sessizlik içinde Union Meydanı'na doğru sürmeye başladık. Haklı çıkmıştı. Hızlıca oral seks yapmaya vaktimiz yoktu. Aklımda kalan ise dizlerimdeki baskı, ağzımı ele geçiren parmakları ve ellerimi arkamda kenetlediğimde göğsümün nasıl öne çıktığı oldu. Duruşumla ima ettiğim şeyi reddetmişti. Bunu yapmamı istemedi. Her konuda eşittik ve bunu düşününce, vites kolu üstündeki elini tuttum.

Restorana vardığımızda huysuzdum. Aç olduğumu, susadığımı düşündüm. Başlangıç tabağı ve bir bardak suyun ardından bile hâlâ keyifsizdim. Hâlimi günün kötü geçmiş olmasına verdim, durumu başlamadan bitmiş oral sekse bağlamadım. Önemli bir şey sayılmazdı. İşler güzel zaman geçirmemizin önüne geçmişti; bu yeni bir şey değildi

Huysuzca külotlu çorabımı değiştirdim, diz kısmı kaçmıştı. Bu itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı sıktı, kabul edemediğim bir hayal kırıklığının kötü kokusunu alıyordum. Hayal kırıklığım yemeğe başlayana kadar içimde kaynadı ve kıvrandı; kendime gerçeği söyleyemiyordum. Domine edilmek istemiştım. İtaatkâr davranmak istemiştım ama Adam beni durdurmuştu; zamanımızın olmadığını söylemişti.

Ancak onun beni en kötü güdülerimden koruduğunu biliyordum ve bu duygulara sahip olmak bile dudaklarımı kapalı tutmama yeterdi. Metropolis'e vardığımızda (söylemeliyim ki erken varmıştık) minnettarlığım ve düş kırıklığım birbirine karıştı. Kafam karışık ve cansızdım.

Babamın evinde, kanepede yatarken omzuma hafifçe vurmuş olması sonun başlangıcı idiyse, bu gece de sonun orta kısmıydı.

68. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - ON BİRİNCİ GÜN

Giydiğim uzun çoraplar siyahtı ve basenime kadar geliyordu. Çorapların dantelli üst kısmında saydam silikon vardı, bu kısmın dik durmasını sağlıyordu. Bir çift siyah topuklu ayakkabı giydikten sonra kendime aynada baktım. Çoraplar bikini bölgemin çevresinde bir çerçeve oluştuyordu ve popoma bakmak için arkamı döndüğümde daha cazip ve daha yuvarlak durduğunu gördüm.

“Arkanı dön,” dedi Adam, kapı eşiğinden. Beni kendi vücuduma hayran hayran bakarken yakalamıştı.

Bunu istememişti, lütfen dememişti. Tonlaması cümlelerin sonuna doğru yükselmiyordu, soru belirtmiyordu. Merhaba bile dememişti. Beni arkadan görebilsin diye döndüm; sonra yana, sonra da önüme döndüm.

O, göğsünde çaprazladığı kollarıyla yatak odasının kapı eşiğinden eğilerek bakarken, onun evrenindeki en seksi şeyin ben olduğumu anlayabiliyordum. Onunla geçirdiğim beş yıl boyunca bana hiç *bu şekilde* bakmış mıydı? Beni

canı canlı yemek istiyor, beni arzuluyor gibi bakıyordu. Ama artık üzerinde başka bir hâl vardı ve bu hâli benim arzumu sanki kesip ikiye ayırıyor, bir yaraya dönüşmesine neden oluyordu.

“Geçen gece.” Kendini kapı çerçevesinden ittirerek içeri girdi. “Benim olan bir şeyi aldın. Sana güvendim ama sen karyolanın alt ucunu becerdin.”

Yaklaştı ve elini abajurun altına götürdü, en loş ışığa ayarlamak için üç kere düğmeye bastı. Sonra arkama geçti. Oradaki varlığını hissedebiliyordum; bana bakıyor, plan yapıyordu. Çevremde döndü, önüme geçti. Hem önümde hem tepemde duruyormuş gibi hissediyordum. Sessizliği yırtıcı bir hayvanın sessizliğine benziyordu. Duruşu vahşi bir hayvanı andırıyordu ama tümüyle kendine hâkimdi.

Kiminle evlendiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Aptal ve safça mı davranmıştım, yoksa bu kurnazca bir hamle miydi?

“Sesli nefes alıp veriyorsun.” Elinin tersini köprücük kemiğimde, göğsümde, sertleşmiş meme ucumda gezdirip göbeğime indi. Tavrında, tehditkâr olabileceği konusunda bir tehdit seziyordum, farkındalığımı tenimin yüzeyine kadar çeken bir tehdit. “Ellerini yanlarına koy. Bacaklarını omuz genişliğinde aç. Sana, bana bakmanı söylemedikçe bakma. Bunu yapmanı söyleyene kadar hareket etme ve bana dokunma.”

Bakışlarımı ayakkabılarına çevirdim. Ona bakamayacak olmam ne yaptığını ya da ne hissettiğini göremeyeceğim anlamına geliyordu. Bu endişe vericiydi ama aynı zamanda bilinmezlik duygusu şehvet uyandırıcıydı. Dinledim. Havanın hareketlerini hissettim. Daha dikkatli davrandım.

“Seni nasıl cezalandıracağımı düşünüyordum. Kırbaça da tokaç kullanamam. Hak ettiğin kadar şaplak atacak olsam kollarım yorulur.”

Gülümsememeye çalıştım. Dudaklarımı ısırđım ve ikisini birbirine bastırdım. Öğlen vakti beşinci caddeden karşıya geçmeye çalışan kedileri düşündüm.

Adam bana doğru eğildi. Dönüp ona bakma isteğime karşı koydum.

“Bunu yapılması gereken şekilde yapsam komik olmazdı.” Bundan emin olamıyordum çünkü onu göremiyordum ama sesi, sanki o da gülümsüyormuş gibi geliyordu. “Darbeleri saymazdım. Yok. Popon doğru şekilde pembeleşinceye, sen durmam için yalvarmayı kesene, tamamen pes edene kadar durmazdım.”

Popomu kavradı ve sıktı. Şaşkınlığım sesli bir şekilde nefes almama neden oldu. Bacak aram öyle çabuk ve çok ıslanmıştı ki canım acıdı.

“Öyle çok boşalmak istiyorsun ki... Boşalacaksın da. Orgazmların büyük bir sancıya dönüşene kadar boşalacaksın. Acı çekmek için yalvaracaksın.”

Adam durdu. Söyleyeceklerini bitirdiğini sanmıyordum ama konuşmayı kesti. Söylediklerini kabul etmeyi düşündüm. “Ben varım,” demeyi... “Ne zaman başlıyoruz?” demekten vazgeçtim. Konuşma kesilmişken, basitçe, “Evet,” demek için ağzımı açtım.

Bir gece ofiste, geç saatte çalışıyordum. Saat on bir dolaylarında olmalıydı. Adam içeri girip bana bir şey sordu. Yerimden sıçradım, ayakta uyuduğumu fark edince şaşırđım.

Koridordan gelen ayak seslerini duymak da tam bu etkiyi yaptı. Beni içimde kaynayan hormonlar ile cinsellik vaadinin oluşturduğu senfoniden çekti aldı. Kocama baktım. Başını kapıya çevirmişti, sıkıldığı çenesi boynuyla vücudunun geri kalanı arasında düz bir çizgi oluşturuyordu.

Serena kabarık paltosu, kotu ve çizmeleri içinde göründüğünde, Adam kapıya doğru sıçradı ve girişini engellemeye çalıştı. Serena bana baktı, ben de olduğum yerde donmuş hâlde ona baktım.

İlgimizi birbirimize yöneltmemiz bir saniyemizi aldı. O, çizmeleri ve kabarık paltosu içindeydi. Bense çıplak ve olduğum yerde sabittim, ellerim iki yanıma yapıştı. Stefan onu tasmaından tutup garaj yoluna çektiğinde ben korkmuş ve iğrenmiştim. Serena bir hayvandı. Bir köle. Kullanılıp atılacak bir et parçası. Peki, odanın ortasında çoraplar ve topuklu ayakkabılarla dikilir, ip ya da zincirle değil ama bir adamın iradesiyle sabit dururken ben neydim?

Sanki birbirimizi anlamışız gibi hissettim. Loş ışıktaki neden üstüme bir şeyler geçirmeye çalışmadığımı biliyordu. Benden, benim ondan öğrendiğim şekilde iğrenmemişti. Utancım kendime aitti. Beni gördüğü kısacık anda utandığımı inkâr edemezdim ve bu yüzden onu suçlayamazdım.

Vücuduma iğne gibi batan, pespembe bir ısı dalgası...

Aynı anda hem utanç hissediyordum hem de güvende olduğumu. Utancı, kalçalarım üstündeki fiziksel bir ağırlık gibi hissettim. Beni sıvıya çeviren bir sıcaklık. Göğüs uçlarımın büzüşmesi.

Adam vücuduyla kapı eşliğini kapatarak, "Ne var?" diye çıktı.

Serena bakışlarını yere çevirdi.

Adam'a bak. Seni orospu, bak ona. Karşısında itaatkâr davranma.

Serena ellerini iki yanına yapıştırıp, "Üzgünüm," dedi. İkisinin karşılıklı duruşu anlamsız bir öfke hissetmeme neden oldu. Kıskanç biri değildim, özellikle terk ettiğim bir adamı kıskanmazdım ama duruşu beni öyle sinirlendirmişti ki. Sesi bile... Özellikle zayıf ya da titrek çıkmamıştı; yalnızca itaatkârdı. Onu tokatlamak istedim. "Baca deliğinden soğuk hava geliyor."

Adam omuzlarını birkaç santimetre indirdi. Benim vücudum ise bir kalçamın üstüne yaslanarak tepki verdi. Ellerimi yumruk yaptım.

"Alt katta bekle."

Serena arkasını döndü ve gitti.

Adam ellerini kapı çerçevesinden çekti ve arkasını döndü. "Bu gece sıcaklık sıfır derecenin altında olacak."

"Kendi sobasını kendi tamir etsin," dedim.

Adam kısa bir kahkaha attı. "Annesi New York, New Jersey ve Connecticut'ı içine alan bölgedeki tek kadın tesisatçı olacak bir de. Şey sanırsın..."

"Evet. Şey sanırsın."

Adam ellerini pazılarımın üstüne koydu ve yavaşça aşağı indi, kendi parmaklarını arasına sokmak için yumruğumu açtı. "Bana bir dakika ver. Yalnızca kapatıp açmak yeterli olabilir." Kollarını bana doladı ve ellerimi vücudumun arkasında birleştirdi; vücudunu benimkine dayadı.

"Yeniden başlatılması gereken tek şey soba olmayacak," diye homurdandım.

“Genelde bu kadar bencil değilsin.”

“Daha önce bu kadar ilgi gördüğüm olmadı. Bu, beni bencilleştiriyor.”

Gülelim diye söylemiştim ama söylediğim komik gelmedi. Evliyken benimle yeterince ilgilenmediğini söylemeye çalışmıyordum. Söylediklerimin bu anlama gelmesini istememiş olsam, sorsa bunu reddedecek olsam da sözlerimi başka şekilde yorumlamanın yolu yoktu. Son hece ağzımdan çıkarken ne kadar sert konuştuğumu fark ettim.

Ben hemen özür dileyemeden, “Yatağa uzan,” dedi. Ellerimi bıraktı ve bir adım geri çekildi. “Birkaç dakikaya geri döneceğim. Parmakların ya da karyolanın alt ucu cuma vajinası gibi kokuyor olursa sancılı orgazmları geçip, doğrudan acı veren kısma geçeriz.”

Ben bacağıma yatağa atarken, Adam kapıdan çıkmak üzereydi. Ona seslendim. “Adam?”

Durup bana doğru döndü.

“Cuma günü ne olur?”

“Şükredersin.”

“Ne?”

“Tanrı’ya şükür, hafta bitiyor.”

Öyle çok güldüm ki gidişini duymadım. Onun da güldüğüne yemin edebilirdim.

69. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - ON BİRİNCİ GÜN

Arka kapının kar sürüyerek açılığını ve kapandığını duymamın üzerinden on dakika geçmişti. Stüdyo evin ön kapısındaki ışığın yandığını görmemden beri on acı verici dakika, ışığın sönmemesinden beri dokuz dakika geçmişti. Yatak örtüsünün altına girmemden beri altı dakika. Yataktan çıkıp pencereden bakmamın üstünden üç dakika geçmişti. Bir pantolon ve kazak giymemin üzerinden ise bir dakika geçmişti.

Ön koridordaki dolabın yanına varmamdan beri otuz saniye... Kapıdan soğuk hava sızıyordu, ön pencereye vardığımda göğüs uçlarım büzüştü.

Parmaklarımı cama koydum. Hava, alçaktaki bulutların aydınlığıyla turuncu bir renk almıştı ve dondurucu yağmur ve karla ağırlaşmıştı.

Onu beklemek mi? Buyurduklarını yapmak mı? Yoksa merakımın vahşi ve yırtıcı açlığını doyumak mı?

Okyanus her zamankinden daha yüksek sesle dalgalanıyordu. Kıyıya çarpan dalgalar bizi canlı canlı yemeye hazır dişler gibiydi.

İçimdeki meraktan fazlasıydı. Hava çok soğuktu. İnsanı öldürecek kadar soğuk... Yaşlı insanları ve çocukları öldüren türden bir fırtınanın içine gizlenmiş bir soğuk. Kocam, kendi zevki için beceriksizmiş gibi yapan bir kadına bakmaya gitmişti. İşi tek başına halledebileceğinden emin olsam da ona destek olmaktan zarar çıkmazdı. Sobalar hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama Serena'yı sakinleştirebilirdim. Adam'a bir İngiliz anahtarı uzatabilir, su kaynatabilir, ne gerekiyorsa onu yapabilirdim. Yatakta hiçbir şey yapmadan yatmak hariç her şeyi...

Paltom Manhattan gibi kokuyordu, atkım cebinden görünüyordu. Atkının uçlarına şahin motifleri işlenmişti. Evin kapısında Adam paltomu bana uzatmıştı. Paltoyu hemen asmamıştım, yakaları elimde, beklemiştim.

Onun karısı olmayı bırakmıştım, değil mi? Bir partner olma pozisyonumdan vazgeçmiştim. Tüm haklardan, imtiyazlardan ve görevlerden el çekmiştim. Oraya gitmek ne işe yarardı? Onunla geçmişte samimi olmamızdan faydalanmış olurdum. Çökmesine neden olmak ve yine de ondan ayrılmak... Neden? Çünkü hayat arkadaşımı gibi davranmak yanlış ve etik dışı olurdu, neredeyse ahlaksızlık olurdu. Şu an içimdeki duygunun basitçe merak olmadığını biliyordum. Derinden umursuyordum. Ama merak yine de odanın bir yerinde kollarını kavuşturup oturmuş, bir ayağını yere vuruyor, "Konunun benimle ilgili olmadığını emin misin? *Bundan emin misin?*" diyordu.

Emindim. Ondan vazgeçmiş olabilirdim ama onu asla umursamayacağım konusunda bir söz vermemiştim.

Ayrıca, botlarımı bağlarken şeyi de itiraf ettim. Orgazm olmak istiyordum.

Sırıtarak karanlık evden ayrıldım, yan kapıdan dışarı çıktım.

70. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - ON BİRİNCİ GÜN

Hava mümkün olmayacağını düşündüğüm derecede soğuk ve yağmurluydu. Yağan kar taneleri, yerdeki buzlaşmış karın üstüne düşüyordu ve anında donup sert bir kabuğa dönüşüyordu. Yürürken ayaklarım buzu oval şekiller oluşturacak şekilde kırdı. Manhattan'dan buraya gelirken hava ılıktı; bu yüzden yanımda eldivenlerim ya da şapkam yoktu. Ben de atkımı kulaklarımın çevresinden sardım ve ellerimi kollarımın altına sıkıştırdım.

Küçük evle aramda yalnızca bu küçük arazinin bulunması iyi bir şeydi. En fazla otuz adımlık bir alan. Adam ve Serena'nın ayak izlerini takip etmek için kavis çizdim, ayaklarımı Adam'ın ayak izlerinin kırdığı buzun üstüne koydum. Rüzgâr tenimi, sulu sepken kar yanaklarımı yakıyordu.

Kar yerdeki ayak izlerini doldurmaya başlamıştı. Hızla hareket edip adımlarımı onlara denk getirmeye çalıştım ama fırtına yüzünden görmek zordu.

Onunla gitmekle iyi yapmıştı. Adam iyi bir adamdı.

Rüzgâr beni yana doğru sürüklemişti, kendimi stüdyo

evin yan tarafında buldum. Pencereden gelen ışık bir buz katmanınca kırılıyordu. Burada bir kapı var mıydı? Evin bir yan kapısı olduğuna yemin edebilirdim ama ne tutup açacak bir yer ne de tokmağı bulabiliyordum. Buzu silmeye çalıştım; ne camı ne de başka bir şeyi hissediyordum. Belki de ışığın sıcak rengini gerçek sıcaklıkla karıştırmıştım. Ama içerden gelen sıcaklık buzun iç kısmını, parça hâlinde yere düşmesine neden olacak kadar eritmmişti.

Pencereden. Bir an. Çünkü yalnızca bir an için görebildim.

Adam sertçe parmağıyla bir şeyler gösteriyor ve konuşuyordu.

Bir tablo. Kırmızı. Üstünde insan ve insan olmayan şekiller var.

Serena ellerini masaya dayamış. Ayakları yerde.

Adamın elinde koca bir kesme tahtası.

Artık üşümüyordum; öfkem beni ısıtmıştı.

Ayaklarım, ağırlık yapan kütlelerden başka bir şey değildi. Bu yüzden birini kaldırıp içerdekilerden birini boğmaya gitmeye çalıştığımda, ayağımın hareket etmediğini fark etmedim. Vücudumun geri kalanı hareket etmeye yeltendi, yandaki basamakların tırabzanı üstüne düştü.

Kapı yalnızca yirmi santimetre ötemdeydi ve karda görememiştim.

Tek yapmam gereken onlara doğru yürümekti ama başarısız oldum. Kayan ayağım, olduğu yerde donmuş olan ayağım yerinden oynadı ve düşmeye başladım. Şapkasız başım beton merdivene çarptı.

Görüşüm kıvılcımlar hâlinde kararırken, son bir sorum daha vardı.

Onu seviyor musun?

71. BÖLÜM

GEÇMİŞ

Nefesini tut.

Gece kuşlarının seslerini duyabiliyorsun.

Ayakları ayaklarını ısıtıyor.

Hafif rüzgâr jaluziyi tıkırdatıyor.

Milyonlarca blok ötede bir arabanın alarmı.

Eli yanağında.

Kızımıza ne isim verelim?

Henüz hamile bile değilsin.

Ama olacağım.

Hızlı gitmeye gerek yok.

Lenore olsun.

Olmaz.

Büyükannemin ismi.

Büyük büyükannen fazla mı Poe okumuş?

Büyük ihtimalle.

Kuzgunlar binanın çevresini sarsın ister misin?

Umurunda bile değil.

İç organların kanserli hücrelere dönüşmeden önce çocuk sahibi olmak istiyorsun.

Kolunu çimdikliyor.

Bundan hoşlanıyorsun.

Karanlıkta ağzın açılıyor.

Gece kuşları uzaklaşıyor ve kocan yeniden konuşmaya başlıyor.

Bence Olive iyi.

Bu bir renk.

Erkek olursa da Oliver olur.

Her şey uygun.

Yeniden içine giriyor.

Bundan hoşlanıyorsun.

Fısıldıyorsun.

Daha fazlası, lütfen.

72. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - ON İKİNCİ GÜN

Aşk ne zamandır? Onu görünce kalbinizin kabarması aşk mıdır? Omzunda uyuyakalınca âşık olduğunuzu mu anlarsınız? Ya da o tuhaf şekilli zarfınıza sığabilsin diye onu katladığınızda mı anlarsınız bunu?

Onu ne zaman sevdin?

Aşk, o aile şirketini kurtardığında mı ortaya çıktı, gecenin bir yarısı vücutlarımız düğüm olduğunda mı?

Onu sevmeye zamanının geldiğini, ayrılma zamanının geldiğini kendine söylerken onu seviyor muydun? Ona ihtiyacın olduğunda... Kadınlığının vücudundan alınması gerekmeden önce çocuklar verebileceğini anladığında mı sevdin?

Seni sevdiğinde mi?

İşine geldiğinde mi?

Yalnızca bu senin için de uygun olduğunda mı sevdin onu?

Başım zonkluyordu. Çarşaf kokusu alıyordum. Her ya-

nımda, nemli bir insan sıcaklığı hissettim. Zor nefes alıyordum.

Bilinçaltımda zaman bükülmüştü sanki.

Bükülüp ikiye katlanmamıştı; düzgün bir sıçramayla başı ve sonu bir noktada buluşmamıştı. Bir mektup gibi üçe katlanmıştı; geçmiş sıkıca şimdiyi sarıyor, duyularımdaki şokla eşleşmek için şimdiyle bir araya geliyordu.

Kadının sesi.

Adamın sesi.

Sıcaklık.

Karanlık.

Çıplaklık.

Işık.

Sert penisi bana değiyor.

Kolları.

Kadının inlemeleri.

Adam'ın kokusu yavaşça beni buldu, yarı baygın hâldeyken benimle dalga geçiyordu. İkimizin yaşamına da sinmiş olan kokusu... Onu sevdiğime inandığım zamanlar, onu hiç sevmemiş olduğumdan korktuğum zamanlar...

Tezgâhın üstüne bırakılmış, bir gün titreyen bir elle imzalanmış ve korkaklıktan bir hafta çekmecede saklanmış bir mektup gibi katlanıyor. Sonunda onun için mektubu bırakana kadar köşelerini on kez zarfa sokup çıkarmıştım. Toprak ve toprağın üstündeki çimen gibi kokan adam. Kolları beni bir mektup gibi sarardı, benim yazdığım mektubu katlayışındaki kötülük ve korkaklık olmadan.

Tanrım, ben ne yaptım?

Bunu uykumda söyledim, içimden. Yalnızca buna gücüm yetiyordu. Nefes sesleri ve pencereye çarpan sulu sepken karın tıkırtısı. Göz kapaklarımın ardında ışığın parıltısı. Ağzımda kan tadı, dilimi ısırđığım yerdeki yaranın acısı.

Beni bir kâğıt parçası gibi masaya koy. Hayatını benimkinin üstüne yaz. Geçmiş ve şimdiyi, mektup katlar gibi katlayıp bir araya getir. Ben seninim.

73. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Zihnim uyanıktı ama vücudum ağırlaşmış, zihnimin yanında uyuyordu. Adam'ın arkamda hissettiğim varlığı gitmişti ve Serena öyle yakınımından bana bir şeyler fısıldıyordu ki tükürüğünün kokusunu duyabiliyordum.

“Bana saygı duymuyorsun. Bir tür kurban olduğumu düşünüyorsun. Bana acıyarak bakıyorsun. En azından böyle yapıyordun. Beni Stefan'ın yanında, boynumda tasmayla görünce yüzünde bunu gösteren bir ifade oluştu. Sürekli bu ifadeyi görüyorum. İğrenme. Sanki ayakkabına bulaşan bok benmişim gibi. Sanki birinin beni kurtarması gerekiyormuş ve bu sen olmayacakmışsın gibi.”

“Podyumlarda yürüyerek günde on beş bin dolar kazandığımı biliyorsun, değil mi? Burnumu kokainle doldurabilirim. Prens ve prenseslerle Absent içebilirim. Ama bunları yapmıyorum. Eğer böyle şeyler yaparsam kendimi kaybederim ve bir köle gibi yaşarken hissettiklerimi hissetmem. Git de bir dergiye bak. Beni gördüğünde, demek

istediğim şeyi de anlayacaksın. O sayfa bana ait çünkü ben de başkalarına ait oluyorum.”

Alt dudağım, Serena dokunuyormuş gibi kaşındı. Yüzümdeki nefesinin kokusunu duyabiliyordum. Sesi neredeyse duyulamayacak kadar alçaktı ama yarı bilinçli hâlim ona tutunmuştu.

“Korkuyorsun. Onu senden ayırmamdan ya da benimle aynı insan olmaktan korkuyorsun. Belki her ikisinden de...”

Serena alt dudağımı çekti, ardından onu öptü.

“Hanımefendi, korkudan tir tir titresen iyi edersin.”

Uyku Serena’nın sözlerini yiyip bitirdi, onları sindirdi, ayrıntıları unuttu. Geride yalnızca belli belirsiz bir rahatsızlık hissi kaldı.

74. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - ON İKİNCİ GÜN

Kalkar kalkmaz ona her şeyi anlatacaktım. Her şeyi, büyük ihtimalle tek bir cümleyle, bir çırpıda anlatacaktım. Uyandığımda ellerim kuru ve sıcaktı, başımdaki şişlik ağır hissetmeme neden oluyordu. Başımı çarptığım noktaya dokundum. Zonklaması art arda gelen çarpma seslerine dönüştü.

Hayır.

Sesler yan odadan geliyordu.

Ellerimle kendimi itip kalktım, uykudan sıyrıldım. Fırına çok şiddetliydi. Yağmurun tıkırdattığı pencerelere kar ve sulu sepken vuruyordu.

Üstünde yattığım çarşafın iki yanı da sıcaktı, sanki yanımda başka biri yatmıştı. Masada duran gece lambası soluk, sarı bir ışıkla yanıyordu ve fazla bir şeyi aydınlatmıyordu. Vitray abajur kareydi, üstünde koyu kırmızı ve kahverengi renkte dikdörtgenler ve kareler vardı. Adam'ın odasındaydım.

Bir şeyi hızla bir başka şeye çarpmasından çıkan sese ci-yaklamalar ve çığlıklar eşlik ediyordu, sesler benim odamdan geliyordu. Bir erkeğin sesi duvardan geçip buraya kadar geliyordu. Benim erkeğim...

Tamamen uyanmış hâlde, dimdik oturdum. Başım sanki, şişliğin etrafında dönüyordu. Yorgan üstümden kaydı. Çıplaktım. Adam'ın yatağı benimkinden yüksekti, ayak ucunda uzun bir puf vardı. Karyola direklerinin üst kısımlarını bağlayan yatay demirler bulunuyordu.

Karyola masum ve dekoratif görünüyordu ama direklerde, yatay demirlerin boyunu ayarlayabileceğiniz bir sistem vardı.

Battaniyeyi üstüme aldım, komşu odanın kapısına doğru giderken uçları yerde sürükleniyordu. Yaklaştıkça sesler netleşti.

“Söyle,” diye emir verdi kocam.

“Üzgünüm,” diye inledi Serena, çarpma sesini duymamdan hem önce.

Odama açılan kapı aralıktı ve olan bitenin yalnızca bir kısmını görebiliyor olsam da bu, sahneyi aklımda canlandırabilmem için yeterliydi.

Serena'nın elleri karyolamın alt ucundaydı, eğilmişti, çoraplı ayakları iki yana ayrılmıştı. Ceketini sırtına kadar inmişti, tasarımı kotunun cepleri görünüyordu.

Adam tepesine dikilmişti. “Bir şeyi unuttun.”

Adam, Serena'nın poposuna bir tokaçla vuruyordu. *Çat.* Serena'nın kotu üstünde olduğundan, tokaç tenine çarptığında Mahzen'de duyduğum ses çıkmıyordu.

“Efendim.” Serena’nın inlemeleri gözyaşlarına karışmıştı. “Üzgünüm, efendim.”

Çat.

“Başka kim?”

Çat.

“Diana. Diana’ya üzgün olduğumu söyleyeceğim.”

Çat.

“Daha iyisini yapabilirsin sanıyordum.”

Çat. Çat. Çat.

Adam, Serena’ya öyle hızlı vuruyordu ki boğazımdan istemsiz bir ses çıktı; Adam elinde tokaç ve alnında ter damlacıklarıyla bana doğru döndü. Kapının aralık kısmından birbirimizi görüyorduk, gözlerimiz buluştu. Kapının kenarını tuttuğunda, kapıyı yüzüme mi çarpacak anlamadım. Hiddetli görünüyordu. İçinde sakladığı bu adam... Benim için yıllar boyunca olmamaya çalıştığı adam. O her şeyiyle güçtü. Kontroldü. Kahrolası bir tanrıydı o.

Bir kadını dövüyor diye mi böyle düşünüyorsun?

Kendi sorumu cevapladım.

Çünkü kadının buna ihtiyacı var. Adam da bunu yerine getiren bir tanrı.

Bunun doğru olduğunu düşünmek inandığım her şeyle geliyordu.

Bir adım geri attım; çünkü başka bir şeyin doğruluğunu hissettim.

Serena’yı kıskanıyordum. Benim kurmayı reddettiğim bir bağı Adam, Serena’yla kurmuştu. Serena’nın en temel kişiliği Adam’ın gözleri önündeydi, Adam’ın ona düzgün

davranması için yalvarıyordu. Serena ona güveniyordu. Ben de Adam'a güvendiğimi düşünüyordum ama Serena'nın güvendiği şekilde güvenmemiştim. Onun savunmasızlığı acı vericiydi ve her şeyiyle ortadaydı. Serena'nın poposuna vururken aynısını Adam için söylemek de mümkündü. Bu samimiyeti ben de istiyordum. Adam'a tenimin her bir santimetrekaresini vermek istiyordum ama kendimi hep çekmiştim.

Koridorda durur, Adam'ın göğsünün dar ve terli tişörtü içinde inip kalkmasını izlerken hâlâ Adam'ın yanında, tüyden yapıma kalın bir battaniyeye sarılıydım.

Üstümdeki battaniyeyi tutmayı bıraktım, ayaklarımın dibinde beyaz bir bulut oluştu. Adam'ın önünde çırlıçplaktım.

Adam, Serena'ya, "Köşede dur ve yaptığın şeyi düşün," dedi. Bana bakıyordu.

Onun odasına geri döndüm.

Odanın ortasına vardığımda, dönüp kapıya baktım. Adam eski tişörtü gergin bir şekilde vücuduna sarılmış hâlde, ereksiyonunu saklamayan eşofman altıyla karşımdaydı. Ereksiyonu, beş yıl boyunca kendisiyle birlikte yaşadığım bu ereksiyon, şimdi gözüme güçlü bir dominantlık ve güzel bir acının tehdidi olarak görünüyordu.

İçimde bir şeyler mırılıyordu. Sorularım vardı ama merakımı daha sonra tatmin edebilirdim. Adam kapıyı kapattı.

İki adımda yanıma geldi. Bana doğru nazikçe uzanmadı, bir tutam saçımı güçlüce kavrayıp başımı arkaya çekti. Alnımdaki şişliğe baktı.

“İyi durumda,” dedim. Nefesim, başladığı şeyi bitirmesi için ona yalvarıyordu. “Bana sahip ol.”

Adam beni yüz üstü yatağa fırlattı.

“Göster bana,” diye gürledi.

Arkama doğru uzandım ve popomun yanaklarını ikiye ayırdım. Beni becerecekti. Nihayet. Tek istediğim penisiydi. İçimde parmaklarını hissettim. Üç parmağıyla bastırıyordu. Ürperdim.

“Pencereden ne demeye bakıyordun?” Sesindeki kontrol gitmişti.

“Becer beni.”

Saçımı yeniden çekti. “Emirleri ben veririm.”

“Evet, bayım.”

Kendimi bıraktım, o da deliğimi buldu.

“Ölebilirdin. Seni tanımıyor olsam, nereye bakacağımı bilmiyor olsam... Ölmüş olabilirdin.”

Her şeyiyle içime girmeden önce cevap vermemi beklememi. İçime girdiğinde zevkten çılgık attım, beni gerip açmıştı sanki. Ellerimi popomdan çektim ve yatak örtüsünü kavradım. Adam ellerimi tutup yeniden hareket ettirdi, avuç içlerim yukarı gelecek şekilde tutarken arkamdan destekleyip iki parmağıyla bileklerimi ovdu.

Hareket edemez hâlde, güvende ama yine de tuhaf bir pozisyondayken, o diğer eliyle saçımı çekerken her şeyimle bu anın içindeydim. Onundum. Kocam beni daha önce hiç becermediği şekilde becerdi. İlişkimiz ve evliliğimiz boyunca bana hiç bu şekilde sahip olmamıştı. İlk defa sevildiğimi değil, bir sahibim olduğunu hissettim. Ve

hayatımda ilk defa onun bana sahip olmasını istiyordum. Beni sırtüstü çevirdi, bacaklarımı yukarı kaldırıp ayırdı ve yeniden içime girdi. Kollarımı ona sardığımda üzerinden çekti ve pazılarımı yatağa bastırdı. Öyle sert bir şekilde, öyle derine giriyordu ki canım acıdı. Yine de onu köküne kadar içime almak için bacaklarımı daha çok araladım.

Çığlık atıp adını bağıırıyordum. Ona teşekkür ediyordum, boşalmaya patlayacak kadar yaklaştığımda dişlerimi sıkıp acıya odaklandım.

“Boşal,” dedi dişlerinin arasından konuşarak. “Öyle güzelsin ki... Boşal.”

Orgazmın dalga dalga vücuduma yayılmasına izin vermeden önce ona bir kez daha teşekkür ettim ve kasıldım. Belki de çığlık attım. Belki yalnızca ağzımı açtım. Yeniden bilinçsizliğe doğru çekildiğimden emindim.

Adam kollarımı bıraktı, dizlerimin arkasından bacaklarımı tuttu. Katlayıp vajinamı açıkta bıraktı. Penisini içimden çıktı, kaygan uzunluğu bacak arama sürttü, kabarık ve çıplak olduğum yere. Bir orgazm dalgası daha vücuduma yayıldı. Ona uzanmaya çalıştım ama kollarım dizlerimin arkasındaydı. Beni hareket edemeyeceğim bir pozisyonda tutuyordu.

“Tanrım, tanrım. Ben...”

Cümle başka bir orgazmın içinde kayboldu. Ona uzanmaya çalışıyordum ama penisini vücuduma sürterken, vücudumun hareketsiz kalmasını sağlıyordu.

“Dur,” derken nefes verdim. “Lütfen dur. Acıyor. O...”

Sözlerimi bitiremeden boşaldım. Kendimi tümüyle acıya teslim ettim, acının zevke karışmasına izin verdim. İkisi de çığlıklarımda ve gözyaşlarımda belirgindi.

Adam biraz geri çekildi, beni kollarımdan tutup yere bıraktı. Gevşemiş, uysal vücudumu belli yerlerden kıvırdı, artık onun için dizlerimin üstündeydim.

Ona tapıyordum. Efendime yalvardığımı kemiklerimde hissettim.

İtaatkâr olmak buydu işte. Unutmak. Tüm dünyamın tek bir şey etrafında dönmesi. Uykulu hissediyordum ama tümüyle canlıydım. Kemiklerim yok olmuştı sanki, azimliydim. Tüm bu çelişkiler temel bir arzuda iç içe geçmişti.

Ona zevk vermek.

Ellerimi altına götürdüm, popomun yanaklarını kavradım ve ayırdım. Eğildim, başımı bacaklarının arasına götürdüm. Çekinmeden, herhangi bir tercih yapmadan popomu kaldırdım. Ona seçeneklerini göstermek istiyordum.

“Tanrım,” dedi, neredeyse huşu içindeydi. Tişörtünü çıkarıp yere attı ve daha fazla otoriteyle, “Bacaklarını dik tut, ellerin yerde olsun,” dedi.

Sendeledim. Adam önümde durdu, penisini göz hizamdaydı. Ağzımı açtım.

“Al,” dedi. “Sana öğrettiğim şekilde.”

Ağzımı açabildiğim kadar genişçe açtım, dilimi çıkardım, boğazımı genişlettim.

“İyi kız.” Başımın arkasındaki saçları yumruğuyla tuttu ve diğer eliyle penisini dilimin ucuna bıraktı.

Bir saniye için ağzıma kendi tadım geldi. Yavaşça kaydırmadan, bir deneme yapmadan penisini boğazıma soktu. Dudaklarımla onu sarmadım. Yalnızca ağzımı açık tuttum, kusma refleksimi bastırdım; ona ve zevkine odaklandım.

“Evet,” dedi. “Ağzını açık tut. Onu becereceğim.”

Beni kendi ritmiyle hareket ettirdi. Çenem acıyordu ve akciğerlerim havayı içine çekmeye çalışıyordu. Başımı ona doğru ittirdim ve ona uygun olunca geri çektim. Onun enstrümanı hâline geldim. Birlikte hareket ettik, temposu yavaşladı ve sertleşti. Onu tanıdığım için boşalmaya yakın olduğunu anladım.

Adam nefes aldı ve geri çekildi. “Boğazına boşalacağım ve yutacaksın.”

Ona baktım ve başımı olumlu anlamda salladım. Başımı sabit tuttu ve ağzımı becerdi. Beş kere girip çıktı. Nefes aldım ve penisini yüzüme gömdü. Kökü alt dudağımda zonkluyordu.

Dominant rolü içinde de olsa, boşaldığında gülümsedi.

75. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - ON İKİNCİ GÜN

Dik durmaya çalıştığım da, neredeyse düşüyordum. Adam beni yakaladı ve yatağa çekti, üstümdeydi. Bu anın sessizliğinde, Serena'nın diğer odada ağladığını duyabildim.

Böyle canavarca bir seksin ardından ilk sözlerinin aşk ve tatmin hakkında şiirler olacağını düşünmüştüm. Ama Serena'nın sesi bizi bu ana getiren olayları hatırlattı ve Adam yanlış giden her şeyi kabullenmiş gibi hissettiren bir nefes verdi.

Serena'yı cezalandırıyordu.

Adam benimdi ve Serena'ya benim olan bir şeyi vermişti.

Ve ben de onun beni becermesine izin vermiştim.

Tanrım. Senin neyin var?

Kollarımı Adam'dan çektim ve bacaklarımı uzaklaştırdım. Uzaklaştığımı fark etmiş olmalıydı çünkü üstümden

çekildi, gözlerini ovuşturdu. Vücudu üstümde değilken çıplak hissettim. Serena'nın hıçkırıkları, odada üçüncü birisi varmış gibi hissetmeme neden oldu.

“Ne oldu?” diye sordum. “Onu neden cezalandırıyordun?”

“Alttan üstünlük taşıyor.”

“Bu da ne demek?”

“İşleri batırdım demek.”

Adam ayağa kalktı. Onu görebilmek için başımı çevirdim. İki haftadır çıplak vücudunu görmüyordum ve bir an ona hayran hayran bakmak istedim ama eşofmanlarını giydi.

“İncinmeli miyim?” diye sordum.

“İncindin mi?”

“Sanırım.”

İncinmiş miydim? Tatmin, ihanet, zevk, sıcaklık. Hislerim bir yapbozun parçaları gibi dağılmıştı. Bir araya gelince anlamlı bir bütün oluşturmaları gerekiyordu; ama bu resmi görmek uzun zaman alacaktı.

“Beni önemseydiğini itiraf ediyor musun?”

“Şaka mı yapıyorsun, Adam Steinbeck?”

“Evet. Hayır. Tabii ki hayır.” Adam derin bir nefes aldı ve yatağın kenarına oturdu. “Kendimi kaybettim. Serena bana ulaşmak için sobayı bozmuş. Ve sana olabilecekleri düşündüğümde, kontrolümü kaybettim.”

“Sana ulaşmak mı? Nasıl?”

Saçlarımı alnımdan çekti. “Başını çok kötü çarpmışsın. Acıyor mu?”

“Yalnızca dokunduğumda.” Vurup elini uzaklaştırdım.
“Senden ne istiyor?”

“İlgi. Heyecan. Ceza. Sanırım Stefan’la ilişkisinden kurtulmak istiyor. Bir önemi yok.” Bir an duraksadı ve Serena’nın ağlayışı duyuldu. “Şimdi de bakım istiyor. Yapmayacağım.”

Bakımın nasıl bir şey olduğunu Mahzen’deki pencereden görmüştüm. Dominant ve itaatkâr arasındaki hassasiyeti ve samimiyeti hatırladım.

Ben kıskanç biri değildim ama Adam ona bakım yapmayı ikisinin de canlı canlı derilerini yüzerdim.

“Otuz gün,” dedim. “Otuz gün boyunca benimsin.”

Uzunca bir süre birbirimize baktık. Her şey uzaklaşıp gitmişti sanki. Serena’nın sesi, çatıya vuran kar, pencerelerdeki tıkırtı... Gözlerimi mavi gözlerinden çekmedim. İtaatkârlık saçmalığı on dakika öncesinin konusuydu.

“Diana?” dedi gözlerini kaçırmadan.

“Kontrat beni paylaşabileceğini söylüyor olabilir ama ben seni paylaşmıyorum.”

“İnsanlara yalnızca bakarak onları delip içlerinden geçtiğini fark ediyor musun?”

“Ee?”

Dudakları gerginleşti, hafifçe gülümsedi. Yüzündeki her bir değişikliği izliyor olmasam kaçırırdım.

“Ee...” Adam öne doğru atıldı ve beni öptü, önümde duruyor olsa da buna şaşırmışım. “Hâlâ sendeki, benden ayrılmadan önce hayran olduğum şeylere hayranım.” Ayağa kalktı. “Haydi, işleri halledelim.”

Adam odanın kapısını açtı. Serena kapıya en yakın köşede duruyordu, yüzünde gözyaşlarından yollar oluşmuştu.

“Burada dur.” Adam kapı çerçevesini işaret etti.

Serena tam olarak gösterdiği yerde durdu. Bacakları bişikti. Cinsiyetsiz bir itaatkârlık pozisyonundaydı, kamburu çıkmıştı.

“Ne söyleyeceksin?” diye sordu Adam, Serena’ya.

Serena şişmiş, kızarmış yine de tatmin olmuş görünen gözlerle bana baktı. “Üzgünüm.”

“Ne yaptığını açıkla.”

“Sobayı bozdum.”

“Bunu daha da can sıkıcı bir hâle getirebilirim, Serena.”

Serena hıçkırıkları arasından derin bir nefes aldı. “Sen ve Efendi Adam’ın arasına girmeye çalıştım.”

“Ben senin efendin değilim.”

“Evet, bayım,” dedi Serena. Bu beni *efendim* demesinden daha fazla rahatsız etti; çünkü bunu Adam’a ben söylemişim. “Efendim uzakta ve beni cezalandıracak kimse yok. Adam bunu yapmazdı; bu yüzden yapması için bir neden buldum.”

“Stefan bunu bilse...” dedim. “Neden bu kadar zamandır gelmiyor. Geri dönebilirdi...”

İkisi de bilmediğim bir şey biliyorlarmış gibi bana baktılar, bu sorunun cevabını bulmaya yakın olup olmadığımı ölçüyor gibiydiler. Ben bu dünyanın dışındaydım. Hep dışında olmuşum.

İçinde olmak istiyordum. Anladıklarını ben de anlamak

istiyordum. Adam'ın gizli yaşantısına tümüyle katılmak istiyordum. Bu hayatın içinde bana ait olmasını istiyordum. Tabii eğer bu mümkünse... Çünkü artık asla eskiden olduğumuz yere dönemezdik.

Sonra bu dünyanın bir parçası olduğumu anladım. Kendime bir yer edinmiştim.

“Stefan bunu biliyordu,” dedim. “Biliyordu ve bizimle bir oyun oynuyordu.”

“Benimle...” dedi Adam. Serena gözleri yere sabitlenmiş bir şekilde durdu, söylediklerimizi inkâr etmedi. “Dünyama hoş geldin, Diana.”

76. BÖLÜM

GEÇMİŞ ZAMANIN HİKÂYESİ

Bilgisayar ekranının kenarında küçük bir reklam belirdi. Met Müzesi'nde bir Manet sergisi. Annem öldüğünden beri Met'te bir Manet sergisi yapılmamıştı. Hangi tabloların sergileneceğini görmek için reklama tıkladım; görmek istediğim tablonun hâlâ mutlu bir şekilde Paris'te olduğunu fark ettim. Ardından tablonun internette sergilenen bir resmini aramaya başladım. Onu görmek zorundaydım.

Resmi tam ekran açtım. İçinde hissetmek istiyordum.
Onu anlamak. Onu yaşamak.

Kadının poposunun altındaki battaniye. Büyük ihtimalle alttaki kayaların tenine battığını hissedebiliyordu. Hava meme uçlarının sertleşmesine neden olacak kadar soğuk muydu? Sol bacağı, bu pozisyonda erkekler vajinasını görebiliyor olmalıydı. Adamlar ne kadar ıslandığından bahsediyorlar mıydı? Onunla ilk kim yatacaktı? Yoksa biri ağzına girerken diğeri de...

“Kıyafetlerin kuru temizlemeden geldi.” Kayti arkasında şeffaf plastikten bir askıyla geldi.

O göremeden tarayıcı sekmesini kapatmaya çalıştım. “Tamam.” Boğazımı temizleyip reklam ekranda görünmeden önce ne yaptığımı hatırlamaya çalıştım.

“Bu akşam Metropolis’te bunu giymelisin.” Kayti şeffaf plastiği çevirdi, üstüne farklı tonda kuşların işlenmiş oldu-

đu kırmızı bluzum ortaya çıktı. Hareket ettiğimde, kuşlar uçuyor gibi görünüyordı.

“İyi fikir,” dedim. Resmi görmesinden endişe etmiştim, hâlâ sandalyede kıvranıyordum. “Kartını yanında getir. Erken ayrılmamız gerekebilir.”

77. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - ON İKİNCİ GÜN

Adam bana ikinci kez banyo ettirdi. Beş yıllık evliliğimizde, bana yalnızca kürtaj ameliyatının ardından kanamam olduğunda banyo ettirmişti. Bebeği kaybetmenin üzüntüsü ya da bir önceki banyodaki gözyaşları olmayınca, elleri yavaşça ve erotik bir şekilde hareket etti. Kaygan tenimin her bir santimetrekaresine dokundu.

“Oraya gittiğim her seferde ona acı vermem için bana yalvarıyordu. Stefan bana onu becermem için izin vermişti, ona tokaçla vurmam için değil. Onunla aramızda onlarca sorun çıkacak. Başını geriye at.”

Yüzümü tavana çevirdim, Adam başımın üstünden su döktü. Düşünceliydi, aklı başka yerdeymiş gibi görünüyordu; ama bu Manhattan’da benden uzakta olduğunu hissettiğim zamanlardan farklıydı. Bana kapalı değildi. Düşünceliyken hem savunmasız hem de kendine hâkim görünüyordu.

“Ama bunu yapmanı o istedi.”

Adam kolunu küvete dayadı. Parmaklarından su damlıyordu, sol avcuyla sağ elini ovuşturdu. “Bazı şeylere.... Bazı şeylere giden kapıları açmak istiyor. Bense onların kapalı kalmasını istiyorum.”

“Ne gibi şeyler?”

“İstemediğim şeyler.”

“Ne? Söyle bana.”

Adam, “Hayır!” diye çıkıştı. Hiç böyle yapmazdı. Sesi güçlü ve kontrollü çıktığında en güçlü hâlinde oluyordu.

Korkmuş bir çocuk gibi dizlerimi göğsüme çektim ve bunu yaptığım için kendimden nefret ettim.

Adam bir şey saklıyordu. Sır saklamayan bir adamın bağışlamak için nedeni olmazdı.

“Onu becermedin, değil mi?”

Bunu sormak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Montauk’a gelmeden önce böyle bir şey sormama gerek olmazdı.

Hayır, Montauk’tan önce değil. Tezgâha bir not bırakmamdan önce... Böyle bir soruyu asla sormazdım. Ama onu serbest bırakmışım.

“Tabii ki hayır.” Adam tası kenara oydu ve taburenin üstünde dik oturdu. “Becerilmeyi, acı çekmeyi istediği kadar istemiyor. Dik oturabilirsin.”

Dik oturdum, adam raftan bir el havlusu aldı ve dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini kuruladı.

“Bu gezi bana ne öğretti, biliyor musun?” Adam, cevabımı gömleğinin önü banyodan dolayı ıslanmış, dudakları arasındaki çizgi düz ve ciddi bir hâldeyken bekledi.

Kollarımı, kırdığım dizlerimin çevresine sardım ve ellerimle dirseklerimi tuttum. “Sana bilmediğin bir şey öğrettiğini sanmıyorum.”

“Benim sınırlarım var. Katı sınırlar. Ama bu sınırları çok geç olana kadar öğrenemiyorum. Ve ben... Bunun yeniden olmasına hazır değilim. Bu insanların numaralarına... Abartılmış nezakete... Bu nezaketin neleri örttüğünü görüyorsun, değil mi?” Adam kolunu arkasındaki duvara uzattı, hayali bir Serena’yı işaret ediyordu. “Stefan onu manipüle etti, o da bana oyun oynadı. Bunun için Stefan’ı suçlayamam bile, çünkü bu çok normal. Bunun olacağını bilmeliydim. Bu oyunu kilometrelerce uzaktan görüp enayi gibi ortasına düşmek yerine, ben de oynamalıydım.”

Elimi eline koydum, su pantolonuna aktı. “Uzun süredir bu oyunlardan uzaktasın.”

Elini sıktım. Sinirli ve terk edilmiş görünüyordu, doğru sözcükleri bulana kadar binlercesini aklından geçiriyor gibiydi. Dizlerimin üstüne kalkıp küvetin ortasına gittim. Ona doğru eğildim ve ellerimi kolunda gezdirdim.

“Bir sorun çıkmayacak,” dedim, içimdeki tüm inançla. “Tüm bildiklerin geri gelecek. Sen harika birisin. Yani...” Daha dar anlamlı sözcüklere ihtiyacım vardı. Bu konuşmada kesinlik önemliydi. Aksi hâlde onu yatıştırmak için bir şeyler uydurduğumu düşünürdü. “Bana güvende hissettiriyorsun. Tüm hayatım boyunca bu vücutla yaşadım ve bu insana bir tür sorumluluk yüklüyor sanki. Vücudum zayıf ve istekleri var; acıyı çeken bir mıknaş gibiyim. Erkekler bana sokakta dik dik bakıyor. Yalnızca bana değil,

hepimize. Tüm kadınlara... Ve bu korkunç. Her an korkuyorum. Bunun farkında değildim. Tüm insanlar böyle hissediyor sanıyordum. Sen beni buraya getirene, ben vücudumu sana vermekten korkmaz hâle gelene kadar bu böyleydi.”

“Bu senin için böyle, Diana. Kendini keşfediyorsun. Bunun verdiği uçma hissinin gerçeği gölgelemesine izin verme.”

“Hayır.” Pazılarını sıktım. “Bu uçma hissini istiyorum. Öyle çok istiyorum ki... Ve gerçeği de istiyorum.”

Adam başını olumsuz anlamda salladı ve elimi hafifçe sıktı. Havluya uzandı. “Kalk.”

Dik durdum, Adam havluyu üstüme sardı. Havlu düzgünce üstümde dursun diye bir köşesini diğerinin altına sıkıştırdı. Ona doğru eğildim, kollarını çevreme sardı. Çenesi başımın üstündeydi. Yüz ifadesinin küçük bir kısmını aynada görebiliyordum ve bu açıdan bile ruh hâlinin dalgalı ve kederli olduğunu anlayabiliyordum.

78. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - ON ÜÇÜNCÜ GÜN

Uyandığımda, Adam yatakta değildi. Fırtına çok şiddetliydi. İletişim hatları bozuktu. Elektrik jeneratörden sağlanıyordu. Kar pencerelerin alt kısmına yığılmıştı. Buzdan yapılma, beyaz, pamuklu bir yorgana sarılmışım gibi hissediyordum. Dünyanın geri kalanına karşı bir koruma tabakası... Kar durduğunda dünya sessiz ve parlak bir yerdi.

Öğlen güneş çıktı ve mavi tesisatçı kamyoneti stüdyo evin önüne park etti.

New York'ta işler yürümüyordu. Zack'in şirketten ayrılması yapılacak bir sürü ek iş çıkarmıştı. Ofisten uzak olmak için daha kötü bir zaman seçemezdik.

"Şirket geriliyor," dedi Adam, kahvaltıda telefonu bana doğru tutarak. "İşlere yetişemiyorlar."

Kayti'nin düzelttiler, faturalar ve yapımla ilgili verilmesi gereken kararlar hakkındaki e-postasını okudum. Boşanmamızdan bahsetmiyordu. Ama Adam'a benimle ilgili olan konularda e-posta göndermezdi. Bana gönderirdi ve ben kendi gelen kutuma ulaşamıyordum.

“İş, dört yıl öncesinden bile farklı yürüyor artık,” dedim. “Sence geri dönmemize ihtiyaçları var mı?”

“Sence?”

“Hayır. Evet. Bilmiyorum. Bu işi bitirmek istiyorum. Ödeme yapabileceğimiz iki serbest çalışan var. Islands işini de kendim yapabilirim.”

“Ben de bu faturaları halledebilirim. Tamam, sen düzeltileri yap.” Adam kendi kendine başını salladı, düşünürken alt dudağını içe kıvrırdı. “Sen çalışma odasına geç, orası sessiz.” Adam işine döndü ve aklı başka yerdeymiş gibi konuştu: “Güneş battığında, yeniden benimsin.” Odadan çıkmak için arkamı döndüm ama elimi tuttu, beni geri çekti. “Ayrıca, Serena’dan uzak durman gerekiyor. Şimdi nedenini biliyorsun.”

“Evet, bayım.”

Adam beni ensemden tuttu ve öptü. Bana yalnızca dudakları dokunmuş olsa da tüm vücuduyla öptüğünü hissettirdi. Beni Manhattan’da hiç böyle öpmemişti.

79. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - ON ÜÇÜNCÜ GÜN

Dizüstü bilgisayarımı koltuk altıma sıkıştırıp çalışma odasına doğru yürürken kütüphanenin yanından geçtim. Serena oradaki sandalyede oturuyordu, çıplak ayaklarını vücudunun altına çekmiş, bir dergiyi karıştırıyordu. On-
dan uzak durmam gerekiyordu ama öyle meraklıydım ki yön değiştirip kütüphaneye girdim. Bana popomun acı-
ğını hatırlatan ağır ahşaptan bir sandalyeye oturdum.

“Günaydın,” dedim.

“Merhaba.”

Bilgisayarı açtım, katlanmış bir kâğıt parçası içinden düştü.

“Nasılsın?” diye sordum notu açarken. “Geçen gece-
den sonra?”

Poponun neden acıdığını unutma. – Adam

“İyiyim. Neden sordun?”

Gülümsememi gizlemeye çalışarak kâğıdı cebime tıktım. Sanki acının neden kaynaklandığını unutabilirdim.

Omuzlarımı silktim. “Sadece soruyorum. Kız kıza bir konuşma.”

Hemen cevap vermedi. Dergi sayfalarını karıştırmaya devam etti. Konuştuğunda düzelti yapmaya başlamıştım.

“Hâlinden memnun görünüyordun.”

“Memnundum.”

“Adam’dan beri birkaç efendim daha oldu,” dedi Serena, aklı başka yerdeymiş gibi. Sanki havanın nasıl olduğundan bahsediyordu. “Ama Adam gibisi olmadı. Doğru dengeyi buluyor.”

“Neyin dengesini?”

“Acımasızlık ve merhamet arasındaki dengeyi.” Serena dergiyi kapattı. “Başın konusunda üzgünüm. Bunun daha eğlenceli olması gerekiyordu.”

Diz üstü bilgisayarı yarıya kadar kapattım. Bu konuşma dikkat gerektiriyordu. “Olması gerekmiyordu. Buraya oynamaya gelmedik. Seninle oynamaya...”

“Adam bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyor. Beni cezalandırmasını istediğim an her şeyi anlamıştı. Ve bunu yapabildi.”

“Stefan’ın, Adam’ın seni cezalandırmasını istemediğini sanıyordum.”

Serena omuzlarını silkti. “Olur böyle şeyler.”

İtaatkârlığı saf bir saldırganlık sınırlarındaydı. Beş yıl önce Adam’ın iradesine kasten hükmedip hükmetmediğini merak ettim.

“Nasıl bir oyun çeviriyorsan, onu istemiyorum.”

“Neden?” Koyu kahverengi gözlerinin kırpıkları et yi-

yen bir bitki gibiydi. Kapandığında zaaflarımı içine hapsediyordu sanki. “Bununla başa çıkabilirsin.”

“Sen benimle ilgilenmiyorsun. Adam’la ilgileniyorsun. Kocamla. Ona sahip olamadığın için üzgünüm ama beni seviyor.”

Serena başını geriye doğru attı ve yüzü görüş alanımdan çıktığında üzüldüğünü sandım. Yanılmıştım. Yeniden bana döndüğünde gülümsemesini saklamaya çalıştığını fark ettim.

Bir araba motorunun gürültüsü dışarıda buzlu dünyanın sessizliğine son verdi. Arabanın kapısı çarpılarak kapatıldı. Pencereler ve duvarlardan geçen, boğuk sesler...

Serena ayağa kalktı ve eteğini aşağı çekti. “Hayır, Adam seni sevmiyor.”

“Onu iyi tanıdığını mı sanıyorsun?”

“Adam bir itaatkârı sevemez. Onların iradesine hükmettiğinde artık onları istemiyor. Ben bunu zor yoldan öğrendim.”

“Serena!” diye bağırdı bir ses evin karşı tarafından. Stefan’dı. “Gel!”

Serena’nın dudakları gevşedi ve gözlerini kırıştırdı. Çıplak topukları üstünde dönüp kapıya doğru koşmadan önce nefes verdi. Sesinin orgazm oluyormuş gibi çıktığını inkâr edemezdim.

Serena’nın, Stefan’ı gördüğünde ne yapacağını görmem gerekiyordu; bu yüzden kalkıp onu takip ettim.

Adam kapı eşiğinde duruyordu. Neredeyse ona çarpacaktım.

“Burada kal,” dedi, beni nazikçe geri ittirerek. “Lütfen.”

“Neden?”

“Kal ve düzelti yapmayı bitir. Gelip seni alacağım.”

Tek bir söz daha söylemeden sürgü kapıyı kapatıp beni evin geri kalanından ayırdı.

80. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - ON ÜÇÜNCÜ GÜN

Adam ve Stefan arazinin tam ortasında, evlerden eşit uzaklıkta durdular; sanki ikisi de aşılar güvenli bölgelerine dönemeyecekleri bir çizgiyi geçmemeye çalışıyorlardı. Konuşuyorlardı ama kardaki ayak izleri birbirlerinin çevresinde çember çizdiklerini gösteriyordu. Tesisatçılar gitmişti ama onlar hâlâ konuşuyorlardı.

Verandaya açılan cam kapının ardından onları izliyordum. Stefan'ın, Serena'yı boğarak orgazm olmasını sağladığını izlediğim yer...

Serena tokacı burada bırakmıştı. Ellerimi üstünde gezdirdiğimin, kıvrımlarını hissettiğimin, ağırlığına ve sıcaklığına baktığımın farkında değildim.

Ne hakkında konuşuyorlar?

Kütüphanede, kapalı sürgü kapının ardından beklemiştim ama buna daha fazla dayanamadım. Mutfağa gidip bir şeyler yedim. Ev bomboştur ya da ben öyle sanıyordum. Serena çalışma odasındaydı, Adam'ın, Stefan'la konuşmasını izliyordu.

“Ne hakkında konuşuyorlar?” diye sormuştu.

“Benim hakkımda. Bizim...”

“Biz kim?”

“Adam ve ben.”

“Adam ve sen diye bir şey yok.”

Serena cevap vermedi. Üst kata çıktım. Tokacı orada buldum.

Adam’ın, Serena’ya tokaçla vurmasını aralık kapıdan izlemiştim. Yoğun ve derin bir kıskançlık hissetmiştim. Tene dokunmamıştı. Ona zevk vermedi, kendisi de zevk almadı. Ama bu olay yine de cinsellikle ilgiliydi. Acı. Duygular. Adam’ın öfkesi. Serena’nın utancı.

Elimin, tokacın üzerinde sevgilime dokunuyormuşum gibi gezdiğini fark edince yutkundum. Gördüğüm sahneyi hatırlarken kenarını burnuma değdirdim, ardından onu dudaklarıma bastırdım. Duraksadım.

Tokacı öptüm. Bir kutsama. Onu anlama. Gözlerimi kapattım, bu gerecin dünyadaki yerini kabul ettim.

Tokacı pencere pervazına bıraktım.

• Tokaç beni dehşete düşürmüştü. Ama şimdi...

Bu düşünceyi tamamlamaya zamanım kalmadı. Adam ve Stefan eve döndüler. Alt katta kapı açıldı, Serena dışarı çıktı. Saçları arkasında uçuşuyordu.

Adam eve girdi. Alt kattan gelen ayak seslerini duydum. Dolabın kapısının açıldığını, merdivenin ağırlığıyla gıcırdağını...

Dışarıda Serena, Stefan’a doğru uzandı. Stefan döndü ve stüdyo eve girdi. Serena onu takip etti. İkisi yan kapıdan içeri girip gözden kaybolduklarında Adam odama girdi.

“Ne oluyor?” diye sordum, arkamı dönmeden.

Adam’ın nefesini ensemden hissettim.

“Hiçbir şey.”

Arkamı döndüm. “Hiçbir şey mi? İki saattir konuşuyorsunuz.”

“Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok.” Elini başımdaki şişliğe uzattı.

Eline vurup onu uzaklaştırdım. “Ne konuda endişelenmem gerektiğine ben karar veririm. Stefan onu cezalandıracak mı?”

Sesim, bu konuda fazla hevesliymişim gibi mi çıkmıştı? Bunun bir parçası olmak istiyormuşum gibi mi?

Serena hakkında endişeleniyormuşum gibi çıkmamıştı, bu kesindi. Bu konudaki fikirlerimin değişmesi yalnızca iki hafta almıştı.

Adam dudaklarını kıvrıp dişlerinin arasına aldı, başını sallayarak bana baktı. Sanki konuşmadan önce dikkatlice düşünmek istiyordu. “Sen bu dünyanın bir parçası değildin. Asla olmayacaksın. Bu içinde yok.”

Kollarımı kavuşturdum. Aramızdaki duvar gittikçe kalınllaşıyordu ve nedenini anlamıyordum. Geçen iki saat içinde kendisini benden çekmesine neden olacak ne olduğunu merak ediyordum. “Stefan sana kızdı mı?”

“Tabii ki. Ama Serena hakkında daha çok endişeli.”

“Endişeli mi?”

“Neden beni zorluyorsun? Sorun ne?”

“Benim sorunum mu? İkimiz dün gece çok yakındık ama şimdi kendini çekiyorsun. Bir şeyler saklıyorsun. So-

run bu, Adam. Sorun hep bu oldu. Benden bir şeyler saklıyorsun.”

“Hayır, sorun senin mutfak tezgâhına not bırakmandı.”

Tanrım, yüzüne yumruk atmak istiyordum. Yürüyüp odadan çıkmaya çalıştım. Adam kolumu kavradı.

“Bırak kolumu.”

“Ne hakkında konuştuğumuzu mu bilmek istiyorsun?”

Kolumu çektim.

“Beni senin üzerinden cezalandırmak istedi. Sonra da onu cezalandırmak istedi. Beni cezalandırmak için seni paylaşmak, sonra da ben izlerken sana tokaçla vurmak istedi. Sonra da Serena izlerken senin ona hizmet etmeni istedi.”

“Hizmet mi?”

“Tanrım, çok meraklısın.” Sanki bu bir ahlaksızlıkmiş gibi söylemişti bunu.

“Beni buraya sen getirdin.” Öyle katı duruyordum ki... Bir parmağımı uzatıp sıktığım çenemin ve dişlerimin arasından konuşmaya başladım. “Hayatımı yüksek bir yere kaldırdın ve ona doğru sıçramamı istedin. Aile şirketimi tehlikeye attın. Beni, sahip olduğumu bilmediğim bir arabaya bindirip buraya getirdin. Tüm bunlar yeterince kötüydü ama sana güveniyordum ve kazanacaklarım kaybedeceklerimden fazlaydı. Şu ana kadar. Şu an hepsi değişti. Bana göreceğimi düşünmediğim şeyler gösterdin. Yeni bir düşünce şeklini önüme attın ve evet, meraklıydım. Ama artık bu merak diğer insanlar hakkında değil. Senin gizli yaşantını merak etmiyorum. Kendimi merak ediyorum. Hissettiklerimi merak ediyorum ve hayatımda ilk kez bu-

nunla yüzleşebiliyorum. Korkmama gerek yok, çok özgürüm.” Ellerimi Adam’a doğru uzattım, bu hissi tutabilecekmişim gibi kavramaya çalıştım. Gözlerim sulanmıştı, gözyaşlarım akmasın diye uğraşıyordum. Bunun bir ağlama ve teselli edilme sürecine dönüşmesine izin veremedim. “Bu şekilde hissedeceğimi bilmiyordum. Kontrolden vazgeçmenin bana kontroldeymişim gibi hissettireceğini bilmiyordum. Korkusuzum ama bu yalnızca Adam Steinbeck’in bana kim olduğumu göstermesinden kaynaklanıyor. Sen olmadan, şimdi bana açık olan bu yanımda bir fırsat olmaktan çıkıyor. Açık bir yaraya dönüşüyor. Kendini çektiğinde, yaram kanıyor. Yeniden küçük ve korkmuş hissediyorum.”

Gözlerimi kırpıştırıp gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalıştım. Ağlamak istemiyordum; dişlerimi sıktım, burnumdan derin nefesler aldım. Boğazımı temizledim. Kendimi toparladım. Bu konuşmayı bitirmem gerekiyordu. *İkimizin de* buna ihtiyacı vardı.

Sanki söyleyemediklerimi anlamış gibi, yanaklarımdaki gözyaşlarını silmeye çalışmadı. Bana sarılmadı. Ellerini kalçasına koydu ve bana doğru baktı. Bu itaatkâr bir hareket değildi. O ilgilenmeden kendimi toparlamam için bana zaman tanıyordu.

“Paylaşmak listedeki maddelerden biri değildi,” dedi. “Seni paylaşmayacağım konusunda haklısın. Ama Stefan bunu listeye eklemediğini biliyor ve beni paylaşmaya zorlayarak bana zarar vermeye çalışıyor. Bu sana dokunmasını bile gerektirmiyor, onun için metrelerce öteden diz çöksen bile paylaşmaya girer.” Sonunda yüzüme baktı. “Beni bunu yapmaya zorlayamaz, seni de... Ama Serena

konusunda sınırı aştım. Ünüm lekelenecek. Bu küçük bir topluluk. Yine de istediğini yapmayacağım.”

“Metrelerce öteden olsa bile mi dedin?”

“Hayır. Bunu düşünmen bile kötü. Bu beni rahatsız ediyor.”

“Yalnızca hayatını kolaylaştırmaya çalışıyorum.”

“Bu içindeki itaatkârın düşüncesi, bu da beni rahatsız ediyor.” Adam elimi tuttu. Dokunuşu sanki kabuğumun kırılıp açılmasına neden oldu. Ağlamamak için kendimi zor tuttum.

“İtaatkârların konuşmaması gerektiği için mi?” Öfkem, ağlama isteğimi yatıştırması için biraz diklendim.

“Söz konusu itaatkâr sen olduğun için.”

Eğer içimdeki itaatkârı dışarı çıkarmaya çalışmıyorsa beni Montauk’a neden getirdiği konusunda sorularım vardı ama vurgulamaya çalıştığım şeyi kaçıyordu.

“Eh,” dedim. “Konuşan karındı.”

Arazinin karşı tarafında bir kapı kapandı. Adam’la donakaldık, ne dediğini anlamadığımız sesler duyduk: Bir adamın uzaktan gelen sözleri ve bir kadının yumuşak çığlıkları.

Adam pencereyle aramdaydı. Hareket etmedi.

“Bir başka gösteri mi yapacaklar?”

“Büyük ihtimalle. Ama düşündüğün şey değil. Cezalandırmaktan hoşlanan bir kadını cezalandırmak karmaşık bir şey dönüşebilir.”

Dışarıda olan bitene ilgi göstermeyerek Adam’a güvendiğimi gösterebilirdim; ama vücudum bilinmezliğe her

zaman verdiği karşılığı verdi. Pencereye doğru yürüdüm ve Adam'ın omzunun üstünden baktım. Adam arkama geçti, birlikte izlemeye başladık.

Serena katlanabilir bir sandalyenin üstündeki karı temizledi ve sandalyeye bir battaniye serdi. Stefan oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Serena onun önünde eğildi ve arazinin sol tarafına yürüdü, karın el değmemiş şekilde durduğu yere.

“Bu tam bir adanmışlık,” dedim. “Ve yaptığı hiçbir şeyi kasten yapmıyor.”

“Yapıyor.”

“O seni istiyor.”

“Ona hizmet etmek Serena'yı hâlâ tatmin ediyor.”

Serena el değmemiş kara doğru yürüdü, beyaz alanda gri ayak izleri bırakıyordu. Adam elini belime koydu. Serena düz yürüdü, ardından geri gitti ve boş bir alan bırakmak için sıçradı.

“Neden tokaç pencerenin önündeki sedirde?” diye sordu Adam, kulağıma eğilerek.

“Serena burada bıraktı.”

“Üstünde dudağının izi var.”

Tokaca baktım. Dışarıdan gelen ışıktaki, bir ‘O’ harfi tokacın ahşap tutacağına bulaşmıştı. İzin bana ait olduğunu reddedebilirdim ama bunun ne önemi vardı? Bu gereç kullanılmak için yapılmıştı.

Adam boynuma yakın durduğu yerde derin bir nefes aldı. Onu göremiyordum; bu yüzden kızdı mı, tahrik mi oldu anlayamadım.

Serena sıçradı, bir iz bıraktı, bir kez daha sıçradı ve ilk çizdiği çizgiye paralel bir tanesini daha çizdi. Koşarak başladığı yere döndü ve bir köşegen çizmiş oldu.

“Geçen gece Serena’ya yaptığın şey,” dedim. “Onu bana da yapmanı istiyorum.”

“Neden?”

Serena karda bir Z harfi çizmişti.

ÜZ

Adam’dan ayrılırken can yakacak derecede dürüst davranmıştım ama bu sığ bir hareketti. Söylenecek daha can yakıcı, daha dürüst bir gerçek vardı.

“Buna ihtiyacım var,” derken sesim çatladı.

Adam biraz geriledi. Yüzüne bakmak için ona dönmeye başladığımda beni tuttu. Sessizce Serena’yı izliyorduk.

ÜZG

“Buna ihtiyacın mı var?” diye sordu.

“Evet. Nedenini açıklayamıyorum. Seni bunu Serena’ya yaparken gördüğümde... Kışkandım ama başka bir şey daha hissettim. Sinirli olduğumu biliyordum ama Serena yerinde olmayı diledim. Özgür olmak istedim.”

ÜZGÜ

Adam parmaklarını sırtımdan aşağı gezdirdi. “Şu anda iradene tümüyle hükmetmeyi istiyorum. Hayatımda hiçbir şeyi bundan fazla istemedim. Bu noktada, seni eve götürüp bunların hiçbirisi olmamış gibi mi davransam, yoksa seni kendimle birlikte daha derine mi çeksem, bilemiyorum.”

“Tüm bunlar olmamış gibi davranamayacağımız kadar geç artık.”

Eli popomu kavradı, ellerini altında ve bacak aramda gezdirdi, parmaklarını iç çamaşırımın içine soktu.

ÜZGÜN

“Şimdiden tahrik olduysan bu daha çok işe yarayacak.”

Klitorisim kabarmıştı ve Adam’a açtı. Dokunduğunda gözlerim kapandı. Bana istediğim şeyi verecekti. Arzumun altında yanan ateş korkumdu.

“Evet, bayım.”

Adam nefes aldı. “Ellerini cama koy.”

Eğildim. Adam üstümden eğildi ve tokacı aldı, yüzümün önüne getirdi.

“Yeniden öp.”

ÜZGÜNÜ

Ahşabı saygıyla öptüm, dudaklarımı uzun süre üstünde tuttum. Benim canımı yakacak, beni domine edecek, beni aynı anda hem şimdiye kadar olduğumdan azı hem de daha fazlası olmaya itecek ahşap...

Adam elini kalçamdan yukarı gezdirdi, belimin alt kısmına dokundu ve aşağı bastırdı. Tokacı popoma değdirdi.

“Kaldır,” dedi.

Onun için popomu kaldırdım. Vücudumu onun dominantlığına sunmak bile zihnimi dinginleştirdi ve kaslarımın gevşemesine neden oldu.

Bu hayatımda olmadan nasıl yaşamıştım?

ÜZGÜNÜM D

“O adını yazmayı bitirene kadar devam edeceğiz. Hazır mısın?”

Başımı olumlu anlamda salladım. Vücudum cinsel zevkin melodisini söyleyen kendinden geçmiş titreşimlerle karşılık verdi.

“Sözle söyle.”

“Evet, bayım.”

Acıyı hissetmeden önce tokacın havada ısıklık sesi çıkardığını duydum. Bu hayal ettiğimden de büyük bir acıydı. Çığlık attım. Stefan bize doğru baktı. Serena durdu ve pencereden gözlerime baktı. Stefan sertçe bir şeyler söyleyince işine devam etti.

Adam parmaklarıyla iç çamaşırımın lastiğini kavradı ve onu aşağı indirdi. Ayak bileklerime vurarak bir adım öne atmam gerektiğini söyledi.

“Çığlık atılmasından hoşlanmam. Ama buna engel olmayabileceğini anlıyorum. Ağzını aç.”

Açtım. İç çamaşırımı ağzıma tıktı.

ÜZGÜNÜMDİ

Stefan hâlâ bize bakıyordu. Serena gözlerini ayaklarından çekince bize doğru baktı. Beni görebiliyor muydu? Görmesini umuyordum. Adam'ın bana sahip çıktığını bilmesini istiyordum.

“Adın ne?” diye sordu, Adam. Popomu sıvazlıyor, tokaçla dokunuyordu.

“Ben... Ah, oh.”

Bir sonraki darbe lehim alevi gibi yaktı. Vajinamın tadını hissedebiliyordum, çığlık attım, bacaklarımı dışarı kıvırdım. Adam beni düz tuttu, önce dokundu sonra yeniden vurdu.

ÜZGÜNÜM DIA

Adam popoma ve basenlerimin arkasına art arda darbeler indirdi. Önce bir yanına, sonra diğer yanına, ardından ikisine birden. Tenim yandıkça yanıyordu. Bir an bana dokunmak için durdu, acıyan tenimi kavradı. İnlemem akciğerlerimden geldi ve bana yeniden tokaçla vurdu.

Evet, ağladım. Yüzüm gözyaşlarıyla sırlısklandı. Rahatlamadan kaynaklanan gözyaşları. Buna ihtiyacım olduğumu kabul ediyordum. Hayatım boyunca biriktirdiğim bir şeyin salınması... Yeniden başlatma düğmesi. Varmam için yalnızca eğilmemin yeterli olduğu bir yer.

Ben bir itaatkârdım.

ÜZGÜNÜM DIAN

Serena'nın *N* harfini bitirdiğini başım dönerken gördüm. Uçuyordum, Adam ise iradesi ve acısıyla beni yer yüzüne bağlayan halattı.

ÜZGÜNÜM DIANA

"Adın ne?" Adam'ın sesi kendimi salmamın yatıştırıcı buharı arasından geldi, bulutlar arasından geçip beni onaylayarak öptü.

Bu uçuşun acıyla bir ilgisi yoktu. Bu uçuş ona zevk veriyordu. Kafamın iyi olması, kendi irademi geride bırakıp daha ileri gitmemden, daha fazlasına dayanmamdan daha fazlasını vermemden kaynaklanıyordu.

Adımı söyledim.

Adım boğazımdan gelen bir mırıltıydı.

Adım tek ve uzun bir sestti.

Adım, pencereye dayanan vücudumun şekliydi.

Adam yüzüme doğru eğilince, pencereden gelen ışığı engelledi; oda loş bir hâl aldı. Elleriyle yüzümü tuttu.

İç çamaşırımı ağzımdan çıkarırken, “Sen itaatkârlığın çok derinlerindesin,” dedi.

Bunun onu mutlu etmiş olmasını umuyordum; çünkü mutlu olmasını istiyordum ve içinde bulunduğum rüya gibi hâlin üzerinde bir kontrolüm yoktu.

Adam beni koltuk altlarımdan ve dizlerimden tutarak yatağa taşıdı, yüzüstü yatırdı. O banyodan bir şeyler alır, vücudumu rahat bir pozisyona geçirir, üstüme bir battaniye sererken gözlerimle onu izlemekten fazlasını yapmadım.

“İyi miydin?” diye sordum. Sesimin hırıltılı bir şekilde çıkması beni şaşırttı.

Göz hizama gelmek için yatağın yanında eğildi. “Gerçek olamayacak kadar iyiydin. İraden tümüyle kırılmadı ama bu kadarını kaldırmanı beklemiyordum. İtaatkârlığın derinlerine inmeni beklemiyordum.”

“Bu iyi bir şey mi?”

Gözlerimden, aktığını bilmediğim gözyaşlarını sildi. “Yalnızca hareketsiz dur ve sana özen göstermeme izin ver.”

Popomdaki acı, Adam’ın merhem sürdüğü yerlerde azaldı. Nereler yanıyorsa, tam oralara sürüyordu. Yavaşça kremi yedirdi, popomun incindiği yerlerde acı arttı; yeneden ısınmıştı. Bacaklarımı araladı ve kalçamın iç bölgelerine masaj yaptı. İtaatkârlığın derinliklerinden çıkıp daha iyi tanıdığım yerlere dönüyordum.

Adam ellerini kalçalarımaya koydu. “Dizlerinin üstüne kalk.”

Popom kalkana, tümüyle ortada kalana kadar hareket etmeme yardım etti. Beni ikiye ayırdı. Sanki kafamın iyi olması geçmişti ve dokunuşunun verdiği acı yüzümü ekşitmemeye neden oldu. Parmağını incinmiş kaslarım üzerinde gezdirdiğinde ciyakladım.

Bana hafifçe tokat attı. “Sessiz ol. Bana güven.”

Onu onaylayamadan dilini deliğime koydu ve halkalar çizmeye başladı. Yanıyordum sanki, boşalmaya öyle yakındım ki klitorisimi emdiğinde patladım. Ama Adam durmadı. Bana orgazm üstüne orgazm yaşattı. Ben uyanana kadar. Uyanıktım ve zevkin doruklarında çığlıklar atıyordum.

Yalnızca en basit sözcükleri söyleyebiliyordum.

Güzel. Evet. Benim. Evet. Daha fazlası...

81. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - ON DÖRDÜNCÜ GÜN

Adam'ın beni itaatkârlığın derinliklerinden çıkarmasının ardından gelen saatlerde, ona Manet tablosundan bahsettim. Bu konuda kimseyle konuşmamıştım. Adam telefonunda tablonun bir resmini açtı ve, "Vay be. Bu şey kim bilir kaç kişinin kendini keşfetmesinin sorumlusu," dedi.

Bana yatakta yemek yedirdi, kollarında uyuyakaldım. Ne uzaklara baktı ne de omzuma hafifçe vurdu. Tümüyle, kesin surette buradaydı.

Şafakta uyandığımda eli yanağımdaydı. Kirpikleri gözünün hareketleriyle hareket ediyor, vücudu nefes alış ve rişiyle kalkıp iniyordu. Başımı çevirdim ve avuç içini öptüm. Dudaklarımı konuşmak üzere hareket ettirdim ama boğazım aynı fikirde değildi.

"Seni seviyorum."

Ona ayak uydurmayı seviyordum. Onun için sessiz kalmayı, ona zevk vermeyi, ona güvenmeyi...

Yataktan çıktım. Vücudum acıyordu ve popom morar-

mıştı. Giyinip merdivenlerden inmek canımı acıttı ama bu, bir şekilde, bana dün aldığım zevki hatırlattı.

Gökyüzü, okyanusla aynı renkte, koyu maviydi; ufka doğru rengi açılıyordu. İki haftadır bu evdeydim ve hiç sahilde yürümemiştim.

Okyanus beni çağırıyordu. Paltomu giyip şahin motifli atkımı boynuma sararken güçlü, kendimden emin ve nesheli hissediyordum.

Adam'a onu sevdiğini söyle.

Ona bunu söyleyecektim ve bunu yaparken dimdik duracaktım. Ardından dizlerim üstünde çökecektim ve o da beni sahibimmiş gibi becerecekti.

Planım hazırды.

Arka kapıyı açtım ve dışarı çıktım, kapı çarparak kapanmadan önce gıcırdadı. Denizin sesi beklediğimden yüksekti ve tuzlu rüzgâr yanaklarımı yaktı. Tahta taraçayı ve karla kaplanmış mobilyalarını geçtim.

Ahşap merdivenlerden inip karlı çimenlerin üstünde yürümeye başladığımda, Adam'a onu sevdiğimi söyleme kararımı yineledim. Sonra Manhattan'a giderdik ve...

Ve ne? Ya yine aynı problemleri yaşarsak? Ya bu yeni Adam'a olan hayranlığım bundan fazlası değilse? Heyecana ve maceraya duyulan bir sevgi... Ya bir hafta ya da bir yıl içinde aynı şeyler olursa ve her zaman olduğu kadar benden uzak kalırsa? Ondan ikinci kez ayrılabilir miydim? Yeniden bu cesareti toplayabilir miydim? Kaç yaşında olurum? Annemin yüzleşmek zorunda kaldığı şeyle yüzleşme kaç gün kalmış olurdu?

Arka bahçedeki çimenler ani bir şekilde, tel örgülerde son buldu. Buradan sonrası kayalık sahildi. Deniz bir ileri bir geri hareket ediyordu. Islak ve kuru, tel örgülerin on metre kadar ötesinde birbirinden bir yayla ayrılıyordu.

Şiddetle esen rüzgârın içinden bir ses, “Met zamanı,” dedi.

Başımı sesin geldiği yöne çevirdim.

Stefan kısa paltosu ve yünlü beresiyle karşımdaydı. Gözleri insanı hayran bırakan bir mavi tonundaydı, elleri cebindeydi.

“Normalde deniz bu kadar yakına gelmez. Endişelenmeme neden oldu.”

O anda evin dış kapısından çıkmanın çok da iyi bir fikir olmadığına karar verdim. “Eminim sele karşı sigortanız vardı.” Elimi dış kapıya koydum ama kapıyı açmadım.

“Var tabii. Ama eğer buraya kadar gelmek isterse, sigorta suyu durdurmayacaktır. Biz geride durmasını istiyoruz ama o ilerlemek istiyor. Bir adım o bir adım biz.”

Gülümsemesi bile insanın korkmasına neden oluyordu. Elleri cebindeyken, dalgalar hakkında genel ve felsefi bir şey söylerken bile...

“Olanlar hakkında üzgünüm,” deyiverdim. “Açıklayabilirim.”

Başımı olumsuz anlamda salladı. “Açıklama. Sen yanlış bir şey yapmadın. Üzgün olan benim. Serena’yı seviyorum ama bela çıkarmanın yolunu biliyor.” Stefan tel örgülere dayanıp okyanusa doğru baktı. “Sahildeki kayaları gördün mü? Yaprak taşlardan oluşuyorlar.” Elini cebine daldırdı ve bir avuç küçük taş çıkardı. Onları bana uzattı.

Taşları iyi göremiyordum. Güneş ufkun hemen üstündeydi. Hâlâ gündüz aydınlığı yayılmamıştı; ama taşlardan biri gözüme çarptı. Kalp şeklindeydi. Katlanıp kesilmiş, kâğıttan bir kalp şekli değil, kalp kasının şekli. Canlı bir şey gibiydi.

“Bu ilginç.” Elimle taşı işaret ettim. Stefan taşı parmak uçlarıyla tuttu ve havaya kaldırdı. Elleri bir sihirbazinkiler gibi marifetliydi.

Hevesli bir şekilde, “Evet,” dedi. “Bu bir kuvars. Özel bir şey değil. Peki ya bu?” Karanlıkta bir supap gibi görünen taşı işaret etti. Aslında bu yuvarlak bir şeklin çevresini dönen katı bir şeyin şekliydi. “Meksika körfezinden gelen bir mercan. Kayalara sarılır. Yabancı sulara doğru giden bir akıntıya kapılmış.”

“Güzelmış.”

Stefan mercanı bana verdi. “Burada yalnızca bir yaz sezonu boyunca yaşar. Sonra ölür ve geride bunu bırakır. Al.”

Mercanı aldım ve cebime koydum.

“Adam’ın seni buraya getirmemesi gerektiğini düşünüyordum,” dedi, Stefan.

“Fikrin değişti mi?”

Stefan güldü. “Hayır, aslında. Ama çaresiz kaldığını anlıyorum.” Taşların geri kalanını cebine koydu. “Serena’yı kaybediyorum.” Dış kapının üstünde birikmiş karda elini gezdirdi. “Onu, kendine ait alana saygı duymak için yalnız bıraktığımda onu kaybediyorum. Onu bir yere sabitlediğimde, benden uzaklaştığını hissediyorum. Eğer bir banliyö bölgesinde otuz gün sıradan seks yapmanın onu bana bağlayacağını düşünsem, bunu yapardım.”

“Sıradan seks bir ruh hâli.”

“Şah mat.” Kederli bir hâlde gülümsedi. “Hiçbir şey sonsuza kadar sürmüyor, sanırım.”

“Üzgünüm.” Soğuk parmaklarımla taşı ovdum. Onun için Adam’ın canını yaktığımda hissetmediğim şeyleri hissettirdim. Kalbim Stefan’a tümüyle kapalı değildi.

“Seni burada görünce şöyle düşündüm: ‘Git, konuş onunla. Serena’yla aynı pozisyonda. Sana ne yapman gerektiğini söyleyecektir.’” Kendi aptal fikirlerini savuşturmak istermiş gibi elini salladı. “Çaresiz bir adamın çaresiz yöntemleri.”

Elimi Stefan’ın omzuna koydum. “Bir sorun çıkmayacak.”

“Tüm acının ve zevkinin sahibi geldi,” dedi Stefan, çenesiyle arkayı işaret ederek.

Adam kocaman adımlarla arkadaki taraçadan geçiyordu. Temiz bir gömlek ve pantolon giymişti ama ayakkabılarını bağlamamıştı ve ceket giymiyordu.

Yaklaştığında, “Sana yataktan çıkmanı söylemedim,” dedi.

“Daha önce böyle bir şey söylediğin olmamıştı.”

Bakışları, sanki ben üstünde yanlış sözcükler yazan bir kâğıtmışım gibi beni buruşturdu. Ona gidip kendini becermesini söylemenin bin bir yolu boğazımdan çıktı, dişlerimi sıkıp ağzımı kapalı tuttum.

“Cezalandırılmayı ne kadar istediğini görüyorum,” dedi, bir parmağını kaldırarak. Yavaşça parmağını indirdi. “Dizlerin üstüne çök.”

Dizlerim üstüne mi? Stefan'ın önünde diz çökmemi mi istiyordu? Ne için? Stefan'ın omzuna dokunuyordum ama aramızda bir tel örgü vardı ve daha önemlisi... Lanet olsun Adam'a.

"Avcı. Bana itaatsizlik etme."

Ses tonu gidip kendisini becermesini söyleyen Diana'ya hitap etmiyordu. İçimde, onun sahipliğine ihtiyaç duyan kısma hitap ediyordu. Sesi bu kısmın ihtiyaçlarını karşılayan fiziksel bir güç değilmiş gibi davranamazdım.

Dizlerimi karlı çimenlerin üstüne koydum.

"Bu açıdan çok güzel görünüyor," dedi. Az önce benimle çaresizlik içinde konuşan adam şimdi aşağılayıcı bir tonla konuşuyordu.

"Öyledir," dedi Adam. Sonra sesini değiştirdi ve, "Eve kadar emekle ve odanda beni bekle. Haydi." Dedi.

Onun için emeklemeyeceğimi söylemiştim. Bunu sözleşmede açıkça belirtmiştim. Ama ona popoma tokaçla vuramayacağını, ağzıma bir şey tıkmayacağını da söylemiştim. Ona kendisine *bayım*, *efendim* demeyeceğimi de söylemiştim.

Kendi sınırlarımı geçmiştim ve geri kalanın üstünden onun geçmesine izin verdim.

Ellerimi soğuk zemine koydum. Durmak zorunda kaldım. Kalbim çok hızlı atıyordu ve vajinamın ihtiyaçları acıldı. Bu adamların önünde emekler pozisyonunda dururken, bir gün önce olduğum yere geri dönmüştüm.

Düşünerek fazla zaman harcamış olmalıydım. Adam'ın benden istediğini kelimesi kelimesine yapacağımı bildiğim hâlde tereddüt ettim.

Adam kemerinin tokasını açtı ve bir hamlede kemeri belinden çıkardı. Tam önümde durdu, kasıkları yüzüme denk geliyordu ve kemeri ikiye katladı. “Ağzını aç”

Ağzımı açtım ve aklıma o an olabilecek tüm müstehcen şeyler dolmadan önce kemerini ağzıma koydu.

“Isır.”

Stefan alaycı bir şekilde güldü, sanki Adam bir itaatkârın sınırlarını geçerken ona eşlik ediyordu.

Dizlerim üşüyordu. Ona itaat edip etmeyeceğime karar vermeliydim.

Kocamın deri kemerini ısırdım.

“Şimdi. İçeri kadar emekle ve poponu yukarda tut. Seninle üst katta buluşacağım.” Ses tonu nazik değildi ama söylediklerini yapmamı bekliyordu. Sormuyordu. Ne sabırsız ne de tiz bir tonla söylemişti bunları.

Tüm bu yıllar boyunca bir tanrıyla yaşamıştım ve bundan haberim yoktu.

Adam parmaklarını şaklattı ve ellerimi ileri attım. “Yürü.”

İradesi doğal bir kuvvetmiş gibi vücudum ona itaat etmek için atıldı. Önce bir elimi hareket ettirdim, sonra dizimi. Altımdaki ince kar ve buz tabakası ben ilerledikçe kırılıyordu.

Baygınmışım gibi hissettim. Bunu yapmama önce kendim izin vermiştim, sonra Adam. Adam’ın koruması tüm bunları mümkün kılıyordu. Onların arkamda durduğunu hissettim, dilimde deri tadı varken aşağılanmamı seyrediyorlardı. Popom hâlâ dünden dolayı acıyordu. Üstüne bir

de kemer darbelerinin acısını hissetmek içimde korku değil beklenti yaratmıştı.

Kapıya vardığımda, açmak için ayağa kalkmam gerekiyordu. Camdaki yansımada Adam'm sessizce ayakta durduğunu, okyanusa baktığını gördüm. Stefan'la aramızda, orta noktada duruyordu. Kapıyı kaydırdım ve ayağa kalktım.

Ağzımdan kemeri çıkardım. Büyük ihtimalle, onun izni olmadan kemeri çıkarmayı bırakın, ayağa bile kalkmamış olmam gerekiyordu.

Adam dik duruyordu; ayaklarını aralamıştı, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Stefan da hareket etmiyordu. Yalnızca dalgaların hareketleri vardı.

Adam ne yapmamı istiyordu?

Ne yapmama ihtiyacı vardı?

Adam'ın odası arkadaydı. Üst kata koştum. Aynı anda hem itaatkâr olup hem de merakımı giderebilirdim. Ama odasına varıp burnumu arka pencereye yasladığımda gitmişlerdi.

82. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - ON BEŞİNCİ GÜN

Adam arkamdan geldi, odaya sanki Güneş'in çekim kuvvetiyle dolmuştu. Beni ensemden tuttu ve diz üstü çökmemi sağladı.

Bir ay önce buna müsamaha etmezdim.

Ne şiddete ne de tavrına.

Ama şimdi Montauk'taydık.

Dizlerim üstünde kaldım, başımı eğdim, ellerimi kalçalarımaya koydum. Adam tepemde dikildi, botunda kar kalmıştı ve ahşap kaplamanın üstünde eriyordu.

"Onunla konuşma. Odada ben yokken olmaz."

Hâlâ itaatkâr pozisyonumdaydım, aklıma gelen tek cevabı verdim. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Ona güvenmiyorum."

"Belki de bana güvenmeyi denemelisin."

Bakışlarımı ellerimden çevirmedi. Duruşum, sözle-

rimle çelişiyordu ama içimde haklı olduğuma dair kesin bir his vardı. Rollerimize devam edersek Adam'ın beni duyup anlayacağını düşünüyordum.

“Sana güveniyorum,” dedi.

“Öyle mi?”

Adam parmaklarını omzuma koydu ve sırtımdan aşağı indirdi, parmaklarını kollarımın altına geçirdi. Beni kaldırdı, yüz yüze geldik. Dudakları, gözleri, geometriyi reddeden çenesindeki kirli sakalı. Ona bakamıyordum. Paltomun düğmelerini açtım.

“Hayır,” dedi. “Sanırım güvenmiyorum.”

“Hah, şöyle.” Paltomu yatağa fırlattım ve kapitone sandalyeye oturdum. Adam dizlerimin gevşemesine neden oluyordu. “Stefan’la yalnızca konuşuyorduk. Hiçbir şey olmadı. Aramıza girmeye çalışmıyordu.”

“Ne konuda konuşuyordunuz?”

“Taşlar. Ve Serena. Ona davranma şekline bakınca onu sevmediğini sanırsın. Ama onu seviyor.”

Adam yatağa oturdu. “Seviyor. Tabii ki. Gördüğün şeyler, ihtiyaç duydukları şeyler. Ama bu Stefan’ın yırtıcı bir hayvan olmadığı anlamına gelmiyor.”

“Daha önce de yırtıcı hayvanlarla uğraştım.”

“Evet. Belki öyle. Eski Diana olarak bunu yaptın. Ama değişiyorsun. Bunu görebiliyorum. Bir çiçeğin açmasını izlemek gibi... Kendini bıraktığında öyle güzelsin ki. Ama benden ayrılıyorsun ve değişimini de yanında götürüyorsun. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Elimde yalnızca burada geçireceğimiz zaman var. İki hafta kal-

dı. Sonra kendi başmasın ve çevrende onlarca, bu türden adam olacak. Bana güven. Şimdilik görünmüyorlar ama bekar kaldığında...”

“Dur...”

“Buna katlanmak zorundayım ama bunu izleyemem. Burada değil.”

“Haydi...”

Birlikte kalalım.

Bu evliliği sürdürelim.

Baştan başlayalım.

Bunların arasından birini seçemedim, sözler boğazıma takıldı.

“Zamana ihtiyacım var,” dedi ve ben sözleri söylemedim. “Bu işi bitirmemiz gerekip gerekmediği hakkında düşünmeliyim.”

“Benim bir söz hakkım var mı?”

Adam ayağa kalktı. “Teknik olarak, evet. Ama şimdi, ben bunu durdurduğum için eve gidersek her şeyi alacağız. Senin olacak.”

“Bu iş McNeill-Barnes hakkında olmaktan bir hafta önce çıktı.”

“Bu benim için asla McNeill-Barnes hakkında olmadı.”

Doğru. Bunu biliyordum. Bu benim hakkımdaydı. Onun hakkında... Evliliğimiz hakkındaydı.

“Kalmak istiyorum,” dedim.

“Biliyorum.”

Adam odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

83. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - ON BEŞİNCİ GÜN

Adam beni içimdeki rahatsızlık hissiyle baş başa bıraktı. Bana aklındaki her şeyi söylemiyordu. Ben patlamaya hazırdım, o ise kendini geri çekiyordu. O geri çekildiğinde ben de geri çekiliyordum ve bunu artık yapamazdım. Manhattan'daki hâline geri dönebilirdi ve milyon tane boktan şey olurdu; ama buradan döndüğümüzde boşanma belgelerini imzalamak çok saçmaydı.

Ne istiyorsun?

Ne istediğimi biliyordum. Giyindim, duş aldım ve ona söylemek için alt kata indim.

Tezgâha bir not bırakmıştı.

Charlie'yi görmek için şehre gidiyorum. Akşam yemeğine dönerim.

Güzel. Aslında iyi olmuştu. Ekmek kızartma makinesi-ne birkaç dilim ekmek koydum ve yazacağım notu aklımda oluşturdum.

Stefan spor odasından çıktı. “Merhaba. Nasılsın?”

“İyiyim. Çok iyiyim, aslında.”

Kollarını kavuşturup tezgâha yaslandı. “Sana dün hakkında bir şey sormak istiyordum.”

“Tabii.” Benden Adam hakkında konuşmamı istememesini umuyordum. Onun adına konuşamazdım. Stefan’ın telefonu çaldığında bu türden, nazıkçe bir şeyler söylemeyi planlıyordum.

Stefan telefonunu cebinden çıkardı ve ekranına baktı. “Annem. Geri dönerim.”

“Döndüğünde önce kapıyı çal.”

Stefan telefonu açtı ve İskandinav dillerinden olduğunu tahmin ettiğim bir dilde nazıkçe konuşmaya başladı. El salladı ve arka kapıdan çıktı, stüdyo eve doğru yürüdü.

Bir defter ve kurşun kalem bulana kadar kütüphanedeki çekmeceleri karıştırdım. Tekli koltuğu şifonyerin önüne sürüdüm ve bu ilişkiye bitirdiğim şekilde yeniden başladım.

Sevgili Adam,

Yaşadığımız onca şeyden sonra bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Bu yüzden bir çırpıda söyleyeceğim.

Seni seviyorum.

Pencerenin dışında, sabah, gökyüzü açık cam mavisi rengindeydi ve birlikte yürüyeceğimiz yol önümüzde uzanıyordu. Notu yüz kez yeniden yazdım ve öğleden sonra geç saatlerde, öğle yemeğinden sonra bitirdim. O burada kalmak ve gitmek arasında bir tercih yapmak üzere dışarı çıkmıştı ama ben ne istediğimi biliyordum ve ona bunu, o ağzını açmadan önce söylemem gerekiyordu. Bana kararını söylemeden önce onunla kalmayı istediğimi bilmesi gerekiyordu.

Notu mutfak tezgâhının üstüne bıraktım. Arkamı dönmenden saniyeler sonra uzun, siyah araba garaj yolundan içeri girdi.

Geri dönmüştü.

84. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - ON BEŞİNCİ GÜN

Sevgili Adam,

Yaşadığımız onca şeyden sonra bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Bu yüzden bir çırpıda söyleyeceğim.

Seni seviyorum.

Bunu bir daha söyleyeceğimi düşünmüyordum. İnan bana devam etme şansımız olduğunu bilsem diğer notu yazmış olmazdım. Ama bu şans sen yarattın. Bunu becerdin. Bana içindeki seni ve içimdeki beni gösterdin.

Arabayı görünce üst kata çıktım. Sevdği kısa geceliklerden birini giydim ve odasına gittim. Mutfığa girip beni arardı, bir bardak su alırdı, notu görürdü ve üst kata çıkardı.

Her şey harika olacaktı. Hiçbir şey hakkında en ufak bir pişmanlık hissetmiyordum. Evet, ondan ayrılmıştım. Evet, bu çok cesaret gerektirmişti. Evet, bunu geri çevirecektim ve evet, bu konuda çok iyi hissediyordum.

Pat. Arabanın kapısı kapandı.

Hıştırtılar. Yanında taşıdığı torbalar...

Klik. Ön kapı açıldı.

Mırıltılar. Adam ve Thierry konuşuyor.

Klik. Yine ön kapının sesi.

Vızz. Sürgü kapı açılıp kapanıyor.

Gıcırt. Merdivende ayak sesleri.

Adam mutfağa gitmedi. Harika, yakışıklı, özenli, dominant adam. Doğrudan bana geldi. Dizlerim ve dirseklerim üstüne çöktüm, bacaklarımı araladım ve popomu kaldırdım. Beni notu okumadan becermek zorunda kalacaktı. Notu sonra bulurdu ama ben ona söylemeden görmesini istiyordum, ilk notu bulduğu gibi... Bu iki olayın simetrisi kendimi keşfetme sürecimi tamamlıyordu.

Koridordaydı. Onu duyabiliyordum. Önce benim odamın kapısını açtı. Koridordan mı gelecekti, odalarımızın arasındaki kapıdan mı? Popomu odalarımız arasındaki kapıya doğru çevirdim, ona seçeneklerini göstermek istiyordum. Ona hizmet ediyordum.

Beklediğim bu saniyeler en saf hâliyle tatmindi. Daha önce hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

İki odayı bağlayan kapıdan geldi. Durdu. Sesten anlamıştım.

Kalbim deli gibi atıyordu.

Ona bakmak, düşüncelerini anlamak istiyordum. Ona nasıl uyum sağlayacağımı, ihtiyaç duyduğu her şeyi nasıl yapacağımı, bunları ihtiyaç duyduğu şekilde yapmayı bilmek istiyordum.

“Mükemmel,” dedi.

Evet!

Adam paltosunu yatağa attı ve arkamda diz çöktü. Po-

pomu avuçladığında moraran yerler acıdı ve parmaklarını bacak aramda gezdirerek o ayrıldığından beri acıyan her yere dokundu.

“Bu her şeyle mükemmel.” Ellerini vücudumdan yukarı gezdirdi ve kendi vücudunu üstüme kapattı.

Ağırılığı altında dümdüz oldum. “Kalıyor musun?”

“Eğer sen öyle istiyorsan...”

Mutluluktan havalara uçtum. Notu bulacak ve iki hafta içinde bu işi bitirmekten daha fazlasını istediğimi anlatabilecekti. Her şey, sırasıyla onu mutlu edecekti.

“Teşekkürler,” dedim. “Ve Charlie’ye de teşekkür ederim.”

Kulağıma doğru eğilip sessizce konuştu. “Konuşacak çok şeyimiz var ama bu gece konuşmayalım. Bu gece iradene hükmedeceğim. Bana durmam için yalvaracaksın.”

“Bunu yapmayacağım.”

Adam üstümden kalktı, ayaktaıdı. “Yatağı geç. Bacaklarını kaldır.”

Yüksek yatağı doğru emekledim ve sırtüstü yattım, onun içi bacaklarımı araladım. Manet tablosundaki çıplak kadın sergiye gelenlere bakıyor, durumunu sorun etmeleri için onlara meydan okuyordu. O iki adamın, ona istediklerini yapmasına izin verecekti, diğer insanların onayı olsun ya da olmasın. Ben oyduım.

“İlişkiyi bitirecek anahtar kelimem ne?” diye sordu, Adam.

“İşkambil.”

Ayaklarımdan birini tuttu ve dudaklarını ayak bileğimin iç tarafına götürdü. Dünyada bundan daha seksi bir öpücük var mıydı?

“Neden?”

“Annem öldüğünde uyuyamamıştım. Babamla geç saatlere kadar iskambil kağıtlarıyla oynadık. Kendimi güvende hissetmişim.”

Adam ayak bileğimi bıraktı ve karyola direklerine yatay olarak yerleştirilmiş demir çubuklardan birini aşağı çekti. Ayaklarımı üstüne koydu. “Burada da güvendesin.”

Adam ahşap bir kutuyu açtı, bir metal sesi duydum. Elinde gümüş bir nesneyle yeniden görüş alanıma girdi. Birbirine bağlı halkalardan oluşan, cilalı bir gereçti.

“Ellerini bana ver.”

Ellerimi uzattım. Adam onları halkların içine soktu, bileklerim çapraz bir şekilde sabitlenmişti. Onları başımın üstüne doğru kaldırdı.

Adam görüş alanımdan çıktı. Soyunduğunu duydum; düğmeler, kemerinin tokası ve pantolonunu çıkarma sesi... Bunu yavaşça yaptı, düğmeleri çözülmüş gömleğiyle karşımda kalana kadar soyundu.

“Dehşete düşmüş görünüyorsun,” dedi. “Ve tahrik olmuş.”

“Önemli olan tahrik olmayla ilgili kısım.”

Ahşap kutudan uzun, gümüş bir zincir çıkardı. Bunu, zincirinin her bir topunun kutunun kenarına çarpmasını sağlayacak kadar yavaş yaptı. Zincirin sonundaki plastik uçlu kısıklara uzun süre bakakaldım.

“Charlie beni, endişelendiğim konuların buna değmeyeceği konusunda ikna etti.”

“Hangi konular?”

“İradesini tümüyle kırdığım bir kadını hiç sevedim.

Bunu sana yapamam. Seni olmadığın bir şeye dönüştüremem. Sevmediğim bir şeye...”

Adam parmağını uzattı ve hızlı bir hamleyle zinciri çevirdi, parmağı çemberler çizen zincirin ortasında kalmıştı. Kıskaçlar avcundayken, gömleğini çıkarttı.

Gömleğini uzağa doğru fırlatırken, “Senin için hissettiklerim korunmaya değer. Benden ayrıldığında hissettiğim şeylerden nefret etim ama şimdi bu duyguyu kaybetmek istemiyorum.”

“Etmeyeceksin.”

Aralanmış bacaklarımın arasında diz çöktü, ellerini göğüslerime koydu ve aşağı doğru kaydıldı. Zincirin tenimdeki hissi hoşuma gitmişti.

“Bir itaatkârı asla sevmedim. Bu dünyanın parçası olan bir kadını sevmeyi hiç istemedim. Sözleşmeleri, rol oyunlarını asla aklımdan çıkaramazdım. Tüm bunlar hayatımdan çıkarabileceğim şeyler gibi geliyordu ve bu, birini sevmemi engelledi.” Adam ellerini basenlerimde gezdirdi, göğüslerimde durdu. “Beni sevmesen bile, eğer seni sevebilirsem...”

“Ama ben...”

“Sessiz ol. Konuşmamı bitirmeme izin ver. Bunun mümkün olup olmadığını görmek istiyorum. Yalnızca evet ya da hayır de. Benimle birlikte bunu yapacak mısın?”

“Evet.”

“Hayır desen bile şirket senin olacak. Dünyadaki en kolay boşanma... yine de burada kalacak mısın? Evet ya da hayır...”

“Evet.”

Adam göğüs uçlarını çimdikledi ve çekti. Zincirli parmağı sol yanımı içimi titretecek şekilde acıttı. Ardından ellerini yeniden aşağı götürdü, çevresinde zincir olan parmağıyla klitorisime dokundu.

O, küçük gümüş topları üstümde gezdirirken, “Evet,” dedim. Önce ileri, sonra geriye doğru hareket ettirdi ardından o parmağını içime soktu. Her bir çıkıntı yeni bir duygu dalgasına yol açıyordu. Bu yumuşaklık ve sertliğe doğru kendimi ittirdim ve adam yavaşça parmağını geri çekti.

“Geçtiğimiz yıllarda kurduğum fantezilerde senin yer alman için kendime izin veremiyordum,” dedi zinciri çözerken. Islak zincir parmağının ucundan sarktı. Ucunda üç kısıkaç vardı.

“Seni yerle bir etmek hayal etmekten korktuğum bir şeydi.”

Adam kısıkaçlardan ikisini bir eline aldı. Gümüş. Uçları lastik, siyah... Tel toka büyüklüğünde. Sağ göğsümün ucunu sertçe, kendinden emin bir şekilde çekti. Sanki bir işi layığıyla yapmak istiyor gibiydi.

Kısıkacı taktı. Yüzümde tuhaf bir ifade oluşmuş olmalı; çünkü diğer göğüs ucumu tuttuğunda, “Şimdi acımıyor. Bekle,” dedi. Bir kısıkaç daha taktı. Zincir belimden aşağı doğru iniyordu ve başka bir kısıkaçta sonlanıyordu.

“Ah,” dedim. “Hayır.”

“Ağzına bir şeyler tıkmama neden olma.”

Adam başını bacaklarımın arasına doğru eğdi, klitorisimi öptü ve emdi. Çok güzeldi. Adam bir klitorisin ağızla nasıl uyarılacağını iyi biliyordu. Her zaman. Adam kısıkacı

klitorisimin köküne taktığında neredeyse zevk içinde kaybolmuştum.

Ciyakladım ve bacaklarımı kapattım.

“Bacaklarını ayır. Göster bana.”

Açtım ve o da yeniden aşağı doğru bastırdı, yaptığı şeye yakından bakıyordu. Bana doğru baktı.

“Popon benim olacak. Bu gece değil. Gitmeden önce.”

Cevabımı bekledi. Daha doğrusu hayır dememi... İta-atkârlığın derinliklerindeydim, hayır diyemedim; ama hâlâ tümüyle kendim gibi hissediyordum. Bu yüzden evet de diyemedim. Adam sanki zihnimi okuyormuş gibi gülümsedi ve dilini klitorisimin üstündeki gergin deride gezdirdi. Sanki şimdi daha derinlerimdeki bir zevke ulaşmıştı. Her zaman orada olan bir zevk. Zarların ve derilerin ardında...

İçimden gelen bir şekilde inledim.

“Hazır mısın, avcı?” Adam yatay demiri yeniden yukarı kaldırdı, ayaklarım havada sallanıyordu.

“Evet.”

Penisini deliğime yerleştirdi ve hızla içime girdi. Durdu. Gözlerini kapattı ve eğildi.

“Üzgünüm. Bunu söylemem gerekiyor.” Eliyle ağzımı kapattı ve kulağıma doğru konuştu. “Hep biliyordum. Bunu itiraf etmek istemedim ama senin bu olduğunu hep biliyordum. Bu beni çok korkuttu ve bunu reddettim. Seni domine etmekten çok seni sevmeye ihtiyacım vardı. Seni sevmeyi seçtiğimden bir an bile şüphe etme.”

Adam elini çekti ve kalçasını hareket ettirdi. Klitorisimin üstündeki deri geri kıskaçla tutturulmuşken her ha-

reketi bir patlama yaratıyordu. Bağımsızlık Günü'nde bir kasa dolusu kız kaçırıp patlatan bir çocuk gibiydi. Patlamalar devam etti ve Adam dikelip göğüs uçlarımla klitorisimi tutan kısıkcı çekiğinde bir havai fişek patladı. Bileklerimi tutan engellerden kurtulmak istedim.

“Boşalma,” dedi Adam, içime girip çıkarken.

“Boşalmak istiyorum.”

“Boşalma.” Adam içime girip çıkmaya devam etti, zinciri çekti, bıraktı. Kontrolümü kaybedeceğimi düşündüğüm noktaya kadar bir yöne doğru çekti.

“Şeye ihtiyacım var...” Cümleyi sonlandıramadan kesdim. İstese de istemese de boşalacaktım.

“Hayır, yok.”

Adam, göğüslerimdeki kısıkaçlardan önce birini, sonra diğerini çıkardı.

Patlama gibi bir acıyla yandılar. Göğüslerimin patlayacağını sandım. Adam gülümsedi, alt dudağını ısırdı ve beni daha sert bir şekilde becermeye başladı.

Acı, boşalma ihtiyacımı bir dakikalığına gidermişti ama bu ihtiyaç eskisinden de güçlü bir şekilde geri geldi. Sanki zevk, acının yenmesine izin vermeyecek kadar azimliydi. Daha yoğun, daha ağır bir şekilde içimde yükseldi.

Boşalmaya ne kadar yaklaştığımı Adam'a söylemeye neredeyse fırsatım olmayacaktı. Adam biliyordu. Dik durdu ve vajinamın dudaklarını iki parmağıyla açtı.

Acı...

Bacaklarımın arasındaki acı...

“Hayır!” diye bağırdım.

“Çıglık atmak yok.”

“Lütfen!”

“Burnundan nefes alıp ver. İçine boşalırken bana bak.”

Adam kısıkcı çıkardı.

Ağzımı kapalı tutup çenemi bir mengene gibi sıktım. Burnumdan nefes alıp vermeye başladım. Kan yeniden hücum etti, ateş ve acı içinde genişliyordum. Kocam penisini içime gömer, yavaşça girip çıkar, boşalırken neredeyse kördüm.

Acı içimden akıp gitti, yerini almak için hızla gelen zevke büyük bir yer bıraktı.

“Boşal, Diana. Boşal.”

Adam’ın altında kaskatı kesildim, belim büküldü, onu daha derinlere doğru çektim. Ağlamaya başladım ve öyle büyük bir etkiyle boşaldım ki bileğimdeki kelepçelerin tenimi kestiğini hissetmedim. Öyle uzun sürdü ki aklımı kaçıracağım sandım.

Saatler... Beni saatler boyu becerdi. Beni bağladı ve acı ile zevk aldı. Kontrolü aldı. Parmakları popomdayken, başımı aşağıda tutarken beni yirmi dakika boyunca orgazmın sınırlarında tuttu. Bu öyle iyi hissettirdi ki penisini popoma sokmasını söyledim.

Bunu yapmadı ve ağladım; çünkü bundan başka bir isteğim, iradem yoktu.

Benim irademi kırmıştı ve öyle kendimden geçmişim ki o alt kata su almaya inene kadar bunu fark etmedim.

İrademi kırmıştı ve onu hâlâ seviyordum.

85. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN - ON BEŞİNCİ GÜN

Sevgili Adam,

Yaşadığımız onca şeyden sonra bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Bu yüzden bir çırpıda söyleyeceğim.

Seni seviyorum.

Bunu bir daha söyleyeceğimi düşünmüyordum. İnan bana devam etme şansımız olduğunu bilsem diğer notu yazmış olmazdım. Ama bu şans sen yarattın. Bunu becerdin. Bana içindeki seni ve içimdeki beni gösterdin.

Tanrım. Ne çok zaman harcadık.

Haydi, hepsini telafi edelim. Haydi yeniden eve gidelim ve her şeye baştan başlayalım. Senin ihtiyaç duyduğun her şey olacağım, sen de benim ihtiyaç duyduğumu bilmediğim her şey olursun. Şirketini yeniden işletiriz. Hem toplantı odasında hem yatak odasında partner oluruz ve bana ne zaman istersen diz çöktürürsün. Benim efendim olursun.

Sen kazandın. Ben kaybettim ama kazandım. Yeniden seninim.

Seni her zamankinden daha fazla seviyorum.

Küçük avcın.

Uyuyakalmış olmalıydım çünkü saat sabahın dördüydü ve Adam hâlâ yatakta değildi. Hâlâ uzuvlarımı hareket ettirmekte zorlanıyordum, acıyorlardı, ağrıyorlardı. Yoğrulmuş ama pişirilmemiş bir hamur gibiydim.

Adam notu bulmuş muydu?

Ne zamandır alt katta olduğunu bilmiyordum; ama su almak için mutfığa gittiye notu bulmuş olmalıydı.

Ne düşünmüştü?

Bana bir not mu yazıyordu?

Geceliğimi giydim ve parmak uçlarımda alt kata yürüdüm. Kütüphanede ya da mutfakta değildi. Onu karanlık çalışma odasında buldum, pencerenin önündeydi; büyük ev ile stüdyo ev arasındaki karanlık araziye bakıyordu. Pijamasının altını giymişti, pijamanın beli düşüktü. Belinden aşağı inen iki çizginin tam altında duruyordu. Omuzlarındaki kaslar gerilmişti.

İçeri girdim. Ahşap zemin gıcırdadı. Adam çevreye baktı. Elimi sırtına koyduğumda çekildi, dönüp yüzüme baktı.

“Seni merak ettim,” dedim. “Sana bir not bıraktım.”

Adam elini kaldırdı. Notu tutuyordu. Üçe katlanmıştı. Geçmiş, geleceğin üstünde duruyordu.

Okuduysa, okuduğuna çok memnun olmamış gibi gö-

rünüyordu. Belki de inanmamıştı. Belki yanlış anlamıştı. Belki ben yanlış anlamıştım. Ama bir anda dengemi kaybettığımı hissettim. Ona ihtiyacım vardı. Sanki sağa sola sallanıyordum ve bunun nedenini bilmiyordum. Bir bataklıkta, su içinde gibiydim. Hızlıca düşüyordum, yavaşça sürükleniyordum. Dünyadaki her şey alaşağı oldu ve ikimizin kütlelerinin hangi yöne doğru çekildiğini bilmek için Adam'a ihtiyacım vardı.

“Konuş benimle,” dedim.

“Seni buraya, beni yeniden sevmeni sağlamak için getirdiğimi düşündüğünü biliyorum.”

“Seni seviyorum.”

Öyle derin bir nefes aldı ki omuzları kalktı ve göğsü genişledi. “Gerçekten şeytani bir şey yaptım. Seni buraya iradeni kırmak için getirdim. Böylece seni sevmeyi bırakabilecektim. O zaman seni kolayca serbest bırakabilirdim. Bu yüzden bekledim. Seni sevmediğim zaman kim olduğumu bilemeyecektim. Bu fikirden kurtulmam gerekiyordu. Bu iki hafta sürdü.”

Bunu anlamamıştım. Beni seviyordu ama sevmek istemiyor muydu? Söylemeye çalıştığı bu muydu? Kafam karışmıştı.

“Notu okudun mu?”

“Evet.” Notu, kırmızı çizgileri olmayan bir sözleşmeye miş gibi masaya attı. “Okudum. Ve bu beni şaşırtmadı. Bunu biliyordum. Beni seviyordun ve ben de seni seviyordum.”

“Neden geçmiş zaman kullanıyorsun?”

Notumu kenara çekti ve altından bir kâğıt parçası çı-

kardı. Kâğıdı işaret ve orta parmakları arasında tutup bana verdi. “Bu tezgâhtaydı.”

Bu bir karttı. Açtım.

D—

Konuşmamız gerekiyor.

—S

“Tamam. Yani?”

“Bugün bunu yapabileceğime karar verdim. Sen bir itaatkârsın. Dün bunu kanıtladın ve seni sevmeye devam ettim. Seni sevmemeyi başaramadım, başarısız olmaktan nefret ediyorum. Ama daha iyi bir şey benim olabilirdi. Sen. Yalanlar olmadan yaşayabilirdim ve sen benim olabilirdin. İmkânsız mümkün hâle getirebilirdin.”

“Beni korkutuyorsun. Bunların notla ne ilgisi var?”

“Sözümü kesmeyi bıraksan anlardın.”

Üşüdüğümü hissettim. Sesi ona itaat etmemi bekleyen dominant tonda değildi. Hayal kırıklığı içinde emir verir gibi çıkmıştı. Dizlerim üstüne çökmüştüm. Emeklemiştim. Ona vücudumu kullanacağı bir nesne olarak sunmuş-tum ama bana hiç değersiz hissettirmemişti.

Evde olsak bana böyle hissettiremezdi. Ama o çalışma odasında, sabahın erken saatlerinde, karanlıkta ikiye ayrılmıştım, kırılmıştım ve savunmasızdım. Zırhımı almış, dikkatlice çözmüş, çıkarmış ve bir yere saklamıştı. Bu anlamsız cümleyi bu tonda söylediğinde, bunu canım acıma-dan duyacak pozisyonda değildim.

“Devam et,” dedim. Gözyaşlarımın akmasını engelle-yecek gücüm yoktu.

“Bu not... Stefan’la yatmadığını biliyorum. Ama onun-
la konuşmaya açık olduğunu varsayıyor. Bu onun hissi.
Sen yanlış bir şey yapmadın. Bu büyük bir mesele değil
ama bana içinden ayrıldığım dünyaya geçtiğini gösteriyor.
Değiştim.” Adam parmaklarını şaklattı. “Öylece.” Nota
elinin üst kısmıyla dokundu, düşünüyordu. “Eğer seni bu
dünyada isteseydim seni de yanımda götürürdüm. İlk yıl
dönümümüzde yaramaz ve iradesi kırılmış hayatını başla-
tırdım. Ama istediğim bu değil. O zaman da değildi, şimdi
de değil.”

“Beni sevmeyi bıraktın mı? Not yüzünden...”

“Not yüzünden değil. Sana sevgi besliyorum ama es-
kisi gibi değil ve bir daha da öyle olmayacak. Kalan ufak
sevgi ise benim, ondan vazgeçmiyorum. Hayatta sevdiğim
tek kadını yerle bir etmeyeceğim. Bu yüzden gitmene izin
veriyorum.”

Yüz ifadem nasıl mıydı? Ağzım açılmıştı, başımı sallı-
yordum, gözlerimi kısmıştım, kaşlarımı çatmıştım. Görü-
lesi bir şeydim.

“Bunu yapamazsın,” dedim.

“Yapmak zorundayım.”

“Seni sevmemi sağladın ve şimdi de...”

“Bana ayrılmak istemediğini hiç söylemedin. Çok geç
olana kadar bunu bilmiyordum.”

“Sen... Saatlerce... Bunu saatlerce yaptık. Tüm bu süre
boyunca beni sevmiyor muydun?”

Sert yüz ifadesinde küçük bir çatlak oluştu. “Mükem-
meldin.”

“Keş şunu!” diye bağırdım. “Hemen kes. Senin olduğumu söyle!” Onu yapabildiğim kadar sertçe ittirdim ama düşmedi. “Beni seviyorsun! Sen benimsin. Anlıyor musun? Seni kahrolası, patronluk taslayan, göt herif. Aşağılık. Sen, sen benimsin ve beni seviyorsun!”

Adam yüzümü elleri arasına aldı ve onu net bir şekilde görebileyim diye bana doğru eğildi. Uzağa baktım ama yer değiştirdi. Tek görebildiğim oydu. Yavaşça başını olumsuz anlamda salladı.

Tek söylediği, “Üzgünüm,” oldu.

“Siktir git,” dedim, bir çırpıda.

Hayır. Bu odaya karı koca olarak girmiştik. Dominant ve itaatkâr. İş ortağı ve arkadaş olarak. Bir başka şey olarak çıkarsak, hep öyle kalırdık. Eskiden birbirinin bir şeyi olmuş kişiler. Eski partner. Eski karı koca. Eski, eski, eski.

Odadan çıktığımızda geri dönüş olmazdı.

Ona doğru bir adım attım ve dizlerim üstüne çöktüm. Savaşıyordum. Bana diz üstü çökmemi söylememişti ama bunu yapmıştım.

“Diana. Yapma.”

Eğildim ve avuç içilerimle burnumu yere koydum.

“İstediyin buydu.” Zemine bakarak konuştum. “Beni bu şekilde kabul et.”

“Tüm bu derdi sana diz çöktürmek için çektiğimi mi düşünüyorsun? Bir aylığına bir itaatkâra ihtiyacım olsaydı birini bulurdum ve senden boşanırdım.”

Adam üstümden adım atıp geçti, önüne geçmek için kalktım. Yeniden diz üstü çöktüm; yüzümü ve ellerimi yere koydum.

“Geçen gece,” dedim halının püsküllü ucuna doğru.
“Geçen gece neydi?”

“Kalk.”

Hareket etmedim.

“Bana aşk gibi geldi,” dedim.

“Diana itaatkâr davranmana gerek yok.”

“Sana güvendim. Gerçek olduğuna güvendim.”

“Kalk!”

“Siktir git! Söyle bana. Gerçek miydi?”

Adam kollarımı kavradı ve beni ayağa kaldırdı. Kollarında dizlerimin bağı çözülmüş hâldeydim. Yer çekimiyle ve mantığıyla savaşıyordu.

“Tamamen gerçektir ama bunun ne kadar zehirli olduğunu gördüm. Bu dünyada sevdiğim birinin de olması. Anlamıyor musun? Seni sevmeyi tümüyle bırakacaktım.”

“Bırakmayacaksın,” dedim. “Beni seviyorsun. Bunu neden yaptığını anlamıyorum. Hangi oyunu oynuyorsun bilmiyorum ama beni seviyorsun.”

Adam beni bıraktı. Titreyen dizlerim üstünde ayakta durdum.

“Thierry yarın seni eve götürecektir. Belgeleri doldururum. İşimiz bitti. En iyisi bu.”

“Siktir git,” dedim. “Beni seviyorsun.”

Yeniden dizlerim üstüne çöktüm. Nefes alamıyordum, kalbim deli gibi atıyordu, gergindim. İçten dışa bok gibi hissediyordum.

Adam başıma yavaşça vurdu, beni yerde bırakıp üst kata çıktı.

86. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Adam kapıyı kapatıp yok oldu. Willa bavullarımı hazırlamıştı. Penceremin dışında, Stefan ve Serena boktan kamyonetlerini doldurup gittiler.

Limuzinin arkasında yalnız oturuyordum. Thierry nereye gittiğimizi sormadı.

Eve gidiyordum.

87. BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Hayatımın değiştiği gün, diğer bütün günlerden farklıydı. Diz üstü çökmüştüm ve üstümden geçilmişti. Yalvarmışım ve reddedilmiştim. İtaat etmiştim ama kimse üstümde dominantlık iddia etmemişti.

Limuzin sessizdi. Southern State’te tekerlekler ses çıkarmadan ilerliyordu. Pencereler rüzgâr yüzünden kapalıydı. Adam’ın bana ağlamayı öğretmeden önce olduğu gibi sessizce ağlıyordum.

Her şeyin değiştiği gün, farklı hissettim. Yapacak işlerim vardı. Bir hayat. Faturalar. İpotek. Ama tüm rutinlerim boş ve bana yabancı görünüyordu. Onları daha önce yapmış mıydım? Hiç önemli olmuşlar mıydı?

Hayatımın değiştiği günün sabahı, bir limuzinin arka koltuğunda oturdum ve döşemenin üstünde, köşede, bir yara gibi duran kumaşa gözlerimi diktim. Onu yerden almaya karar vermek on beş dakikamı aldı.

Bana ayak masajı yapmak için yırttığı çorabımın bir parçasıydı. Milyon yıl önce. Beni severken...

Yaklaşan kıyameti hissediyor gibiydim. İşimin bittiğini söyleyen bir his vardı içimde. İyileşeceğime inanmıyordum. Ben iyileşemezdim. Çünkü kurban değildim. Tüm bunlar benim hatamdı.

Hepsi. Tembel ve korkak davranmıştım. Ondan ayrıldım ve kendime cesur davrandığımı söyledim ama bir korkaktım.

Ve eğer acım benim suçumsa bunun sorumluluğunu almak zorundaydım. Bunu düzeltmek zorundaydım. Kendimi düzeltmek zorundaydım tabii ki, ama sevdiğim adamın da yardıma ihtiyacı vardı. Çorabı yumruğum içinde sıktım.

Bir seçeneği yoktu.

Neden?

Ona güvenmemi söyledi.

Neden?

Bana aşkını koruduğunu söyledi.

Neden? Neden? Neden?

Bir şeyler yerine oturmuyordu.

Bir itaatkârı sevebilir. Bunu yapabilir ve yapıyor.

İlk defa kendi içimde haklı hissediyordum. Acı içinde olsam bile... Çünkü itaat etmek aydınlık ve karanlık taraflarınızı anlamak demektir. İtaat etmek her zaman bir yerde olmak değil, bazen anın içinde olmak demektir. İtaat etmek içinde bulunduğunuz zamanın hem şimdi hem de sonsuza kadar olduğunu kabullenmek, gücünüzü kabul etmek demektir.

İtaat etmek seçmek demektir. Avlanmak. Kovalamak. Karar vermek.

İtaat etmek domine etmektir.

Adam benimdi.

Onu seçmiştim.

Onu fırlatıp atmıştım ve onu yeniden seçebilirdim.
Bunu bitirebilirdim. İstedğim, olduğum şeye sahip çıkabilirdim.

Anlaşmamızda iki hafta daha vardı.

O iki hafta benimdi. Adam da öyle.

DEVAM EDECEK.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap hakkında uzun süre düşündüm. Bir yıldan daha uzun bir süre önce, bir Starbucks'ın park alanında arabamın ön koltuğuna oturmuş, bu hikâyeyi Lauren Blakely ile paylaşıyordum. Aylar sonra ve tamamen farklı hâlde ortaya çıktı. Ama ilk olarak ona anlatmasam asla yazmaya başlayamazdım.

Bu yüzden, ilk olarak, Lauren sana teşekkür ederim. O süreyi benimle birlikte geçirdiğin için.

Evlilik Oyunları'nın hikâyesini Mary Cummings'e Hawaii'de bir havuz kenarında anlattım. (O kadar harika değildi, gerçeği söylüyorum. Ama kulağa çok cezbedici gelmiyor mu? 'Bu hikâyeyi ona Hawaii'de, havuz kenarında bir barda anlattım.' Bu cümleden sanki sim saçılıyor.) Ayrıca hikâyenin nasıl sunulacağıyla ilgili bir planım da vardı.

Ortaya onun da tıpatıp aynı şeylerden bana bahsetmek istediği çıktı. Sanki bir yapbozun parçalarıydık. Mary ve Ever After şirketi bir yayıncının üstüne düşen her şeyi yaptılar. Destekleyici, burnunu sokmayan, yapıcı ve işbirlikçi oldular. Ona, Taylor'a, Sarah'ya ve tüm Diversion takımına sevgilerimi gönderiyorum.

Kocam yalnızca kendisi olmak hizmetini bana sundu ve beni, çalışırken kendi sessiz tavrıyla destekledi. Çocuklarım tek yaptığımın çalışmak olduğunu sanıyorlar. Aslında gün içinde onlara saatlerce zaman ayırıyorum. Aç gözlüler ve bu özelliklerini seviyorum.

Joanne ve Diana ilk okumaları yaptılar ve kitabın ilk kısmını (umarım) güzel ve özdeşleşilebilir bir şeye dönüştürmeme yardımcı oldular. Laurelin Paige ilk taslağı okurken sabah dörde kadar ayakta kaldı. Yapması gereken milyonlarca işi vardı ama yine de metni okudu. Buna inanmak güç ama hikâyenin sonunu değiştirip bu kitaptaki hâline getirmemin ardından onu bir kez daha okudu. Orijinal finalin nasıl olduğunu merak ediyorsanız ben ölene kadar beklemeniz gerekecek. Amy, Vox, Bethany, Jenn... Onlar hak ettiğimden çok daha iyi ilk okuyucular.

Yorulmaz editörüm Cassie Cox, işleri öyle hızlandırdı ki. Onun sayesinde baskıya yetiştirebildim. Önünde yerlere kadar eğiliyorum çünkü hikâyenin işlemeyen yanlarını buldu. Her zamanki gibi, kendi sesimi duyuyorum ama dil kurallarına çok daha fazla özen gösterilmiş şekilde...

Çetem; hanımefendiler ve bir beyefendi... Desteğiniz için teşekkür ederim. Sosyal medyadan bir süre uzak kalmam gerektiğinde yardıma koşunuz. Çok teşekkürler.

Jean Siska bu kitabı ve tüm kitaplarımı kontrol ediyor. Biraz hukuk biliyormuşum gibi duyulayım diye...

Janice ve Candace, öpücükler. Son okumaları çabucak hallettiğiniz için teşekkür ederim.

Jenn. Söyleyecek söz bulamıyorum. Kanatlarımın altındaki rüzgâr sensin. Ve kusmak istememe neden olan tüm o diğer bayat şeylerin...

Sen.

Evet sen.

Blogger. Fan. Destekçi. Bir şekilde bana yardım etmiş, tavsiye vermiş herkes.

Sizi unutuyorum.

Özür dilerim.

YAZAR HAKKINDA

C.D. Reiss, bir USA Today Çoksatar yazarı. Yine de çok çalışması, kütük kesip su taşıması gereken biri. Bunları kitabın satır aralarında bulabilirsiniz. Avukatı bu konuyu Tanrı'yla çözmeye çalışıyor ama bu arada onu ararsanız ve telefona çıkmazsa bilin ki kuyunun başında kova dolduruyordur.

New York City'de doğdu, Hollywood'a taşındı ve USC'den senaryo yazarlığı alanında master derecesi aldı. Bilmek isterseniz, bu derece onu bir yere götürmedi ama roman yazmak konusunda kocaman bir egosu olmasını sağladı.

Ona genellikle *Müstehcen Shakespeare* diyorlar ve bu koltuklarını kabartıyor ama bu durum onu kütük kesmekten alıkoymuyor.

Onunla karşılaşırsanız ona Christine deyin.

C.D. Reiss, bir USA Today Çoksatar yazarı. Yine de çok çalışması, kütük kesip su taşıması gereken biri. Bunları kitabın satır aralarında bulabilirsiniz. Avukatı bu konuyu Tanrı'yla çözmeye çalışıyor ama bu arada onu ararsanız ve telefonu açmazsa bilin ki kuyunun başında kova dolduruyordur. New York City'de doğdu, Hollywood'a taşındı ve USC'den senaryo yazarlığı alanında master derecesi aldı. Bilmek isterseniz, bu derece onu bir yere götürmedi ama roman yazmak konusunda kocaman bir egosu olmasını sağladı. Ona genellikle *Müstehcen Shakespeare* diyorlar ve bu koltuklarını kabartıyor ama bu durum onu kütük kesmekten alıkoymuyor. Onunla karşılaşırsanız ona Christine deyin.

Evlilik Oyunları

OTUZ GÜN

Adam Steinbeck'in karısından istediği tek şey bu. Şehir dışındaki bir kulübede, onun talep ettiği her şeyi yapması. Bunun ardından, boşanma belgelerini imzalayacak ve şirketlerinin tek sahibi karısı olacak.

OTUZ GÜN

Adam'ın bir zamanlar olduğu adamı yeniden keşfetmek için bu kadar süresi var. Beş yıl önce ona âşık olduğunda bir kenara sakladığı dominant adamı...

OTUZ GÜN

Kadın birlikte inşa ettikleri şirketi, bir aylığına kulübeye gidecek kadar çok istiyor. Dünyayla bağlarını kesip adamın isteğini yerine getirecek kadar... Vücudu adama itaat edebilir ama kalbi asla etmeyecek.

Bunun, Adam'ın evliliklerini tamir etmek için yeltendiği acınası bir şey olduğunu düşünüyor.

Yanılıyor.

 [instagram.com/AspendosYayinevi](https://www.instagram.com/AspendosYayinevi)
 [facebook.com/AspendosYayinevi](https://www.facebook.com/AspendosYayinevi)
 twitter.com/AspendosY

aspendos

